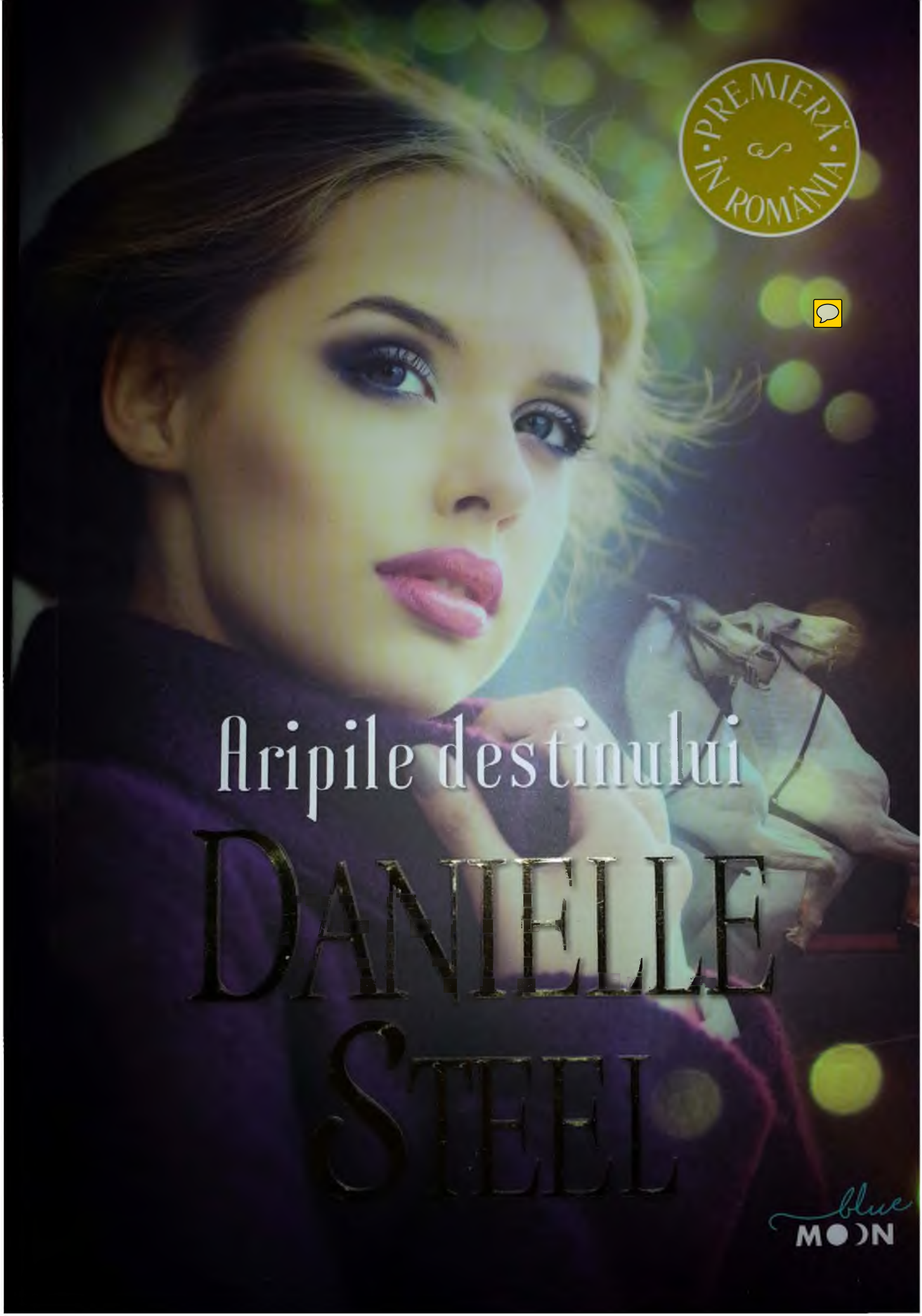
PREMIERĂ
ÎN ROMÂNIA
Aripile destinului
DANIELLE
STEEL
blue
MOON

Nicolas von Bingen și Alex von Hemmerle, membri ai aristocrației germane, sunt prieteni din copilărie. Amândoi văduvi, aceștia își cresc copiii – cei doi băieți plini de viață ai lui Nick și fiica adolescentă a lui Alex – în liniște și lux pe întinsele domenii bavareze care aparțin familiilor lor de generații. În timp ce Nick se complace într-o viață plină de plăceri, Alex își dedică timpul creșterii renumiților cai lipițani albi, care captivează publicul de-a lungul întregii Europe cu capacitatea lor de a dansa la comandă, creaturi maiestuoase ale căror genealogii sunt rare și neprețuite. Dar genealogia lui Nicolas este cea care schimbă totul, atunci când tatăl său primește un avertisment de la un contact de rang înalt din Wehrmacht. Un secret din trecut face ca familia să fie vulnerabilă la valul în creștere al nazismului: mama lui Nick, pe care el nu a cunoscut-o, era de origine evreiască.

Brusc, Nicolas trebuie să părăsească Germania, să traverseze Atlanticul și să-și făurească, alături de fiii săi, o nouă viață în America. Supraviețuirea lor va depinde de un dar de preț primit de la Alex, singura lor miză pentru viitor: opt cai pursânge, dintre care doi lipițani uimitori. În Florida, unde Nicolas se alătură circului Ringling Brothers, el devine Nick Bing, iar armăsarul alb primit de la Alex – numit Pegas – ajunge punctul de atracție al spectacolului.

Danielle Steel este una dintre cele mai de succes autoare contemporane. Cărțile ei s-au vândut în 650 de milioane de exemplare în întreaga lume, numeroasele ei bestselleruri internaționale fiind traduse în 43 de limbi și publicate în 69 de țări.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1519-0
9 786063 315190
eBook disponibil

blue
MOON

DANIELLE STEEL

Aripile destinului

Traducere din limba engleză
OANA BALAŞ / GRAAL SOFT

LITERA

Pegasus
Danielle Steel
Copyright © 2014 Danielle Steel

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Aripile destinului
Danielle Steel

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Corector: Ioana Patriche
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Anca Suciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEEL, DANIELLE
Aripile destinului / Danielle Steel; trad.: Graal Soft. –
București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1519-0

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Dragilor mei copii,
Beatie, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria, Vanessa,
Maxx şi Zara,
Istoriei, farmecului, supravieţuirii, vieţii înnoite,
Acelui Pegas din vieţile noastre, care ne poartă
mereu înainte,
Curajului de a-l urma fără teamă şi de a-l primi
cu braţele deschise.

Cu toată dragostea mea,
Mami/d.s.

Capitolul 1

Se înserase deja, când grăjdarii auziră caii apropiindu-se. Ropotele copitelor păreau bătăi îndepărtate de tobă pentru urechile unor neiniţiaţi. Călăreţii se întorceau de la vânătoare şi, câteva clipe mai târziu, flăcăii auziră strigăte, hohote de râs şi caii sforăind. Când pătrunseră în curte la Schloss Altenberg şi se apropiară de grajduri, se văzu limpede că erau bine dispuşi şi avuseseră parte de o vânătoare pe cinste. Unul dintre primii sosiţi povesti cum câinii de vânătoare prinseseră vulpea, întocmai cum se aşteptau. Caii se cabrau prin curte, încă stârniţi după ziua antrenantă. Atât călăreţii, cât şi caii se bucuraseră de vremea rece de octombrie, iar bărbaţii în jachete stacojii, cu pantaloni albi de călărie şi cizme negre, înalte, păreau desprinşi dintr-un tablou, pe când descălecau şi le întindeau frâiele grăjdarilor, care ajutau şi câteva femei să descalece. Unele dintre ele călăreau pe o parte a şeii, o poziţie foarte elegantă, dar nu tocmai potrivită pentru o vânătoare. Cei plecaţi la vânătoare în ziua aceea călăreau împreună de când se ştiau, şi erau destul de în vârstă pentru a vâna. Caii erau pasiunea lor, iar echitaţia, sportul lor preferat.

Alex von Hemmerle era cunoscut drept unul dintre cei mai buni călăreţi din regiune, şi crescuse cai de excepţie încă de mic. Întreaga lui viaţă se întemeia pe tradiţie, lucru valabil pentru toţi. Aici nu existau nou-veniţi sau surprize. Aceleaşi familii locuiseră în regiune de secole, vizitându-se una pe alta, respectând tradiţii şi ritualuri străvechi, căsătorindu-se între ei, administrându-şi domeniile şi preţuindu-şi pământurile. Alex crescuse în Schloss Altenberg, la fel

ca multe alte generaţii de strămoşi, încă din secolul al XIV-lea. La fel ca înaintaşii săi, organiza aici un bal în fiecare an, de Crăciun. Era cel mai sclipitor eveniment din regiune, iar anul acesta toată lumea îl aştepta cu nerăbdare. Fiica lui, Marianne, fusese gazda balului pentru întâia oară anul trecut, când împlinise şaisprezece ani.

Acum în vârstă de şaptesprezece ani, Marianne avea trăsături delicate şi aceeaşi frumuseţe izbitoare, diafană, a mamei sale. Era la fel de înaltă ca Alex, cu o piele aproape translucidă, ca de porţelan, cu pletele blonde, aproape albe ale mamei sale şi ochii de un albastru electrizant ai tatălui său. Era una dintre cele mai frumoase tinere din regiune şi o călăreaţă la fel de renumită ca tatăl ei. Alex o urcase pe cal înainte să înveţe să meargă, iar ea participa la fiecare vânătoare. Se înfuriase fiindcă fusese silită să lipsească în ziua aceea, dar avea o răceală afurisită, cu febră, iar tatăl ei insistase să rămână acasă. În ciuda frumuseţii sale delicate, era mai robustă decât părea, spre deosebire de mama ei, care fusese mult mai firavă şi murise la o zi după ce se născuse Marianne, din pricina pierderii de sânge şi a unei infecţii severe. Nu era un lucru neobişnuit ca femeile să moară la naştere, dar pierderea ei îl marcase grav pe Alex. De atunci, nu mai existase în viaţa lui nici o femeie importantă. Din când în când, avea relaţii romantice discrete prin comitat, însă fiica lui era singura femeie pe care o iubea cu adevărat. Nu avusese dorinţa de a se recăsători de la moartea soţiei, Annaliese, şi nici nu avea să se recăsătorească vreodată. Fuseseră veri îndepărtaţi şi se iubiseră din copilărie, deşi el era cu câţiva ani mai în vârstă. Nu se aşteptase niciodată să rămână văduv la treizeci de ani, dar în cei şaptesprezece ani care trecuseră de la moartea ei, viaţa alături de fiica şi de prietenii săi era tot ce-şi dorise. Ca atare, le prevenise pe femeile cu care se vedea discret să nu se aştepte la nimic permanent din partea lui.

Era ocupat cu administrarea întinselor sale domenii şi cu creşterea lipiţanilor, de care era nespus de mândru. Toate acestea îi umpleau viaţa aproape la fel de mult ca fiica lui, care-i împărtăşea pasiunea pentru cai. Îl plăcea să admire mânjii tineri şi să-l urmărească pe tatăl ei dresându-i. Se spunea că lipiţanii lui albi ca neaua erau cei mai de soi şi mai uşor de dresat, cu liniile de sânge

cele mai pure. Era foarte scrupulos când alegea armăsarii şi iepele de prăsilă şi o învăţase pe Marianne totul despre ei încă din copilărie.

Împreună cu tatăl ei, Marianne fusese adesea la Şcoala Spaniolă de Călărie din Viena. Urmărind caii albi, splendizi, dansând şi executând alurile incredibil de complexe, i se părea că riguroasele lor exerciţii de precizie semănau cu baletul. Îţi ţinea răsuflarea când îi admira săltând pe picioarele din spate, executând capriole, curbete sau săritura numită crupadă, cu toate cele patru picioare strânse sub ei. Ea şi Alex erau entuziasmaţi, de fiecare dată. El îşi dresase unii dintre cai să execute asemenea aluri şi staţiuni. Marianne îşi dorea să urmeze Şcoala Spaniolă de Călărie şi era capabilă, însă nu acceptau femei, iar tatăl ei îi spusese că nu aveau să accepte niciodată. Drept urmare, se mulţumea să admire caii tatălui ei evoluând acasă sau la Viena şi să-l ajute la dresaj. Din când în când, i se îngăduia să-i călărească, dar asta se întâmpla foarte rar. În schimb, putea călări oricare dintre caii pursânge arabi, pe care îi ţineau de prăsilă. Avea o pricepere înnăscută, crescuse cu unii dintre cei mai buni cai din Germania şi învăţase tot ce îi arătase tatăl ei. Asemenea lui, avea în sânge pasiunea pentru cai.

– A fost o vânătoare bună azi, observă Alex, cu o expresie mulţumită şi destinsă. Împreună cu bunul său prieten, Nicolas von Bingen, îşi făcea drum printre călăreţii care sporovăiau însufleţiţi în curte. Nu se grăbeau, deşi fusese o vânătoare lungă. Pe măsură ce se însera, se făcuse tot mai rece, iar pământul se întărise. Nimic din toate acestea nu le stătu în cale, deoarece aveau cai buni, chiar dacă nu la fel de buni ca ai gazdei. Nicolas călărise un armăsar pursânge arab nou, pe care îl împrumutase de la Alex şi care i se păruse excelent.

– S-ar putea să vreau să ţi-l cumpăr, zise Nicolas, iar Alex râse.

– Nu e de vânzare. În afară de asta, i l-am promis Mariannei, după ce îl dresez puţin. Încă e nărăvaş.

– E pe placul meu, zise Nicolas, zâmbind, către prietenul lui din copilărie. Şi apoi, e prea mult pentru ea. Lui îi plăceau caii nărăvaşi, greu de strunit.

– Să nu-i spui una ca asta! i-o întoarse Alex, cu un zâmbet. Marianne n-ar fi înghiţit niciodată o asemenea insultă, iar tatăl ei nu

era sigur că era adevărat. Călărea mai bine decât Nick, deşi Alex n-ar fi îndrăznit niciodată să-i spună aşa ceva. Uneori, Nick era prea plin de râvnă cu caii lui, pe când Marianne avea o mână mai uşoară, mai potrivită. O instruise chiar el, cu rezultate excelente.

– Apropo, unde a fost azi? Nu cred că am văzut-o să rateze vreo vânătoare, comentă Nick, surprins că fata nu venise. Era un chip familiar la vânătorile lor şi era întotdeauna bine-venită printre prietenii tatălui ei.

– E bolnavă. Am fost aproape nevoit s-o leg de pat ca să o ţin acasă. Ai dreptate, nu ratează nici o vânătoare, zise Alex cu o privire îngrijorată.

– Sper că nu e nimic grav, zise Nick, cu o privire îngrijorată.

– Are o răceală afurisită şi febră, m-am temut că o să-i afecteze plămânii. A venit doctorul aseară şi i-a prescris să stea la pat. Cuvântul meu nu a avut greutate, nici nu credeam că al lui o să aibă, dar cred că se simţea mai rău decât voia să recunoască. Azi-dimineaţă, când am plecat, dormea, iar asta e foarte neobişnuit pentru ea.

– N-ar fi bine să chemi doctorul şi în seara asta? Nick avea propriile experienţe neplăcute cu gripa. În urmă cu cinci ani, în timpul unei ierni deosebit de aspre, izbucnise o epidemie de gripă din pricina căreia soţia şi fiica lui de patru ani îşi pierduseră viaţa. Fusese distrus să le piardă pe amândouă. Asemenea lui Alex, acum era văduv şi avea doi fii, pe Tobias şi Lucas. La moartea mamei şi a surorii mai mici, Tobias avea zece ani şi le ţinea minte pe amândouă. Lucas, în schimb, era un bebeluş când muriseră, iar acum avea abia şase ani. Tobias era un băiat liniştit şi blând şi o adora pe Marianne, cu doi ani mai în vârstă decât el. Lucas era un copil plin de viaţă, năzdrăvan, vesel şi fericit oriunde se afla, mai ales călare. Tobias moştenise firea domoală a mamei, pe când Lucas avea energia şi firea aprinsă a tatălui său. Nick avusese tot soiul de necazuri în tinereţe şi devenea din când în când subiectul de bârfă al comitatului, când avea vreo aventură cu o femeie, uneori măritată, sau făcea pariu pe curse în care călărea într-un galop ameţitor. Era un călăreţ foarte îndemânatic, deşi nu avea priceperea formidabilă a lui Alex. Nu avusese niciodată răbdarea lui Alex de a dresa un cal, deşi era fascinat de lipiţanii lui şi de ceea ce reuşea să facă cu ei. Încă dinainte

de a fi absolvit Şcoala Spaniolă de Călărie, Alex începuse să-i înveţe figurile complexe pentru care erau renumiţi frumoşii cai albi.

– Ai o clipă? îl întrebase Alex, pe când treceau pe lângă grajduri. Ceilalţi începuseră să se risipească încetul cu încetul, îşi luau rămas-bun şi se urcau în maşini.

– Nu mă grăbesc să ajung acasă, răspunse Nicolas, zâmbind destins, pe când înaintau la pas lent. Erau prieteni din copilărie, deşi Alex era cu patru ani mai în vârstă, şi fuseseră împreună la internat în Anglia. Alex fusese un elev silitor, iar Nick alesese distracţia, lucru valabil în continuare. Nicolas von Bingen se bucura din plin de viaţă. Era un prieten, un tată şi un om bun, deşi Alex ştia că uneori era prea iresponsabil şi iubitor de petreceri. Văduvia îi umbrise puţin viaţa şi, deocamdată, nu era împovărat de administrarea domeniilor. Tatăl lui era în viaţă şi în putere, iar asta îi lăsa lui Nick destul timp pentru distracţie. Spre deosebire de el, Alex preluase administrarea domeniilor şi a averii de la douăzeci de ani, la moartea tatălui său. În multe privinţe, Nicolas se purta ca un băieţel, pe când Alex devenise un bărbat de mai bine de douăzeci de ani. Însă se completau reciproc şi se aveau mai degrabă ca fraţii, decât ca prietenii.

Nick îl urmă pe Alex în grajduri, iar acesta îl conduse spre o boxă curată. Acolo, una dintre cele mai minunate iepe lipiţane ale sale alăpta un mânz pe care îl fătase cu doar câteva zile înainte. Negru ca păcura, mânzul se clătina nesigur pe picioare, iar iapa îi privea pe amândoi cu ochii ei mari şi întunecaţi. Nick ştia că mânjii lipiţani erau bruni sau negri când erau fătaţi, prin urmare nu îl surprinse culoarea, în contrast izbitor cu iapa albă ca laptele. Ştia că durează cinci sau şase ani până devin albi, şi zece ani până sunt dresaj. Mânzul avea să petreacă patru ani cu Alex şi şase, la şcoala din Viena. Dresajul remarcabililor lipiţani se desfăşura de-a lungul unor ani lungi de muncă atentă, meticuloasă şi conştiincioasă.

– E o frumuseţe, nu-i aşa? zise Alex, cu mândrie. Unul dintre cei mai grozavi din câţi am văzut. Se trăgea din Pluto Petra. Nick ştia că era cel mai de soi armăsar al lui Alex, pe care-l ţinea de prăsilă. Iapa asta micuţă s-a descurcat de minune. O să mă distrez pe cinste dresându-l. Părea mândru ca un tată de mânzul nou-născut, iar Nick zâmbi.

– Eşti grozav, îi zise Nick cu afecţiune, pe când se îndreptau spre ieşire. Alex l-ar fi invitat la cină, dar voia să ia masa cu Marianne, în camera ei.

– Vrei să mergem mâine călare până la graniţa de nord? îl întrebă Alex. Am de gând să mai defrişez din păduri şi mă gândeam să arunc o privire. Vreau să încep devreme şi să mă întorc la prânz. Putem lua masa împreună după aceea.

– Mi-ar face mare plăcere, zise Nick cu regret, oprindu-se lângă automobilul Duesenberg pe care-l parcase sub un copac. Prefera Bugatti-ul, dar hotărâse să fie mai respectabil când venise la vânătoare cu Alex. Din păcate, nu pot. Trebuie să mă văd cu tata. Vrea să vorbească ceva cu mine. Habar n-am ce poate fi. N-am făcut nimic care să-l supere de săptămâni întregi.

Amândoi izbucniră în hohote de râs. Nick avea o relaţie apropiată cu tatăl lui, deşi acesta îl dojenea adesea din pricina zvonurilor care-i ajungeau la urechi despre aventurile lui Nick, galopurile sau cursele nebuneşti cu maşina. Mai presus de toate, Paul von Bingen încerca întotdeauna să-l implice pe Nick în administrarea domeniilor. Nick presupunea că despre asta voia tatăl lui să-i vorbească a doua zi. Era un subiect care se tot repeta.

– Cred că vrea să preiau administrarea domeniilor, iar asta îmi sună groaznic.

– Într-o bună zi, va trebui s-o faci. Ai putea la fel de bine să începi azi, zise Alex, practic.

Aveau fermieri pe domenii, servitori la origine, cărora acum le arendau fermele. Făceau parte integrantă din sistem şi din tradiţiile după care se călăuziseră cu toţii de ani de zile. Nu pătrunseseră cu adevărat în lumea modernă, însă viaţa la ţară, departe de oraşe, le îngăduia să ducă o existenţă liniştită. Germania era tulburată de ani de zile, din pricina haosului şi a economiei slăbite de după Primul Război Mondial şi Marea Depresiune. Economia se redresase sub conducerea lui Hitler, dar problemele ţării nu se rezolvaseră în întregime. Hitler încercase să le inspire germanilor un simţ al mândriei, dar discursurile lui înflăcărate şi întrunirile înfocate îi lăsau indiferenţi pe Alex şi pe Nick. Alex îl socotea un scandalagiu şi îi displăceau majoritatea ideilor sale, iar anexarea Austriei din

martie era un semn îngrijorător al ambițiilor sale. Totuși, indiferent ce făcea Hitler, lor le apărea foarte îndepărtat în pașnica regiune bavareză, unde nimic nu-i putea atinge și nimic nu se schimba vreodată. Familiile lor locuiseră acolo vreme de secole, și aveau să rămână acolo încă alte două veacuri, izolați de lume. Așadar, cei doi prieteni erai liniștiți, știind că într-o bună zi copiii și nepoții lor aveau să trăiască tot acolo.

Alex și Nick fuseseră crescuți ca aristocrați, și nimic altceva. Soarta îi binecuvântase cu averi fabuloase, despre care nu discutau niciodată și la care abia dacă se gândeau. Aveau fermieri chiriași, servitori și domenii întinse, pe care aveau să le lase moștenire copiilor, într-o lume și un fel de trai pe deplin protejate.

– Nu văd de ce-ar trebui să preiau administrarea fermelor acum, zise Nick, strecurându-și picioarele lungi în automobil și privindu-și prietenul. Tata o s-o mai ducă treizeci de ani, și se pricepe la asta mult mai bine decât mine, adăugă cu un zâmbet pieziș. De ce să stric totul acum? Aș prefera să fac altceva. De pildă, să călăresc mâine cu tine. Însă tata o să se supere dacă nu mă prefac măcar că-l ascult. Nick îi știa discursurile pe de rost.

– N-ai pic de rușine, îl mustră Alex, dar știa că Nick e mai responsabil decât lăsa să se vadă. Se purta minunat cu băieții lui și îmbunătățise foarte mult condițiile fermierilor chiriași, folosindu-și propriile fonduri pentru a le repara casele. Îi păsa de ei ca oameni, dar pur și simplu nu voia să-și asume răspunderea pentru pământurile și fermele lor, lucru pe care îl găsea nespus de plictisitor, dar care tatălui său părea să-i placă. Nick era mai interesat de binele celor mai puțin norocoși decât el și de creșterea băieților, cu care petrecea foarte mult timp, la fel ca Alex cu Marianne. Aveau în comun faptul că amândoi erau tați și capi de familie devotați, pătrunși până în măduva oaselor de tradițiile lumii lor cunoscute.

– Îmi pare rău că nu pot veni mâine cu tine, zise Nick cu regret, pornind mașina. O să trec pe la tine după prânz, să văd cum îți dresezi armăsarul. Câteva luni de zile, Nick îl urmărise pe Alex lucrând cu unul dintre tinerii lipițani, și fusese întotdeauna uimit de priceperea lui.

– Încă am mult de lucru cu el. Am promis că îl duc la şcoala de călărie în ianuarie. Are vârsta potrivită, dar nu cred că e încă pregătit. Armăsarul, în vârstă de patru ani, avea vână, iar Nick nu se plictisise niciodată urmărindu-l pe Alex cum îl îndruma să execute diferitele aluri. Armăsarul lipiţan ar fi impresionat pe oricine aşa cum era, mai puţin pe Alex, care era un perfecţionist, rareori mulţumit de rezultatele sale.

– Vin oricând vrei, îl invită Alex. Câteva minute mai târziu, Nick demară în trombă şi se îndreptă spre domeniul lui, aflat la câteva mile depărtare, pe când Alex se întoarse la *schloss*, să-şi vadă fiica şi să afle cum se simte.

Marianne era întinsă în pat, cu o carte în mâini, şi părea plictisită. Avea febră, dar se simţea mai bine decât cu o seară înainte. Îi puse mâna blând pe frunte şi se simţi uşurat să vadă că nu mai era aşa de fierbinte, deşi privirea îi era în continuare înceţoşată, iar nasul, roşu.

– Cum te simţi? o întrebă, aşezându-se pe pat, lângă ea.

– Ca o proastă, fiindcă zac aici. V-aţi distrat la vânătoare? Au prins vulpea? Privirea îi scânteia în timp ce punea întrebările. Nu-şi luase gândul de la vânătoare toată ziua.

– Sigur. N-a fost nici pe departe aşa de distractiv fără tine, dar mă bucur că ai rămas acasă. A fost o vreme foarte rece. Ne paşte o iarnă aspră dacă se lasă frigul atât de devreme.

– Foarte bine, îmi place când ninge. Era bucuroasă să-l vadă. Toby a venit să mă vadă azi. Se lumină puţin, vorbind despre fiul lui Nick. Venea tot timpul în vizită şi o adora. Era îndrăgostit de ea de ani de zile, iar ea îl trata ca pe un frate mai mic. Toby abia aştepta ziua în care avea să o poată curta, iar ea avea să-l ia în serios. Marianne ştia că ziua aceea nu avea să vină niciodată.

– Nu-i spune tatălui lui că a fost aici. Ştii cum e Nick când se îmbolnăveşte cineva. Îl speriau bolile de când soţia şi fiica lui muriseră de gripă, şi era deosebit de grijuliu când venea vorba de fiii lui.

– Am jucat şah şi l-am bătut, zise ea fericită, iar tatăl ei zâmbi.

– Ar trebui să fii mai drăguţă cu el. Nu are ochi decât pentru tine.

– Asta fiindcă nu cunoaşte alte fete. Nu era deloc conştientă de frumuseţea ei şi de efectul pe care îl avea asupra bărbaţilor. Mai mulţi tineri şi chiar taţi ai acestora o priviseră lung în ultimii ani,

iar Alex fusese uşurat că asta nu-i sucise capul. O interesau mai mult caii tatălui ei şi timpul petrecut cu ei, decât bărbaţii. Avea încă un aer de inocenţă copilărească, iar asta îl înduioşa. Nu îndura gândul că avea să se despartă de ea, într-o bună zi, când urma să se mărite şi să se mute la casa ei. Însă chiar şi aşa, ştia că n-avea să se mute departe.

Marianne mergea la şcoala locală, împreună cu alţi copii de familie nobilă, şi nu o interesa să urmeze o universitate în alt oraş, mai cu seamă acum, când oraşele erau afectate de tulburări şi distrugeri. Tatăl lui Alex insistase ca el să urmeze studii universitare la Heidelberg, şi se bucurase când se întorsese acasă, la ceea ce el credea că este cel mai frumos loc din lume. Alex era uşurat că Marianne era de acord cu el în privinţa asta. Uneori, se simţea vinovat fiindcă o lipsea de o viaţă mai bogată, însă ţara era în dezordine şi îi era mai bine aici. Îi plăcea să o ţină aproape de el, unde ştia că e în siguranţă.

– Pot să iau cina cu tine, jos, tată? întrebă ea, gata să se dea jos din pat, deşi era încă palidă. Alex clătină din cap, cu o expresie severă.

– Nu, încă nu te simţi destul de bine, iar jos e curent. Am rugat servitorii să ne aducă cina aici. Marta o să vină în câteva clipe. Vreau să te faci bine, ca să poţi vedea mânzul cel nou. E o frumuseţe, e mai arătos decât taică-său. I l-am arătat şi lui Nick, după vânătoare. Poţi veni mâine să mă vezi lucrând cu Pluto, dacă vrei. Se descurcă bine. Tatăl ei îi povesti ultimele noutăţi, iar Marianne se cufundă în perne cu un suspin. El îşi dădu seama că nu se simţea atât de bine pe cât pretindea. Se simţi uşurat că nu o lăsase să iasă în ziua respectivă. Ar fi fost o nebunie, dar ea era destul de încăpăţânată cât să încerce.

Câteva minute mai târziu, intră în cameră Marta însoţită de un servitor, aducând cina pe tavă. Tatăl ei îi îngădui să se ridice şi să se aşeze lângă şemineu, înfăşurată într-un pled, în timp ce el îi povestea de-a fir a păr vânătoarea. Părea obosită când se întinse din nou în pat, dar văzu că nu mai are febră când o atinse pe obraz şi o sărută.

– Noapte bună, îngeraşul meu, îi spuse zâmbind, pe când ea îl privea cu tandreţe.

– Sunt cea mai norocoasă fată din lume să am un tată ca tine, şopti ea, iar el se topi la auzul acestor vorbe. Simţea acelaşi lucru faţă de ea. Ea îi aminti ceva ce uitase să-i spună la cină.

– Am ascultat ştirile la radio azi şi se vorbea de un soi de adunare în Berlin. Se auzea marşul soldaţilor şi se intonau o mulţime de cântece care păreau să anunţe un război. Führerul a ţinut un discurs, cerând tuturor să îşi declare loialitatea faţă de el. M-a speriat... Crezi că o să fie un război, tati? Părea tânără şi nevinovată când puse întrebarea. Hitler îi convinsese pe toţi că ocuparea Austriei avea să evite un război, şi „lebensraum", anexarea Austriei, avea să fie de-ajuns.

– Nu, nu cred, spuse el încercând s-o liniştească, deşi cu două luni mai devreme Hitler mobilizase armata. Nu cred că e atât de primejdios pe cât pare. Aici, n-o să ne atingă cu nimic. Dormi liniştită, draga mea... Vise plăcute! Sper să te simţi mai bine mâine dimineaţă. Dar tot nu vreau să te mai duci la şcoală câteva zile. Îmi poţi ţine de urât la grajduri.

Ea zâmbi pe când el părăsea camera, şi se simţi mai bine după ce-i spusese. Ascultând discursul lui Hitler în după-amiaza aceea, o străbătuse un fior de groază, ca şi cum întreaga lume era pe cale să se schimbe. La radio, Hitler susţinuse că asta avea să se întâmple. Dar ea era sigură că tatăl ei avea dreptate. Conducătorul lor le vorbea maselor doar ca să le înflăcăreze şi să le inspire. Nu avea nimic de-a face cu ei, aici. Adormi cu gândul la balul de Crăciun şi la cât de distractiv avea să fie. Trebuia să se apuce de pregătiri, rămăseseră doar două luni. Nick spusese că Toby poate veni anul acesta pentru întâia oară. El îi promisese că în ziua aceea avea să poarte pentru prima dată frac şi joben, iar ea râsese. Era un băiat frumos, dar ei i se părea încă un copil. Se simţi şi ea la fel de copil, pe când se cufunda în somn. Abia aştepta să vadă mânzul lipiţan, negru ca păcura. Îşi aminti prima dată când văzuse unul şi fusese uimită că nu e alb. Apoi, devenise un cal frumos, alb ca laptele, la fel ca ceilalţi, care părea să danseze în aer. Adormi visând la lipiţanii tatălui. Erau fiinţe fermecate într-o lume fără cusur. O lume în care nu i se putea întâmpla nimic rău şi în care, aşa cum îi spusese tatăl, avea să fie întotdeauna în siguranţă.

Capitolul 2

Dimineața, Nick conduse Bugatti-ul lui strălucitor la conacul mare unde îi locuia tatăl. Se mutase acolo după ce Nick se însurase, cedându-le lui Nick și soției sale *schloss*-ul, așa cum socotea că se cădea pentru fiul său și mireasă. Încă de atunci, încercase să-l convingă pe Nick să preia frâiele moșiei și stăruia în continuare, dar fără sorți de izbândă. Nick era cât se poate de mulțumit vizitând fermierii chiriași, petrecând timpul cu prietenii și ocupându-se de băieți, lucru care, pretindea el, îi mânca tot timpul, fiindcă nu aveau o mamă care să-i îngrijească. Paul von Bingen era mulțumit că fiul său le acorda atâta atenție nepoților, dar i-ar fi plăcut să-l vadă mai interesat de moșie și să învețe cum să o administreze el, într-o bună zi. La patruzeci și trei de ani, Nick era convins că mai are ani la dispoziție ca să învețe ce trebuia să știe. Se simțea încă tânăr. Tatăl lui avea șaizeci și cinci de ani și părea și el mai tânăr decât era. Paul von Bingen era în continuare un bărbat arătos și plin de viață, dar Nick băgă de seamă că nu arăta foarte bine în acea zi. Părea obosit, palid și se încruntă când Nick intră în bibliotecă, îl salută și se așeză pe un scaun, lângă biroul lui.

– Ești bine, tată? întrebă Nick, cu îngrijorare în glas.

– Da, răspunse Paul, așezat la birou, privindu-și fiul cu gravitate. Apoi, se ridică și închise ușa. Judecând numai după expresia de pe chipul tatălui, Nick știu că urmează o discuție serioasă, poate chiar o predică. Îi părea rău că nu se dusese cu Alex. N-avea să fie amuzant, dar trebuia să îndure periodic discursurile tatălui despre

răspunderile, obligaţiile şi datoriile pe care moştenirea le cerea de la ei. Nick ştia pe de rost subiectele principale, şi se pregăti pentru o nouă predică. Tatăl reveni la birou şi păru să-şi cântărească cuvintele, un lucru neobişnuit pentru el. De obicei, se lansa direct într-o dare de seamă, conştiincios repetată, despre ceea ce ar trebui să facă Nick, dar nu făcea. Nick auzea toate aceste lucruri de douăzeci de ani, drept urmare aşteptă răbdător să înceapă.

– Vreau să vorbim despre nişte lucruri pe care nu le-am mai discutat niciodată cu tine, începu Paul pe un ton măsurat, iar Nick îl privi surprins. Era o noutate şi nu-şi putea închipui despre ce putea fi vorba.

– În tinereţe, semănam foarte mult cu tine. De fapt, eram mult mai sălbatic decât eşti sau ai fost vreodată. Pari să ai o slăbiciune pentru femei frumoase şi maşini rapide, dar bănuiesc că nu e nimic rău în asta. Eşti un tată minunat şi un fiu devotat.

– Şi tu eşti un tată minunat, îl întrerupse Nick cu o privire afectuoasă. Eşti foarte răbdător cu faptul că nu vreau să administrez domeniile. Cred doar că te pricepi la asta mai bine decât mine, şi ar fi păcat să fac o prostie dacă le-aş prelua acum de la tine. Tatăl îi zâmbi cu o expresie îngheţată, pe care Nick nu i-o mai văzuse până atunci. În acea zi, ceva era diferit, dar n-avea habar ce poate fi. Tatăl îi era învăluit într-un aer de tristeţe care-l speria. Spera să nu fie bolnav. Era tot mai îngrijorat, văzând cum Paul îşi caută cuvintele.

– S-a întâmplat ceva? trecu el direct la subiect, dar tatăl lui nu răspunse, un lucru la fel de neobişnuit pentru el.

– Când aveam douăzeci şi unu de ani, începu Paul, ferindu-se de privirea lui Nick, am cunoscut-o pe maică-ta. Aveam douăzeci şi doi când te-ai născut. Era o femeie frumoasă şi foarte tânără. Avea părul şi ochii negri, la fel ca tine, deşi în rest nu prea semeni cu ea.

Nick ştia că semăna leit cu bunicul din partea tatălui, cu excepţia părului ca pana corbului.

– Era o frumuseţe exotică şi am crezut că suntem de aceeaşi vârstă. Am avut o aventură scurtă şi pasională, într-o vară când nu aveam nimic altceva de făcut. A rămas însărcinată aproape imediat. Mai târziu, am aflat că avea doar cincisprezece ani, şaisprezece când te-a născut. Nu e nevoie să spun că părinţii mei n-au fost deloc

încântați, cu atât mai puțin când au aflat cine erau părinții ei. Tatăl ei, de faptul vărul lui, era unul dintre fermierii noștri chiriași. Tatăl ei venise de la oraș, cu nevasta și copiii, să muncească la fermă împreună cu vărul lui, de aceea nu o mai văzusem pe mama ta înainte. Verii lor, fermierii noștri chiriași, fuseseră inițial servitori, lucru pe care tatăl meu nu l-a găsit deloc amuzant. Am stăruit că sunt îndrăgostit de ea, și poate eram. Nu sunt sigur că la vârsta aceea știe cineva ce e dragostea sau ce se poate întâmpla, care sunt toate ramificațiile, consecințele sau lucrurile care pot merge prost. Când mi-a spus că e însărcinată, am făcut ce am crezut de cuviință și m-am însurat cu ea în cadrul unei ceremonii discrete, la capela de pe domeniu, fără acordul părinților. Tata a ajuns mai apoi la o înțelegere cu părinții ei. Nimeni nu trebuia să știe că mă însurasem cu ea și am căzut de acord să divorțăm imediat după ce te nășteai tu. Tata a reușit să aranjeze totul cu un avocat din München. Ea a fost de acord să renunțe la copil după naștere, asta era parte din contractul pe care îl făcuse tata cu ei.

– Am plecat în străinătate pentru un an, în Spania și Italia. M-am distrat pe cinste, deși mi-a părut rău pentru ea. Am divorțat de îndată ce te-ai născut, așa cum se învoise și ea, iar ei au părăsit ferma. Ea s-a întors la oraș cu părinții, iar tata a cumpărat ferma de la verii lor la un preț frumușel. După două secole petrecute pe domeniul nostru, s-au simțit dezonorați de cele întâmplate și au vrut să plece. În cele din urmă, m-am întors din călătoriile mele, chipurile însurat cu o tânără contesă în Italia, care te născuse pe tine și murise la naștere, un lucru destul de obișnuit la vremea aceea. Nimeni nu a pus la îndoială povestea când m-am întors cu tine. Mai mult, tuturor le-a părut rău pentru mine. Văduv, atât de tânăr, și cu un copil. Bunica ta m-a ajutat să te cresc și nimeni n-a știut adevărul, mai puțin părinții mei, mama ta și familia ei, care plecaseră, preotul care ne cununase și asistenta medicală care te îngrijise. Nimeni n-a suflat o vorbă. N-am mai văzut-o niciodată pe mama ta. A fost o cruzime din partea mea, însă abia o cunoșteam, iar tu ai fost rodul plăcerilor tinerești, al unei aventuri de-o vară.

– Singura dragoste adevărată pe care am simțit-o a fost pentru tine. Te-am iubit din clipa în care te-am văzut și n-am regretat asta

niciodată. De fapt, cred că m-a făcut să devin responsabil înainte de vreme, probabil un lucru bun, de vreme ce părinții mei au murit când eram încă tânăr și am fost silit să învăț tot ce tu ai refuzat să înveți până acum. N-am avut de ales. Aveam un copil și domenii întinse de administrat. Am făcut asta pentru tine, ca într-o bună zi să-ți pot lăsa totul moștenire, în orânduială.

Părea înnegurat în timp ce vorbea și Nick vedea că mărturisirile acestea îl apăsau. În schimb, nu știa de ce hotărâse să-i destăinuie totul tocmai acum. Nick încerca să înțeleagă ce-i spusese tatăl său și ce însemna pentru el. Cel mai mult îl uluia faptul că mama sa, despre care crezuse întotdeauna că murise la naștere, era în viață. Și nu era o contesă din Italia, era o tânără de la una din fermele lor, fiica unui fermier sau a verilor lui de la oraș. Totuși, noutățile erau încă prea proaspete în mintea lui. Era surprins în egală măsură să-și dea seama că mama lui era probabil în viață, mai ales că fusese atât de tânără când îl născuse.

– Vrei să spui că mama e în viață și a fost dintotdeauna? De ce-mi spui asta tocmai acum, tată?

– Fiindcă trebuie să știi. Nu am avut de ales, a trebuit să-ți spun. Nu știu dacă mai e în viață, presupun că este. I s-a spus să nu ia niciodată legătura cu noi, și nu a făcut-o. Era o fată decentă și s-a ținut de cuvânt. Nu știu unde s-au mutat, dar sunt sigur că am putea afla. Cred că, dacă e în viață, trebuie să aibă doar cincizeci și nouă de ani, nu ar fi foarte în vârstă. Îmi pare foarte rău că-ți spun toate astea. N-aveam de gând să-ți mărturisesc niciodată.

Își acoperise urmele susținând că familia soției îl învinuise pentru moartea ei și nu vrusese să-i mai vadă vreodată, pe el și pe copil. Asta justificase absența bunicilor din partea mamei în viața lui, pe care Nick nu o pusese niciodată la îndoială. Avusese o copilărie atât de fericită încât, deși simțise lipsa mamei, nu dusese lipsă de nimic altceva. Se bucurase din plin de atenția bunicilor din partea tatălui, când trăiau, dar mai ales de atenția tatălui, care se dădea peste cap pentru singurul său fiu. Paul nu se recăsătorise niciodată, iar Nick se întreba acum de ce, de vreme ce nu jelise după o tânără soție pe care o iubise. Nick își închipui că împrejurările fuseseră atât de traumatizante și de neplăcute, încât îl lecuiseră pe vecie de dorința

de a se ataşa permanent, deşi ştia că tatăl său avusese mai multe relaţii de durată care nu conduseseră niciodată la căsătorie. Întotdeauna spusese că fiul său e singura familie de care are nevoie.

– Acum, că mă gândesc, urmă Paul, îmi aduc vag aminte că am auzit că se căsătorise la scurt timp după aceea. Cred că avocatul tatei a aflat asta, după ce s-a ocupat de divorţ. M-am simţit uşurat pentru ea. Îmi amintesc că tata a spus ceva despre asta, dar nu i-am dat atenţie. Te aveam pe tine, iar la vremea aceea nu-mi păsa de nimic altceva. Dacă s-a recăsătorit, sunt sigur că a avut alţi copii. Era o fată frumoasă şi sănătoasă. Dar tu eşti tot ce-am avut şi mi-am dorit vreodată. El şi Nick îşi aruncară o privire serioasă şi nici unul nu mai scoase vreo vorbă o vreme.

Nick era uluit de cele aflate şi de descoperirea că tatăl despre care credea că n-avea să-l mintă niciodată îi spusese doar minciuni despre împrejurările venirii sale pe lume. Fusese un şoc să afle că are o mamă, care probabil îl vânduse pentru o sumă frumuşică. Tatăl lui nu pomenise nimic de bani, dar era evident că trebuie să fi făcut parte din aranjament, pentru a-i convinge pe ea şi pe tatăl ei să fie de acord cu termenii divorţului şi să renunţe la copil.

– Cum o chema? întrebă Nick cu o voce joasă, întrebându-se brusc cum arată. Nu văzuse niciodată fotografii sau portrete cu mama lui, fiindcă tatăl susţinea că ar fi fost prea dureros pentru el. Nick nu pusese asta la îndoială nici o clipă şi respecta sentimentele tatălui în legătură cu „tragica lui pierdere".

– Hedwig Schmidt. Nick clătină din cap, simţind că numele i se întipăreşte în minte. Apoi, tatăl trase adânc aer în piept şi continuă.

– Îţi spun toate acestea fiindcă în urmă cu două zile m-a vizitat o persoană pe care nu o mai văzusem de ani de zile. În tinereţe, eram prieteni. El s-a mutat în Indonezia şi nu l-am mai văzut de atunci. Acum, e general în Wehrmacht şi a venit să mă vadă ca o favoare. Nu ştiu de unde sau cum a obţinut informaţiile acestea, dar avea evidenţa căsătoriei şi a divorţului şi ştia de tine. În zilele de azi, oamenii mărturisesc lucruri despre care nu vorbeau înainte. Informaţia pluteşte în aer în toată Germania, iar dinspre Berlin adie un vânt otrăvit.

Paul îşi privi pătrunzător fiul.

– Prietenul meu Heinrich von Messing mi-a spus că mama ta era pe jumătate evreică. Nu am ştiut asta la vremea aceea şi n-ar fi avut importanţă pentru mine. Condiţia şi originea ei socială era suficiente pentru a face căsătoria nepotrivită. Părinţii ei erau veri cu fermierii noştri chiriaşi. Se pare, din ce mi-a spus prietenul meu, că rudele din partea mamei sale erau evrei. Asta o face pe jumătate evreică, pe tine, un sfert, iar pe băieţii tăi, o optime. Heinrich susţine că e foarte primejdios, în vremurile acestea, să fii cât de puţin evreu.

– Ştim cu toţii asta de câţiva ani, de când au fost adoptate Legile de la Nürnberg. Evreii fuseseră declaraţi o rasă aparte şi fuseseră privaţi de cetăţenie. De atunci, peste o sută douăzeci de legi îi lipsiseră de alte drepturi. Devenise un lucru cumplit să nu ai sânge arian în vene. Paul nu-şi închipuise vreodată că evreii din Germania ar avea vreo legătură cu ei, dar acum se dovedea că au legătură, mai ales cu fiul său. Veştile fuseseră un şoc pentru Paul.

Pe măsură ce povestea, ochii i se umpleau de lacrimi, dar nu se clinti din scaun. Vedea că Nick era deja uluit de ceea ce-i mărturisise.

– A venit să mă prevină, ca să te pun în gardă. Mi-a spus că cineva a întocmit un dosar pe numele tău şi că descendenţa mamei tale e cunoscută. Ar putea fi dezastruos pentru tine şi pentru băieţii tăi. În vremurile astea, e nevoie de foarte puţin ca să înclini balanţa într-o parte sau alta. Tu şi copiii tăi aţi putea fi arestaţi şi trimişi departe. Nu vi se va îngădui să rămâneţi aici sau să deţineţi proprietăţi. Heinrich crede că, pentru a fi în siguranţă, tu şi băieţii trebuie să părăsiţi imediat Germania. Altfel, din pricina dosarului despre tine şi despre ascendenţa ta, e doar o chestiune de timp, un timp foarte scurt, crede el, până ce veţi fi trimişi toţi trei într-un lagăr pentru „indezirabili". Acum, e aproape o crimă să fii evreu în Germania, şi să fii chiar o pătrime evreu vă pune în mare primejdie, pe tine şi pe băieţi. Au început să folosească lagărul de la Dachau, de lângă München, pentru „indezirabili" de toate felurile, etichetă care acum vi se aplică şi ţie, şi copiilor tăi. În timp ce spunea toate acestea, pe obrajii lui Paul se rostogoleau lacrimi.

– Heinrich spunea că o să fie din ce în ce mai rău. L-am întrebat dacă aş putea vorbi în numele tău, dacă am putea obţine un fel de dispensă specială. Din păcate, mi-a spus că nu încape îndoială,

oricine are sânge de evreu sau descendenţă evreiască este în primejdie în Germania.

Pe când spunea acestea, Paul tuşi ca să mascheze un hohot de plâns care îi rămăsese în gât ca un os de peşte. Părea că inima stă să-i sară din piept.

– Dragul meu fiu, tu şi băieţii trebuie să plecaţi. Acum, cât mai curând, înainte să vi se întâmple ceva. Heinrich spune că nu e timp de pierdut.

În încăpere se aşternu o tăcere nesfârşită, pe când lacrimile picurau de pe obrajii lui Paul pe birou. Nici unul nu se clinti. Nick îl privea fix şi încerca să asimileze ce auzise.

– Vorbeşti serios? Trebuie să plec? E ridicol. Nu sunt evreu. Poate că mama era, dar tu nu eşti. Eu nu sunt. Nici măcar nu ştiam, iar băieţii sunt cu atât mai puţin evrei. Mama lor fusese catolică, înrudită cu un episcop.

– Nu pentru ei. Nu pentru guvernul lui Hitler. Dacă ai şi o picătură de sânge evreiesc, indiferent de religia ta, eşti evreu, zise Paul cu amărăciune. Nu e vorba de religie, ci de rasă, iar în ţara asta, acum, tu nu eşti un arian pursânge.

– E absurd. Nick se ridică şi făcu câţiva paşi prin cameră, neputând să creadă ce tocmai auzise. N-am nimic împotriva evreilor, dar nu sunt unul dintre ei. Nick era năucit.

– Eşti, în ceea ce-i priveşte, repetă Paul. Nu vreau să văd că te saltă de aici şi te trimit într-un lagăr de muncă forţată. Prietenul meu din Wehrmacht a spus că pot veni aici să te ia, şi cu siguranţă vor veni, ca să te transforme într-un exemplu. Nu le pasă cine eşti sau cum trăieşti, oamenii cu descendenţă evreiască trebuie să plece sau să îşi asume riscul pentru ce li se va întâmpla dacă rămân. Cine ştie ce mai urmează? Acum, îi trimit pe evrei în lagăre de muncă forţată şi-i numesc „elemente criminale", ca să facă mai acceptabil actul de a-i închide, laolaltă cu homosexualii, ţiganii şi oricine nu e dorit în Germania lui Hitler. Profesorii evrei nu mai pot preda, prăvăliile evreieşti se închid, evreii sunt concediaţi de la locul de muncă, nu au voie în parcuri şi la piscine. Ce îţi închipui că va urma? Încă poţi obţine un paşaport ca să părăseşti Germania, cu permisiune specială. Trebuie să iei băieţii şi să plecaţi cât se mai

poate, înainte să fie mai rău. Acum, Paul începea să creadă că avea să fie mai rău. Îi vorbea lui Nick pe un ton prin care răzbătea nerăbdarea.

– Cât de rău crezi că poate fi? întrebă Nick, sceptic. Suntem oameni respectabili, tată. Eşti proprietarul unuia dintre cele mai întinse domenii din Germania. Ne tragem din una dintre cele mai vechi familii. Nick îi prezenta argumentele cu disperare în privire. Se lupta pentru dreptul lui de a rămâne în singurul loc despre care ştia că e acasă.

Paul îi răspunse cu adâncă mâhnire:

– În ceea ce-i priveşte, o mamă pe jumătate evreică anulează restul. Nu îi interesează cât de veche şi de onorabilă e familia noastră. Prin descendenţă, eşti evreu, chiar dacă tu nu eşti de acord. Iar evreii nu mai sunt bine-veniţi aici, exact asta a spus generalul. Şi-a asumat un mare risc venind să ne avertizeze. Mi-a spus că dosarul tău a ajuns deja pe biroul cuiva de la Berlin. Verifică toate familiile vechi, toate arhivele oraşului, căsătoriile, naşterile... Caută sistematic evreii. A spus că trebuie să ne mişcăm repede. Ar putea veni aici în câteva săptămâni.

– Şi ce să fac? Nick aproape strigă la el, dar nu avea la cine să strige, nimeni împotriva cui să se revolte, în afară de soarta crudă. Din pricina unei mame pe care nu o cunoscuse niciodată şi despre care nici nu ştia că există, Nick şi fiii lui se vedeau siliţi să-şi părăsească casa şi să fugă.

– Ce trebuie să fac? Să fug?

Paul îl privi îndurerat şi încuviinţă.

– Da. Heinrich mi-a spus că oamenii pleacă în America, dacă reuşesc să găsească sponsori şi slujbe, lucru deloc uşor. Am făcut o listă cu persoane pe care le cunosc acolo, dar nu ştiu dacă ar fi dispuse să ajute. Vreau să-i scriu directorului şcolii tale din Anglia, poate ne întinde o mână de ajutor. Trebuie să luăm legătura cu toţi cunoscuţii, să te scoatem de aici. Totuşi, ca să pleci, ai nevoie de o slujbă.

– Şi ce-aş putea fi, tată? Şofer? Nu ştiu nici o meserie. Se simţi ca un nerod spunând asta, dar ştiau amândoi că e adevărat. Lumea şi împrejurările în care trăiau nu-i cereau să muncească sau să se

priceapă la vreo activitate productivă. Nu învăţase nici măcar minimum de care avea nevoie pentru a-şi administra propriul domeniu.

– Poate găseşti de lucru într-o bancă, zise Paul, plin de speranţă. Nu poţi lua cu tine decât o anumită sumă de bani. Nu vor ca marile averi să părăsească Germania. O să-ţi dau tot ce pot. Paul păru frământat. Se gândise şi el la lucrurile acestea. Trebuie să poţi avea grijă de băieţi.

– Nimic din viaţa mea nu m-a pregătit pentru asta, zise Nick, pe un ton disperat. Am crescut învăţaţi să călărim cai şi să conducem maşini, să ne purtăm elegant la cină şi la petreceri şi să dansăm la baluri. Ce anume din toate astea m-ar face potrivit pentru o slujbă?

– Va trebui să ne gândim la ceva, şi repede. Nu e timp de pierdut. Când ajungi acolo, ai putea preda germana. Vorbeşti engleza bine, tocmai de aceea vreau să-i scriu directorului fostei tale şcoli. Poate îţi găseşte de lucru la o şcoală, în Anglia sau în SUA. E o profesie respectabilă şi ai putea întreţine băieţii.

– Şi ce le spun copiilor? Nu-şi închipuia ce le putea spune, totul era atât de încâlcit, de ridicol, de smintit. La cincisprezece ani, Toby n-ar înţelege, cu atât mai puţin Lucas, la şase ani. Nici el nu înţelegea.

– Le spun că trebuie să plecăm din Germania fiindcă suntem socotiţi criminali? Băieţii nici măcar nu ştiu ce e un evreu. Iar eu trebuie să le spun că, din pricina unui nebun aflat la cârma Germaniei, suntem siliţi să ne părăsim casa şi să plecăm undeva unde nu avem nimic şi nu cunoaştem pe nimeni. Tată, e o nebunie.

– Este, încuviinţă Paul. Când apele o să se mai liniştească, lucru de care sunt sigur că se va întâmpla, vă puteţi întoarce, dar deocamdată, trebuie să plecaţi. Heinrich a fost foarte clar în privinţa asta şi îl cred. Nu ai altă opţiune. O să trimit scrisorile. Trebuie să te gândeşti dacă ştii pe cineva care ar putea să ajute, un sponsor sau cineva care să-ţi dea de lucru. Nick se aşeză fără să spună nimic, năucit de cele auzite. Până şi Paul era surprins de propriile cuvinte.

– Colegii de şcoală din Anglia fac aceleaşi lucruri ca şi noi. Vânează, călăresc şi-şi administrează domeniile. Nu au de lucru. Şi aş vrea să-mi întâlnesc mama, măcar o dată. Chiar dacă nu vrea să aibă de-a face cu mine, aş vrea să văd cine este.

Brusc, conta pentru el, deşi nu era sigur de ce. Era curios în privinţa mamei care-l adusese pe lume şi care-l părăsise la naştere. De vreme ce, probabil, era încă în viaţă, voia să-i vadă chipul.

– Înţeleg. O să te ajut. Paul părea să fie sincer, deşi nu-i surâdea ideea. Plecase în urmă cu patruzeci şi trei de ani, iar el nu voia să dezgroape trecutul. Acum, însă, aveau lucruri mai importante de care să se ocupe, decât să satisfacă curiozitatea lui Nick în legătură cu mama lui.

– Nu avem timp de pierdut. Trebuie să vă scoatem pe tine şi pe băieţi din Germania cât de curând. Nici unul dintre ei nu se putea gândi încă la o soluţie, dar ştiau că au nevoie de un plan. Vieţile lui Nick şi ale băieţilor atârnau de asta sau, cel puţin, binele lor. Nick era îngrozit de ideea de a ajunge cu băieţii într-un lagăr de muncă forţată, iar Paul nu se putea gândi la nimic mai groaznic, deşi prietenul său general îi sugerase că acesta ar putea fi doar primul pas. Puteau urma oricând grozăvii mai cumplite, iar el nu voia să li se întâmple nimic. Vizita generalului pentru a-i preveni fusese un dar nepreţuit. Paul se cutremură, gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi venit. I-ar fi luat prin surprindere, iar Nick şi băieţii ar fi fost ridicaţi.

– Vorbim despre asta mai târziu, zise Nick cu o privire tulburată. Am nevoie de aer.

– Unde te duci? întrebă tatăl său, speriat, temându-se de ce-ar putea face Nick.

– La Altenberg, să-l văd pe Alex. Ca de obicei, în vremuri de bucurie sau de tristeţe, voia să-şi vadă prietenul.

– O să-i spui? Paul era îngrijorat.

– Nu ştiu. Vreau doar să stau pe acolo o vreme. Desigur că o să-i spun când plec. Trebuie să mă gândesc cui să-i scriu şi de unde să încep. Nu cunosc pe nimeni în SUA. Ar fi putut la fel de bine să fie altă planetă. Nu se vedea predând la o şcoală în Anglia. Nu se putea închipui părăsind Germania. Unde să se ducă? Ce să facă?

– Eu am nişte cunoştinţe în State, zise Paul gânditor. O să le scriu, rugându-i să te sponsorizeze pe tine şi pe băieţi, şi să-ţi dea de lucru.

– Pot lucra ca grăjdar sau ca instructor de dans, zise Nick cu mâhnire, şi glumea doar pe jumătate. Erau printre puţinele lucruri

pe care ştia să le facă. Nu mai avusese grijă de cai din copilărie, dar ştia că se poate descurca.

– O să încerc să-ţi găsesc ceva mai bun, zise tatăl lui cu tristeţe, îngrozit de situaţia în care se aflau. Era dispus să facă orice pentru a-şi salva fiul şi nepoţii.

Câteva minute mai târziu, Nick plecă cu Bugatti-ul. Tată şi fiu erau cufundaţi în gânduri. La volanul frumoasei sale maşini sport, Nick îşi dădu seama că viaţa lui, aşa cum o ştia, era pe cale să se sfârşească, pentru mulţi ani sau poate chiar pentru totdeauna. Paul încerca să se obişnuiască cu ideea că urma să-şi piardă familia şi să se despartă de tot ce-i era drag. Se gândise să plece cu ei, dar nu putea părăsi domeniile. Avea datoria de a rămâne acolo, pentru pământ şi pentru fermierii lor chiriaşi, ca să păstreze moştenirea şi tot ceea ce fusese învăţat să respecte. Se simţea şi prea în vârstă ca să plece. Ultimul lucru de care avea nevoie Nick era un moşneag pentru care să-şi facă griji. Avea destule pe cap cu băieţii. Paul ştia că trebuie să rămână. Dar Nick şi băieţii *trebuiau* să plece. Curând.

Când ajunse la Altenberg, Nick parcă maşina şi se îndreptă spre grajduri, unde-l găsi pe Alex lucrând cu Pluto. Lucra intens cu el, îl punea să schimbe direcţia la fracţiune de secundă, îl dresa să rămână nemişcat, ridicat doar pe picioarele din spate, staţiune care se numea „levadă", o înzestrare pe care lipiţanii o aveau în sânge. Nick băgă de seamă că Pluto progresase remarcabil în ultimele săptămâni, de la ultima dată când îl văzuse lucrând cu Alex. Rezultatul orelor de pregătire era excelent. Pluto avea un talent înnăscut, şi avea să se prezinte bine la Viena, unde urma să plece în câteva săptămâni, deşi Alex nu era încă mulţumit de rezultat. Alex îi făcu cu mâna lui Nick când îl văzu pe gard, unde se urcase pentru a-şi urmări prietenul şi lipiţanul la treabă.

– Cât de rău a fost cu tatăl tău? îl întrebă peste umăr, iar Nick ridică din umeri. Nu voia să-l mintă, dar nici nu voia să-i spună adevărul. Încă digera cele auzite. Era prea monstruos ca să creadă. El şi băieţii trebuiau să părăsească Germania în câteva săptămâni, fără a avea unde să se ducă şi fără mijloace de a se întreţine când ajungeau acolo. Ce-i spusese tatăl său în dimineaţa aceea era un coşmar, iar Nick îşi dorea doar să se trezească şi să audă că a fost

o glumă. Dar nu era deloc o glumă. Se gândi şi la mama lui, pe când îl urmărea pe Alex lucrând cu Pluto. De data aceasta, Alex adăugă un salt uşor la levadă, alcătuind o figură despre care Nick ştia că se numeşte curbetă. Ani de zile îl urmărise pe Alex dresând caii să facă asemenea mişcări, precum şi cele mai dificile, capriola şi crupada, în care frumoşii cai albi păreau să zboare prin aer într-un balet perfect coregrafiat. Alex numea asemenea figuri „plutiri". Era strălucit şi la dresajul arabilor pursânge, în stilul *haute école* dar şi în dresajul la coardă. Nick se mai linişti puţin urmărindu-l pe Alex lucrând cu Pluto toată după-amiaza. Când isprăvi, se înserase deja, iar un îngrijitor veni să ia calul. Alex vorbi cu Pluto şi îl linişti câteva minute înainte să plece, parcă mulţumindu-i pentru strădanie şi pentru execuţia splendidă. În după-amiaza aceea, Pluto se descurcase mai bine decât oricând, iar Alex părea mulţumit când Nick sări de pe gard şi se îndreptă spre el.

– Habar n-am cum reuşeşti să-i înveţi aşa ceva, zise Nick cu admiraţie. Te-am urmărit de mii de ori, şi încă mi se pare magie. Pari să ridici efectiv calul în aer prin puterea voinţei. Jur că eşti un magician.

– O au în sânge. *Vor* să facă asta, îl încredinţă Alex cu modestie. Eu doar le insuflu curajul de a încerca. Odată ce ştiu că pot, e uşor şi chiar distractiv pentru amândoi. Nick nu părea convins, ba chiar era distrat când Alex îi întâlni privirea.

– A fost totul în regulă cu tatăl tău? îl întrebă Alex, îngrijorat. Brusc, se gândise că poate tatăl lui Nick era bolnav. Spera să nu fie aşa, dar Nick părea foarte nefericit şi frământat.

– Da, e bine, zise Nick vag, pe când părăseau grajdurile. Alex îl cercetă cu atenţie. Corpul lui Nick părea încordat, iar în ochi i se citea durerea. Erau prieteni de prea multă vreme ca Alex să nu observe.

– Nu trebuie să-mi spui, zise Alex, precaut. Nu-mi datorezi nimic, dar ştiu că minţi. Dacă pot ajuta în vreun fel, te rog să-mi spui.

Nick clătină din cap şi, văzând bunătatea lui Alex, ochii i se umplură de lacrimi împotriva voinţei sale. Se întoarse spre prietenul său, care-i era ca un frate. Alex îl consolase la moartea soţiei şi a fiicei, fusese alături de el la toate evenimentele importante din viaţa lui, fericite sau triste. Sărbătoriseră şi plânseseră împreună, împărtăşiseră fiecare durere şi fiecare bucurie ca nişte fraţi adevăraţi.

– Mama e în viaţă... Tata m-a minţit în toţi aceşti ani în privinţa ei. Şi tocmai a aflat că era pe jumătate evreică. Nu ştia. Are un prieten în Wehrmacht care a venit să-l prevină şi i-a spus că eu şi băieţii vom fi trimişi undeva, probabil într-un lagăr de muncă forţată, dacă nu plecăm. Trebuie să părăsesc Germania în următoarele săptămâni, fiindcă acum sunt considerat evreu. Am nevoie de o slujbă şi de un sponsor în America, în Anglia sau oriunde pot ajunge. Alex, habar n-am ce fac sau cum o să-i întreţin pe băieţi. Singurele meserii la care m-aş pricepe sunt grăjdar, îngrijitor sau şofer. Spuse toate acestea cu lacrimi în ochi. Părea speriat. Alex se opri şi îl privi fix, ascultându-l.

– Vorbeşti serios? Nu e o glumă? Lui Alex nu-i venea să creadă. Nimic din ce auzise nu i se părea credibil, cu atât mai puţin că mama lui era în viaţă, iar Nick era în parte evreu. Totuşi, mai cumplită era vestea că el şi băieţii puteau ajunge într-un lagăr de muncă forţată şi trebuiau să părăsească Germania imediat. Depăşea orice putere de înţelegere.

– Par să glumesc? Ce naiba mă fac?

– Găseşte un sponsor şi o slujbă, repede, zise Alex serios. Ştiau amândoi ce se petrecea în Germania de când intraseră în vigoare Legile de la Nürnberg, propuse de Hitler. Nu ştia, însă, că erau valabile şi pentru Nick şi băieţii lui. Erau veşti foarte, foarte proaste şi îndreptăţeau starea lui Nick.

– Ce fel de slujbă? zise Nick sumbru. Tu măcar poţi dresa cai. Eu nu pot face nici asta. Eu doar îi călăresc după ce altcineva îi dresează.

– Eşti sigur că nu există altă cale? Nu poţi mitui sau vorbi cu cineva ca să intervină? Lui Alex încă nu-i venea a crede, nici lui Nick, dar părea îngrozitor de adevărat.

– Tata spune că nu. Prietenul lui, generalul din Wehrmacht, a spus că trebuie să plecăm imediat, în câteva săptămâni, dacă nu mai devreme. Habar n-am ce-o să facem. De ce-ar vrea cineva să ne sponsorizeze pe mine şi pe băieţi, sau să mă angajeze pentru o slujbă pe care n-o pot face?

– O să ne gândim la ceva, zise Alex, încercând să fie de ajutor. Dar dincolo de a găsi o slujbă şi un sponsor pentru Nick, se lupta cu ideea că prietenul lui din copilărie, care-i fusese suflet pereche,

tovarăş şi frate vreme de patruzeci de ani era pe cale să plece din Germania, poate pentru totdeauna, cu siguranţă pentru mult timp, până ce Germania avea să revină la normalitate. Dar cine ştia cât avea să dureze?

– Băieţii ştiu? întrebă Alex, speriat din cauza lui.

– Eu am aflat abia azi-dimineaţă. N-o să le spun nimic până nu ştiu ce-o să facem. Dacă nu găsesc nimic şi ne trimit în lagăr?

– Dacă se întâmplă asta, o să supravieţuiţi. Dar trebuie să facem în aşa fel încât să nu se întâmple. Nu putea îndura gândul de a-i vedea trimişi în lagăr. Ar fi fost o cruzime prea mare. Dacă vreunul dintre ei sau toţi trei nu aveau să supravieţuiască? Alex voia să facă totul şi orice putea ca să-i ajute. Încercă să-şi închipuie cum ar fi dacă el şi Marianne ar fi siliţi să plece din Germania, ca Nick şi băieţii lui. Îi depăşea puterea de înţelegere. Ar fi fost la fel de îngrijorat pentru soarta şi siguranţa fiicei sale, după cum Nick trebuie să fi fost pentru a băieţilor. Nick avea întipărită pe faţă o expresie de disperare când Alex îl conduse la maşină şi mai stătură de vorbă. Alex nu se temuse niciodată pentru nimeni aşa cum se temea acum pentru ei. Îşi amintea de perioada în care soţia şi fiica lui Nick se îmbolnăviseră. Suferea la fel de mult acum pentru Nick şi pentru băieţii lui. Simţea că i se face rău, gândindu-se la toate acestea.

– O să ne vină vreo idee, încercă să-şi îmbărbăteze prietenul, pe când acesta urca în Bugatti. Nick îi aruncă o privire plină de amărăciune şi disperare. Nici unul dintre ei nu-şi închipuise vreodată că aşa ceva se putea întâmpla în ţara lor dragă. Vieţile lor păruseră ferite şi apărate, iar acum Nick era silit să plece. Era imposibil de asimilat şi de înţeles. Era cu atât mai greu să găsească un miracol pentru a rezolva o problemă atât de gravă.

– Nu ştiu ce-o să fac, zise Nick sincer. Dacă nu există nici o soluţie?

– O să găsim una, zise Alex cu o voce scăzută. Trebuie să existe, deşi aşa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple. Niciodată. Nu într-o ţară civilizată ca Germania. Cui îi pasă că mama ta e pe jumătate evreică?

– Vreau s-o văd, recunoscu Nick stânjenit. Aş fi furios pe tata că nu mi-a spus adevărul în toţi aceşti ani, dacă nu s-ar fi întâmplat toate celelalte. Însă nu pot fi supărat pe el acum. Bietul om e îngrozit

pentru noi şi are inima frântă fiindcă trebuie să plecăm. Vreau, totuşi, să aflu cine este mama. Chiar dacă nu avem nimic în comun, e mama mea, şi m-am întrebat întotdeauna cum este. Alex încuviinţă. Înţelegea lucrul acesta, deşi acum părea mult mai puţin important decât celelalte probleme.

– Contează cu adevărat? întrebă Alex.

– Contează pentru mine, zise Nick, serios. Deşi mai întâi trebuie să găsesc un sponsor şi o slujbă, în State sau în Marea Britanie. Am nevoie de cineva care mă poate angaja, ca să întreţin băieţii.

– O să mă gândesc în seara asta, îi promise Alex.

Nick întinse braţul prin fereastra coborâtă a automobilului.

– Mulţumesc, zise el. Mulţumesc că mi-ai fost prieten în toţi aceşti ani. Alex dădu din cap, incapabil să spună un cuvânt, mişcat până la lacrimi. Nimic din ce ar fi spus nu putea exprima ce simte sau ce mult însemnau pentru el Nick şi copiii lui. Îi ura pe naziști mai mult decât oricând pentru ceea ce făceau. Întreaga ţară înnebunise, dacă toţi îl urmau pe monstrul acesta mititel care voia să alunge oameni respectabili din casele lor şi să-i exileze, împreună cu copiii lor. Nick von Bingen şi familia lui erau temelia Germaniei, moştenirea acestei ţări şi esenţa a tot ceea ce conta. Dacă oameni ca el erau trataţi ca nişte criminali, sufletul ţării pe care Alex o numise cu mândrie „acasă" avea să fie grav ştirbit. Se gândea la cât de mult o să le simtă lipsa, lui Nick şi băieţilor. Nu suporta acum ideea asta. Cuvintele lui Nick îi răsunau încă în urechi şi, pe când intra în *schloss*, îşi şterse lacrimile. Plângea pentru prietenul său, pentru copiii lui, pentru tatăl lui, căruia despărţirea avea să-i frângă inima, pentru el însuşi, pentru ţara pe care o iubise şi pe care acum o ura fiindcă îi exila prietenul. Cele ce urmau să se întâmple reprezentau o pierdere de nemăsurat pentru ei toţi şi un semn înfricoşător al vremurilor. Viaţa lor sigură şi liniştită fusese zguduită din temelii, iar Alex era sigur că nimic nu avea să mai fie ca înainte, niciodată.

Capitolul 3

Zilele care urmară după ce Paul îi spusese lui Nick că trebuie să plece trecură una după alta, străbătute de neliniște și un curent permanent de șoc și spaimă. Lui Nick încă nu-i venea să creadă ce se întâmplă, iar Paul își petrecea zilele trimițând scrisori unor persoane din America pe care abia le cunoștea, sperând să găsească un sponsor și o slujbă pentru fiul lui, dezvăluind nenorocirea care se abătuse asupra lor oricui era dispus să-și plece urechea.

Lucas nu băgă de seamă atmosfera încordată din jurul lor, dar Tobias pricepu destul de repede și își întrebă tatăl ce e în neregulă. Fu unul dintre cele mai dureroase momente din viața lui Nick când trebui să-i explice fiului său ce se petrece și de ce erau siliți să plece. Nu avea sens pentru nici unul dintre ei.

După ce izbucni în lacrimi și strigă că el nu pleacă, Tobias încălecă pe bicicletă și porni spre Marianne, să-i spună. Când o găsi, ea tocmai pleca de la grajduri. Își urmărise tatăl dresându-l pe Pluto, iar gripa îi trecuse, deși rămăsese cu o tuse supărătoare și purta o eșarfă roșie la gât. De cum îl văzu pe Toby, își dădu seama că plânsese și se temu că se întâmplase ceva îngrozitor. Tatăl ei nu-i spusese nimic despre năpasta care se abătuse asupra familiei von Bingen. Nu voia să-i spună înainte ca băieții să afle și să știe unde merg. Avea să fie ceva concret, nu groaza care pusese stăpânire pe Nick și pe tatăl lui. Teama lor cumplită era că nimeni n-avea să-i ajute, iar Nick și băieții aveau să sfârșească într-un lagăr. Zilele de

libertate le erau numărate, iar timpul trecea repede. Dacă voiau să plece din Germania, trebuiau să găsească ceva curând.

– Plecăm! strigă Tobias, aruncându-şi bicicleta şi alergând spre ea.

– Unde plecaţi? Părea alarmată şi neliniştită, iar expresia de disperare zugrăvită pe faţa lui o sperie. Ochii lui înotau în lacrimi.

– Încă nu ştim, dar plecăm curând. Poate în America sau în Anglia. Tata şi bunicul se ocupă de asta. Mama tatei era evreică şi nu a murit. A plecat şi ei au *divorţat*, zise el pe un ton conspirativ. Iar acum, trebuie să plecăm fiindcă ne cred şi pe noi evrei.

– Asta e ridicol. Marianne încercă să conteste ce auzea, privindu-l cu ochii mari. Era la fel de înalt ca ea şi vedea că tremură, din pricina spaimei şi a şocului celor aflate, dar şi din cauza vântului rece care îi răscolea pletele blonde.

– Nu sunteţi evrei. Cine-a zis că trebuie să plecaţi? Şi unde să vă duceţi?

– Reichul susţine că suntem evrei, chiar dacă în parte. Din cauza mamei tatălui meu, pe care el n-a văzut-o niciodată. L-a părăsit când s-a născut, i l-a dat bunicului. Tocmai mi-a zis tata. Eu nu vreau să plec, zise Tobias, speriat. Vreau să rămân aici. E casa noastră. Izbucni în lacrimi, iar Marianne îl strânse în braţe, plângând şi ea.

– Tata a zis că, dacă nu plecăm, ne duc undeva. Poate într-un lagăr de muncă forţată. Nu vreau să se întâmple nici asta.

– Lucas ştie? întrebă ea, brusc îngrijorată. Erau ca nişte fraţi pentru ea. Ştia că Tobias e îndrăgostit de ea, dar nu acorda atenţie acestui lucru. Pentru ea, era încă un copil, deşi era cu doar doi ani mai mic. Totuşi, doi ani între cincisprezece şi şaptesprezece erau o diferenţă mare.

– E prea mic, nu-i putem spune, repetă el ce auzise de la tatăl său. Tata trebuie să găsească un sponsor şi o slujbă.

– Ce fel de slujbă? O şoca ideea asta, precum şi tot ce aflase de la Tobias.

– Nu ştiu. Era confuz.

– Ce poate face? Părea surprinsă, pe când îl conducea pe Toby spre casă, ferindu-se de vântul îngheţat.

– Nu ştiu, zise Toby, pe când intrau în holul mare şi rece, unde portretele strămoşilor atârnau pe pereţi. O urmă în bucătărie, unde ea ceru ciocolată pentru amândoi, apoi îl duse la etaj, în biroul tatălui ei, care nu era acasă. Era o încăpere plăcută, înţesată de cărţi. Focul ardea deja în şemineu, aşteptându-l pe tatăl ei să se întoarcă de la grajduri. Era încăperea ei preferată din conacul mare şi rece. Camerele mari erau greu de încălzit iarna, dar aceasta era întotdeauna caldă şi primitoare, mai ales când tatăl ei era în birou. Îi plăcea să-şi petreacă vremea aici, stând de vorbă cu el. Şi lui Tobias îi plăcea.

– Toate astea sună nebuneşte, zise Marianne, nevenindu-i să creadă povestea sau consecinţele sumbre. Eşti sigur că trebuie să plecaţi? De ce v-ar ridica de acasă? Tatăl tău nu e un hoţ de rând.

– Sigur că nu, dar ei cred că e evreu. Tobias părea disperat.

– Trimit evreii în lagăre de muncă? Marianne se arătă îngrozită, ca şi cum nu i-ar fi dat crezare.

– Un general care e prieten cu bunicul a venit să îl avertizeze. El a spus că trebuie să plecăm. Dacă nu, ne ridică.

Marianne era palidă şi mâinile-i tremurau când Marta intră cu tava, aducând o ceaşcă de ciocolată caldă pentru fiecare. Marta băgă de seamă că îi supăra ceva şi se retrase discret, convinsă că e o simplă ceartă între ei, pe care aveau s-o rezolve. Întotdeauna se întâmpla aşa. Se ciondăneau de ani de zile, de când erau mici. Marianne câştiga de obicei, deoarece era mai în vârstă, şi Tobias era încă un copil în multe privinţe. Marianne crescuse, mai ales în ultimii ani, iar Marta credea că era la fel de frumoasă ca mama, poate chiar mai frumoasă, şi moştenise firea tatălui.

– Toate astea mi se par o nebunie, zise Marianne hotărâtă, în timp ce sorbeau ciocolata caldă. Nu voia să creadă ce-i spusese, dar groaza din privirea lui Toby îi spunea că ar putea fi adevărat. Doar dacă nu cumva el înţelesese greşit seriozitatea situaţiei şi crezuse că e mai rău decât este, de fapt. Asta era speranţa ei.

– Tata ştie? îl întrebă ea.

– Nu ştiu, tata nu mi-a zis, răspunse Toby. De parcă i-ar fi auzit, tocmai atunci intră în încăpere tatăl ei. Marta îi spusese că sunt în

biroul lui şi apăru la scurt timp după aceea cu o tavă cu ceai pentru el. El îşi servi o ceaşcă de ceai şi se uită la copii cu o expresie serioasă.

– Ce se petrece aici? Nu ştia dacă se certaseră, dacă Toby îi dăduse veştile sau dacă ştia ceva, de fapt. Nick nu voia să le spună nimic băieţilor până nu afla sigur unde merg. Deocamdată, nu ştia. Nick însuşi îi spusese asta lui Alex.

– Plecăm, zise Toby cu tristeţe, repetând şi pentru el povestea pe care i-o spusese Mariannei mai devreme. Alex dădu din cap şi amândoi îşi dădură seama că ştia deja.

– Tatăl tău mi-a spus în urmă cu câteva zile, zise el domol. Sunt veşti extrem de proaste, pentru noi toţi. Felul în care o spuse îi dădu Mariannei de înţeles că era adevărat, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Cum e posibil aşa ceva, tată? îl întrebă ea cu o voce gâtuită. De ce trimit evreii în lagăre de muncă forţată? Cei din familia von Bingen nu sunt evrei!

– Se pare că Nick şi băieţii sunt în parte evrei. Aparent, e tot ceea ce trebuie să audă Reichul. În ultimii cinci ani, au eliminat treptat evreii din societate. Par să încerce a-i izola de restul oamenilor, alungându-i din Germania sau aruncându-i în lagăre, dacă se poate. Toby are dreptate, trebuie să plece, şi foarte curând. Tatăl şi bunicul lui se străduiesc din greu să găsească o soluţie. El însuşi trimisese mai multe scrisori, dar deocamdată nu primise răspunsuri.

– Îmi pare foarte rău, Toby. Tatăl tău o să găsească o soluţie. Deocamdată, îi este greu, neştiind care va fi.

– Putem merge în vizită la ei? întrebă Marianne. Era cea mai cumplită veste pe care o primise, de când tatăl ei îi spusese, în urmă cu cinci ani, că mama şi sora lui Toby muriseră. Îşi amintea perfect. Ţinuse foarte mult la mama lui Toby, şi fusese nespus de tristă când ea şi sora lui mică muriseră.

– Depinde unde vor sta, răspunse Alex sincer, dar cu siguranţă vom încerca. Marianne şi Toby schimbară o privire, în care se citea tot ce simţeau la gândul că se vor despărţi. Toby nu putea îndura ideea unei alte pierderi importante în viaţa lui. Nu era vorba numai de cea mai dragă prietenă, ci şi de casă. Nu voia să-şi părăsească bunicul, dar Alex şi tatăl lui spuseseră că bunicul trebuie să rămână.

Nu voiau să lase domeniile de izbelişte într-o ţară frământată de tulburări, deşi *schloss*-ul era departe de orice oraş. Era greu de spus ce urma să se întâmple.

Stătură de vorbă îndelungă vreme, iar Marta le mai aduse ciocolată caldă şi ceai şi nişte biscuiţi proaspăt scoşi din cuptor. Brusc, Marianne îşi dădu seama că s-ar putea ca prietenii ei să fie siliţi să renunţe la o asemenea viaţă. Se simţi recunoscătoare că tatăl ei nu trebuia să plece şi el. După o vreme, Alex se oferi să-l ducă pe Toby acasă cu maşina, dar el spuse că merge cu bicicleta. Câteva minute mai târziu, o sărută pe Marianne pe obraz şi plecă. Mai mult ca oricând, ea se gândi la el ca la un frate mai mic când o sărută, şi nu ca la un bărbat, cum voia el să pară.

– E o poveste îngrozitoare, tati, zise ea cu tristeţe, nevenindu-i încă să creadă că e adevărat. Era şocată de tot ce aflase în după-amiaza aceea. Era cu adevărat de neconceput.

– Da, aşa e. Nu ştiu ce vor face. Nu e chiar aşa de uşor să scoţi o slujbă şi o viaţă nouă din pălărie, în doar câteva săptămâni. E nevoie de timp ca să organizezi totul, şi tocmai asta nu au ei.

– Şi dacă sunt trimişi într-un lagăr? întrebă ea, ţinându-şi răsuflarea.

– Vor trebui să fie foarte curajoşi şi să supravieţuiască, răspunse el simplu, încercând s-o convingă că vor fi bine, dar nici el nu credea asta. Considera că Nick şi băieţii trebuie să părăsească Germania cât mai repede, dar deocamdată nu aveau unde să se ducă.

El şi Marianne discutară numai despre asta la cină. Marianne crezu că surprinde o expresie dezaprobatoare pe faţa Martei când auzi că Nick şi băieţii erau în parte evrei, dar servitoarea părăsi repede încăperea pentru a-şi vedea de treburi la bucătărie.

Marianne se gândi la ei toată noaptea şi, în cele din urmă, adormi tulburată. În camera lui, Alex era încă treaz când păsările începură să ciripească dimineaţa, când încă nu se crăpase de ziuă. Era deja în capul oaselor. Îi venise o idee. Se ridică din pat, se îmbrăcă repede şi coborî grăbit. Luă o haină şi cheile de la maşină şi se repezi la garaj, să meargă cu maşina la familia von Bingen. Bătu în poartă cu ciocanul mare de alamă şi, o clipă mai târziu, se arătă o menajeră. Alex ceru să-l vadă imediat pe Nick, dar i se spuse că nu se trezise

încă. Nu foarte convinsă, femeia se duse să verifice. Nick apăru câteva minute mai târziu, într-un halat de mătase şi papuci de casă. Se arătă surprins să-l vadă pe Alex plimbându-se agitat în hotul de la intrare, de parcă venise să anunţe ceva. Era tocmai motivul pentru care se afla acolo.

– Am o idee şi cred că o să meargă, zise Alex, entuziasmat. Nu voia ca Nick să plece, dar în aceste împrejurări era singura lor speranţă. Nu voia nici să rămână, fiindcă riscau să fie trimişi în lagăr.

– Ce cauţi aici aşa devreme? întrebă Nick aruncându-i o privire chinuită, pe când îşi lega cordonul de la halat. Stătuse treaz până la două, dar nu avusese nici o idee grozavă.

– Îţi dau doi dintre lipiţanii mei şi nişte cai arabi pursânge. Trebuie doar să luăm legătura cu un circ, să le cerem să-ţi dea o slujbă şi să te sponsorizeze. Cu opt cai, dintre care doi lipiţani, cred că o să accepte. Nick se uită la el fără a-i veni să creadă şi izbucni în râs. Râdea atât de straşnic, încât îi dădură lacrimile şi se văzu nevoit să se aşeze. Ceru cafea pentru amândoi şi îşi privi prietenul.

– Te iubesc, dar eşti nebun, Alex. Nu mă pot alătura unui circ, pentru numele lui Dumnezeu, oricât de fabuloşi sunt caii tăi. Nu mă pricep la reprezentaţii. Tu eşti dresorul de cai. Şi apoi, nu-ţi pot lua caii, mai ales lipiţanii. Nici un circ nu m-ar angaja. N-aş avea habar ce fac.

– Îţi pot arăta eu, iar lipiţanii ştiu ce au de făcut. Trebuie doar să îi îndrumi, prin comenzi vocale. Lasă-le lor partea mai grea. Tu poţi călări unul dintre caii arabi pursânge şi galopa în jurul arenei. Nick, eşti unul dintre cei mai buni călăreţi pe care-i ştiu. Poţi face asta, dacă vă salvează pe tine şi pe băieţi. Alex nu vedea altă cale de scăpare.

– Nu mă pot alătura unui circ, stărui Nick. Ce-aş face acolo? Părea îngrozit, dar Alex era hotărât.

– Te vei salva, pe tine şi pe băieţi, de la dezastrul de aici. Situaţia evreilor se înrăutăţeşte pe zi ce trece, iar prietenul tatălui tău a spus că au un dosar despre tine. Ai de ales? Nick tăcu un răstimp, gândindu-se la asta, apoi încuviinţă şi-l privi pe Alex. Tot ce spusese prietenul lui era adevărat.

– Nu-ţi pot lua caii. Opt, dintre care doi, lipiţani? Dacă-i iau, ţi-i plătesc înainte să plec.

– Nu primesc bani de la tine. Mi-eşti ca un frate. Dacă circul te primeşte, socoteşte-i un dar din partea mea.

– Nu pot, zise Nick hotărât, după care căzu din nou pe gânduri. Cum să găsesc un circ de aici?

– Ştiu eu un circ, se numeşte Ringling Brothers. Am citit despre ei. Cred că s-au unit cu un alt circ şi s-au stabilit în Florida. Putem suna şi întreba la ambasada de la Berlin.

– O să ne creadă nebuni, zise Nick, zâmbind. Începuse să întrezărească o rază de speranţă, deşi i se părea în continuare o idee nebunească, care probabil n-avea să funcţioneze. Circurile nu angajează pe cineva care are cai pentru un număr la care nu se pricepe. I se părea tras de păr. Totuşi, ceva mai târziu în dimineaţa aceea telefonară la ambasadă şi făcură rost de adresa circului Ringling Brothers Barnum & Bailey din Sarasota, Florida. Petreceau iarna acolo, înainte de a pleca în turneu. Femeia de la ambasadă ştia totul despre ei, dar Nick nu-i spuse de ce voiau să ia legătura cu ei. Se temea că şi ea avea să-l socotească nebun.

Nick şi Alex întocmiră o scrisoare, în care îi rugau să-l angajeze şi să-l sponsorizeze, cu o descriere a cailor pe care-i putea aduce şi explicându-le ce documente îi trebuiau din partea lor. Merseră cu maşina până la poştă ca s-o expedieze, apoi se îndreptară spre conac, să-i spună lui Paul ce făcuseră. I se păru o idee neobişnuită, deşi insistă şi el să-i plătească lui Alex caii, dacă se rezolva. Nick avea să-i ia cele mai bune exemplare. Alex le spuse că avea un vagon vechi pe care îl puteau folosi pentru transport. Începuse chiar să-l convingă pe Nick, pe măsură ce discutau planul. Nick vru să se plimbe călare după aceea, dar Alex nu-l lăsă. Spuse că aveau mult de lucru.

– Ce fel de lucru? Vrei să-ţi mai vezi pădurile şi pământurile? Lui Nick îi plăcea şi ideea asta. Avea să-i mai abată gândurile de la necazuri.

– Ai de învăţat un număr pentru circ, prietene, zise Alex pe un ton sever. După ce îţi arăt ce trebuie să ştii, o să lucrăm şi cu băieţii. Nick îşi dădu seama că era foarte serios, şi de data aceasta nu mai izbucni în râs. Se întoarseră cu maşina la Schloss Altenberg, iar Alex

îl puse serios la treabă toată după-amiaza, arătându-i cum să lucreze cu lipițanii și cum să-i îndrume prin comenzi vocale. Îl puse să încalece pe Pluto și să-l călărească în jurul manejului, o dată și încă o dată, conducând armăsarul prin toate alurile și stațiunile pe care le știa. Apoi, trecu să lucreze cu Nina, iapa lipițană, și cu un armăsar arab pursânge.

– Caii tăi sunt mai deștepți decât mine, zise Nick în cele din urmă. Eu tot uit ce am de făcut, ei, nu. Erau dresați impecabil.

– O să-ți aducă ei aminte. Uneori, sunt mai deștepți și decât mine. Toată după-amiaza aceea, Alex îl instrui cu infinită răbdare, în stilul lui de dresaj natural. Îl sili pe Nick să repete de mai multe ori ce învățase. Era un profesor sever, dar incredibil de răbdător, iar Nick era impresionat.

Se dovedi o săptămână foarte plină. Alex îl pregătea neobosit pe Nick, arătându-i cum să lucreze cu caii contopindu-se cu el, apoi îi puse la treabă și pe băieți. Începură să sosească răspunsuri la scrisorile lui Paul, dar toate erau refuzuri. Nimeni nu avea de lucru pentru Nick și nici nu credeau că-i pot sponsoriza pe el și pe băieți. Singura lor speranță rămăsese circul. În așteptarea răspunsului, Alex continuă să lucreze cu Nick și cu băieții. Paul veni să-i urmărească la grajduri de câteva ori și rămase impresionat de ceea ce văzu. Marianne venea să se uite la ei în fiecare zi, după școală. Deja i se păreau cât se poate de profesioniști. Toby era destul de timid, în schimb Lucas era irezistibil și avea un talent înnăscut. Călărea lipițanii fără șa, iar Alex îl învăță cum să sară de pe spinarea unuia pe a altuia. Și armăsarul, și iapa erau blânzi și îi dădură voie. Dacă circul îi angaja, Alex se gândea să li-i dea pe Pluto și pe Nina. Iapa avea zece ani, dar era minunat dresată și foarte blândă. Alesese deja șase pursânge arabi pentru el, dintre cei mai buni cai. Stărui că se poate lipsi de ei și că are atât de mulți cai, încât nu le va simți lipsa. Cu toate acestea, Nick știa că Pluto fusese promis Școlii Spaniole de Călărie, iar lui Alex avea să-i fie greu să-l înlocuiască. Totuși, Alex refuza în continuare să primească bani.

La două săptămâni după ce trimisese scrisoarea către circ, Nick primi răspunsul. Mâinile îi tremurau când deschise plicul în fața lui Alex și a tatălui său și o citi. Se așternu o tăcere mormântală. Alex

se temea că fusese refuzat. Se scurseseră aproape trei săptămâni de la vizita generalului, iar ameninţarea lagărului, poate chiar a unei sorţi mai cumplite, devenea din ce în ce mai reală. Circul Ringling Brothers era ultima lor speranţă. Nick îl privi pe Alex în ochi când lăsă scrisoarea din mână. Ochii îi erau plini de lacrimi, iar Alex îi atinse mâna, să-l consoleze.

– Dumnezeule, ne-au acceptat, şopti. Avem aici tot ce ne trebuie. O să ne trimită obligaţiunea. Putem pleca. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, iar Alex îl îmbrăţişă, cu un strigăt victorios. Paul plângea şi el. Erau veşti bune şi, în acelaşi timp, triste. Cu puţin noroc, puteau scăpa de lagăr, dar asta însemna să părăsească Germania pentru totdeauna. Trebuiau să plece cât mai curând, nu le mai rămânea foarte mult timp.

Paul îşi veni în fire foarte repede, îl felicită pe Nick şi spuse că o să facă rezervare pe un vapor către America cât mai curând. Se grăbi să dea câteva telefoane şi se întoarse o jumătate de oră mai târziu. Rezervase pentru Nick şi băieţi două cabine la clasa întâi pe luxosul *Bremen*, care pleca peste patru zile la New York. Puteau urca vagonul şi caii în cală, dar Nick şi băieţii trebuiau să se îngrijească de ei. Avea să fie ultima lor călătorie de lux, cel puţin pentru un timp foarte îndelungat. Cine putea şti dacă aveau să se mai întoarcă vreodată în Germania? În atmosferă pluteau bucuria şi amărăciunea, entuziasmul şi disperarea. Când Nick le spuse băieţilor că plecau, toată lumea izbucni în lacrimi.

Toţi şase petrecură următoarele zile împreună. Alex repeta neobosit numărul împreună cu ei. Cu o zi înainte de plecare, Nick şi băieţii păreau deja o echipă de artişti cu experienţă. Marianne, Alex şi tatăl lui Nick aveau de gând să-i petreacă la vapor. Urmau să ia trenul spre Bremerhaven, prin Nürnberg şi Hanovra, şi de acolo să se îmbarce pe vapor. În ultima seară, Alex şi Marianne îi invitară la cină la Schloss Altenberg. Bucatele gustoase şi numeroasele toasturi se împletiră cu multe clipe de tăcere, încărcate de emoţii şi lacrimi. Le era greu tuturor. Lucas era cel mai entuziasmat, dar nu înţelegea cu adevărat că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată acasă.

Actele erau în ordine, Paul le achitase taxa de emigrare şi, mulţumită intervenţiei generalului, Reichul aprobase plecarea. Autorităţile

erau mulţumite să-i vadă plecând. În ceea ce-i privea, erau trei evrei mai puţin în Germania. Acestea păreau să le fie intenţiile, fie să-i silească să plece, fie să-i lipsească de toate drepturile pe care le avuseseră sau să găsească scuze pentru a-i trata ca pe nişte răufăcători. Hitler „lua înapoi Germania din mâinile evreilor". Peste noapte, Nick şi băieţii lui deveniseră unii dintre ei.

După ce văzură vagonul cu caii urcat în trenul ce mergea de la Bavaria la Bremerhaven, toţi şase urcară în compartiment şi se aşezară în tăcere la locurile lor, pregătindu-se pentru drumul lung. Nu mai era nimic de spus. Îşi mărturisiseră totul cu o seară înainte: speranţele, visele, regretele, fricile, amărăciunea de a se despărţi. Priveau peisajele de ţară gonind pe dinaintea ferestrei. Toby şi Marianne se ţineau de mână şi toţi se străduiau să-şi înghită lacrimile. Când trenul opri în gara din Bremerhaven, Nick avea un nod în gât cât un pumn. Alex se ridică să supravegheze împreună cu el mutarea vagonului, cu macaraua, pe vapor. Cei doi se priviră lung, urmărind vagonul cu inima la gură, îngroziţi că s-ar putea desprinde din legături. În clipa aceea, Nick ştiu exact ce făcuse Alex pentru el, cu planul şi cu darul lui incredibil. Le dăruise o viaţă nouă, siguranţă şi libertate. Nick spera să poată face acelaşi lucru pentru el, într-o bună zi, dar nu părea posibil. Alex îi salvase de la o soartă necunoscută şi le oferise, lui şi băieţilor, şansa unui viitor. Pe când urmăreau vagonul, depus cu grijă pe puntea vasului, Nick îi mulţumi şoptit, iar Alex îi petrecu braţul pe după umeri. Amândoi se întrebau dacă aveau să se revadă vreodată.

Capitolul 4

Odată ce caii ajunseseră în siguranță pe vapor, în vagonul lor, cei șase rămaseră la debarcader, privindu-se unii pe alții. Pasagerii și însoțitorii lor se urcau pe vapor, să se plimbe pe punte și să viziteze cabinele, dar Nick nu voia să părăsească cheiul. Era ultima dată când se afla pe pământ german. Odată ce se îmbarca, avea să piardă tot ce iubea și cunoștea. Nu putea îndura gândul că tatăl lui rămânea sigur, și se întoarse să vorbească cu el pe o voce scăzută, departe de urechile celorlalți.

– Nu vii și tu, tată? Te rog. Nu vreau să rămâi aici. Poți veni cu noi la circ. Sunt sigur că te-ar sponsoriza și pe tine. Putea pleca cu vaporul următor, nu era în primejdia în care se aflau Nick și băieții și avea timp să se pregătească. Dar Paul clătină încet din cap. Durerea pe care i-o provoca plecarea lor i se citea limpede în priviri.

– Nu pot. Nu pot renunța la tot ce avem aici. Trebuie să am grijă de toate, pentru tine și pentru băieți. Nu am încredere în Reich. O să distrugă țara, dacă se poate. Vreau să protejez și să păstrez partea noastră mică de țară pentru tine. Simțul răspunderii și al datoriei îl reținea pe Paul în Germania, dar inima lui pleca împreună cu Nick, Tobias și Lucas. După ce aveau să plece, n-avea să-i mai rămână nimic în Germania, în afară de pământ. Paul era acum chezașul proprietății lor, și nimic altceva. Îl durea aproape fizic să-i vadă plecând. Era și recunoscător, fiindcă el și Nick făcuseră manevre abile anul trecut pentru a-l ține pe Toby departe de Hitlerjügend. Doctorul le dăduse o scrisoare în care menționase că suferă de astm

şi nu poate participa la şedinţe. Paul nu voia să contribuie cu nimic la Reichul lui Hitler, cu atât mai puţin cu nepoţii lui. Acum, îi ura şi mai mult pe nazişti. N-avea să-i ierte niciodată fiindcă îi siliseră pe Nick şi pe băieţi să plece.

– O să-mi fie dor de tine, tată, zise Nick moale, iar Paul încuviinţă şi-şi plecă privirea, incapabil să spună ceva. Şi lui avea să-i fie dor de ei, peste măsură.

Păstrară tăcerea preţ de câteva minute, când Alex se apropie de ei ca să vorbească cu Nick.

– Vreau să arunc o privire la cai. Părea preocupat. În vagon se aflau opt cai, Pluto, Nina şi şase cai arabi pursânge, doi armăsari şi două iepe, şi voia să se încredinţeze că erau bine, după călătoria cu trenul şi mutarea pe vapor. Voia să vadă cu ochii lui că nici un cal nu fusese rănit şi că erau relativ calmi, chiar dacă simţeau că se întâmplă ceva diferit. Alex le dăduse lui Nick şi băieţilor toate instrucţiunile de care aveau nevoie, ba chiar şi nişte căpestre elegante să le folosească la circ. Refuzase, până în ultima clipă, să primească bani de la Nick. Era un dar nepreţuit, pe care Nick ştia că nu i-l poate întoarce cu un gest la fel de important, în afară de dragoste şi loialitate pentru totdeauna. Însă Alex primise aceste lucruri din partea lui de ani de zile şi avea să le primească întotdeauna. Cei doi păreau mohorâţi şi nefericiţi fiindcă trebuiau să-şi ia rămas-bun.

Numai Lucas era bine dispus când se urcară la bord. Abia aştepta să pornească în explorare, dar Nick îi spuse că trebuie să aştepte până pleacă vaporul. Nick şi Alex se duseră să arunce o privire la cai, care erau agitaţi, dar bine. Alex îi spuse că o să se liniştească şi speră să fie o călătorie uşoară.

În timp ce Nick şi Alex se ocupau de cai, Lucas stătea de vorbă cu bunicul lui, iar Toby, cu Marianne. Îşi tot dusese la ochi batista de când plecaseră de acasă, iar acum îl privea pe Toby cu tristeţe.

– O să-mi fie foarte dor de tine, zise ea, nefericită. Era ca un frate mai mic pentru ea, încă de când se născuse.

– Să-mi scrii în fiecare zi şi să-mi spui cum e circul. Vreau să ştiu totul. Încerca să mai înseninеze atmosfera pentru amândoi. El încuviinţă şi-i promise să scrie, deşi nu-i prea plăcea să scrie scrisori şi rareori făcuse asta. Totuşi, făgădui că are s-o facă pentru ea.

– O să-l vizitezi pe bunicul? o întrebă Toby cu tristeţe. Ea încuviinţă şi amândoi aruncară o privire către Paul. Lucas vorbea însufleţit cu el, ba chiar îl făcu să râdă, lucru care în ziua aceea nu era deloc uşor.

Vizitară cabina lui Nick de la clasa întâi şi a băieţilor, de alături. Ambele erau foarte elegante, iar Nick ştiu că probabil era ultima dată când aveau să se bucure de confort, până se întorceau în Germania. I se îngăduise să ia la el zece reichsmark. Paul îi strecurase în mână un teanc gros de bani, fără să fie văzut. Odată ajuns în cabină, îl ascunse sub haine. Era tot ce aveau acum, în afară de obligaţiunea trimisă de la circ şi de salariul pe care avea să-l primească după ce îl angajau. Nu-şi închipuia cum aveau să trăiască din salariul lui, dar trebuia. Îi lăsase lui Alex automobilul Bugatti şi îi spusese să-l folosească. Aduseseră câteva cufere cu ei, dintre care două pline cu îmbrăcăminte de seară, pe care aveau s-o poarte la reprezentaţii. Avea la el mai multe fracuri şi două jobene, şi un costum pentru Toby.

Pe când stăteau de vorbă în cabina lui Nick, ţignalul vasului avertiză toţi însoţitorii să debarce. Îi cuprinse spaima la auzul sunetului. Toby se agăţă de Marianne, ca un înecat, şi amândoi izbucniră în lacrimi. Nick îşi îmbrăţişă tatăl şi apoi, pe Alex. Cei doi închiseră ochii, îmbrăţişaţi pentru ultima oară, ca doi fraţi care urmau să se despartă pe viaţă. Apoi, Nick o îmbrăţişă pe Marianne, iar ea se aplecă să-l sărute pe Lucas pe obraz.

– Să fii cuminte, şi să nu te însori cu doamna grasă de la circ înainte să te întorci la mine, zise Marianne. Lucas izbucni în hohote de râs şi îi făgădui să nu facă una ca asta. Paul îşi îmbrăţişă nepoţii din nou şi îi aruncă o privire afectuoasă fiului său, vrând parcă să-şi întipărească în memorie fiecare detaliu. Nick şi băieţii îi conduseră la pasarelă, unde se îmbrăţişară pentru ultima oară, înainte ca Paul, Alex şi Marianne să coboare. Nick nu ştia de ce părăsesc Germania ceilalţi pasageri, dacă făceau o călătorie de plăcere sau dacă emigrau. Plecarea lor, însă, era atât de încărcată de emoţii şi atât de dureroasă, încât cei trei însoţitori nu se puteau desprinde. Totuşi, în cele din urmă se îndepărtară. Toţi aveau ochii în lacrimi, mai puţin Lucas, care era prea entuziasmat din pricina vaporului ca să fie la fel de trist

ca ceilalţi. I se părea amuzant să se alăture unui circ. Agonia plecării din Germania nu îl afecta, fiindcă avea doar şase ani.

Nick se îndepărtă de pasarelă şi rămase sprijinit de balustradă, în josul punţii, privindu-i pe cei rămaşi în urmă. Toby stătea alături de el, pe când Lucas se ducea şi se întorcea, vorbea cu marinarii, cu alţi pasageri, apoi venea la tatăl lui, ca un căţeluş. Nick şi Alex îşi aruncară o privire lungă, unul de pe vapor, celălalt de pe docuri. Marianne nu-şi putu opri lacrimile pe când îi făcea cu mâna lui Toby, iar el se străduia să nu plângă. Paul îşi înghiţea cu mare greutate suspinele. În cele din urmă, ridicară pasarela iar remorcherele îndepărtară încet vaporul uriaş de docuri, pe când sirena suna neîntrerupt. Nick le făcu cu mâna celor trei rămaşi pe docuri. Îl auzi pe Toby stăpânindu-şi un hohot de plâns, îi petrecu mâna pe după umeri şi-l trase aproape de el. Apoi, Lucas li se alătură şi, împreună, le făcură cu mâna celor rămaşi pe ţărm.

Nick, Toby, şi Lucas le făcură cu mâna cât timp îi mai văzură. Cei trei nu se clintiră din loc până ce vaporul se îndepărtase prea mult ca să se mai zărească oamenii de pe punte. Atunci, porniră încet spre casă. SS *Bremen* plecase, luându-i pe cei dragi. Toţi trei petrecură îngânduraţi călătoria spre casă şi nu suflară un cuvânt. Marianne îşi sufla discret nasul din când în când, apoi îşi rezemă capul de umărul tatălui ei şi, epuizată de emoţiile acelei zile, adormi cu batista în mână. Vărsaseră multe lacrimi în ziua aceea.

Nick vru să mai arunce o privire la cai după ce porniră, şi încercă să-l convingă pe Lucas să vină cu el. Lucas, în schimb, voia să exploreze vaporul, aşa că tatăl îi dădu voie. Toby şedea în cabină, părea distrus şi prea supărat ca să mai facă ceva. Avea ochii înroşiţi de plâns.

– O să ne întoarcem, zise Nick cu blândeţe, iar Toby dădu din cap, cuminte, însă nu-l credea. Acum, erau proscrişi în Germania, exilaţi care nu aveau dreptul de a locui în propria lor casă. Fuseseră izgoniţi ca nişte criminali şi hoţi de rând. Ştampila de pe paşaportul lor scria „deportaţi", deşi nu fuseseră deportaţi, ci plecaseră din proprie iniţiativă. De asemenea, acum aveau pe paşaport şi un E roşu,

de la „evreu". Erau refugiaţi politic şi, întrucât erau evrei, li se retrăsese cetăţenia germană.

Când Nick se întoarse de la cai, Toby dispăruse, iar Lucas vizita piscina elegantă şi coteţele câinilor. Pe vapor mai existau un fumoar, un salon şi o faimoasă sală de bal. Lucas spusese că vrea să vadă câinii, aşa că Nick se plimbă încet pe punte şi se opri lângă balustradă, privind în largul mării. Observase câteva femei drăguţe la îmbarcare, dar nu îl interesau. Nu se putea gândi decât la lumea pe care o pierduseră. Vaporul elegant era ultimul vestigiu al acestei lumi. Lucas nu-şi dădea seama, iar Toby înţelegea doar într-o oarecare măsură. Nick, în schimb, înţelegea pe deplin ce li se întâmpla şi cât de dureros avea să fie. Faptul că se alăturau unui circ într-o ţară străină era şi mai straniu. Era greu de închipuit cum avea să fie. Nu voia să se gândească la asta tocmai acum, cu privirea pierdută în largul mării şi cu inima la Alex şi la tatăl lui. Nick nu se mai simţise atât de părăsit şi de distrus de la moartea fiicei şi a soţiei sale. Stătu acolo până ce se lăsă frigul, apoi se întoarse în cabină şi se întinse o vreme, sperând să adoarmă. Nu reuşi, drept pentru care coborî din nou la cai. Luă una dintre periile pe care i le dăduse Alex şi se apucă să-l ţesale pe Pluto. Armăsarul întoarse capul spre el şi-i aruncă o privire mulţumită.

– Eşti un băiat tare bun, zise Nick, mângâindu-i greabănul alb ca laptele şi periindu-l în continuare. Toţi caii erau priponiţi cu funii scurte, pentru a nu se răni. Trebuiau să petreacă mai multe zile fără mişcare. Nick spera doar ca vremea să nu se strice, ca să nu păţească ceva. Nu voia să piardă nici un cal înainte să ajungă. Avea la el un pistol încărcat, în caz de nevoie. Fusese sugestia lui Alex, dar el spera să nu fie nevoie să-l folosească, mai ales nu pentru lipiţani. Aceştia erau o încărcătură preţioasă, biletul lui Nick către o viaţă nouă.

Rămase alături de cai o bună bucată de vreme, apoi urcă pe punte, unde îi găsi pe băieţi jucând *shuffleboard* şi vorbind cu două fete tinere. Nick zâmbi când îi văzu. Toby arăta mai fericit decât atunci când plecaseră, iar Lucas era entuziasmat de-a dreptul, agitând paleta mai lungă decât el, încercând să le impresioneze pe fete, care chicoteau la ce spunea. Erau mai apropiate de vârsta lui, decât de a lui Toby. În cele din urmă, plecară. Lucas îşi pierdu

interesul pentru joc şi veni la tatăl lui, care se întinsese pe un şezlong, învelit într-un pled, ca să-i povestească ce făcuse. Părea că fusese peste tot pe vapor, la clasa întâi, fiindcă puntea inferioară nu îi era accesibilă.

– Mai târziu putem înota, tată? întrebă entuziasmat, iar Nick încuviinţă. Prezenţa copiilor îi mai abătea mintea de la nenorocire. Voia să fie o călătorie veselă pentru ei, înainte să înfrunte necunoscutul şi să se alăture circului.

Mai târziu în după-amiaza aceea, băieţii merseră la un film, la cinema. Nick se plimbă în continuare pe punte şi trecu regulat pe la cai. Când se întoarse, la ora ceaiului, unul dintre pasageri îl întrebă despre cai. Pregătiseră un bufet elaborat pentru pasagerii de la clasa întâi şi echivalentul gustării nemţeşti de la ora ceaiului. Bucătăria de pe vapor era renumită pentru calitate, dar Nick nu putea înghiţi nimic. Voia doar o ceaşcă de ceai, după care dădu pe gât un pahar de whisky.

– Înţeleg că aveţi pe vapor un vagon cu arabi pursânge, comentă cu interes bărbatul care întrebase de cai. Era american, din Kentucky, şi el proprietar de cai. Călătorise în Germania pentru a cumpăra hunteri şi doi cai de curse, dar fuseseră trimişi în State pe alt vapor, cu îngrijitori aduşi anume. Numele lui era Beauregard Thompson.

– Unde-i duceţi? întrebă, cu un puternic accent sudist, pe care Nick abia reuşea să-l înţeleagă. Era obişnuit cu inflexiunile britanice, nu cu accentul american din sud.

– În Florida, răspunse Nick, simplu, iar bărbatul dădu din cap, impresionat de cele aflate despre caii lui Nick. Opt arabi pursânge erau un semn de mare bogăţie.

– Ai făcut bine că i-ai adus pe acelaşi vapor cu tine, îl complimentă. Îi poţi ţine sub observaţie tu însuţi. Mi-ar plăcea să arunc o privire la ei, cândva, sugeră politicos. Nick încuviinţă cu o mişcare a capului, sorbind îndelung din whisky. Avea nevoie de asta, fusese o zi grea şi deosebit de emoţionantă.

– Desigur, răspunse Nick cu amabilitate. De fapt, doar şase sunt arabi. Ceilalţi doi sunt lipiţani, zise într-o doară, nefiind sigur că omul ştia ce sunt.

– Dumnezeule! exclamă el, uimit. Mi-ar plăcea să văd *așa ceva*. Îi duci la expoziție? Nick încuviință cu un zâmbet pieziș. Îi ducea să fie „expuși" la circ. Era sigur că Thompson avea să fie șocat, dacă afla asta. Circul nu avea nimic nobil.

– Mi-ar face plăcere să vi-i arăt, se oferi Nick. Thompson se retrase să-și caute soția care, după spusele lui, făcea cumpărături la magazinele de pe vapor.

După film, Toby și Lucas veniră în cabina lui Nick. Apoi, se duseră să înoate, după care Nick și Toby se apucară să curețe boxa cailor înainte de a se schimba pentru cină.

Nick nu mai curățase grajduri de ani de zile, dar i se păru mai ușor decât își amintea și nu întru totul neplăcut. Era o ocazie bună să cunoască mai bine caii, plimbându-se printre ei și mângâindu-i, din când în când. Pluto era cel mai receptiv și-l atingea cu botul de câte ori trecea pe lângă el, parcă în chip de salut. Nina, iapa lipițană, era mai stingherită. Caii arabi păreau și ei agitați, dar arătau bine. Toți opt mâncau și se adăpau, observă Nick cu mare grijă.

Ajutat de Toby, isprăvi de curățat boxele și aruncă balega, așa cum li se ceruse. Apoi, se întoarseră la cabine să facă duș și să se îmbrace. În seara aceea, cina era la costum, pentru el și pentru Toby. Lucas avea să ia masa în cabină cu un chelner. Era prea mic pentru mesele la costum și, oricum, i se părea plictisitor. Tânărul chelner îi promisese să-l ducă din nou la cotețele câinilor. Lucas susținea că vaporul e plin de câini. Singurii cai erau ai lor.

Nick și Toby se prezentară de îndată ce se așezară la masa căpitanului. Se mai afla acolo un cuplu foarte extravagant din Berlin. El se trăgea dintr-o familie renumită de bancheri și călătoreau la New York să viziteze niște rude. Printre comeseni se afla și o actriță germană relativ cunoscută, care îi arunca lui Nick ocheade pline de interes, pe care el nu i le întoarse. Era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât el și băuse prea mult la cină. Se mai aflau acolo un cuplu de italieni, un scriitor britanic de care Nick auzise, dar pe care nu-l citise și o franțuzoaică foarte drăguță, pe nume Monique, care menționase că era văduvă. Soțul ei fusese german și aveau un *schloss* în Tirol. Mai erau alte două cupluri de germani nu foarte interesanți,

a căror singură calitate părea să fie faptul că aveau foarte mulţi bani, însă nu erau nici amuzanţi, nici atrăgători.

După cină, trecură cu toţii la unul dintre barurile de pe covertă pentru cafea, trabucuri şi lichioruri. Orchestra începu să cânte şi unii oameni se ridicară să danseze. Toby îi ceru voie tatălui său să plece, iar Nick încuviinţă. După plecarea lui Toby, Nick dansă cu Monique. Căpitanul şi alţi câţiva pasageri se retraseră pe când ei încă dansau. Barul era plin, toată lumea părea bine dispusă şi foarte însufleţită. Deşi fusese o zi grea pentru el, starea de spirit a lui Nick se schimbă în bine, stând de vorbă cu atrăgătoarea văduvă franţuzoaică. Era o dansatoare excepţională şi foarte frumuşică. Totul în jurul lui părea ireal, suspendat cum era între două lumi. Pentru câteva clipe, în atmosfera luxoasă a vaporului, reuşi să-şi închipuie că nu se întâmplase nimic grav. Cu toate acestea, ştia că nu e aşa, iar între un pahar şi altul simţea apăsarea adevărului. Se străduia din răsputeri să se ferească de el. Tânăra franţuzoaică simţi că e ceva în neregulă în viaţa lui, dar era suficient de politicoasă încât să nu întrebe.

– Mergeţi în vizită la prieteni din America? întrebă ea cu discreţie, iar el încuviinţă cu o mişcare a capului. N-avea de gând să-i spună că el şi băieţii se alăturau unui circ şi fugiseră din Germania ca să-şi salveze viaţa.

– Şi eu, mărturisi ea cu un suspin. Germania e îngrozitoare zilele astea, au loc o mulţime de adunări, marşuri şi discursuri. Soţul meu a murit acum şase luni şi am nevoie de o schimbare. Îi fac o vizită surorii mele, în Boston. Locuieşte acolo cu soţul ei şi pare să-i placă. S-au căsătorit anul trecut şi acum aşteaptă primul copil, aşa că m-am gândit să o văd.

Îi spuse că locuia în apropiere de München şi nu avea copii. Judecând după bijuteriile pe care le purta, Nick bănui că soţul îi lăsase o avere enormă. Menţionă o dată, în timp ce dansau, că soţul ei fusese cu patruzeci de ani mai în vârstă decât ea. Lui Nick i se păru că ea avea cam treizeci de ani.

Era o femeie încântătoare şi dansară împreună câteva valsuri şi un foxtrot. Era extraordinar de pricepută la tango. Ea şi Nick arătau izbitor de bine pe ringul de dans şi câţiva pasageri se opriră să-i

admire. Mai târziu, ea şi Nick râseră împreună, fusese amuzant. Era evident că Monique îl găsea atrăgător. El o găsea la fel de atrăgătoare, dar nu avea dispoziţia şi nici nu era momentul potrivit pentru a începe o legătură amoroasă la bordul vasului. Viaţa lui era un dezastru, iar el era un domn până în măduva oaselor. Nu voia ca situaţia lui să afecteze pe altcineva, deşi ea părea dispusă să-şi asume riscurile. Stătură de vorbă o vreme şi, la două dimineaţa, o conduse la cabină. Ea îi mărturisi că se simţise foarte bine în seara aceea.

– Şi eu, răspunse el, zâmbindu-i. Nu se aşteptase ca prima seară să fie atât de plăcută, dar îl înveselise. Îi plăcea să danseze şi se pricepea.

– Azi l-am întâlnit pe băieţelul tău mai mic, zise Monique când se opriră în faţa cabinei ei. E adorabil.

– Aşa este, mulţumesc, zise Nick cu căldură. Cred că azi a făcut cunoştinţă cu toţi pasagerii de pe vapor, inclusiv cu marinarii. Se distrează pe cinste.

– Şi eu, zise ea, privindu-l întristată. Mi-a plăcut foarte mult să dansez cu tine în seara asta. N-am mai dansat de luni de zile.

– Eşti o dansatoare minunată, zise el, sincer. Monique îşi dori ca Nick să vrea mai mult de la ea, dar se vedea limpede că nu voia. În ochii lui se citea o tristeţe adâncă şi simţea că nu e o călătorie fericită pentru el. Încerca să nu arate şi era un gentleman desăvârşit, dar avea un aer trist şi distant, ca şi cum pierduse pe cineva foarte drag. Într-adevăr, în ziua aceea pierduse o ţară şi îşi luase rămas-bun de la tată şi de la cel mai bun prieten. Ea presupuse că pierduse o femeie, dar el renunţase la mai mult. Lăsase în urmă o viaţă.

– Mulţumesc pentru compliment, zise ea, flirtând. Poate repetăm mâine. Cred că mâine e seară de cazinou, şi poimâine, bal mascat.

În fiecare seară se organizau evenimente speciale, iar ea îşi luase o rochie diferită pentru fiecare ocazie. Din ce văzuse Nick în seara aceea, atât garderoba, cât şi silueta ei erau fără cusur. Era o partidă minunată pentru bărbatul potrivit, dar nu şi pentru el. Acum, nu. Avea maniere şi bun-simţ, în aşa fel încât să nu se implice, în situaţia lui actuală. Simţea că perioada aceea din viaţa lui se încheiase. Nu avea nimic de oferit nimănui, cu siguranţă nu stabilitate, şi nici măcar un stil plăcut de viaţă. Toate acestea pieriseră. Se împotrivi

din răsputeri melancoliei, dar încă nu se împăcase cu cele întâmplate. Se afla încă sub efectul şocului, iar ea vedea asta.

– Mi-ar face plăcere să te însoţesc la cazinou, zise Nick amabil, deşi nu avea de gând să parieze puţinul pe care-l avea. Tatăl lui le plătise biletele la clasa întâi şi avea nevoie de banii pe care îi primise ca să aibă grijă de băieţi. Peste noapte, devenise responsabil, în stilul său egoist şi lipsit de griji din trecut. Vremurile acelea apuseseră. Se maturizase dintr-odată. Pentru el, nu mai era posibilă o noapte la cazinou, chiar dacă în joc ar fi fost doar câteva sute de reichsmark. Din punctul ei de vedere, suma aceasta era mărunţiş. Condiţiile lor erau acum atât de diferite, încât şi un simplu flirt părea necinstit. Nu mai făcea parte din lumea ei. Devenise un proscris în propria lui ţară şi fusese izgonit din viaţa pe care o avusese înainte. Ea nu vedea nimic din toate acestea, în schimb el ştia diferenţa între ce fusese odată, cu doar câteva zile în urmă, şi ce era acum. Peste o săptămână, avea să fie un simplu artist la circ. Gândul acesta era îngrozitor şi încă imposibil de acceptat.

– Noapte bună. Ne revedem mâine, zise ea, aruncându-i o privire seducătoare şi dispărând în cabină. Nick se îndreptă cu paşi domoli spre cabina lui, gânditor. Nu o voia cu adevărat. Chiar dacă ar fi vrut-o, deocamdată ar fi fost de neatins pentru el. Vieţile lor se aflau la distanţe uriaşe una de alta.

Înainte de a se întoarce în cabină, trecu pe la băieţi. Amândoi dormeau adânc. Îl acoperi cu blândeţe pe Lucas cu pledul, pe când băieţelul strânse ursuţelul de pluş pe care-l luase cu el şi cu care dormise de când se ştia. Purta pijamale de un albastru deschis. Toby dormea şi el, cu o expresie liniştită pe faţa lui de copil. Nick se retrase în cabina lui, se aşeză pe un scaun confortabil şi-şi aprinse un trabuc. Avea la ce se gândi zilele acestea. Îşi turnă un coniac din carafă şi rămase în întunericul străpuns doar de razele lunii, urmărind fumul care se ridica din trabuc şi întrebându-se ce le pregătea viitorul.

Capitolul 5

Seara la cazinou cu Monique se dovedi la fel de plăcută precum cea de dinainte. După jocurile de noroc, trecură la dans, şi petrecură o seară plină de viaţă. Nick se simţi bine. Îi plăcuse întotdeauna să joace, cu măsură. Jucă la ruletă de numai două ori în seara aceea, pentru sume modeste, şi pierdu. Monique câştigă cinci sute de reichsmark, dar el nu mai jucă. Era prudent.

Băieţii se distrau de minune pe vapor, vremea era frumoasă şi caii se simţeau bine. În seara balului mascat, la jumătatea călătoriei şi departe de ţărm, le ieşi în cale o furtună de noiembrie. Ruliul şi tangajul zgâlţâiau vaporul. Nick se scuză faţă de Monique, care nu suferea de rău de mare, şi se duse să arunce o privire în cabina băieţilor şi la cai. Animalele se agitau, înnebunite, iar Nick petrecu câteva ceasuri cu ei, încercând să-i calmeze. Nu putea decât să stea acolo, încercând să-i liniştească cât de bine putea, mângâindu-i şi vorbindu-le pe ton blând. Nu prea era de ajutor, dar nu voia să-i lase singuri, în caz că vreunul dintre ei se rănea. Acum, erau foarte importanţi pentru el şi băieţi. Târziu, în noapte, când furtuna păru să se înteţească, dacă se mai putea aşa ceva, se întâmplă ce era mai rău. Pluto îi aruncă o privire, după care se lăsă încet la pământ, un semn de temut la cai. Nick ştiu care puteau fi consecinţele de îndată ce frumosul armăsar se întinse la podea. Nu putea face nimic pentru a-l împiedica. Ştia, de asemenea, că dacă Pluto nu se ridica singur în următoarele ceasuri sau cel mult într-o zi, avea să moară înainte să ajungă la New York. Iar el nu se putea înfăţişa în Florida cu un

singur lipițan, mai ales fără armăsarul pe care-l promisese. Pluto era de departe cel mai impresionant dintre cei doi lipițani. Nina era și ea foarte frumoasă, însă armăsarul o întrecea prin genealogie, înfățișare și statură.

Nick își petrecu toată noaptea cu ei, dar până dimineață situația nu se îmbunătățise. Furtuna se înteţea în continuare și, cuprins de panică, se întoarse la cabină ca să se schimbe, apoi se duse la restaurant pentru micul dejun. Băieții nu se simțeau bine, așa că hotărâră să rămână în cabină. Nu le suflă o vorbă despre Pluto. Le putea da veștile rele mai târziu, dacă armăsarul refuza să se ridice. Nick spera în continuare că avea să se ridice, poate după ce trecea furtuna.

La micul dejun îl întâlni pe Beauregard Thompson. Erau printre puținii pasageri de la bufet din dimineața aceea. Majoritatea rămăsese în cabine, suferind de rău de mare din pricina furtunii, inclusiv nevasta lui Thompson, care din spusele lui se simțea foarte rău. El, în, schimb, se ținea bine, iar Nick fusese întotdeauna un bun navigator. Nick pomeni că are o problemă cu unul dintre cai și îi ceru sfatul lui Thompson.

– Nu poți face prea multe, în afară de a spera că se ridică singur, zise el, împărtășind îngrijorarea lui Nick. E o condamnare la moarte pentru un armăsar, dacă se lasă la pământ. De câte ceasuri stă așa? Nick îi spuse și americanul clătină din cap.

– Am avut o iapă care mi-a făcut asta anul trecut. Am crezut că o să se ridice și o să supraviețuiască, dar nu s-a întâmplat. A murit două zile mai târziu. A trebuit s-o împușc, era deja aproape moartă. Ar fi murit oricum, în cel mult două ore. Dacă furtuna asta afurisită s-ar domoli, ai avea o șansă, dar cu tot ce se întâmplă, mă îndoiesc că o să se ridice. Probabil suferă de rău de mare, care nu ușurează problema. O să vin să mă uit la el după micul dejun, dacă vrei, îi promise.

Când părăsiră restaurantul, Nick îl conduse jos la vagon. Caii arabi erau încă înspăimântați, dar se țineau bine. Nina părea teribil de nefericită, însă era în picioare. Pluto zăcea unde îl lăsase Nick, pe podea. Nu se clintise deloc și îi aruncă lui Nick o privire învinsă și

disperată. Apoi, își culcă frumosul cap pe podeaua boxei, pe când Beauregard se minuna de frumusețea lui.

– Dumnezeule, e o creatură spectaculoasă, zise el plin de uimire. Cât de înalt e când stă în picioare?

– Are peste un metru șaizeci. Era destul de înalt, chiar și pentru un lipițan.

– N-am mai văzut niciodată ceva așa de frumos, zise el, cu sinceră admirație. E incredibil.

Așa cum zăcea în boxă, Pluto părea trist, dar era în continuare izbitor de frumos.

– Trebuie să-l salvezi.

– Da, dar cum? zise Nick, speriat. Simțea că Pluto îi scapă printre degete. Nick n-ar fi vrut să fie nevoit să-i spună lui Alex că frumosul și tânărul armăsar murise înainte de a ajunge în America.

– Nu poți face absolut nimic, decât să te rogi și să speri că hotărăște să supraviețuiască. E destul de tânăr ca să treacă peste asta, dacă vrea.

Nick nu putea decât să spere că nu avea să moară.

Beauregard Thompson stătu cu el o vreme, apoi se întoarse în cabină să vadă ce-i mai făcea nevasta. Nick rămase singur în vagon și petrecu restul zilei alături de cai. Servitorii de pe vas promiseseră să aibă grijă de băieți, iar el știa că Toby îl putea distra pe Lucas. În cele din urmă, furtuna se mai potoli, dar Pluto nu se clinti și abia dacă scoase vreun sunet când Nick îl mângâie și îi vorbi. Părea tot mai slăbit.

Pe înserate, Nick era disperat. Era evident că armăsarul nu avea să supraviețuiască. Era doar o chestiune de timp până avea să-și dea duhul, poate chiar ceasuri. Nu avea cum să-l hrănească sau să-i dea apă cât timp zăcea la pământ. Nick știa destul despre cai cât să-și dea seama că era martor la ultimele ceasuri din viața frumosului armăsar. La un moment dat, se gândi chiar să se îndure de el și să folosească pistolul, dar nu avu inima să facă așa ceva. În schimb, se așeză lângă el, mângâindu-l pe greabăn și alintându-l încetișor, pe când ochii i se umpleau de lacrimi. I se rupea sufletul văzând cum lipițanul se stingea încet.

În cele din urmă, își rezemă capul pe umărul masiv al lui Pluto și, știind că nu are cine să-l audă, Nick îl imploră să rămână în viață.

– Știu că probabil ți se pare o prostie, îi spuse calului cu o voce scăzută, și că meriți o viață mai bună decât aceea la circ, dar am nevoie de tine pentru băieții mei. Fără tine, probabil n-o să ne mai primească în Florida. Dacă se întâmplă asta, n-o să am ce le da de mâncare lui Toby și Lucas. Dacă nu ajungi cu noi la circ, suntem la mare ananghie. Pluto, dacă ai rămâne în viață pentru mine, jur că o să am grijă de tine pentru totdeauna și o să-ți datorez viața. Și eu, și băieții mei depindem de tine. Te rog, nu muri... Te rog... Avem nevoie disperată de tine... Am nevoie de tine. O să fac tot ce pot pentru tine. Promit... În timp ce-i vorbea, pe obraji i se prelingeau lacrimi.

Brusc, băgă de seamă că furtuna se potolise. Tangajul și ruliul încetaseră. Ca și cum ar fi observat și el, Pluto își întoarse capul spre Nick, care stătea întins lângă el, și-l scutură, parcă încuviințând. Apoi, tresări din tot trupul, iar Nick se temu că-și dă duhul. Totuși, cu o strădanie uriașă și un nechezat puternic, Pluto se luptă din răsputeri să se ridice pe picioarele lui tremurătoare. Nick îl privi, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Pluto se ridicase! Reușise și, cu puțin noroc și ceva îngrijire, nu avea să moară! Părea că armăsarul luase o hotărâre și făcuse un efort suprem pentru noul lui stăpân.

Nick își petrecu brațele pe după gâtul calului și izbucni în hohote de plâns. Nu se mai simțise niciodată atât de recunoscător. Dacă armăsarul ar fi murit în timpul călătoriei spre Florida, ar fi fost o lovitură prea grea în șirul de șocuri brutale pe care i le dăduseră viața peste cap. Acum, totul părea să fi revenit la normal. Îi aduse calului niște apă, din care Pluto începu să se adape, aruncându-i lui Nick o privire plină de recunoștință. Se întoarse apoi spre ceilalți cai. Nina necheză spre el din boxa ei, parcă urându-i bun venit. Nick mai petrecu o oră cu el, ca să fie sigur că nu se mai întinde la podea, însă armăsarul mânca și arăta deja mai bine când plecă.

Nick se duse imediat să-l caute pe Beauregard Thompson. Nu-l găsi pe punte, așa că bătu la ușa cabinei. Americanul se arătă în prag, surprins să-l vadă pe Nick, și-i spuse că se îngrijise de nevasta lui.

– Cum se simte? îl întrebă pe un ton serios, referindu-se la armăsar. Era sigur că Nick venise să-l anunțe că murise. Nu se aștepta să supraviețuiască, zăcuse deja prea mult.

– S-a ridicat, zise Nick cu un zâmbet larg, iar Thompson îl privi uimit.

– Nu-mi vine să cred! Când l-am văzut, era pe ducă. Nick încuviință cu o mișcare a capului. Ce i-ai făcut?

– I-am vorbit. L-am rugat să se ridice și s-a ridicat. Nick părea extaziat și se simțea teribil de ușurat.

– Ești mai priceput decât mine. Anul trecut, n-am reușit să conving iapa să se ridice, indiferent ce am făcut. Am chemat veterinarul de trei ori să o vadă, dar tot am pierdut-o. Trebuie să mărturisesc, totuși, zise el râzând, că n-am rugat-o să se ridice. Mă bucur pentru tine! Îl bătu pe Nick pe umăr. După cină, sărbătorim la un pahar.

– Mulțumesc. Am vrut să știi. Nick spera să o vadă pe Monique în seara aceea, după cină. Fusese prea ocupat cu Pluto și îngrijorat din cauza lui, de când calul se întinsese la podea, ca să se mai întâlnească cu ea. Se arătase în continuare interesată de el și-i trimisese un bilet în cabină cu o sticlă de șampanie, spunând că-i simte lipsa. Se străduia. În alt moment al vieții lui, ar fi reușit cu ușurință să-l seducă. Dar acum se întâmplau prea multe și nu-i putea acorda cu adevărat atenție.

Când Nick se întoarse în cabina lui, zâmbea larg. Pluto supraviețuise și, atât cât se putea în clipa aceea, viitorul lor era sigur. Pluto îi salvase viața, așa cum îl rugase.

Capitolul 6

În ultima zi a călătoriei, Nick îi urmări îndeaproape pe Pluto şi pe ceilalţi cai, dar toţi păreau să fie bine, iar armăsarul arăta mai puternic ca niciodată, odată ce se ridicase în picioare şi mânca şi bea din nou. Părea să se fi ataşat puternic de Nick după ce bolise, şi necheza de plăcere de câte ori Nick venea la vagon. Părea să ştie cât de mult însemna pentru el acum şi ce se aştepta de la el. Nick simţea că se împrieteniseră.

Nick îşi petrecea zilele cu băieţii, jucând *shuffleboard* şi tir, înotând şi plimbându-se cu ei pe punte. Pluto îşi revenise, aşa că petrecea serile cu Monique. Dansau până la ore târzii, admiraţi de toţi cei care-i priveau. Erau un cuplu splendid şi era evident că se simţeau bine. Tangourile lor erau legendare pe vas, şi arătau splendid oriunde mergeau împreună. Monique avea simţul spectacolului şi se bucura de atenţia pe care o primeau şi de compania unui bărbat chipeş ca Nick. Când o conduse la cabină, în ultima noapte, Nick o sărută. Băuse puţin prea multă şampanie, sărbătorind însănătoşirea lui Pluto, şi nu putuse rezista farmecelor lui Monique. Stăteau în lumina razelor lunii de noiembrie, care răsărise pe cer, mare şi strălucitoare. Ajungeau la New York a doua zi.

– Când te întorci în Germania? întrebă ea în şoaptă, după ce el o sărutase din nou. Era nerăbdătoare să-l revadă şi să se bucure de plăcerile din timpul călătoriei.

– Nu mă întorc, zise el cu o voce domoală, iar ea îl privi surprinsă.

– Credeam că eşti doar în vizită sau că duci caii la o expoziţie.

– Rămân, zise el. Nu vru să-i explice de ce sau să-i spună că se alătură unui circ. Era jenat de viaţa pe care urma s-o ducă, printre artişti de circ. Şi-i închipuia ca pe nişte ciudăţenii, iar acum era unul dintre ei. Încă nu se obişnuise cu ideea şi se întreba dacă avea să se obişnuiască vreodată.

– Ai vreun motiv să nu te întorci? întrebă ea, tresărind bănuitoare. Cunoştea oameni care părăsiseră ţara în ultimii ani, speriaţi de cele ce se petreceau în Germania, temându-se pentru vieţile lor. Dar nu-şi putea închipui că Nick ar fi fost unul dintre ei.

– Da, zise el, sprijinindu-se de balustradă, în lumina lunii. Nu voia s-o mintă. Ar fi preferat să nu-i explice, dar vedea că aştepta un răspuns.

– Eşti evreu? îl întrebă cu o expresie curioasă. I se părea puţin probabil. Evident, era un nobil de rang înalt, aşa cum sugerau numele, înfăţişarea şi titlul.

– Da şi nu, spuse el sincer. În lumea reală, aşa cum o ştiam până de curând, nu eram. Se pare că în Germania lui Hitler sunt. Nu mi-am cunoscut niciodată mama. Părinţii mei au divorţat la naşterea mea, iar eu şi tata am descoperit de curând că mama era pe jumătate evreică. Conform naziştilor, asta ne face pe mine şi pe băieţii mei în parte evrei. A trebuit să plecăm. Am fi putut sfârşi într-un lagăr de muncă forţată, dacă rămâneam, aşa că mergem în America.

Ea păru şocată de mărturisirea lui. Pentru o clipă, Nick nu îşi dădu seama ce anume o alarmase, faptul că abia scăpase de lagăr sau că mama lui era evreică.

– Îngrozitor din partea lor, zise ea, brusc înţelegătoare. Şi ce absurd! Ce-o să faci? Părea îngrijorată şi tristă, pentru el şi pentru băieţi, lucru care îi confirmă faptul că era un om bun. El râse când îi auzi întrebarea.

– N-am avut prea multe alegeri. Nu am o profesie, nu ştiu să fac ceva anume. Presupun că aş fi putut fi instructor de dans, zâmbi spre ea, şofer sau grăjdar. Nu pot spune că vreuna dintre aceste opţiuni mi s-a părut atrăgătoare, şi am avut doar câteva săptămâni la dispoziţie ca să mă hotărăsc. Un prieten mi-a dăruit caii pe care-i am cu mine. Doi dintre ei sunt lipiţani, dresaţi anume pentru spectacol. Mă alătur unui circ pentru o reprezentaţie ecvestră, îi zise cu o

grimasă de neplăcere. Băiatul meu de şase ani e încântat. Nu pot spune că mă simt la fel, dar sunt recunoscător că i-am putut scoate din Germania şi că am găsit ceva de lucru. Aşa că, draga mea, în serile acestea ai dansat cu un artist de circ. Îndrăznesc să spun că prietenii tăi ar fi şocaţi, iar ai mei, la fel.

Spuse toate acestea cu voce tare, lucru care-l făcu să se simtă şi mai bine, şi mai rău. Mai rău, fiindcă devenea cât se poate de real, şi mai bine, fiindcă i se părea, până şi lui, atât de ridicol, încât îi venea să râdă, nu să plângă. Neştiind ce altceva să facă, Monique izbucni în râs.

– Vorbeşti serios? Pentru o clipă, se gândi că o tachina. Însă văzu în ochii lui că nu era aşa. Era cea mai ciudată poveste pe care o auzise. Auzise de doctori şi de avocaţi care părăsiseră Germania, toţi evrei, dar niciodată de aristocraţi ca Nick.

– Vorbesc foarte serios. Când ajungem la New York, mergem cu toţii în Florida, unde am fost angajaţi la *Greatest Show on Earth*. M-au sponsorizat ca să putem pleca din Germania şi mi-au oferit o slujbă. Le sunt foarte recunoscător pentru asta. Mă tem că ai apărut prea târziu. În urmă cu o lună, te-aş fi putut curta cum se cuvine şi te-aş fi vizitat la întoarcere. Acum, o să-mi petrec iarna în Florida cu ciudăţenii, clovni şi reprezentaţii, sau în turneu vreo nouă sau zece luni pe an. Îţi pot trimite vederi din toate colţurile SUA.

Pe când îi spunea toate acestea, ea arăta cu adevărat şocată, mai ales de privirea din ochii lui. Era evident că încă se lupta să accepte ce i se întâmplase.

– Nici nu-mi pot închipui, mărturisi ea.

– Nici eu, dar e mai bine decât într-un lagăr la graniţa cu Cehia sau decât să-mi văd băieţii pierind de malnutriţie sau de vreo boală. Chiar nu am avut de ales.

– Eşti un bărbat curajos, Nick, zise ea cu o voce blândă, impresionată de cele ce-i spusese.

– Nu, sunt un om alungat din propria ţară de un nebun care vrea să purifice rasa supremă şi să conducă întreaga lume. Evreii nu sunt bine-veniţi în lumea lui şi nu fac parte din plan. Brusc, printr-o ciudată întorsătură a sorţii, am devenit şi eu unul dintre ei. E cel puţin umilitor. Am devenit, peste noapte, din aristocrat, plebeu.

– Crezi că Hitler e chiar aşa de groaznic? întrebă ea gânditoare. Din punctul de vedere al lui Nick, cu siguranţă era. Ei, în schimb, îi era greu să creadă că era atât de primejdios pe cât susţinea Nick. Deocamdată, acţiunile lui Hitler nu o afectaseră direct, cu excepţia faptului că croitoreasa ei preferată se mutase, iar doctorul fusese silit să-şi închidă cabinetul din München. În afară de aceste amănunte, nu avusese de suferit. Iar doctorul era oricum pe cale să se pensioneze.

– Cred chiar că este mai rău decât ne dăm seama, zise Nick pe un ton amar. Acum, că am simţit pe pielea mea ce urmăreşte, sunt convins că va face schimbări care ne vor îngrozi şi ne vor afecta pe toţi. Eu şi băieţii suntem un exemplu foarte bun. Dacă tata ar fi rămas însurat cu mama, ar fi fost considerat un criminal pentru simplul fapt că era căsătorit cu o evreică. Acum, căsătoriile între creştini şi evrei sunt împotriva legii. Din fericire, a divorţat de ea. Altfel, n-ar fi supravieţuit, dezrădăcinat şi silit să lase în urmă tot ce a cunoscut vreodată, dispărând ca un hoţ în noapte.

– O să vină şi el în State? întrebă ea, curioasă. În urma mărturisirilor, devenise pentru ea o persoană reală, nu doar un bărbat arătos într-un fel superficial. Nick îi răspunse clătinând din cap.

– Rămâne să ne apere domeniile. În afară de mine şi de nepoţi, este singurul lucru la care ţine. Este un om care preţuieşte datoria, onoarea şi tradiţia. A rămas să administreze moşia până la întoarcerea mea. Dumnezeu ştie când se va întâmpla asta. Poate nu înainte ca Hitler să se retragă, să fie alungat ori împuşcat, lucru care mi se pare o idee excelentă. Acum, că scăpase, putea spune deschis lucrurile astea. Chiar dacă mă voi putea întoarce în siguranţă în Germania, nu voi putea moşteni averea până nu se schimbă legile privitoare la evrei. Nici eu, nici copiii mei nu mai avem dreptul la proprietate.

– Crezi că o să izbucnească războiul? îl întrebă ea pe Nick, părând uşor tulburată.

– Nu ştiu. Se spune că nu, dar toate semnele arată că se va întâmpla. Discursurile sale de la întruniri sună a chemări la arme. Nu cred că se va opri până nu va pune stăpânire pe toată Europa. Germania

nu va fi niciodată de-ajuns. Ocuparea Austriei a fost doar începutul. Acum, era convins de toate acestea.

– E ambiţios, recunoscu Monique, şi zilele astea par să fie soldaţi peste tot. Ultima dată când am fost la München am văzut incredibil de mulţi. Mulţi dintre ei păreau să fie SS, corpurile de elită.

– Am observat şi eu asta, încuviinţă Nick. Am reuşit să-l ţin pe Tobias departe de Hitlerjügend, fiindcă în copilărie a suferit de astm şi am avut un doctor înţelegător. N-am vrut să-l văd făcând paradă în uniformă, papagalicind sloganurile partidului. Acum, în schimb, o să ajungă la circ şi-o să evolueze cu clovnii. A naibii alegere!

– Sunt convinsă că te vor lăsa să te întorci, în cele din urmă, probabil foarte curând, zise ea, încercând să-l încurajeze. Dar Nick nu era deloc sigur de asta.

– Eu nu sunt convins. Şi până atunci, draga mea, mă tem că nu se cuvine nici măcar să cunoşti persoana care voi deveni când ajungem în Florida.

– Nu fi ridicol, îl dojeni, apoi urmă pe un ton conspirativ. Când l-am cunoscut pe soţul meu, eram manichiuristă. M-a luat de soţie şi mi-a schimbat viaţa. N-am fost la circ, dar nu m-am născut în lumea ta bogată. Am ajuns acolo numai datorită lui Klaus. El se supăra teribil dacă cineva spunea ceva despre asta. Îmi luase un profesor, ca să mă înveţe să vorbesc şi să mă port ca o doamnă.

Era o mărturisire uimitoare, care lui Nick i se păru fascinantă şi înduioşătoare prin sinceritate. Când se gândi la asta, numai felul în care dansa o dădea de gol. Era puţin prea intim, prea obraznic şi scandalos pentru o doamnă, şi dansa tangoul cum nici o femeie respectabilă n-ar îndrăzni să-l danseze. Dar nu-i păsa. Era o femeie drăguţă şi îi plăcea să stea de vorbă cu ea. Ce importanţă mai avea acum?

– Dacă eşti alungată vreodată din Germania, zise el, încercând să sublinieze că el fusese – lucru care-l durea şi acum până în adâncul sufletului, era mult mai aristocrat decât oricare dintre idioţii pe care-i cunoscuse din al Treilea Reich – am putea alcătui o echipă de dans sau mi te-ai putea alătura la circ. Dar nu cred că o să te exileze, de vreme ce nu eşti evreică.

– Nu sunt, confirmă ea, dar nici tu nu eşti, de fapt.

– Nu asta cred ei, sau nu e întru totul exact. Fac parte din rasa pe care vor s-o şteargă de pe faţa pământului. Din punctul lor de vedere, e o rasă de criminali şi de corcituri.

– O să te mai văd vreodată? îl întrebă ea cu tristeţe, iar el o privi lung înainte să răspundă.

– Probabil că nu, zise el domol. Nu văd cum. Îţi doresc o vizită plăcută la sora ta şi la bebeluşul ei, după ce se naşte. O să te întorci în Germania, la viaţa pe care o ştii şi pe care ţi-a oferit-o soţul tău. Eu o să fiu aici, la circ. De fapt, nu *la* circ, ci mai degrabă *cu* circul, laolaltă cu clovnii.

– Nu spune asta, îl dojeni ea cu o voce întretăiată. Îi părea rău pentru el.

– De ce nu? E adevărat şi ar fi bine să mă obişnuiesc repede cu asta. Nu e viaţa pe care ţi-o doreşti, Monique. Ea nu-l contrazise, fiindcă vorbele lui erau adevărate. Ne putem scrie. Dar, deocamdată, e cel mai bun lucru pe care-l pot face.

Ea îşi dădu seama că până atunci fusese reţinut, chiar şi când venea vorba de sărutări, din pricina a tot ceea ce-i mărturisise, nu din cauza ei. Fusese foarte distant faţă de ea de la bun început, mai puţin pe ringul de dans, iar acum înţelegea de ce. Se purtase cu ea ca un domn, din respect şi bunătate. Nu voia să o implice în problemele lui sau în viaţa pe care se pregătea s-o înceapă. Nici măcar nu voia ca ea să o cunoască şi ştia bine că nu avea să se întâmple. Ea se întorcea în Germania peste o lună, la viaţa pe care o dusese de când se măritase. O viaţă pe care Nick nu avea s-o recapete niciodată. El se născuse aristocrat, iar ea, nu. Ei, în schimb, i se îngăduise să-şi păstreze noua viaţă, pe când el era acum un refugiat. Ironia şi nedreptatea situaţiei nu le scăpa nici unuia dintre ei.

Nick o plăcea pe Monique şi faptul că era atât de directă cu el. Şi ea îl plăcea fiindcă era cinstit. Nu încercase să ascundă ce i se întâmpla. Era plin de amărăciune din pricina asta, dar nu şi faţă de ea. Era încântător, aşa cum i se păruse de la bun început, ba chiar mai mult acum. Nu era doar un aristocrat frumos şi elegant, era un om în carne şi oase. Îi părea rău de tot ceea ce i se întâmpla. Simţea că a câştigat un prieten. El o sărută din nou, dar fără pasiune. Era o femeie drăguţă, însă vieţile lor erau foarte diferite. Ca artist de circ,

nu se simţea foarte aristocrat, dimpotrivă. O sărută din nou pe obraz, de data asta nevinovat. Apoi, se întoarse la cabina lui. Îi era greu să-şi închipuie cum avea să fie viaţa lui de-acum înainte, însă cu siguranţă urma să fie altfel decât tot ce cunoscuse. Nu era deloc nerăbdător să afle.

Stătu întins în pat, treaz, îndelungă vreme în noaptea aceea. În cele din urmă, îmbrăcă o haină peste pijama şi ieşi să se rezeme de balustradă. Se crăpa deja de ziuă, soarele răsărea încet şi vaporul pătrundea în portul New York. Restul pasagerilor dormeau, iar el privea apele pe când alunecau pe lângă Statuia Libertăţii. Remorcherele sosiseră deja să îi ghideze şi, la ora şapte, într-o dimineaţă însorită, vaporul trase la debarcader. Ajunseseră. Fie că se simţea pregătit, fie că nu, noua lor viaţă începuse.

Capitolul 7

Nick avu grijă ca toţi caii să fie priponiţi, iar Toby îl ajută să le cureţe boxele înainte de debarcare. Lucas le dădu apă, aşa cum îi arătase tatăl lui, şi le turnă ovăz în traiste. Nick observă că toţi trei deveniseră grăjdari pricepuţi în timpul lungii călătorii. După ce se îmbrăcă, urmări îndeaproape macaraua care cobora cu grijă vagonul pe chei.

De la debarcaderul de pe fluviul Hudson, vagonul avea să ajungă la gară, unde începea călătoria lor spre Sarasota. Nick abia avu timp să o caute pe Monique să-şi ia rămas-bun, înainte de a li se alătura băieţilor în automobilul pe care-l închiriase ca să-i ducă la gară. Când o găsi, nesfârşitele ei cufere de diferite dimensiuni erau coborâte de asistenţi-camerişti şi hamali. Purta o haină de blană, o pălărie spectaculoasă cu văl şi mănuşi albe din piele de căprioară.

– Eşti foarte frumoasă, îi spuse el, zâmbind. Îţi mulţumesc pentru serile minunate. N-am mai dansat aşa de ani de zile. Îşi dădu seama că, mulţumită ei, evadarea din realitate îi prinsese bine. Era ultimul adio de la o viaţă la care fusese silit să renunţe şi se simţise bine cu ea.

– Ai grijă de tine, zise ea, privindu-l galeş, dorindu-şi ca lucrurile să fi fost diferite. Însă nu erau. Scrie-mi, din când în când.

– O să-ţi scriu, promise el. Dar nu erau siguri de asta, iar lui i se păru puţin probabil. Ce îi putea spune care s-o intereseze, în lumea ei sigură de la *schloss*-ul soţului din Tirol, odată ce se întorcea din Boston? În chip ciudat, ea moştenise viaţa care lui îi revenea de

drept, pe când el o pierduse. Erau ca nişte vapoare, plutind în noapte pe mările vieţii. O sărută delicat pe obraz, peste văl, zâmbi şi apoi dispăru. Ea îl urmări de pe punte când se urcă în maşină cu băieţii. Lucas se aplecase peste portieră, uitându-se la vasul de pe care tocmai debarcaseră. O remorcă cu platformă ducea vagonul în care se aflau caii. Nick găsise un răgaz să-i mulţumească lui Beauregard Thompson pentru amabilitate şi pentru sprijinul din timpul călătoriei, când Pluto fusese la un pas de moarte. Îşi dădură mâna, iar fermierul din Kentucky îi ură noroc.

În drum spre Penn Station, Lucas se uita împrejur, fascinat de tot ceea ce vedea şi pălăvrăgind entuziasmat, pe când Toby se cufundă în tăcere, îngândurat. Nick era cu ochii în patru, ca să fie sigur că vagonul era stabil, iar maşina cu bagajele îi urma. Până atunci, nu mai fusese silit să se ocupe de atâtea detalii şi aranjamente de unul singur. Până atunci, servitorii se ocupaseră de ceea ce acum cădea în sarcina lui. Simţi că îi respectă pentru pricepere şi dăruire, văzând cât de complicat este să gestionezi toate detaliile, mai ales când vine vorba de cai. În drum spre tren, se opri la un birou Western Union din gară pentru a le telegrafia tatălui său şi lui Alex, să ştie că ajunseseră în siguranţă la New York. Lucas insista să vadă oraşul, Chrysler Building şi Empire State Building, cea mai înaltă clădire din New York, dar Nick îi spuse că nu aveau timp.

Se dovedi a fi nevoie de o mobilizare serioasă pentru a transporta vagonul cailor la tren, dar o jumătate de oră mai târziu se instalaseră în compartiment, înconjuraţi de toate valizele. Se simţiră uşuraţi când trenul porni din gară, deşi nu văzuseră deloc New Yorkul. Nick nu-şi putea lua gândul de la Monique, aflată în drum spre Boston, şi de la viaţa ei atât de simplă. Se putea întoarce în Germania oricând dorea, dar el şi fiii săi fugiseră. Nu-i scăpa cruzimea sorţii, dar aşa era lumea acum. Pe când trenul gonea spre sud, se gândi şi la maică-sa. I-ar fi plăcut să o găsească înainte de a părăsi Germania, dar nu avusese timp. Într-un fel ciudat, se simţi furios pe ea pentru întâia oară fiindcă-l părăsise. Fusese însă o fată tânără şi probabil nu avusese nici un cuvânt de spus în această chestiune. Era hotărât să o găsească, într-o bună zi, şi s-o cunoască, dar ştia că era destul de improbabil, chiar dacă avea să se poată întoarce vreodată în

Germania. Dacă Hitler rămânea la putere, Nick ar fi rămas şi el un om fără ţară pentru tot restul vieţii.

– Nu ne mai întoarcem, nu-i aşa? zise Toby cu voce moale, după ce Lucas adormise, legănat de mişcările ritmice ale trenului, la câteva ore după ce plecaseră din New York.

– Nu ştiu, mărturisi Nick sincer. Nu voia să-l mintă sau să-i dea speranţe false. Depinde de ce se întâmplă în Germania. Deocamdată, trebuie să ne întemeiem un cămin aici. Nu aveau de ales.

– La circ? Pentru totdeauna? Toby era contrariat.

– Pentru o vreme.

– Mi-e dor de bunicul, zise Toby cu tristeţe şi Nick încuviinţă. Îi era dor şi lui de tatăl său. Teribil de dor. Şi de Alex. De casa şi de viaţa lor comodă.

– Şi eu. Sunt sigur că şi lui îi e dor de noi, zise Nick cu tristeţe în glas, pe când trenul îşi urma drumul spre Florida.

Trecuse de mult ora cinei, când telegrama de la Nick sosi la conac şi la *schloss* în seara aceea. Paul hotărâse să rămână acolo, *schloss*-ul i s-ar fi părut prea singuratic fără Nick şi fără băieţi, aşa că nu se mută înapoi. Era şi un fel de a se convinge că se vor întoarce. *Schloss*-ul era casa lor.

Se simţi uşurat când citi că ajunseseră la New York în siguranţă şi erau deja în drum spre Florida, iar caii erau bine. Nick o semnase din partea lui şi a băieţilor, iar Paul avea lacrimi în ochi când o citi. Viaţa lui fusese mohorâtă în ultimele cinci zile, fără ei. În clipa asta, nu-şi putea închipui o viaţă întreagă fără ei, şi îmbătrânise vizibil, peste noapte, cu aproape zece ani.

Când Alex primi telegrama de la Nick i-o arătă Mariannei, care şedea în bibliotecă. Şi ei se simţiseră aproape la fel de singuri ca tatăl lui Nick. Absenţa lui Nick şi a băieţilor se simţea dureros în viaţa tuturor. Alex se simţi uşurat să afle că toţi caii suportaseră călătoria fără neplăceri. Nick nu-i spusese că Pluto fusese la un pas de moarte. L-ar fi îngrijorat fără motiv, de vreme ce se înzdrăvenise şi părea mai sănătos ca niciodată. Cel puţin deocamdată, viitorul lor părea sigur.

*

Când trenul făcu mai multe opriri pe drum, Nick coborî să verifice caii şi să le dea apă proaspătă. Băieţii se arătară încântaţi să ia cina în vagonul-restaurant, iar după aceea însoţitorii de bord le pregătiră paturile în cabină. Ajungeau în Sarasota abia a doua zi dimineaţa şi aveau să călătorească toată noaptea. Lucas era încântat de luminiţa albastră de la capătul patului, din compartiment. Totul i se părea fascinant. Toby se mai înveseli şi el după cină, când admirau peisajele de ţară ce se perindau pe dinaintea ferestrelor. Nick era epuizat de stresul călătoriei şi veşnic îngrijorat, fie din pricina băieţilor, fie a cailor. Părea să aibă atât de multe pe cap acum. Nu ştia cât de complicat era să fii stăpânul propriei vieţi şi nu-i prea plăcea. În orice caz, oricât de groaznic ar fi fost, îl bucura ideea de a ajunge în Florida şi de a se stabili într-un loc, în sfârşit. Avea impresia că străbătuseră toată lumea pentru a ajunge acolo, şi încă nu sosiseră la destinaţie. Era recunoscător fiindcă nu urma să mai călătorească în următoarele trei luni. Circul rămânea peste iarnă în Sarasota şi pleca în turneu abia în martie. După aceea, aveau să fie numai pe drumuri, călătorind din oraş în oraş, vreme de nouă luni. Aveau timp să se adapteze la noua viaţă, deoarece începeau cu un program lejer şi cu spectacole ocazionale în Sarasota. Avea să-şi ofere lui şi băieţilor ocazia de a se obişnui cu noile împrejurări şi de a-şi perfecţiona numărul. Şi-ar fi dorit ca Alex să fie cu el, să-l ajute să se pregătească, şi se sili să-şi amintească tot ce-l învăţase despre alurile pe care trebuia să le repete cu lipiţanii.

După ce nu închisese un ochi pe vapor, cu o noapte înainte, pe tren Nick se cufundă într-un somn adânc, hipnotizat de ritmul şi zgomotul roţilor pe şine. Când ajunseră, în cele din urmă, la destinaţie, era dimineaţă, iar soarele strălucea puternic. Nick îi trezise pe băieţi cu o oră mai devreme, ca să se îmbrace şi să ia micul dejun în vagonul-restaurant. Lucas ceru aproape tot ce era în meniu, şi încercă să comande în germană. Nick îl sili să-şi folosească engleza nesigură, în loc să traducă pentru el. Toby învăţase destulă engleză cât să vorbească puţin, deşi nu foarte bine. Îşi găsea cu greutate cuvintele, dar oamenii cu care vorbea erau răbdători. Nick îl lăsă pe Lucas să comande pentru toţi, iar băieţelul se descurcă

destul de bine, mai puţin cu clătitele, pe care le numi „crêpes“ şi îl zăpăci pe ospătar. Amândoi vorbeau ceva franceză, învăţată de la o bonă pe care o avuseseră când erau mai mici, şi ştiau destulă engleză cât să se descurce.

Când în cele din urmă trenul opri în gara din Sarasota, se simţeau de parcă ar fi petrecut săptămâni sau luni întregi pe drum, nu doar şase zile cu vaporul şi douăzeci de ore cu trenul. Salahorii de la circ se ocupau de mutarea vagonului. Nick coborî din tren cu băieţii şi doi hamali le cărau cuferele. Nu ştia ce urmează, când se apropie de ei un bărbat într-un costum albastru lucios, o cămaşă de culoarea levănţicii şi o cravată roşie, cu o pălărie împinsă spre ceafă, agitând un trabuc puturos ca pe o vărguţă fermecată.

– Domnul von Bingen? întrebă el, iar băieţii îl priviră uimiţi, reflectând gândurile tatălui. Nu mai văzuseră niciodată aşa ceva. Omul zâmbi larg când Nick îşi dădu seama cine este. Era limpede că bărbatul în costum albastru strălucitor venea de la circ, în întâmpinarea lor. Îi confirmă bănuiala de îndată ce vorbi.

– Bine aţi venit în Florida şi la *Greatest Show on Earth*, zise el pompos, agitând trabucul în faţa lui Lucas. Băieţelul strâmbă din nas la mirosul neplăcut şi se întoarse cu spatele. Tatăl lui dădu mâna cu bărbatul.

– Vă mulţumim că ne-aţi venit în întâmpinare, zise Nick cu sinceritate, recunoscător pentru ajutor.

– Desigur. Joe Herlihy, se prezentă, scuturându-i mâna lui Nick atât de straşnic, încât acesta crezu că avea să i se desprindă din umăr. Joe îi instrui pe salahori să urce vagonul pe remorca cu platformă pe care o adusese. Blazonul circului era pictat pe portiera remorcii pe care o conducea şi li se părea ciudat să-l vadă. Brusc, totul părea mai real.

– Cum a fost călătoria pentru cai?

– Surprinzător de bine, zise Nick cu accentul lui britanic pe care-l avea când vorbea în engleză, fiindcă acolo o învăţase, la internat. Bărbatul cu trabuc avea accentul tărăgănat al sudiştilor, pe care Nick îl înţelegea destul de greu.

– Băieţii vorbesc engleza? întrebă Joe cu interes şi aruncă o privire prietenoasă peste umăr la băieţii care şedeau în spate. Vagonul cailor îi urma pe platformă.

– Puţin, dar învaţă. Am venit cu un vapor german, deci n-au avut încă ocazia să vorbească, îl lămuri Nick.

– Aici, pot sta ani de zile fără să fie nevoie să o înveţe, zise Joe cu un rânjet. Avem treizeci şi două de naţionalităţi la circ, şi peste trei sute de artişti şi de lucrători. E un sătuc, de fapt nu chiar aşa de mic, poate mai degrabă un orăşel. Vorbea cu vădită mândrie. Sunt cu circul ăsta de doisprezece ani. De obicei, sunt vânător de talente, cel puţin în State. Domnul North caută talente şi face angajări în Europa. Eu vin în întâmpinarea nou-veniţilor, ca tine. Avem mulţi germani, cehi, polonezi şi unguri. Toţi vorbesc germana, o să vă simţiţi ca acasă.

Nick ştia că era nevoie de mai mult decât de o limbă comună ca să se obişnuiască cu noii tovarăşi de muncă şi cu noile împrejurări. Totuşi, dacă mulţi dintre ei vorbeau germana, era bine pentru băieţi, ştia că Lucas o să se simtă uşurat. Voia să-şi facă prieteni repede, întotdeauna fusese aşa. Toby voia să-şi exerseze engleza, la fel şi Nick. Erau o mulţime de expresii americane pe care nu le înţelegea.

– Sunt şi mulţi francezi, italieni şi spanioli. Avem un grup de acrobaţi japonezi şi o familie de gimnaşti şi jongleri chinezi. Vorbesc engleza, deşi eu abia îi înţeleg. Aproape toţi dresorii de feline mari sunt germani. Trebuie să fie ceva foarte popular în ţara voastră.

Nick zâmbi, fiindcă nu auzise niciodată de aşa ceva. Nu cunoscuse îmblânzitori de lei, acrobaţi sau jongleri în Germania. Nici măcar nu-şi putea închipui cum ar putea fi. Însă era pe cale să afle.

Băieţii se uitau peste tot cu ochii mari pe când străbăteau Sarasota. Era un orăşel drăguţ şi, pe drum, Joe le arătă atracţii minore. Drumul cu maşina până la circ se dovedi a fi nu foarte lung. Când sosiră, Nick zări o întindere uriaşă de mai mulţi acri, clocotind de agitaţie. Se afla acolo un cort uriaş, unde aveau loc reprezentaţiile, menajerii, corturi, manejuri, ateliere, un depou pentru vagoane şi ceea ce părea o mare de rulote care ocupau mai multe parcări întinse. Erau acolo cu sutele. Trecură porţile unei structuri uriaşe care semăna cu o casă, doar că era mai mare, despre care Joe le spuse

că se numea Ca' d'Zan şi părea să fie un palat veneţian, amplasat în golf.

– Acolo locuieşte familia Ringling, îi lămuri. Nick ştia deja că erau proprietarii circului şi că John Ringling North devenise preşedinte cu un an înainte, după moartea unchiului său, John Ringling. Era o afacere de familie, iar circul era condus în prezent de şase dintre fraţii Ringling. Cumpăraseră circul Barnum & Bailey cu mulţi ani înainte, în 1907, şi acum deţineau controlul. Uniseră două circuri puternice şi de succes şi le preschimbaseră într-un întreg uimitor, cu peste treisprezece mii de angajaţi, opt sute de animale, o sută cincizeci şi două de rulote şi un tren cu cincizeci şi nouă de vagoane. Peste tot unde întorcea privirea, Nick vedea oameni în costume ciudate, femei şi tinere fete în tutuuri şi rochii de balet, bărbaţi şi femei în costume de gimnaşti. În ziua aceea avusese loc repetiţia clovnilor, iar Lucas îi privi lung când trecură pe lângă ei. Vorbeau cu însufleţire, urmaţi de câini de diferite forme şi mărimi, în costume hazlii, care făceau parte din numărul lor.

– Dintre animale, cei mai mulţi sunt caii. Dar tu ai singurii lipiţani din ţară, îi spuse Joe.

Când coborâră din automobil, Nick se uită împrejur. Părea a fi mai degrabă zece sau douăsprezece circuri adunate într-un singur loc. Era mai mult decât îşi închipuiseră vreodată.

– E aşa de mare! fluieră Toby încetişor. Tatăl lui era de aceeaşi părere. Părea foarte uşor să te pierzi pe acolo. Lucas ţopăia neobosit şi voia să cunoască clovnii.

– O să cunoaşteţi pe toată lumea, îi linişti Joe. O să învăţaţi împreună cu ceilalţi copii când pornim la drum. În Sarasota, toţi copiii artiştilor merg la şcolile din localitate. Sunt prea mulţi pentru o singură şcoală. O să mergeţi şi voi.

Brusc, părea o adevărată comunitate, cu familii, nu doar o adunătură de personaje ciudate de la circ.

– Am ajuns aici la iernat mai devreme. O grevă a circarilor ne-a silit să închidem aproape până în iulie. Aşa că ne-am retras la sediul de iarnă mai devreme decât de obicei, deşi am mai avut câteva reprezentaţii în Vestul Mijlociu. Se dovedise o binecuvântare pentru Nick, deoarece erau deja acolo, nu în turneu, când ajunseseră ei.

– Cred că o să plecăm mai târziu la primăvară. O să aveţi destul timp să repetaţi şi să vă acomodaţi înainte să plecăm în turneu. De obicei, începem în februarie sau martie. Acum, ne gândim la aprilie. Avem premiera la New York.

Joe verifică o notă pe care o avea în buzunar şi căută numărul rulotei lor, apoi cercetă o hartă pentru a o găsi. Era a treia în uriaşa parcare şi, când remorca se opri în dreptul ei, Nick băgă de seamă că era destul de lungă, deşi nu foarte lată. În interior, arăta ca o cameră ieftină de hotel, dar avea toate cele trebuincioase.

I se tăie răsuflarea când intrară în rulotă. Era noua lor casă, dar nu mai văzuse niciodată aşa ceva, cu două dormitoare mici şi o bucătărie în miniatură. Parcarea pentru Duesenberg-ul de acasă era mai mare decât rulota asta. Încercă să nu lase sentimentul să i se zugrăvească pe faţă. Băieţii intrară să arunce o privire în dormitoare, explorând. Lucas părea mulţumit şi era nerăbdător să iasă şi să cunoască copiii pe care-i văzuse mişunând mai devreme. Tocmai se întorseseră de la şcoală, în câteva autobuze şcolare. Toby se prăbuşi pe canapea cu o expresie obosită şi nedumerită. Totul era simplu şi curat, dar nici unul dintre ei nu-şi dăduse seama că oamenii trăiau şi aşa. Nick îşi reaminti că ar fi fost mult mai rău dacă ar fi fost trimişi în lagăr sau dacă ar fi fost siliţi să-şi părăsească proprietatea, fiind evrei. Unde s-ar fi dus?

– Am ridicat un cort pentru cai pe terenul de bâlci. L-am adus cât de aproape de rulotă s-a putut. E cald, aşa că o să le fie bine acolo. O să folosim o rulotă pentru a-i transporta când suntem pe drumuri. Putem lăsa vagonul cu cai aici sau îl putem amplasa pe unul dintre trenuri, îl informă pe Nick, care dădu din cap. Se simţea copleşit de informaţii, de rulota mică în care urmau să locuiască, un spaţiu generos după standardele de la circ. Cele două dormitoare erau cât paturile. Totul era foarte diferit de ceea ce cunoscuseră până atunci. Toby părea gata să izbucnească în lacrimi, dar Nick speră să nu se întâmple una ca asta. L-ar fi tulburat pe Lucas să-şi vadă fratele mai mare mâhnit. Nick trebuia să aibă grija amândurora acum. Se strădui să-şi ascundă sentimentele de dragul lor. Apoi, îl rugă pe Joe să-l conducă la cortul unde se aflau caii, ca să se îngrijească de ei. Le sugeră lui Lucas şi lui Toby să vină cu el, ca să-i ţină ocupaţi.

– Domnul North vrea să te vadă la patru, în după-amiaza asta, îi zise Joe lui Nick. Vin eu să te iau şi să te conduc. Aveţi repetiţie mâine la zece dimineaţa. O să participe şi dumnealui. Aveţi o reprezentaţie importantă pentru noi, zise el cu generozitate. Îi place să vadă toate numerele noi pe care le introducem. Îi plac mai cu seamă caii, sunt sigur că o să-i placă ai tăi. Este un călăreţ priceput el însuşi şi vrea să-ţi vadă lipiţanii.

– Sper să-i placă numărul nostru, zise Nick. Nu-şi închipuia cum avea să se orienteze prin labirintul de rulote, corturi, muncitori, artişti şi furnicarul de oameni care mişunau pe acolo. Nu văzuse niciodată în viaţa lui atâţia oameni la un loc. Băieţii erau fascinaţi. Nick îl surprinse pe Toby urmărind cu privirea un grup de fete în costume de balet cu sclipici, şi speră că o să-l înveselească puţin. Brusc, îşi dădu seama că i-e dor de Monique. Ea, cel puţin, era familiarizată cu lumea lui. Se simţea căzut pe o altă planetă, care nu semăna cu nimic din tot ce văzuse până atunci. Până şi peisajul tropical era ciudat şi diferit, şi era cald.

Joe le arătă cantina, amplasată în alt cort uriaş, unde puteau lua masa. Se putea găti în rulotă, dacă aşa preferau, dar nici unul dintre ei nu se pricepea. Nick nu gătise niciodată în viaţa lui, dar trebuia să înveţe, dacă voia să-i hrănească pe băieţi. I se părea epuizant să ia masa la cort, alături de sute de oameni. Îşi dădu seama repede că acolo nu aveau să aibă parte de intimitate. Erau atâţia oameni, locuind atât de aproape unii de alţii, parcă înghesuiţi claie peste grămadă. Dacă întindea mâna, putea atinge rulota vecină cu a lui. Avea să fie greu să se bucure de momente de singurătate sau să aibă o viaţă de familie ferită de privirile celor mulţi.

După ce Joe plecă, parcurseră pe jos o distanţă scurtă până la cortul unde caii fuseseră duşi în boxe şi priponiţi. Când Nick şi băieţii intrară, întoarseră capul. Pluto îşi scutură zdravăn coama în clipa în care îl văzu pe Nick, parcă în chip de salut, iar Nick zâmbi. Era, în sfârşit, ceva familiar. Se duse repede la marele armăsar şi-l mângâie, deşi probabil avea nevoie de mai multă alinare decât animalul. În clipa aceea, simţea nevoia să-i vadă pe Pluto, pe Nina şi pe ceilalţi. Erau ultimul dar rămas din viaţa pe care o pierduse, o bucăţică din Alex, un vestigiu din lumea pe care o cunoscuseră

şi care dispăruse atât de repede, cu desăvârşire, de cealaltă parte a oceanului, într-o ţară în care nu mai erau bine-veniţi. Asta era tot ce rămăsese. Opt cai şi doi copii.

Hotărârâ să stea şi să ţesale caii înainte să se întoarcă la rulotă. Îi puse lui Pluto un căpăstru pe care cineva îl scosese din vagon şi îl atârnase într-un cârlig lângă boxa lui. În cort improvizaseră o mică magazie pentru piesele de harnaşament, iar traistele cu ovăz fuseseră duse acolo.

O clipă mai tîrziu, Nick se săltă pe spinarea calului şi, stând aşa, viaţa i se păru din nou reală. Orice s-ar fi întâmplat, oriunde s-ar fi dus, aveau asta. Se aveau pe fiecare şi aveau caii dăruiţi de Alex. Îl avea pe Pluto, care se întorsese din morţi pentru el. Se aplecă peste gâtul calului şi-i şopti „mulţumesc", ştiind că, deocamdată, lipiţanul era singurul lui prieten în această lume înspăimântător de necunoscută. Armăsarul lipiţan avea să-i ducă mai departe. Deja o făcuse, când se hotărâse să se ridice de la pământ. Pentru asta, şi pentru această şansă, Nick era infinit de recunoscător, oricât de straniu părea totul.

Capitolul 8

Deşi se strădui din răsputeri să n-o arate, Nick era foarte agitat înainte de întâlnirea cu John Ringling North, „domnu' John", cum îi spunea Joe. Nu ştia la ce să se aştepte sau cum avea să fie viaţa la circ. Se simţea părăsit parcă pe o altă planetă, pe când privea sute de artişti şi angajaţi forfotind, sporovăind între ei în grupuri sau îndreptându-se spre repetiţii în costume sau haine de lucru. Auzise răgetul tigrilor în după-amiaza aceea, şi un şir de elefanţi trecuse pe lângă ei când se întorcea cu băieţii la rulotă. Tot ceea ce vedeau era neobişnuit, nou şi diferit.

Mai târziu în după-amiaza aceea, Joe Herlihy se întâlni cu Nick la cortul cailor, să-l conducă la întâlnire. Se uită cu admiraţie la frumosul armăsar alb.

– Cei doi lipiţani sunt incredibili, zise el urmărindu-l pe Nick în timp ce-l ţesăla pe Pluto. Armăsarul îşi săltă capul pe spate cu un nechezat puternic, parcă mulţumindu-i. E un spectacol ecvestru de dresaj natural, nu-i aşa? se interesă, ceea ce însemna că răspundeau la comenzi vocale şi semne.

– Da, dar îi şi călăresc, răspunse Nick. Nina era mai uşor de călărit, era mai în vârstă, mai calmă şi fusese dresată mai mult. În schimb, Pluto era mult mai interesant.

– Trebuie să fie o privelişte pe cinste. Şi băiatul tău mai mare? Nick încuviinţă. Alex îl pregătise pe Toby înainte de plecare. Nu era un artist de circ, dar era un călăreţ îndemânatic, călărise bine toată

viaţa. Îl învăţase şi pe Lucas câteva trucuri simple, ca să se poată alătura numărului de circ, dacă voia.

– Caii arabi au avut şi ei parte de dresaj natural. Nick îi zâmbi lui Joe, care purta un costum şi mai ţipător, dacă se putea aşa ceva, decât cel pe care-l purtase de dimineaţă. Era gri, cu un luciu argintiu. Mai purta o cravată de un albastru aprins şi o cămaşă roz. Totuşi, nu părea ieşit din comun pe fundalul pestriţ al circului şi printre oamenii ciudat înveşmântaţi din jurul lor, mulţi dintre ei în costume în culori ţipătoare. Pentru întâlnirea cu John Ringling North, Nick îmbrăcase un costum impecabil de la croitorul lui din Berlin. Nu ştia la ce să se aştepte sau de ce voia să-l cunoască preşedintele, care era şi proprietarul circului.

Înainte de a pleca, Nick îi spuse lui Toby că se întoarce mai târziu şi-l rugase să fie cu ochii pe Lucas. Fusese zvăpăiat toată ziua şi declarase că vrea să facă cunoştinţă cu toţii clovnii. Lui Nick i se părea ireal că acum trăia printre ei, şi că aveau să facă parte din viaţa lui de zi cu zi. Lucas, desigur, era încântat, iar Toby nu ştia ce să creadă. Abia dacă scosese o vorbă de când sosiseră. Părea afectat în continuare din pricina călătoriei şi a locului straniu în care ajunseseră.

Nick merse împreună cu Joe în remorca cu blazonul circului. Câteva minute mai târziu, coborâră şi intrară într-o clădire de pe terenul de bâlci. Joe îl conduse la biroul lui North, unde se aflau două secretare care arătau sobre şi respectabile, de parcă ar fi lucrat într-un birou de avocatură sau într-o bancă. O clipă mai târziu, ieşi din birou John Ringling North, într-un costum închis la culoare cu dungulițe, asemănător cu al lui Nick, deşi nu la fel de bine croit, o cămaşă albă, o cravată albastră şi pantofi impecabil lustruiţi. Părul negru, ondulat, era tuns îngrijit. North îl salută pe Nick amabil, cu un zâmbet larg, îi dădu mâna şi îl pofti să intre. Aici, cel puţin, Nick se simţea într-o lume mai familiară. John Ringling North era serios şi manierat şi părea un om inteligent. Îl pofti pe Nick să ia loc pe un scaun în faţa biroului. Pe când intrau în birou, Joe se făcu nevăzut.

– Bine aţi venit în Florida şi la circul Ringling Brothers, zise amabil preşedintele circului. Sper că aţi călătorit bine, şi voi, şi caii.

– Da, îl încredinţă Nick, încercând să nu se gândească la faptul că Pluto fusese la un pas de moarte în timpul furtunii. Dar acum era bine şi starea lui de sănătate era bună. Voiam să vă mulţumesc, urmă el repede. Vă sunt foarte recunoscător că ne-aţi sponsorizat, pe mine şi pe fiii mei. Ne-aţi salvat, efectiv, viaţa. Germania nu e un loc sigur în vremurile acestea. Nu pentru noi, cel puţin. Totul s-a întâmplat foarte repede pentru mine şi pentru familia mea. Am fost preveniţi să plecăm cât mai repede. Dumneavoastră ne-aţi ajutat.

– Am înţeles lucrul acesta din scrisoarea dumneavoastră, zise John North cu prudenţă. Recunosc, la vremea respectivă am fost puţin nedumerit. Oameni cu un titlu ca al dumneavoastră, cu un „von", nu sunt în mod obişnuit victimele unor persecuţii religioase. Ce se întâmplă acum în Germania? Sunt chestiuni politice de care n-am auzit? Te-ai împotrivit deschis guvernului local? Ştia că unii făceau aşa ceva, cu rezultate potenţial dezastruoase.

– Am descoperit cu doar câteva săptămâni în urmă că mama, pe care n-am cunoscut-o niciodată, era pe jumătate evreică. Pentru noi, asta a schimbat lucrurile peste noapte. Eram în mare primejdie. Am fost avertizaţi în privat că trebuie să plecăm, de către un prieten al tatălui meu, general în Wehrmacht, armata germană. Ne-a făcut o mare favoare, atrăgându-ne atenţia asupra pericolului iminent. Spunea că lucrurile se vor înrăutăţi. Este deja destul de rău dacă eşti evreu în Germania. Începuse să simtă asta pe pielea lui. Şi cu descendenţa mea, de care n-am ştiut niciodată, eu şi băieţii ne-am trezit, dintr-odată, în mare primejdie. Nu poţi prevedea cât de departe pot ajunge o asemenea ură şi asemenea prejudecăţi. Ar fi putut să-şi propună să facă un exemplu din mine şi din băieţii mei, să arate că până şi aristocraţii care se dovedesc a fi evrei nu vor fi toleraţi şi nu sunt bine-veniţi în Germania lui Hitler.

John Ringling North păru tulburat de cele ce-i spunea, dar nu şi surprins. Auzise de curând poveşti asemănătoare şi chiar angajaseră artişti evrei care părăsiseră Germania în ultimii ani. În ciuda a tot ce lăsau în urmă, după 1935 li se părea mai sigur şi mai înţelept să plece.

– Tu şi caii tăi sunteţi un adaos excelent în programul circului. N-am mai avut lipiţani, nu există în ţara asta, deşi cunosc rasa.

Frumoase animale. Abia aştept să-i văd pe ai tăi. Veţi intra în arenă înainte de interludiu, printre numerele cu animale. Acrobaţiile pe sârmă urmează după voi. De obicei, spectacolul se deschide cu felinele mari, în arena centrală. Aş vrea să intri imediat după aceea, tot în arena centrală. Era o mare onoare, lucru pe care Nick nu-l ştia încă. Asta ne aduce şi la problema numelui tău. Călătorim prin toată ţara, în oraşe mici şi mari. Americanii nu se pricep la numele străine, drept pentru care am vrea să-ţi alegem un nume pe care să-l ţină minte. Mă întrebam dacă te-ar deranja să-ţi scurtezi numele la Nick Bing, doar ca nume de scenă, desigur. Şi mă întrebam dacă ai vreun titlu. Particula „von" sugera că avea, sau că ar fi putut să aibă. Nick păru stânjenit de întrebare şi surprins de schimbarea de nume. Totuşi, Nick Bing suna foarte american şi era mai uşor de ţinut minte decât von Bingen.

– Tata are un titlu, dar nu-l foloseşte. E mai modern în gândire şi nu i se pare necesar. E conte.

– Am putea folosi asta, zise North, gânditor. Contele Nick Bing. Contele, repetă ca să vadă cum sună. Sau ai prefera duce?

– De fapt, nu, zise Nick nevrând să pretindă a fi duce, titlu care îi suna jenant de pretenţios. Chiar am nevoie de un titlu? Îl îngrozea necinstea şi aroganţa lui. Era viconte, mulţumită tatălui, dar nu folosea titlul aproape niciodată.

– E teatral, iar americanilor le place nobilimea. Să rămânem la conte. Nick Bing, contele. Cred că o să meargă. Şi numele cailor, ale cei doi lipiţani? North era răspunzător de succesul financiar al circului, dar era şi dureros de conştient de artiştii importanţi, cine erau şi ce făceau. Ştia totul despre circ şi asista adesea la spectacole. Mergea cu ei în turnee, în luxosul său automobil Pullman. Devenise preşedinte cu un an înainte şi făcea o treabă grozavă, gestionând o afacere atât de complexă. Avea de gând să urmărească repetiţia lui Nick de a doua zi, dimineaţa, în cortul principal. Era o reprezentaţie la cerere.

– Armăsarul se numeşte Pluto Petra, iar iapa, Nina. Numele au fost alese conform tradiţiei. Armăsarul primeşte două nume, după armăsarul şi iapa din care se trage, iar iepele primesc doar unul. Însă numele le reprezintă întotdeauna linia genealogică. Sunt mai uşor de

urmărit în felul acesta. În tradiția puristă, există șase nume ale armăsarilor originari, care datează din secolul al optsprezecelea. Crescătorii de lipițani sunt foarte mândri de obârșie și țin cu solemnitate la nume.

– Sunt convins că așa este, zise North cu respect, dar nu vrem ca numele armăsarului să sune ca numele unui personaj din desene animate. Mă tem că Pluto o să le aducă aminte de câinele din desenele Disney. Vrem ceva mai răsunător. Poate reușești să te gândești la un nume mai potrivit pentru fiecare dintre ei. Vrem să dăm de veste publicului și să răspândim povestea armăsarului tău cât mai repede. Mă gândeam la niște interviuri în presă și niște fotografii cu voi, înainte să plecăm în turneu. Asta nu se va întâmpla mai devreme de cinci luni, dar îmi place să planific totul din timp. Vezi ce găsești pentru amândoi. Și caii arabi?

– Toți au nume arabe, strâns legate de liniile genealogice.

– Asta merge, încuviință el. Apoi, trecură la aspectele financiare. Salariul pe care i-l oferea lui Nick era respectabil, deși nu uluitor. Nick, în schimb, nu se așteptase la așa ceva. Era destul pentru ca el și băieții să se poată descurca, iar circul le oferea multe avantaje, rulota în care stăteau, mâncare gratis la cortul-cantină și asistență sanitară la nevoie. Nu urma să aibă parte de lux, dar aveau să fie protejați și în siguranță, iar el era angajat, lucru care i se părea de-a dreptul miraculos.

– Mulțumesc foarte mult, zise Nick, deosebit de emoționat. Era recunoscător pentru toate, mai ales pentru faptul că el și băieții erau în siguranță, oricât de neobișnuită ar fi fost situația lor. Nu s-ar fi așteptat niciodată să se alăture unui circ, dar viața lui fusese plină de surprize în ultima vreme. Iar Ringling Brothers era cea mai neînsemnată dintre ele. Renunțase la o țară și la un stil de viață, își părăsise casa și familia, devenise un criminal în împrejurări care îi scăpau de sub control. Descoperise că mama pe care o jelise toată viața nu murise, ci renunțase la el după naștere. Erau multe de digerat și de asimilat.

– Abia aștept să-ți văd reprezentația mâine dimineață, zise John Ringling North cu căldură, pe când îl conducea pe Nick. O să pregătesc contractul, îl vei primi după repetiții.

Nick ştia că se afla în perioada de probă şi nu avea să primească un contract dacă preşedintelui nu-i plăcea reprezentaţia lor. Toby avea să călărească alături de el, iar Pluto avea să execute toate alurile şi staţiunile pe care le învăţase în urma dresajului atent al lui Alex. Spera doar că armăsarul avea să fie dispus să ofere ce avea mai bun, date fiind împrejurările necunoscute. Nick urma să aibă o discuţie cu el în după-amiaza aceea. Îl tulbura faptul că directorul circului avea să le urmărească reprezentaţia. Dacă până la urmă nu-l angaja? Ce aveau să facă? Nu-şi putea închipui. Nu se puteau întoarce în Germania acum. Dacă voia să semneze contractul, numărul lui Pluto trebuia să fie senzaţional.

După întâlnire, Nick îl găsi pe Joe în parcare, sprijinindu-se de camion şi fumând un trabuc. Ca de obicei, purta o pălărie de fetru, dată pe spate, de un gri deschis care se asorta cu costumul. Îl prindea de minune. Îi zâmbi lui Nick când îl văzu apropiindu-se.

– Cum a mers?

– Cred că bine, o să vină la repetiţii. Mi-a schimbat numele, zise Nick cu un zâmbet strâmb. Nu se aşteptase la toate acestea. De fapt, nici nu ştiuse la ce să se aştepte. Acum, sunt Nick Bing.

– Ţi se potriveşte. Sună nitel britanic, ca accentul tău când vorbeşti engleza. Izbucniră amândoi în râs.

– Sper să-i placă reprezentaţia noastră, zise Nick emoţionat, pe când se urca în camion alături, de el. Joe era cam de vârsta lui şi părea să înţeleagă cum se simte Nick. Încerca să-i facă, pe el şi pe băieţi, să se simtă bine-veniţi şi ca acasă.

– N-ai grijă. O să-i placă, sunt sigur, încercă să-l îmbărbăteze Joe.

– Vrea să le schimb numele şi lipiţanilor. Crescătorul lor mi-ar lua gâtul pentru asta, dar nu prea am de ales, nu-i aşa? Nick îi aruncă lui Joe o privire întrebătoare, iar Joe păru înţelegător. Pentru Nick, era o lume cu totul nouă, lucru care se vedea cât se poate de bine. Cu excepţia câtorva foarte tineri, majoritatea artiştilor pe care-i angajau mai lucrase înainte la circ.

– Senzaţionalul e esenţa circului. Totul este fie mai mare, mai grozav şi mai dramatic, fie mai mărunt şi mai exotic. Mi-am închipuit că o să vrea să-i schimbe numele lui Pluto, comentă Joe, pe când pornea motorul.

– O să încerc să mă gândesc la ceva. Dar n-avea de gând să-i mărturisească lui Alex asta. I s-ar fi părut un sacrilegiu. Alex nu putea şti sau înţelege că era o lume cu totul diferită, care nu avea nimic în comun cu a lor.

Joe îl duse pe Nick înapoi la rulotă şi pe drum văzură câteva femei în costume deja familiare. Joe recunoscu în câteva dintre ele artiste la trapez, dar pentru Nick erau doar nişte tinere drăguţe în fuste scurte. Le observă, dar deocamdată nu-l interesau. Nici una dintre ele nu era genul de femeie care să-i atragă atenţia. Întotdeauna fusese atras de femei din lumea lui. Fetele astea erau tinere, toate străine, şi chicoteau ca nişte şcolăriţe. Dar Joe căscă gura la ele, cum făcea întotdeauna, şi aproape că lovi un băiat care exersa pe picioroange. Era un du-te-vino constant pe terenul de bâlci, întâlneai tot soiul de personaje, de la pitici la uriaşi. Nick nu-şi putu dezlipi privirea de la doi oameni care trecură pe lângă ei, adânciţi într-o conversaţie serioasă, o femeie enorm de grasă, despre care Joe îi spuse că era faimoasă, şi un bărbat acoperit de tatuaje. Era o lume cu desăvârşire exotică şi nebunească.

Când ajunseră la rulota lui Nick, îl văzură pe Lucas râzând şi stând de vorbă cu un pitic şi cu un bărbat machiat ca un clovn, în costum de mim, cu beretă, pantaloni scurţi, pantofi de balet şi colanţi albi. După ce coborî, Nick se apropie de ei cu interes, pe când Lucas îi zâmbi cu ochii mari şi-i prezentă noii săi prieteni.

– Tată, el e Pierre. E clovn. Şi el e Thomas. E tot clovn, dar azi nu are repetiţie. Lucas spuse toate acestea de parcă s-ar fi aflat acolo dintotdeauna, le cunoştea la perfecţiune numerele şi ce însemna fiecare cuvânt. Totuşi, Nick nu era sigur că Lucas ştia măcar ce e o repetiţie.

Nick dădu mâna cu tânărul francez, care zâmbi larg. Se simţise bine cu Lucas, iar piticul râdea când sosise Nick. Toţi trei păreau să se distreze de minune. Era ciudat să se gândească că acum oamenii aceştia aveau să le fie prieteni, că Lucas şi Toby aveau să crească printre ciudaţi, acrobaţi şi clovni. Încă de când sosiseră, Lucas se rugase de el să-l ducă să o vadă pe doamna tatuată. Joe subliniase apăsat că nu există „ciudaţi" la circ, ci doar „numere", „artişti" şi „circari".

– Au zis că pot fi clovn, declară Lucas şi că pot merge cu maşina lor în interludiu. Thomas o să mă ducă să-mi arate elefanţii. Erau câţiva în parcare în dimineaţa aceea, inclusiv doi pui care îşi urmau mamele, supravegheaţi îndeaproape de un îngrijitor.

– Sună distractiv, zise Nick cu un zâmbet obosit. Trebuise să se obişnuiască cu multe de când sosiseră în dimineaţa aceea, şi încă nu semnase contractul. Totul depindea de reprezentaţia de a doua zi, dacă lui John Ringling North avea să-i placă ce urma să vadă.

– Eu şi Toby avem o repetiţie mâine, pentru directorul circului. Vine să ne vadă. Apropo, unde e Toby? întrebă Nick, uitându-se împrejur. Fiul lui mai mare nu se vedea pe nicăieri.

– E înăuntru, zise Lucas, arătând spre rulotă, pe când o fetiţă se apropia de ei. Avea cârlionţi blonzi, jucăuşi, şi ochi albaştri. Părea o păpuşă în rochiţă roz şi era cam de-o seamă cu Lucas. Se apropiase de ei dinspre o rulotă, aflată în apropiere. Îl măsură din priviri cu interes şi zâmbi, pe când Nick îi urmărea.

– Vorbeşti engleză? îl întrebă pe Lucas, îndrăzneaţă, iar el dădu din cap, deşi deocamdată nu vorbea fluent. Cu toate acestea, se descurcase binişor cu piticul şi cu clovnul. Clovnul francez ştia câteva cuvinte în germană, ceea ce era de ajutor.

– De unde eşti? îl întrebă cu o privire curioasă, pe când clovnul şi piticul plecau, promiţându-i lui Lucas să-l viziteze a doua zi. Deja îşi făcea prieteni.

– Din Germania, răspunse Lucas, iar ea dădu din cap. Erau o mulţime de germani la circ şi ea îi cunoştea pe mulţi dintre ei.

– Eu sunt din Cehia, dar sunt aici de la doi ani. Vorbesc cehă şi germană, zise ea simplu şi începu să-i vorbească în germană. Lucas păru uşurat şi încântat că găsise un prieten cu care putea vorbi liber, fără a se chinui să-şi găsească cuvintele.

– Pe mine mă cheamă Rosie. Mama merge pe sârmă, uneori fără plasă. Ea mi-a făcut rochiţa, continuă ea în germană. Lui i se păru că are un accent ciudat, dar vorbea bine.

– Şi tata e ceh. Lucrează la trapez şi poate face un triplu salt. Uneori, merge pe sârmă cu mama. Nu-i place când ea nu foloseşte plasă, dar aşa publicul aplaudă mai mult. Ce face tatăl tău? Îi aruncă o privire sfioasă lui Nick, iar el zâmbi. Era un copil adorabil, dintr-o

familie tipică de circari, şi ei toate acestea i se păreau fireşti. Era singura viaţă pe care o cunoştea. Pentru Lucas, totul era nou şi captivant. Nimic nu se putea compara cu cei şase ani liniştiţi pe care-i petrecuse în Bavaria, la ţară.

– Tata călăreşte, iar fratele meu o să-l ajute. Am ajuns abia azi.

– Ştiu. Mama mi-a spus să vă las în pace până vă aranjaţi. Sora mea crede că fratele tău e drăguţ. L-a văzut când aţi venit. Lucas socoti că toate acestea erau detalii interesante. Nick îşi dădu seama că băieţii lui aveau să facă parte acum dintr-un grup foarte mare de copii de circari, iar aceştia aveau să fie prietenii lor.

– Fratele meu are cincisprezece ani, iar eu am şase, îndrăzni Lucas.

– Şi eu, zise Rosie. Când zâmbi, Lucas băgă de seamă că-şi pierduse de curând dinţii din faţă. I se păru adorabilă, la fel şi lui Nick. Purta pantofi roz de balet, asortaţi cu rochiţa, ca de obicei. Aici, nu avea nevoie să poarte alte încălţări, le schimba doar când mergea la şcoală.

Pe când pălăvrăgeau, Nick intră după Toby ca să-i reamintească de repetiţia de a doua zi şi să-i spună că directorul circului avea să asiste la reprezentaţie. Când îl găsi, Toby asculta radioul, şi ridică spre tatăl său o privire îngheţată.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Nick, brusc îngrijorat. Toby arăta de parcă văzuse o nălucă.

– Acum două zile au avut loc atacuri în toată Germania. Au incendiat sinagogi, prăvălii şi case. Au arestat oameni. Au anunţat că înlătură din Germania elementele criminale, dar se pare că toţi au fost numai evrei. În raport au spus că treizeci de mii de bărbaţi şi mii de femei, toţi evrei, au fost aruncaţi în închisori din Germania şi Austria. Au numit asta *Kristallnacht*. S-a întâmplat cu o zi înainte să coborâm de pe vapor. Ne-ar fi ridicat şi pe noi, dacă am fi rămas acolo? Toby părea îngrozit de gândul acesta, şi întristat din pricina tuturor celor răniţi şi aruncaţi în închisoare. În timpul călătoriei peste ocean, fuseseră izolaţi de cele ce se întâmplau. Nick auzise ceva pe vapor, dar socotise că e doar o altă izbucnire de violenţă după unul dintre adunările lui Hitler. Nu avea habar că pogromul evreilor căpătase asemenea proporţii şi scăpase de sub control. Îşi dădu

seama atunci că probabil de aceea generalul von Messing le spusese să plece imediat. Ştia ce se apropie şi încercase să-i avertizeze. *Kristallnacht* nu fusese o întâmplare. Totul fusese pus la cale.

– Mă bucur că nu am aflat. Poate nu ne-ar fi afectat dacă am fi rămas, dar nu avem de unde şti. Ţara se află într-o stare cumplită, iar Hitler e un om foarte primejdios. Nick se simţea uşurat pentru tatăl său şi pentru băieţi că plecaseră. Dacă ar fi rămas, Paul ar fi putut fi pedepsit fiindcă le oferea adăpost, iar Nick şi Toby ar fi putut ajunge la închisoare. Acum, că plecaseră, Paul era în siguranţă, şi ei, la fel. Părea că nimeni nu mai era în siguranţă în Germania acum, nu numai evreii, ci şi toţi cei care aveau vreo legătură cu ei, prin căsătorie sau afaceri. Orice evreu şi oricine apăra un evreu era în primejdie. *Kristallnacht* fusese o noapte incredibil de violentă, care şocase lumea întreagă.

Brusc, Nick se simţi mai recunoscător ca niciodată că se afla în America şi ştiu că făcuse ce trebuia. Tatăl lui avea dreptate. Era hotărât să ofere cea mai bună reprezentaţie din lume, ca să primească un contract şi să rămână. Nimic nu era sigur deocamdată, până ce North nu aproba reprezentaţia lor de a doua zi dimineaţă. Încercă să-l facă pe Toby să se concentreze la pregătiri şi să-şi abată gândul de la ce auzise la radio. Îi spuse exact ce voia să facă. Voia să lucreze cu Pluto cele mai spectaculoase aluri şi staţiuni, în vreme ce Toby călărea în jurul arenei pe unul dintre caii arabi, atât la începutul, cât şi la sfârşitul reprezentaţiei. Nu trebuia să facă nimic mai mult. În marea parte a reprezentaţiei, Nick avea să folosească comenzile vocale specifice dresajului natural şi avea să stea în centru, în frac şi cu joben. Toby avea să poarte şi el frac.

După o noapte nedormită, într-un loc nefamiliar, cei doi arătau totuşi foarte elegant a doua zi dimineaţă, când se îndreptară spre cortul unde ţineau caii. Lucas îi însoţi, să-i ajute cu caii până la cortul principal. Nick găsise şi doi îngrijitori, să le dea o mână de ajutor. Cei trei bărbaţi şi Toby luară fiecare câte doi cai. Nick îi ducea pe cei doi lipiţani, iar Toby şi cei doi îngrijitori duceau fiecare câte doi arabi pursânge. Lucas mergea pe lângă ei şi îi destăinui fratelui său că auzise de o fată care-l plăcea.

– Zău? zise Toby, sceptic. Nu cunoscuse atâţia oameni ca Lucas într-o singură zi. Fratele lui era foarte vorbăreţ, în schimb el era mult mai rezervat. Singura fată cu care nu se purta sfios era Marianne. Îi scrisese o scrisoare cu o seară înainte, despre vapor şi despre sosirea la circ, şi o expediase în dimineaţa aceea. Îi spunea cât de mult îi duce dorul şi cât de straniu era totul aici, cât de dor îi era de bunicul şi de tatăl ei, de casa lor.

– Cum o cheamă? se interesă Toby de fata pe care o pomenise Lucas. Părea mai în vârstă, îmbrăcat în frac şi cu joben, şi foarte chipeş. Nick arăta şi el deosebit de elegant pe când îi ducea pe cei doi lipiţani spre cortul principal. Mai multe femei întoarseră capul când trecu pe lângă ele, dar el nu le băgă în seamă. Era îngrijorat de reprezentaţia pe care urma s-o ţină pentru un personaj atât de important, mai cu seamă că slujba şi viaţa lor atârnau de această prezentare.

– Nu ştiu cum o cheamă, zise Lucas despre admiratoarea fratelui său. Am aflat ce ştiu de la sora ei, pe care o cheamă Rosie şi are şase ani. E din Cehoslovacia, dar vorbeşte germana, la fel ca noi, şi destul de bine. Cred că şi sora ei vorbeşte germana. Din punctul de vedere al lui Lucas, era evident un avantaj, iar el se gândi că putea fi şi pentru Toby. Vedea că era foarte tăcut şi se străduia să-l înveselească. Toby era, însă, emoţionat din pricina reprezentaţiei, mai ales că îşi vedea tatăl încordat.

Când pătrunseră în cortul uriaş, îngrijitorii îi ajutară să lege caii de un stâlp. Tocmai se încheia repetiţia unei reprezentaţii la trapez, iar Lucas se întrebă dacă era tatăl lui Rosie. Însă îi auzi vorbind spaniolă când plecau, aşa că ştiu că nu puteau fi ei. Privindu-i, se gândi că erau extraordinari.

După ei urma alt grup, iar Nick îi auzi vorbind poloneză. Din grup se desprinse o tânără femeie, care începu un număr pe sârmă la joasă înălţime. Repeta cu răbdare, executând un soi de balet pe sârmă, în vreme ce un bărbat în cărucior cu rotile o urmărea, o corecta şi îi spunea ce să facă. Nick aruncă o privire spre ea şi văzu o faţă îngerească şi un trup de zeiţă ce sălta în aer, pentru a-şi regăsi imediat mai apoi echilibrul pe sârmă. Era vrăjit, dar ea nu-şi ridică nici o clipă privirea. Era doar concentrată la ceea ce

făcea şi asculta comenzile bărbatului în căruciorul cu rotile. Nick se gândi că nu mai văzuse niciodată mişcări atât de graţioase, iar ea părea să fie abia un copil. Era mărunţică, în schimb din silueta ei se desprindea un farmec feminin. El socoti că se apropia, probabil, de douăzeci de ani. Apoi, îşi îndreptă atenţia către cai şi-i vorbi lui Pluto cu voce scăzută.

– Ştii că e important, nu-i aşa? N-o să primim contractul dacă ratezi capriola sau crupada. Mă bizui pe tine. E la fel de important ca în noaptea de pe vapor în care te-ai ridicat. Armăsarul clătină din cap, parcă înţelegând. Apoi, Nick vorbi cu Nina, care părea adormită, şi-i ţinu un discurs asemănător. Lipiţanii purtau cele mai de soi căpestre şi şei fără scări. Arătau la fel de eleganţi precum călăreţii lor. Arabii pursânge săltau deja, nerăbdători să facă mişcare, dar nu erau agitaţi. Toby călări pe unul dintre ei în jurul arenei şi părea cât se poate de confortabil. Asemenea tatălui său, o urmărise pe fata care repeta numărul pe sârmă, îndrumată de bărbatul în căruciorul cu rotile. Uită de ea când începu încălzirea cu caii. Nick îl călări pe Pluto de mai multe ori în jurul arenei. Calul părea foarte mulţumit că e călărit din nou, iar Nick simţi că între el şi Pluto luase naştere o legătură strânsă, cât bolise pe vapor. Încă de atunci, Pluto părea să urmeze fără a crâcni fiecare comandă şi făcea tot ce-i stătea în puteri ca să-l mulţumească.

După aceea, Nick o călări pe Nina, ca să se încălzească. După ce el descălecă, o călări şi Toby. Îşi rezervaseră o oră pentru încălzire. Pe la zece, Nick ştiu că sunt pregătiţi. Tocmai când se gândea la asta, apăru John Ringling North, traversă arena îndreptându-se spre Nick şi îi dădu mâna. Nick nu ştia lucrul acesta, dar North nu mai făcuse aşa ceva niciodată. Era un semn de respect, după care se aşeză discret în tribune, într-un loc potrivit, de unde-i putea vedea bine pe Nick şi pe cai evoluând.

Lucas pusese un disc cu muzică de Mozart la un fonograf pe care îl aşezaseră lângă arenă. Reprezentaţia începu cu Nick, care galopă elegant în jurul arenei, călare pe Pluto, din ce în ce mai repede. Încheie galopul cu o levadă spectaculoasă, în care minunatul lipiţan alb se ridică pe picioarele din spate şi rămase în această postură vreme îndelungată. Frumosul armăsar nu executase niciodată levada

mai elegant şi mai delicat. Apoi, săltă cu uşurinţă într-o curbetă, înaintând în salturi scurte. Nick îl îndemnă din nou la galop, iar Toby i se alătură. Mişcările lipiţanilor erau poezie pură, pe când îşi executau baletul cu o precizie uimitoare, oglindindu-şi unul altuia mişcările perfect în jurul arenei. Nick şi Toby descălecară şi părăsiră arena. Caii rămaseră în centru, unul alături de altul, iar Nick începu comenzile vocale. Lipiţanii executară fiecare mişcare cu o precizie fără cusur, urmând întocmai comenzile lui Nick. Nu-l dezamăgiră nici o clipă. După o jumătate de oră de exerciţii impecabile, Nick îl încălecă din nou pe Pluto şi îl îndrumă într-o capriolă provocatoare. Splendidul armăsar ridică în aer picioarele din spate, executând imediat mai apoi o crupadă, un adevărat zbor în care îşi strânse cele patru picioare sub trup, parcă lipsit de greutate. La sfârşit, reveni la pământ la fel de graţios precum îşi luase zborul.

Oamenii care îi urmăriseră, o mână de îngrijitori şi de acrobaţi, rămăseseră cu gura căscată. Pluto fusese excepţional, iar Nick părea cel mai elegant călăreţ din lume. Reprezentaţia fusese perfectă. Pluto făcu o reverenţă, iar Nick îşi scoase jobenul cu demnitate, salutându-l pe John Ringling North. Apoi, ieşiră din ring şi Nick descălecă. Fusese o reprezentaţie istovitoare pentru cal şi călăreţ, dar Nick ştia că nici unul dintre ei nu se putuse descurca mai bine. Pluto oferise ce avea mai bun, iar Nina se descurcase şi ea extrem de bine.

Nick îl mângâia pe Pluto, trăgându-şi sufletul după emoţia spectacolului, pe când John Ringling North părăsi tribunele şi se îndreptă spre el. North purta pantaloni şi cizme de călărie şi ţinea în mână o cravaşă cu mâner de argint. Radia.

– N-am mai văzut cai atât de frumoşi. Şi sunt perfect dresaţi. Sunt la fel de buni ca lipiţanii pe care i-am văzut la Şcoala de Călărie de la Viena. Bine aţi venit la circul Ringling Brothers, domnule Bing. Îi zâmbi larg şi îi întinse mâna. Apoi, se întoarse spre Pluto, care sforăia după efortul pe care-l depusese. Era puternic şi tânăr.

– Zboară cu adevărat, nu-i aşa? se întoarse spre Nick. Am găsit! Ăsta i-e numele. Pegas, calul zburător din legendele greceşti. Şi Atena, adăugă, aruncând o privire spre Nina.

– Nick, ţi-ai primit numărul. Sunt perfecţi. Bine aţi venit la *Greatest Show on Earth*. Eşti demn de numele acesta. Acestea fiind

spuse, scoase un plic din buzunar şi i-l înmână lui Nick. L-am semnat deja. Semnează şi tu şi lasă-mi-l la birou. Vreau ca reprezentaţia ta să urmeze imediat după tigri, în primul spectacol după pauza de iarnă. Premiera va avea loc la Madison Square Garden.

Apoi, se întoarse spre Toby cu un zâmbet cald.

– Te-ai descurcat de minune, fiule, zise ei, iar Toby radia de mulţumire. Când John North plecă, Nick avea lacrimi în ochi. Erau în siguranţă, avea o slujbă. Luaseră naştere Pegas şi Atena. Zâmbi când se întoarse spre Pluto şi încercă noul nume. Calul necheză, de parcă ar fi râs, dar nu păru să-l supere.

– Mulţumesc, îi şopti Nick, mângâindu-l pe cap. Mulţumesc, Pegas, fiindcă ai grijă de noi. Nu o să te dezamăgesc. Îmi pare rău pentru schimbarea de nume. În schimb, Pluto scutură din cap şi necheză din nou, parcă aprobând noul său nume. O zări pe silfida de pe sârmă în spatele unui stâlp, pe jumătate ascunsă, de unde urmărise reprezentaţia. Avea ochi albaştri, mari şi pătrunzători, ca ai lui, şi un nimb de păr bălai. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră, însă ea nu-i zâmbi. Îl privea, pur şi simplu, aşa cum privise spectaculosul armăsar. Apoi dispăru, părând că pluteşte în aer. Era ca o nălucă, părea că şi-o închipuise şi nu o văzuse cu adevărat, asemenea unui spirit binevoitor care veghea asupra lui.

– Ce fată drăguţă, zise Nick într-o doară către unul dintre îngrijitorii care-i ajutau să ducă înapoi la cort caii, pentru a ascunde faptul că o privise cu aceeaşi intensitate cu care îl privise şi ea.

– E o Markovich, zise omul ridicând din umeri, ca şi cum asta i-ar fi explicat totul lui Nick. Nu era tocmai aşa, căci el nu ştia nimic despre circ sau despre numele artiştilor, cu excepţia celor câţiva pe care îi cunoscuse Lucas.

– Sunt polonezi. Sunt nebuni cu toţii. Au un număr pe sârmă, la înălţime, fără plasă. Tatăl ei e în cărucior cu rotile. Aşa a murit maică-sa, o femeie tare frumoasă. O s-o omoare şi pe ea. Azi, exersa doar pe sârmă la joasă înălţime. De fapt, lucrează acolo, sus, zise el, arătând spre bolta cortului.

– Publicului îi place la nebunie. Cred că e cumplit să sileşti o femeie tânără să facă aşa ceva. Lui nu-i pasă, zise despre tatăl ei. Face asta ca să entuziasmeze spectatorii. Nu-i prea pasă dacă ajunge

într-un cărucior cu rotile, ca el, sau dacă moare, ca maică-sa. Are patru fraţi care participă la număr alături de ea. Mătuşă-sa e şi ea în scaun cu rotile. Eu nu pot să mă uit la ei, mi se face rău, zise el, ieşind din cort.

– Cum o cheamă? întrebă Nick, intrigat de cele ce aflase.

– Christianna. Christianna Markovich. Ea face parte din marea finală, ultimul număr înainte de parada de la sfârşit. Ţine spectatorii ţintuiţi în scaune până la sfârşitul spectacolului, aşteptând să vadă dacă se prăbuşeşte şi moare. Lui Nick, descrierea i se părea cumplită.

– Pare un copil. Când o văzuse mai de aproape, arăta de vreo cincisprezece ani.

– E mai în vârstă decât pare. Are douăzeci şi unu de ani. E la circ de când s-a născut. Este una dintre cele mai vechi familii de aici. Mai există o familie de acrobaţi pe sârmă care s-au alăturat circului în urmă cu patru ani. Nişte cehi. E o mare rivalitate între ei. Ceilalţi lucrează cu plasă în majoritatea timpului, aşa că familia Markovich îi tratează ca pe nişte amatori jalnici, zise el cu un rânjet.

Nick începuse să afle despre circ şi despre oamenii cu care locuia acum, despre intrigile dintre ei, gelozie şi primejdii, dar fusese uimit de tânăra diafană pe care o văzuse exersând, îndrumată de bărbatul care, probabil, era tatăl ei. Ochii ei îl vrăjiseră, după care ea dispăruse brusc. Se întrebă dacă avea s-o mai vadă şi dacă avea curajul să-i urmărească reprezentaţia. Îl înspăimânta gândul că lucra fără plasă şi că ar fi putut să cadă. Îl îngrozea şi mai mult faptul că propriul ei tată era dispus să-şi asume riscul ăsta.

Împreună cu Toby, hrăni şi adăpă caii, iar Lucas le dădu o mână de ajutor, după ce îngrijitorii plecară. Îl entuziasmase spectacolul tatălui şi al fratelui său. Se bucurase şi mai mult când unul dintre îngrijitori îl dusese după aceea să vadă elefanţii, ba chiar se urcase pe unul dintre ei. Noua lui viaţă era plină de aventuri şi minunăţii pentru el. Când se întorceau la rulotă, îmbrăcaţi în frac şi cu joben, Nick se simţi mai în largul lui printre oamenii ciudaţi pe lângă care treceau. Mai mulţi le zâmbiră lui Nick şi băieţilor, iar Lucas îi făcu cu mâna piticului pe care-l ştia, care stătea cu un grup de prieteni, ceva mai la distanţă. Până la urmă, nu ajunseseră într-un loc

neplăcut, ci doar foarte diferit. Rosie şedea pe treptele din faţa rulotei, aşteptându-l pe Lucas să se întoarcă.

– Unde ai fost? îl întrebă ea, de data aceasta în engleză.

– Tatăl şi fratele meu au avut de lucru, o lămuri el în germană, iar ea dădu din cap. Nick observă că adusese cu ea o fată mai mare, care era evident sora ei. Îl privi pe Toby cu adoraţie, roşind ca sfecla. Băiatul arăta foarte chipeş în frac şi cu joben.

– Ea e sora mea, Katja, o prezentă Rosie, trecând la germană, pe când Toby se străduia să arate nonşalant, fără să prea reuşească. Părea vrăjit de fata frumoasă care venise cu Rosie. Purta o rochie albastră, simplă, avea părul negru, picioare lungi şi graţioase, şi arăta ca o tânără balerină. Toby începu să vorbească cu ea în germană, şi faţa ei se lumină. Era o comunitate internaţională care găzduia zeci de naţionalităţi, un fel de microcosmos.

Nick le invită pe surori să ia prânzul cu ei ceva mai încolo. Fetele se duseră să le ceară voie părinţilor şi se întoarseră pentru a-i anunţa că li se îngăduise. Erau foarte bine-crescute şi politicoase cu Nick, pe când toţi cinci stăteau de vorbă în germană, în drum spre masă. Katja avea cincisprezece ani, la fel ca Toby. Ea şi familia ei erau la circ de patru ani, de când ea avea unsprezece ani, aşa că engleza ei nu era la fel de bună ca a surorii sale, care o vorbea de la doi ani. Înainte, lucraseră la un circ în Cehoslovacia şi apoi, la unul în Germania, până fuseseră descoperiţi de vânătorii de talente, care îi aduseseră în State. Katja spuse că-i place foarte mult aici, mai mult decât la circul din Europa. Rosie nici nu cunoscuse o altă viaţă.

– Se poartă foarte frumos cu noi, îi zise Katja lui Toby, care era fascinat de ea. Era o fată foarte drăguţă. Le spuse că tatăl ei o pregăteşte pentru trapez. Ascultând-o, Nick îşi dădu seama că familia lor era rivala familiei Markovich, iar mama fetelor executa celălalt număr pe sârmă. Spre deosebire de fiica familiei Markovich, ea folosea întotdeauna o plasă. Nick îşi dădu seama că are multe de învăţat despre lumea încurcată a circului, despre munca acestor oameni, despre riscurile pe care şi le asumau şi despre felul lor de trai.

Lipsi de la prânz câteva minute pentru a înapoia contractul semnat. Îl lăsă la biroul lui John Ringling North, la una dintre

secretarele lui. Acum, devenise unul dintre ei. Se născuse a doua oară. Avea chiar un nume nou. Nick Bing. Pluto devenise şi el Pegas, calul zburător, demn de numele pe care-l purta. În ziua aceea, începuse noua lor viaţă.

Capitolul 9

– Azi am primit o scrisoare de la Nick, îi zise Marianne posomorâtă tatălui ei, la trei săptămâni după ce-i conduseseră la vapor. Alex o privi surprins. Germania şi întreaga Europă nu îşi reveniseră nici acum după distrugerile de neînchipuit din timpul *Kristallnacht* şi după dispariţia atâtor evrei. Toate acestea le dovediseră lui Alex şi lui Paul că fusese deosebit de înţelept să-l grăbească pe Nick să plece. Erau amândoi uşuraţi că el şi băieţii erau în siguranţă în Florida. Acolo, nu aveau de ce se teme.

– Deja? zise Alex. Probabil a scris-o tocmai când au ajuns. Am primit o telegramă de la tatăl lui când au ajuns la New York, în care îmi spunea că toţi caii sunt bine, dar n-am mai primit veşti de la el de atunci. Ce mai fac?

– Toby pare trist. Scrisoarea e din ziua în care au ajuns în Florida şi zice că totul e ciudat.

– Viaţa la circ nu le este cunoscută nici unuia dintre ei, dar cel puţin sunt în siguranţă. I s-ar fi părut ciudat să ajungă să lucreze la circ şi în Germania.

– Presupun că da. Zice că locuiesc într-o rulotă mai mică decât vagonul pentru cai. Trebuie să fie foarte greu. Marianne părea să sufere pentru el, iar Alex dădu din cap. Ştia că era anevoios, dar mai puţin decât într-un lagăr, şi era recunoscător fiindcă erau în siguranţă, mai ales după *Kristallnacht* care îngrozise întreaga lume.

A doua zi, Alex trecu pe la tatăl lui Nick. Paul fusese bolnav în ultimele două săptămâni şi părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani

de la plecarea lui Nick şi a băieţilor. Singurătatea îl apăsa, acum că nu avea speranţe să-şi vadă fiul şi nepoţii în viitorul apropiat, sau poate niciodată. În Germania, agitaţia părea să sporească, nicidecum să se domolească. Îl chinuia o tuse afurisită, iar lui Alex i se păru că are febră. Vru să cheme doctorul, dar Paul stărui că se simte bine. Nu părea să fie aşa, dar Alex nu voia să îl agite sau să cheme doctorul împotriva voinţei sale.

– Marianne a primit o scrisoare de la Toby, îi spuse înainte să plece, ca să-l înveselească cu veşti de la băieţi. În schimb, Paul păru doar mai trist. Păru că dorul îl apasă mai tare numai la auzul numelor lor.

– Sunt bine? întrebă, iar Alex încuviinţă. Nu vru să-i spună că sunt trişti, sau cel puţin că aşa fusese Toby când le scrisese.

– Sunt bine. A scris în ziua în care au ajuns în Florida, deci nu se instalaseră încă definitiv. Totul e foarte nou pentru ei, dar o să se obişnuiască. Paul dădu din cap şi, la plecare, îi mulţumi lui Alex pentru vizită. Casa i se părea dureros de goală ori de câte ori se ducea la *schloss*. Răsuna a pustiu şi era fantomatică, fără fiul lui şi fără nepoţi. Dinaintea lui se aşternea o viaţă singuratică.

Alex era la fel de trist fără prietenul său. Marianne îi scria zilnic lui Toby, cu veşti de acasă, oricât de puţine ar fi fost. Nu-i spuse că *Kristallnacht* îi înspăimântase pe toţi. Violenţa fusese de neînchipuit, o mulţime de oameni fuseseră răniţi, aruncaţi în închisori sau dispăruseră, pur şi simplu. Se bucura că locuieşte la ţară, unde haosul şi agitaţia din oraşe nu îi afectau. Menţionă că tatăl ei hotărâse să nu mai organizeze balul de Crăciun anul acela. Mai era doar o lună, dar în situaţia în care se afla Germania, când oamenii erau arestaţi şi-şi pierdeau casele, i se păruse greşit să organizeze un bal. În afară de asta, nu avea să fie distractiv fără prietenul său Nick, iar Marianne se arătă de acord. Nici ea n-avea chef. Tuturor li se părea o mare pierdere faptul că Nick şi băieţii fuseseră siliţi să plece aşa, brusc. Iarna părea rece şi întunecată. Erau vremuri de jelanie, nu de bucurie.

Îi povesti că fusese la vânătoare cu tatăl ei, dar nici asta nu o înveselise. Semn rău, vulpea scăpase. Îi mai povesti că micul mânz lipiţan creştea şi acum îi plăcea să alerge, dar era încă negru ca

tăciunele, cum avea să mai fie câţiva ani. Mai aşteptau altul, în curând. Spera ca Pluto, Nina şi ceilalţi cai să fie bine. Îi mai povesti despre cum îşi petrecea zilele, care acum i se păreau foarte mohorâte. Nu-i spuse că tatăl ei părea trist sau că ea se simţea la fel. Nu-i mărturisi că viaţa fără prietenul ei Toby şi fără fratele lui i se părea pustie. Se văzuseră aproape în fiecare zi de când se născuseră. Iar zilele erau foarte singuratice fără el.

Marianne primi scrisoarea de la Toby cu o zi înainte de Ziua Recunoştinţei în America. Nick şi băieţii se aflau în Florida de aproape două săptămâni. Nick avea un program de repetiţii pentru a pregăti numărul lor, pe una dintre arenele aflate în interiorul cortului uriaş. Făcea repetiţii în fiecare zi, de cele mai multe ori cu Toby. Uneori, se ducea doar cu Pluto şi cu Nina, acum Pegas şi Atena. Începuse să se obişnuiască cu noile lor nume. Lucra permanent, folosind dresajul natural, şi învăţa multe în fiecare zi. Îndemânarea lui Toby sporea de la o zi la alta. Cu arabii pursânge se lucra mai uşor, dar nu erau la fel de spectaculoşi.

Nick nu o mai întâlnise de atunci pe Christianna Markovich. Evident, repetiţiile ei erau programate la alte ore, şi nu se mai gândise la ea de la reprezentaţia pentru domnul North. Mulţumită lui Lucas, cunoştea mulţi oameni noi, din Europa de Est, germani, francezi. Prin Pierre, Lucas cunoscuse aproape toţi clovnii. Îi invitase pe câţiva dintre ei la rulotă, să le facă cunoştinţă cu tatăl şi cu fratele său, şi întotdeauna se distra cu ei. În sfârşit, o cunoscuse pe doamna cu tatuaje şi era încântat. El şi mica lui prietenă Rosie deveniseră de nedespărţit. De câte ori era posibil, făceau câte o năzdrăvănie împreună. Se prindeau la şotron, bile şi de-a v-aţi ascunselea printre rulote şi alte jocuri pe care le preferă copiii din întreaga lume. Vizitau elefanţii şi se urcau pe ei de câte ori aveau ocazia. Voiau să vadă un contorsionist sosit de curând, iar Lucas voia să înveţe să meargă pe picioroange. Pierre clovnul se apucase să-l înveţe. Îi aduse o pereche de picioroange mai scurte, iar Lucas exersa în fiecare seară. Îşi dorea foarte mult să le folosească în timpul interludiului cu clovnii. Nick încercă să nu spună nimic, fiindcă asta era lumea în care trăiau acum, dar ideea că fiul lui va deveni un clovn într-o zi nu i se părea un ţel nobil. Totuşi, fie că-i plăcea, fie că nu, erau artişti de

circ, la fel ca toţi cei de acolo. Nick încercă să se împace cu gândul că, deocamdată, asta le era soarta, deşi îi era greu să-şi închipuie că aveau să rămână acolo pe vecie.

Nick o cunoscuse pe mama lui Rosie şi pe Katja într-o după-amiază, când venise să le ia pe fete de la rulota lui Nick. Purta un costum mulat cu tutu, tocmai venise de la repetiţie.

– Îţi mulţumesc că te porţi aşa de frumos cu fetele mele, îi zise cu un zâmbet cald. O chema Gallina. Era o femeie izbitor de drăguţă, la fel de încântătoare ca fiicele ei. Avea o sprinteneală graţioasă în mişcări şi un trup suplu, atletic.

– Sunt fete foarte drăguţe şi bine-crescute, zise el cu bunătate şi sinceritate. El şi băieţii le plăceau pe amândouă.

Ea şi Nick stătură de vorbă câteva minute. El observă că, în ciuda accentului ceh, vorbea bine germana, ca şi cum ar fi primit o educaţie de soi în tinereţe. Era curios în privinţa lor. Ea îl lămuri că este din Praga şi că tatăl ei o trimisese în copilărie la internat, în Germania, pe când părinţii ei călătoreau cu circul. Se întorsese la familie abia la paisprezece ani, şi stăruise să se pregătească pentru acrobaţia pe sârmă, în ciuda protestelor lor. Părinţii ei fuseseră gimnaşti şi lucraseră la trapez, nu pe sârmă, ca familia Markovich. Ea se măritase cu tatăl fetelor, Serghei, care se trăgea dintr-o familie renumită de trapezişti. Nick începea să înţeleagă că exista o adevărată ierarhie la circ, un fel de ranguri nobiliare care se stabileau în funcţie de numerele fiecăruia, dar şi de originea şi de experienţa lor. Cei din familia soţului erau tot cehi. Erau cinci fraţi care veniseră cu el la Ringling Brothers, iar de atunci părinţii lui se pensionaseră. Rămăseseră în Cehoslovacia, la fel ca ai ei. Fratele şi sora ei lucrau încă cu părinţii, ca gimnaşti la un circ din Germania.

Zâmbi şi se uită la Nick. Petrecuse destul timp în Germania cât să-şi dea seama pe deplin cât de aristocrat era şi că locul lui nu era aici. O impresionă să vadă cât de politicos o tratează. Îl văzuse lucrând cu caii şi îşi dăduse seama că e foarte priceput. De când sosiseră, lui şi frumoşilor săi lipiţani li se dusese vestea printre circari.

– Nu e nevoie să te întreb de la care circ ai venit, zise ea, zâmbindu-i timid. Auzise că era conte şi nu fusese surprinsă. De ce ai venit la circ?

– Probleme politice acasă, zise el cu simplitate, iar ea nu-l întrebă mai multe. Știa deja de la Lucas că soția și sora mai mică muriseră. Fetița ar fi avut nouă ani. Gallinei îi păru rău pentru ei. Era un loc ciudat în care să ajungă și se întrebă cât aveau să stea. Se întrebă dacă își pierduse averea, dacă tot ce știa era să dreseze cai și să călărească, un lucru dureros de aproape de adevăr. Însă știa cu siguranță că, din punct de vedere social, era cu mult deasupra lor. Totuși, nu lăsa niciodată să se vadă lucrul acesta. Era întotdeauna curtenitor și cuviincios, iar cu fiicele ei se purta cu blândețe.

– Am venit să te întreb dacă v-ar plăcea să luați masa cu noi de Ziua Recunoștinței, zise ea cu căldură. Este o sărbătoare importantă aici, care se ține în familie. Pregătim curcan, găluști și, desigur, mâncăruri tradiționale cehești. E varianta noastră de Ziua Recunoștinței, adăugă, râzând. Sperăm ca tu și băieții să veniți.

– Mi-ar face mare plăcere, zise el îndatoritor. Cu ce pot contribui? Nu mă prea pricep la gătit, dar aș putea veni cu un desert. Știa că se poate duce la o brutărie, în oraș, să cumpere niște plăcinte. I se spusese că plăcintele cu mere și cele cu dovleac erau tradiționale de Ziua Recunoștinței.

– Nu, cumnata mea se ocupă cu gătitul. Nici eu nu sunt o bucătăreasă grozavă. Dar e prima dată când sărbătoriți aici Ziua Recunoștinței și nu vrem să fiți singuri. În afară de asta, Katja mea e înnebunită după Toby al tău. Băgase și el de seamă, nu putea trece neobservat. Și Toby era tot mai fermecat de ea. Se îndrăgostiseră.

– E un băiat bun, adăugă ea, iar Nick se simți mișcat. Lucas e un mic monstru, dar îl iubim. Râseră amândoi. Lucas avea acum prieteni peste tot, și Nick n-ar fi fost surprins să afle că se întâlnise măcar o dată cu fiecare dintre cei treisprezece mii de circari. Părea să-și facă prieteni pe oriunde mergea, știa totul despre ei, ce făceau și de unde veneau. Încetul cu încetul, stăpânea tot mai bine engleza.

– Vrea să învețe să jongleze de la cumnatul meu.

– Ar fi interesant. Gândul acesta îl făcu să râdă. De preferat pe picioroange, îmi închipui. Lucrează la asta de când am ajuns aici. Pe când spunea acestea, Lucas se apropie pe picioroangele lui scurte, însoțit de Pierre, care îl învăța cum să-și țină echilibrul. Rosie mergea alături de el, adorabilă ca întotdeauna, ținându-l de o mână,

pe când Pierre îl ţinea de cealaltă. Toby şi Katja îi urmau pe o bicicletă tandem pe care o împrumutaseră de la cineva.

– Vorbim de lup..., zise Nick, în vreme ce grupul pestriţ se apropia de rulotă şi văzură părinţii stând de vorbă.

– Am dat de belea? întrebă Lucas, aruncând o privire nevinovată spre tatăl său. N-ar fi fost ceva neobişnuit pentru el. Nick îl dojenise în repetate rânduri fiindcă dispărea. Voia să ştie tot timpul unde este, la fel şi Gallina despre fetele ei. Amândoi aveau valori europene solide şi reguli severe pentru copiii lor. Alţii erau mult mai neatenţi şi mai îngăduitori cu copiii lor.

– Nu, de data asta nu aţi dat de belea, îl linişti Nick. Mama lui Rosie şi a Katjei a fost foarte drăguţă şi ne-a invitat la ei de Ziua Recunoştinţei. Auzind acestea, toţi copiii izbucniră în urale. Cred că e un vot de apreciere, zise el zâmbind spre Gallina.

– Atunci, ne vedem mâine, zise ea, chemând fetele acasă, la cină. Veniţi la ora 4, o să luăm cina la 6. Nick îi mulţumi din nou şi, după ce ea plecă, se duse la un magazin din apropiere, de unde cumpără două sticle de vin decent. Nu voia să se înfiinţeze a doua zi cu mâna goală. Era recunoscător pentru invitaţie. În seara aceea, pe când luau cina la masa mică din rulotă, care abia era de-ajuns pentru un bărbat şi doi băieţi, vorbiră despre noii lor prieteni. Spaţiul din rulotă era atât de îngust şi de strâmt, încât de cele mai multe ori se încurcau unul pe altul.

– Gallina şi soţul ei se ceartă des, îl informă Toby, privindu-l peste puiul pe care Nick îl gătise în cuptorul mititel. Nick învăţa să gătească din ce în ce mai bine. Pentru prima dată în viaţă, spăla rufele şi îşi făcea patul. Împrumutase un aspirator de la unul dintre vecini, ca să deretice în rulotă.

– Lui Serghei nu-i place că face acrobaţie pe sârmă. Vrea să treacă la trapez, cu el şi cu unchii lui Rosie, dar ea nu vrea. I se pare prea uşor, chiar şi când execută un triplu salt, care e foarte dificil. Dar folosesc o plasă, i-am urmărit eu, zise Toby. Totuşi, nu era neobişnuit să cunoşti oameni care puteau face asta. Cu o lună înainte, habar nu avea ce este un „triplu salt", iar acum îi explica tatălui său.

– E un salt triplu în aer, la trapez. I-a zis să se mute cu familia Markovich, dacă vrea să facă pe nebuna. Ei nu folosesc plasa.

– Așa am auzit și eu, zise Nick liniștit. Se familiarizase deja cu unele bârfe și știa numele artiștilor din reprezentațiile principale. Vorbise de curând cu dresorul felinelor mari, un om interesant care petrecuse câțiva ani în Africa și era și el german. Era o amestecătură foarte pestriță de oameni, din toate clasele sociale, cu educații diferite. Unii fuseseră bine școliți. Vorbise cu un bărbat care avea alt număr cu cai și fusese surprins să afle că urmase Dreptul, dar preferase circul. Alții păreau să fi răsărit din cine știe ce colțuri întunecate pentru a se alătura circului. Era o adunătură de tot soiul de oameni. La început, i se păruseră ciudați, dar lucrurile nu mai păreau atât de noi. Invitația Gallinei de a lua cina cu ei de Ziua Recunoștinței îl mișcase. Era curios să-i cunoască soțul și frații. Fără tatăl său și fără Alex simțea lipsa tovărășiei masculine.

Când Nick și băieții se duseră la cină, Gallina, Serghei, frații lui și soțiile acestora se dovediră a fi oameni foarte de treabă și prietenoși. Aveau șapte sau opt copii în total, majoritatea băieți. Toți urmau să se alăture trupei de trapezişti. Unii dintre ei, adolescenți, începuseră deja să lucreze la trapez. Nick îl plăcu foarte mult pe Serghei, care avea un simț sănătos al umorului. Ascunse imediat una dintre sticlele de vin pe care le adusese Nick, zicând că avea să se irosească pe frații lui. O băură pe cealaltă, după care mai urmară alte sticle, la cină. Totuși, erau oameni de treabă, își iubeau familiile și se distrau cu soțiile. Nick și copiii lui petrecură de minune la prima lor cină de Ziua Recunoștinței.

Toby și Katja ieșiră imediat apoi și petrecură o vreme împreună în aerul călduț al nopții, vorbind despre lucruri care îi interesau. Katja îi mărturisi lui Toby că voia să părăsească circul într-o bună zi, să ducă o viață normală, să nu mai locuiască într-o rulotă, lucru care lui i se păru rezonabil. Îi spuse că părinții ei se vor supăra foarte tare dacă le-ar spune asta. Credeau că aceasta era cea mai bună viață cu putință, dar Katja nu era de aceeași părere. Ea își dorea mai mult.

– Și tu? îl întrebă, privindu-l pe Toby cu ochii ei mari și albaștri. El căzu pe gânduri câteva clipe, înainte să răspundă.

– Nu știu. Nu știu ce vreau să fac, în afară de faptul că vreau să mă întorc în Germania într-o bună zi. Numai cuvintele acestea

rostite şi-l năpădi din nou dorul de bunicul, de Marianne şi de toţi prietenii.

– Eu vreau să rămân aici, adăugă Katja, în America, dar nu în Florida. Mi-a plăcut New Yorkul când am fost acolo. E minunat la Madison Square Garden când începem sezonul. Ochii i se aprinseră pe când spunea acestea. Nu vreau să mă întorc la Praga, acolo era plictisitor. Cred că mamei i-e dor de Praga, dar mie, nu. E mai bine aici. Toby încă nu ştia dacă asta era adevărat. Nu petrecuse suficient timp aici pentru a se putea hotărî. Ştia doar că o place foarte mult şi, după ce mai stătură de vorbă o vreme, o sărută. Nu-i spuse asta, dar era prima fată pe care o sărutase vreodată. Când se desprinseră din sărut, simţiră că li se învârte capul. O sărută din nou şi se descurcară mai bine. Părea să fie ceva ce trebuia să înveţe. Erau amândoi mai mult decât dispuşi să exerseze cu sârg. Tocmai asta făceau, când Lucas se apropie prin spatele rulotei, îi văzu, se opri locului, chicoti şi dispăru să-i spună repede lui Rosie ce văzuse.

– Ce prostie, declară Rosie cu o expresie de dezgust. Tata o să se înfurie dacă află. Katja nu are voie să se sărute cu băieţii. Nu vrea să se poarte ca *o stricată de la circ,* orice ar însemna asta. Îi repetă asta tot timpul.

– Cred că se plac foarte mult, zise Lucas, iar Rosie încuviinţă. Nu cred că ar trebui să-i spunem. Îl făcu să jure pe roşu, ceva ce, spunea ea, învăţase la şcoală. Iarna mergeau la şcoală în Florida, însă când plecau în turneu aveau profesori particulari, iar asta îi plăcea mai mult. Profesorii de la circ nu dădeau atât de multe teme, dar uneori primea în plus de la maică-sa. Voiau să aibă parte de o educaţie bună, lucru pe care Rosie îl socotea foarte plictisitor.

Când Nick şi băieţii se întoarseră acasă în seara aceea, toţi păreau sătui şi fericiţi. Nick băuse câteva pahare de vin şi se relaxase, pentru prima dată într-o perioadă foarte lungă. Jucase şah cu Serghei şi câştigase, şi se simţise bine stând de vorbă cu fraţii lui. Toţi vorbiseră germană cu el şi cu băieţii, cehă între ei, iar copiii vorbiseră engleză. Fusese o seară minunată în familie, iar Nick era emoţionat că fusese invitat printre ei. Simţea că acum avea prieteni acolo, iar Serghei voia să-l urmărească lucrând cu caii. Îşi dorea să-l vadă pe Pegas executând crupada, despre care mai mulţi îi spuseseră că e uimitoare

şi de necrezut, deoarece Pegas părea să zboare. Oamenii începeau să-l cunoască după nume, după noul lui nume, nu după cel vechi.

– Sunt oameni de treabă, le zise Nick lui Toby şi lui Lucas pe când intrau în rulotă. Brusc, nu mai părea atât de mohorâtă, acum că ştiau că au prieteni aproape. Lui Toby îi străluceau ochii şi dădu doar din cap, iar Lucas chicoti pe când se pregăteau de culcare. Nu-i spuse lui Toby că-l văzuse sărutându-se cu Katja. Toby era încă năucit când se spălă pe dinţi, se schimbă în pijama şi se duse la culcare. Era îndrăgostit lulea. Lucas se duse în camera tatălui să-i ureze noapte bună. Nick şedea pe pat şi îi scria o scrisoare tatălui său, povestindu-i despre prima sărbătoare de Ziua Recunoştinţei. Era atât de diferit de tot ce ştia Paul. O seară cu şase trapezişti, cu nevestele lor gimnaste şi cu Gallina, care era acrobată pe sârmă. Cu greu găsea cuvinte care să descrie toate acestea, însă fusese o seară perfectă în viaţa lui nou-nouţă.

– Noapte bună, tată! zise Lucas, sărutându-l pe obraz. Poate într-o bună zi o să fiu trapezist, în loc de clovn, zise el căscând şi târându-şi picioarele către pat, de parcă astea ar fi fost singurele sale două opţiuni în viaţă. Între timp, tatăl lui se gândea cât de stranie e viaţa, cât de repede se schimbă lucrurile şi se întreba ce-i mai aştepta. Dacă ar fi ştiut! Deocamdată, însă, era de-ajuns. Era un refugiu sigur din calea furtunii care ameninţa Europa.

Capitolul 10

În fiecare an, de Crăciun, circul dădea un spectacol pentru localnicii din Sarasota, în cadrul căruia prezentau numerele noi. Anul acesta, voiau ca Nick să facă parte din spectacol, drept urmare îi făcură publicitate: contele şi caii lui zburători, Pegas şi Atena. Un fotograf făcu nişte fotografii splendide, în care Pegas apărea în zbor, executând o crupadă, iar Nick era călare pe el, în frac şi cu joben. Numărul lui avu un mare succes la public, care îl îndrăgi imediat. Participă la parada de la sfârşit, el călare pe Pegas, iar Toby, pe Atena, fluturându-şi jobenele către public. Era o figură nouă, şi atât bărbaţii cât şi femeile păreau să-l placă. Femeile erau atrase de înfăţişarea lui izbitoare, căci era un bărbat foarte arătos, iar bărbaţii admirau ce reuşea să facă cu caii. Numărul se dovedi a fi un mare succes, spre desfătarea lui John Ringling North, care venise să-l urmărească din primul rând. Până şi el socoti că numărul lui Nick era perfect. Câţiva artişti care veniseră la spectacol îl felicitară pe Nick după reprezentaţie, când se retrase în culise.

Nick mai rămase prin preajmă după aceea, aşteptând parada, când auzi maestrul de manej anunţând familia Markovich, ultimul număr după interludiu. Se strecură afară şi se aşeză la marginea arenei pentru a o urmări pe Christianna. O văzuse exersând de câteva ori pe sârmă, la joasă înălţime, îndrumată de tatăl ei, dar nu o văzuse niciodată evoluând pe sârmă la înălţime. Era curios, aşa că rămase la locul său, pe când ea se căţăra graţios pe frânghie spre platforma micuţă aflată aproape de bolta cupolei. Mulţimea

o urmărea fără să scoată un sunet. Orchestra cânta aria din *Lacul lebedelor*, pe care Nick o recunoscu imediat, dar uită de ea când o privi pe Christianna trecând cu o grație nebănuită de pe platformă pe sârmă.

Instinctiv, coborî privirea pentru a vedea ce se află dedesubt. Erau acolo câțiva îngrijitori, tatăl ei în căruciorul cu rotile, și frații care o urmăreau îndeaproape, de sub sârmă, în caz că ar fi trebuit s-o prindă. Însă nici urmă de plasă. Când văzu asta, Nick își ținu răsuflarea și nu-și mai desprinse privirea de la ea. Era vrăjit de silueta delicată de silfidă care părea să alunece prin aer, păşind în gol. Era atât de sus, încât cu greu se putea distinge sârma de sub tălpile ei. Părea suspendată în aer, dansând, și zâmbea tot timpul, de parcă i-ar fi plăcut la nebunie.

Dintr-odată, sârma se clătină, iar din rândurile publicului se ridică un suspin. Totuși, ea izbuti să-și păstreze echilibrul fără efort. Se roti pe sârmă, o dată și-ncă o dată. Privind-o, Nick simți că începe să i se facă rău. Nu putea îndura suspansul și tensiunea, când ea își asuma riscuri atât de mari. Era ușor să-ți dai seama de ce era vedeta spectacolului. Merita totul pentru ceea ce făcea. Încordarea sporea, iar reprezentația ei părea să nu se mai termine. Nick era înmărmurit, dar o urmărea în continuare.

În cele din urmă, cu un salt grațios, ateriză pe platforma din capătul opus, ceva mai lată decât tălpile ei delicate, iar publicul izbucni în aplauze răsunătoare. Ea se prinse de o buclă în frânghie și se lăsă să alunece, fără efort, până la podea, unde se înclină cu eleganță. Mulțimea se ridică în picioare, aplaudând din răsputeri. Își riscase viața pentru ei, iar asta li se părea distractiv. După reprezentație, Nick își dădu seama că tremura. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de înspăimântător.

Ea trecu pe lângă el când părăsi arena, dar nu-l văzu. Frații ei o urmau ca garda palatului, iar tatăl lor venea după ei în căruciorul cu rotile. Fusese cândva la fel de priceput ca fiică-sa și mult mai îndrăzneț. Mama ei fusese la fel de grațioasă, toată lumea era de acord, până ce căzuse și murise. Nick nu-și închipuia nimic care să merite un asemenea risc. O urmărise pe Gallina evoluând mai devreme, dar ea fusese mult mai precaută. Numărul ei era captivant,

dar nu se compara cu acesta. Reprezentaţia Christiannei era o împletitură de graţie nebănuită, agilitate, echilibru remarcabil şi groază. Era prea tânără şi prea frumoasă ca să moară. Mama ei fusese nu cu mult mai în vârstă când îşi pierduse viaţa. Christianna era pe atunci foarte mică. Lui Nick i se spusese că fusese crescută de tatăl şi de mătuşa ei.

Nu îşi revenise când, câteva minute mai târziu, îl încălecă pe Pegas pentru paradă. Christianna fusese atracţia marii finale şi o meritase. Parada mai destinse spiritele. Participau toţi artiştii şi toate animalele. Vedetele spectacolului mergeau călare pe elefanţi, iar Christianna se afla printre ei. Clovnii se scălâmbăiau în jurul lor, iar muzica anunţa încheierea spectacolului. Nu se întâmplaseră nenorociri, dar Nick simţise că-i stă inima în loc când o urmărise pe Christianna. La un moment dat, în timpul paradei, Pegas trecu pe lângă ea. Ea şedea pe spinarea celui mai mare elefant şi-i aruncă o privire lui Nick. Ochii li se întâlniră, el o salută cu jobenul, iar ea zâmbi. Părea uşoară ca un fulg de nea, înaintând pentru câteva clipe în acelaşi ritm cu el. Nick îl îndemnă pe Pegas la un trap uşor şi o luă înainte. Îşi dădu seama că avea ceva care îl fermeca de câte ori o vedea. Nu-şi dădea seama dacă era vorba de riscurile uluitoare pe care şi le asuma sau de frumuseţea ei izbitoare. Oricare ar fi fost motivul, de câte ori se întâlneau imaginea ei îl bântuia ceasuri în şir. Nu-şi putea închipui de ce tatăl ei îi îngăduia să facă aşa ceva, mai ales după cele ce li se întâmplaseră lui şi mamei ei. Evident, aşa cum zicea Gallina, erau ţicniţi.

La sfârşitul spectacolului, el şi Toby duseră caii înapoi la cort, îi ţesălară şi îi hrăniră. După ce isprăviră, se întoarseră la rulotă. Nick se simţea ameţit şi aproape beat din pricina mirosurilor de la circ din ziua aceea. Muzica îi răsuna încă în cap.

– În seara asta am urmărit-o pe Christianna Markovich, îi zise Nick într-o doară lui Toby, pe când se îndreptau spre casă. Reprezentaţia lor din seara aceea fusese uimitoare. Pegas fusese vedeta spectacolului, şi Nick la fel. E o nebunie ce face, zise Nick, simţind ameţeală şi acum, când doar se gândea la ce făcuse Christianna. S-ar fi putut prăbuşi şi muri în orice clipă, la cea mai mică scăpare. Numărul Gallinei era distractiv, pe când al Christiannei era un

număr de magie care sfida moartea. Diferența era uriașă, iar Nick își dăduse seama imediat.

– Toată lumea zice că sunt țicniți, zise Toby cu nepăsare.

– Tatăl ei este, cu siguranță, dacă o lasă să facă așa ceva. Te-aș strânge de gât dacă ai vrea să faci ceva la fel de periculos. Nick tot nu putea înțelege, nimic nu justifica riscurile.

– Asta fac ei, zise Toby, cu un rânjet. În șase săptămâni, circul și tot ce ținea de el începuseră să i se pară ceva normal. Acum, că era îndrăgostit de Katja, chiar se distra. Dragostea lor înflorea. Ambele familii erau la curent și li se părea drăguț, câtă vreme lucrurile nu scăpau de sub control. Gallina o supraveghea pe Katja cu strictețe și avea reguli foarte severe. Nick își avertizase băiatul să nu meargă prea departe, era o fată de treabă. Toby promisese să fie rezonabil. Povestea era nevinovată și drăguță, iar părinții voiau ca lucrurile să rămână așa.

În seara aceea, pe când stătea întins în pat în rulotă, Nick se gândi din nou la Christianna și la extraordinarul ei număr la înălțime. Nu-și putea lua gândul de la ea. O vedea și acum cu ochii minții, dansând pe sârmă, înainte și înapoi, cu mult deasupra capetelor mulțimii. Avea coșmaruri noaptea, o vedea căzând și se repezea să o prindă, dar nu ajungea la timp, iar ea se prăbușea într-o genune de tăcere, cu privirea ațintită asupra lui, până ce dispărea. Nick se trezi scăldat de o sudoare rece și adormi la loc cu gândul la ea. Se simți mai bine dimineața, dar ura visul de peste noapte. O asemenea primejdie i se părea prea mult. Îi pomeni ceva despre asta Gallinei în după-amiaza aceea, iar ea își dădu ochii peste cap.

– Familia aia caută moartea cu lumânarea, zise ea dezaprobator. Cred că tatăl ei o împinge să facă asta. E un moșneag care crede că tot ce contează în viață este numărul pe sârmă. Ar trebui măcar să folosească o plasă, dar cred că atunci publicului nu i-ar mai plăcea atât de mult. Eu nu sunt dispusă să-mi asum asemenea riscuri. Am copii, zise ea cu simplitate. Nick știa că, din când în când, lucra și ea fără plasă, dar asta se întâmpla din ce în ce mai rar. Și când lucra fără plasă, Serghei era supărat pe ea săptămâni în șir. Circul nu se aștepta de la ea să-și asume asemenea riscuri, deoarece o aveau pe Christianna. Christianna avea și o soră mai mică, pe care tatăl ei

o pregătea tot pentru acrobaţia pe sârmă. Avea doar treisprezece ani şi era prea mică pentru a lucra la înălţime, dar în curând avea să ajungă şi acolo.

La două zile după spectacolul de Crăciun, Nick şi băieţii sărbătoriră un ajun de Crăciun liniştit împreună. Cumpăraseră un brad scund şi îl împodobiseră în rulotă. Nick mai cumpără lumini, iar Toby îl ajută să le agaţe în exterior. Rulota avea o atmosferă sărbătorească, dar părea totuşi destul de mohorâtă. Era lucrul care-i displăcea cel mai mult lui Nick la viaţa de la circ. Ura rulota şi faptul că o ducea mai rău decât caii. Dar asta era viaţa lor acum, şi la circ, toţi trăiau la fel.

Nick aprinse lumânările din brad în ajunul Crăciunului şi asta îi aduse aminte de Germania. Pe când stătea împreună cu copiii, simţi un nod în gât şi încercă să-şi abată gândul de la oamenii pe care îi lăsase în urmă, de la viaţa din Germania, de la sărbătorile de Crăciun petrecute la *schloss*. Erau în Florida de aproape două luni, dar în unele privinţe i se părea deja că trecuse o eternitate. Băieţii se adaptau bine, dar uneori se întreba dacă avea să mai aibă vreodată o viaţă normală, printre oamenii alături de care crescuse, în casa unde familia lui locuise de secole. Aici, totul i se părea nou şi străin, mai puţin copiii lui şi caii. În rest, totul părea straniu. Se întrebă dacă avea să se obişnuiască vreodată pe deplin cu viaţa asta, dacă avea să i se îngăduie să se întoarcă acasă, dacă avea să fie un proscris pentru totdeauna.

Stăteau toţi trei în tăcere şi priveau lumânările din brad, gândindu-se la ce le lipsea cel mai mult. Când băieţii se duseră la culcare, suflă în lumânări. Nu voia ca rulota să fie înghiţită de flăcări, dar fusese drăguţ să le ţină aprinse o vreme. În noaptea aceea, stând întins în pat, se gândi la Alex şi la tatăl său, la cum le mergea şi cum era Crăciunul pentru ei. Era îngrijorat fiindcă tatăl său rămăsese singur. Îi scria des, dar acum nu putea face nimic pentru a-l ajuta. Ştia că Alex îl vizita cât mai des cu putinţă. În scrisori, îl încredinţa pe Nick că tatăl lui se simte bine. Nick spera că aşa era.

În săptămâna dintre Crăciun şi Anul Nou, peste terenul de bâlci se aşternu o atmosferă festivă. Oamenii se invitau unii pe alţii la masă şi la un pahar, în rulote. Alţii ieşeau să ia cina în oraş. Circul

organiza o petrecere mare în cortul principal tocmai înainte de Anul Nou, la care participa toată lumea, iar Nick şi băieţii se duseră şi ei. Le oferea ocazia de a cunoaşte oameni noi şi de a-i revedea pe puţinii pe care îi cunoşteau. Nick auzi aproape orice limbă îşi putea închipui şi fu surprins să vadă câţi germani erau acolo, dar şi italieni şi francezi.

Emoţiile Crăciunului trecuseră, urma Anul Nou şi, după vacanţă, băieţii aveau să se întoarcă la şcoală. Le plăcea şcoala la care mergeau cu ceilalţi copii de la circ. Engleza lor se îmbunătăţea de la o zi la alta. Urma să plece în turneu în aprilie. Nick aştepta plecarea ca pe o schimbare bine-venită, care avea să-i ţină ocupaţi. Avea să fie interesant să vadă locuri noi şi să descopere America oraş cu oraş, călătorind de pe o coastă pe alta. Băieţii erau şi ei încântaţi.

Petrecură Anul Nou cu Gallina, Serghei şi familia lor. Nick şi băieţii se întoarseră acasă puţin după miezul nopţii. Îi lăsase pe băieţi să guste puţină şampanie, Toby mai mult decât Lucas, care primi doar o picătură. El şi Rosie se jucară dame şi adormiseră cu mult înainte de miezul nopţii. La plecare, Nick îl duse acasă în braţe. Încheiaseră frumos anul, alături de prieteni noi, cu care vorbiseră germană şi împărtăşiseră tradiţii asemănătoare.

A doua zi, Nick îngrijea de cai când îl văzu pe Lucas cu Rosie, îndreptându-se spre cortul cel mare. Îi spuse să se întoarcă până la prânz, iar Lucas promise că aşa avea să facă. Tocmai îl terminase de ţesălat pe Pegas şi se apucase de Atena, când Rosie intră în cort, cu ochii în lacrimi.

– Lucas s-a lovit! strigă spre el în germană. Nick se opri şi o privi ţintă, îngrozit de ce s-ar fi putut întâmpla. L-ar fi putut călca un elefant, ar fi putut vârî mâna în cuşca tigrilor, ar fi putut fi lovit de o maşină. În lumea în care trăiau, orice se putea şi s-ar fi putut întâmpla. Multe primejdii pândeau un copil la circ, mai ales unul năzdrăvan şi curios, cum era Lucas.

– Ce s-a întâmplat? Unde e? o întrebă Nick cu o privire disperată, scăpând peria din mână.

– La cortul cel mare... A vrut să meargă pe sârma joasă şi a căzut. Cred că s-a lovit la cap. Avea ochii închişi şi nu s-a mai ridicat. Nick nu mai stătu la întrebări, alergă cât putu de repede spre cortul

principal, nucleul activităţilor de pe terenul de bâlci. Nu îşi putea închipui ce îl apucase pe Lucas să se urce pe una din sârmele joase, pe care exersau acrobaţii. Intră în goană în cort, căutându-l, şi văzu o mână de oameni lângă una dintre sârme. Îşi croi drum printre ei, temându-se de ce era mai rău. Pierduse deja o soţie şi un copil, nu putea îndura gândul de a mai pierde unul, rătăcit în această lume nefamiliară, care făcea ca totul să pară mai cumplit. Îl zări pe Lucas de îndată, întins la pământ în pantalonii lui scurţi şi cămaşa în carouri. Când tatăl lui ajunse la el, avea ochii deschişi şi vorbea. Atunci, Nick băgă de seamă cu cine vorbeşte. Era Christianna, într-un costum mulat, alb, şi pantofi de balet. Îngenunchease la pământ şi-l mângâia pe Lucas pe creştet. Băieţelul îi zâmbea. Ea îi aşeză o compresă umedă pe frunte şi-i spuse să nu se ridice. Nick se întoarse imediat spre ea, întrebându-se cum ajunsese acolo şi dacă-l văzuse pe Lucas jucându-se pe sârmă. Poate ei i se păruse firesc.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă, pe un ton aspru.

– Nu ştiu, răspunse ea dulce în engleză, cu un puternic accent polonez. Nu mai vorbise cu ea până atunci. Am intrat imediat după ce a căzut. E bine, n-a păţit nimic la ochi. Are un cucui la cap, dar vede bine. O să chemăm doctorul, dar cred că o să se simtă mai bine în curând. Şi gâtul e în regulă. Ştia unde să se uite şi verificase totul. Vocea ei era foarte calmă când vorbea cu Nick, părea foarte sigură pe sine şi lipsită de teamă. Se purtase foarte blând cu copilul. Nick dădu din cap şi se întoarse spre Lucas.

– Ce te-a apucat? A fost un lucru foarte prostesc şi primejdios! Îţi puteai frânge gâtul! Groaza îl făcea să pară aspru, dar era mai degrabă speriat, decât furios. Sârma se afla la doar cinci picioare de pământ şi era o nimica toată în comparaţie cu sârma de la înălţime, dar era suficient ca să se rănească serios. Nick se simţi uşurat că nu păţise nimic. Îi aruncă o privire plină de recunoştinţă Christiannei şi îl luă pe Lucas în braţe. Băiatul închise ochii şi zise că i-e rău de la stomac.

– Cred că are o contuzie, zise ea cu blândeţe. Dacă stă la pat, o să se simtă mai bine mâine, adăugă zâmbind. La început, mi se întâmpla tot timpul.

– De aceea ai curajul şi nebunia de a lucra fără plasă? zise Nick, glumind doar pe jumătate. Îl deranja ori de câte ori o vedea făcând asta. O privi, conştient de faptul că nu mai văzuse niciodată nişte ochi de un albastru atât de luminos, care îl sfredeleau intens. Simţi că i se taie răsuflarea şi vru să închidă ochii. Însă nu-şi putea desprinde privirile de la ea. Îl vrăjea.

– Asta face familia mea, răspunse ea cu simplitate, netulburată de ceea ce-i spusese. Dar ştia şi cum murise mama ei, şi cum se rănise tatăl ei. Lui îi părea o tradiţie de familie foarte păguboasă.

– Vrei să stau cu el o vreme? se oferi ea. Fără să ştie de ce, Nick încuviinţă, iar fata în costum mulat îl urmă şi îl însoţi la rulotă.

– Pot chema doctorul, dacă vrei, se oferi ea, dar Lucas vorbea însufleţit pe drumul de întoarcere şi părea să-şi revină foarte repede, în ciuda cucuiului destul de serios.

– Cred că e bine, zise ea din nou, şi-l urmă cu precauţie în rulotă pe Nick, care-şi ducea fiul în braţe.

– M-ai speriat de moarte, îl certă pe Lucas. Băiatul îi aruncă o privire ruşinată, în vreme ce tatăl său îl întindea în pat şi se ducea după o compresă umedă. Christianna i-o pregătise deja şi i-o întinse. O aşeză pe fruntea lui Lucas şi-i spuse să stea aşa o vreme. Apoi, se înapoie în camera de zi pentru a-i mulţumi Christiannei pentru ajutor.

– N-ar fi trebuit să facă aşa ceva, zise Nick, supărat.

– Sârma nu avea ce căuta acolo. Eu o dau întotdeauna jos după ce lucrez. Oamenii nu-şi dau seama că este, totuşi, suficient de sus cât să te răneşti. El încuviinţă şi nu se putu abţine să nu-i pună o întrebare, ţintuit de privirea ei intensă. Stând lângă ea, îşi dădu seama cât este de mărunţică. Părea nu cu mult mai mare decât un copil, dar era o femeie adevărată, cu o blândeţe nesfârşită în privire. Avea ceva cu desăvârşire neînfricat, care-l intriga, precum şi înţelepciunea veacurilor în expresia ei.

– De ce faci asta? E foarte primejdios. Te-am urmărit la spectacolul de Crăciun şi mi s-a făcut rău. M-am temut pentru viaţa ta, zise el cu blândeţe. Îl fascina. Îmi pare rău dacă am părut aspru mai devreme, dar nu-mi place deloc să te văd făcând aşa ceva.

– Şi mie mi se făcea rău, recunoscu ea, dar acum nu se mai întâmplă. Nu mi-e frică, de aceea pot lucra la înălţime. Frica te face să cazi. Dacă nu te temi, nu cazi.

Lui îi părea prea simplist, prea încrezător şi optimist.

– Şi dacă aluneci?

– Nu alunec niciodată, zise ea calmă. Vedea, vorbind cu ea, că nu avea nici urmă de teamă, cel puţin nu de înălţime. Ceva, totuşi se întâmplase. Părinţii ei, acrobaţi experimentaţi, căzuseră, şi nu de frică.

– Într-o bună zi, ai putea aluneca. Nu există altă modalitate de a încânta publicul? o întrebă el fără înconjur.

– Nu în felul acesta. Asta vor şi pentru asta vin. Nick ştiu că, în parte, ceea ce spunea era adevărat. Iubeau primejdia şi riscurile, simţea asta când vedea reacţia publicului la numărul ei.

– Caii tăi sunt foarte frumoşi, zise ea, schimbând subiectul. Îmi plac cei albi. Arată ca nişte dansatori, iar ce faci cu ei pare balet.

– Aproape că este. Când lucrez cu amândoi, aşa se şi numeşte, o lămuri Nick, zâmbind. Călăreşti?

– Am călărit, dar mi-e teamă de cai, zise ea cu o urmă de zâmbet.

– Mi se pare greu de crezut. O femeie care merge pe sârmă, la înălţime, fără plasă nu se poate teme de un cal, la câteva picioare de la pământ.

– Sunt imprevizibili. Nu ştii niciodată ce vor face în clipa următoare. Pe sârmă, mă pot bizui doar pe mine. Era adevărat ce spunea.

– Dacă ai un cal bun, te poţi bizui şi pe el. O să-ţi arăt, cândva. Ea încuviinţă şi păru să-i placă ideea, apoi se întoarseră să vadă ce făcea Lucas. Era întins pe pat, jucându-se, şi părea să se simtă bine. Băieţelul o privi şi zâmbi.

– Mulţumesc că m-ai ajutat, zise el cu un zâmbet timid.

– Să nu te mai joci pe sârmă, i se adresă ea cu o privire extrem de serioasă. Avea o voinţă de oţel şi i se citea în priviri. Era o fiinţă măruntă, dar cu un suflet mare. Trebuia să fie aşa, ca să poată face ce făcea. Tocmai atunci, Rosie intră în rulotă, căutându-i pe Lucas şi pe Nick. Nick o strigă din camera lui Lucas, unde se aflau. Ea se ivi

în pragul uşii, speriată, dar pe faţă îi înflori un zâmbet larg când văzu că totul era în ordine.

– Am crezut că ai murit, îi zise ea prietenului său.

– N-am murit, spuse el, mândru nevoie mare. Mă odihneam doar câteva minute.

– Te-ai odihnit cam multă vreme, i-o întoarse Rosie fără înconjur. Te-am strigat pe nume şi nu te-ai trezit.

– M-am lovit la cap, dar acum e mai bine. Ea m-a ajutat, rosti el, uitându-se din nou la Christianna, care zâmbi.

– Erai deja treaz când am ajuns acolo, doar niţel ameţit. Venise la repetiţii şi-l găsise pe Lucas întins pe jos, dar revenindu-şi. Rosie dăduse deja fuga după Nick.

– De acum încolo, nu vă mai scap din priviri, îi dojeni Nick pe amândoi. E vina mea că v-am lăsat pe cont propriu. Nu m-am gândit că o să fiţi imprudenţi şi-o să vă jucaţi pe sârmă.

– Nici mama nu mă lasă să mă joc pe sârmă, mărturisi Rosie, pe când Christianna se strecura neobservată din încăpere. Nu mai avea nimic de făcut acolo şi nu voia să deranjeze. Nick o conduse până la ieşire.

– Ai vrea să vii să-mi vezi caii? Îl poţi călări pe Pegas. O să-l ţin de frâie.

– Nu şi dacă se ridică pe picioarele din spate, zise ea, sfioasă.

– Ştie să nu facă asta, dacă nu sunt eu călare sau dacă nu-i spun, zise Nick cu o privire caldă. N-o să-l las să te sperie. E foarte blând. Atena e şi mai blândă, dacă vrei să te urci pe ea.

– Poate, cândva, zise ea precaută.

– Eşti bine-venită oricând, zise el pe când ieşeau din rulotă, în soarele iernatic. Era o zi plăcută.

– Mulţumesc din nou fiindcă l-ai ajutat pe Lucas. A avut noroc că ai fost acolo şi ai ştiut ce să faci. Îl împiedicase să se ridice prea repede, lucru care ar fi putut fi primejdios. Ar fi putut leşina şi s-ar fi putut lovi din nou la cap.

– Mă bucur că e bine. Şi-ar fi putut rupe şi gâtul, de asta se temuse la început. Aşa murise mama ei. Îi zâmbi din nou lui Nick şi apoi se îndepărtă. Trupul ei mărunt, perfect, frumos subliniat de costumul mulat se îndepărtă spre cortul cel mare. Nick rămase

locului şi o urmări cu privirea preţ de câteva clipe, după care se întoarse înăuntru.

– E drăguţă, zise Lucas, de îndată ce tatăl lui reveni în cameră. Îmi place.

– Şi mie-mi place, îi zâmbi Nick.

– De ce zice toată lumea că e nebună? E drăguţă.

– Fiindcă lucrează fără plasă, îl lămuri Rosie. E o prostie. Mama zice că lucrează aşa fiindcă o obligă tatăl ei, care e nebun şi el. Trebuie să fie foarte rău cu ea, dacă o sileşte să facă aşa ceva. Nick îi lăsă pe cei doi copii să stea de vorbă şi se întrebă dacă tatăl ei o forţa cu adevărat sau dacă ei îi plăcea, pur şi simplu, ceea ce făcea. Părea să-i placă şi să nu aibă îndoieli. Pentru ea, era doar muncă, o slujbă ca oricare alta. Mulţi dintre oamenii de la circ păreau să vadă lucrurile în felul acesta, fără a-şi da seama cât era de neobişnuit. Mulţi dintre ei făceau asta de generaţii, spre deosebire de Nick.

Ieşi din nou în lumina soarelui de iarnă şi se aşeză pe un scaun uitat de cineva lângă rulota de alături. În cealaltă rulotă trăiau patru acrobaţi, care făceau adesea zgomot noaptea. Erau chinezi, din Hong Kong. Nick îşi aprinse o ţigară şi se gândi din nou la Christianna, la cât de frumoasă, delicată şi curajoasă era. Spera să vină să vadă caii cândva, dar mai apoi se mustră singur. Ea avea douăzeci şi unu de ani, iar el împlinea în curând patruzeci şi patru. Nu se putea gândi să o curteze, deşi îl înnebunea. Era vrăjit de ochii ei. Se întoarse în rulotă şi încercă să şi-o alunge din minte. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se încurce cu o tânără de la circ. Îşi spuse că, oricum, el era prea în vârstă.

În ciuda bunelor sale intenţii, ea îi bântui gândurile toată ziua. Se tot gândea la expresia ei când spunea că nu se teme de înălţime, sau la momentul când o găsise în cortul cel mare, aplecată asupra lui Lucas. Avea ceva foarte delicat şi, în acelaşi timp, foarte puternic. Încercă să o uite şi descoperi că nu poate. Până la sfârşitul zilei, se simţi de-a dreptul fermecat. Nu-şi putea lua gândul de la ochii aceia de un albastru nesfârşit.

Se gândea în continuare la ea şi când se duse să hrănească caii în seara aceea. După ce termină, se întoarse şi o văzu acolo. Îl urmărea în tăcere, cu privirea aceea care-l supusese fără voia lui.

– M-am gândit la tine toată ziua, zise el, neştiind ce altceva să spună. Cred că m-ai vrăjit. Zâmbi. Se simţea ca un băieţaş pe când o privea, nu ca un bărbat de vârsta lui. Diferenţa de vârstă dintre ei părea să se risipească, pe când privirile li se întâlneau.

– Şi eu m-am gândit la tine, zise ea domol. Am venit să văd caii. El încuviinţă şi-i făcu semn. Când ajunse lângă el, o săltă lesne pe spinarea Atenei. I se păru uşoară ca o pană. Scoase iapa din boxă ţinând-o de căpăstru.

– Probabil că nici nu te simte, aşa eşti de uşoară. Zâmbi spre Christianna, dar ea îl privi cu seriozitate.

– În schimb, sunt foarte puternică, zise ea cu mândrie, întinzând un picior graţios de balerină, iar el râse.

– Sunt sigur că eşti, Christianna. Îndeajuns de puternică pentru a-mi lua minţile. Nu părea să se teamă, în ciuda a ceea ce spusese mai devreme, că se teme de cai. El se întoarse spre ea cu o expresie serioasă. Părea o zeiţă călare şi îl privea fără teamă. Nici unul nu scoase nici un cuvânt. Nu era nevoie. Venise să-l vadă pe el, nu caii, iar el ştia asta.

– Ce facem acum? o întrebă, ca şi cum ar fi înţeles amândoi ce se întâmplă. Nu era sigur de nimic, în afară de faptul că nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea. Orice s-ar fi întâmplat de atunci înainte, depindea în întregime de ea.

Se aplecă spre el şi îl îmbrăţişă. El o sărută cu blândeţe, ştiind că asta îşi dorise să facă toată ziua, cu atât mai mult în clipa aceea. Ea îi întoarse sărutul. Când se opriră, îi zâmbi, de parcă venise aici anume pentru asta. O sărută din nou, ridicând-o uşor de la pământ. Acum, stătea în faţa lui, cu privirea ridicată spre el. În clipa aceea, Nick ştiu că, oriunde s-ar fi aflat, oricât de departe călătorise, ajunsese acasă. Ajunsese acasă dintr-o altă viaţă, dintr-o altă lume, străbătuse un ocean ca să o găsească. În mintea lui nu încăpea urmă de îndoială, iar ea părea să simtă acelaşi lucru.

– Te-am aşteptat. Ţi-a luat destul de mult timp să vii, zise ea domol.

– Am avut lucruri de făcut, răspunse el, cu braţele încă în jurul ei. O să avem o problemă cu mersul pe sârmă, Christianna, o preveni. Părea cinstit să facă asta.

– Mai vedem, zise ea, fără a-i promite nimic.

– N-am venit ca să văd cum te sinucizi. Rămăsese văduv o dată, nu voia să se îndrăgostească de o femeie care-şi risca viaţa în fiecare seară. Nu putea trece din nou prin aşa ceva. Am nevoie de tine lângă mine.

– Şi eu am nevoie de tine... Poate, cu timpul, nu o să mai am nevoie de acrobaţia pe sârmă.

– De-asta o faci? Pentru adrenalină? Părea surprins. Nu părea genul acela de persoană. Era serioasă, puternică şi mai înţeleaptă decât te-ai fi aşteptat la vârsta ei.

– Nu. Merg pe sârmă fiindcă asta se aşteaptă de la mine. Asta face familia mea, asta trebuie să fac şi eu. Sunt singura care poate merge pe sârmă în clipa asta. Sora mea e prea mică şi se teme. Fraţii mei sunt prea mari. Nick băgase de seamă că tatăl ei era mai curajos decât fraţii ei.

– Unii oameni din familia ta au fost grav răniţi sau au murit. Nu vreau să fii următoarea, zise Nick, sărutând-o pe gât şi apoi, pe buze. Brusc, simţea că aşa era scris să fie, de parcă drumurile lor fuseseră sortite să se întâlnească şi totul fusese hotărât cu mulţi ani înainte, în altă viaţă. Nu se mai sătura de ea. Când o săruta, îi mângâia faţa sau îi atingea pielea simţea că i se învârte capul. La fel i se întâmpla şi când ea îl atingea cu blândeţe. Îi părea că e din catifea.

– O să vorbim mai târziu despre asta, zise el, despre sârmă. Nu mai putea gândi, voia doar să fie cu ea, s-o simtă în braţe. Părea atât de mică şi de fragilă, încât se temea să nu o strivească.

– Nu pot fi a ta niciodată, zise ea, pe un ton trist şi blând. Cuvintele ei îl surprinseră.

– De ce spui asta? Părea îndurerat şi îngrijorat. Ea îşi plecă privirea, dar nu se desprinse din îmbrăţişare. Era fericită în braţele lui şi nu voia să plece.

– Din pricina a cine eşti. Eu sunt doar o fată de la circ, dar tu erai cineva important în cealaltă viaţă a ta. Asta se vede. Într-o bună zi, o să te întorci. Nu ştiu de ce ai venit, dar ştiu că o să pleci. Locul tău nu e aici, dar al meu este.

– Nu ştiu dacă o să plec sau dacă o să mă mai întorc vreodată, zise el sincer, cu voce şoptită. Dacă mă întorc, o să te iau cu mine.

Nu eşti doar o fată de la circ, Christianna. Eşti o persoană foarte specială. Ştia asta deja. Avea o demnitate calmă, o noblețe şi o graţie din pricina cărora locul unde se cunoscuseră şi originea ei deveniseră irelevante pentru el. Ar fi fost mândru să fie cu ea oriunde, şi i-o spuse fără şovăială.

– Voi fi întotdeauna mai prejos de tine fiindcă mă trag din locul acesta, zise ea cu tristeţe. Înţelegea perfect, dar nu asta simţea pentru ea. Era cea mai fascinantă femeie pe care o întâlnise vreodată. Acum, nu-i mai păsa de lumea pe care o pierduse sau de oamenii care făceau parte din ea. Ea se ivise în viaţa lui, într-o clipită, şi îl făcuse să se simtă parte din a ei.

– Într-o bună zi, o să-ţi fie ruşine cu mine, zise ea cu convingere. Totuşi, nu mai era adevărat, iar el ştia asta.

– Niciodată, îi promise el. N-ai de ce să te simţi ruşinată. Şi nici eu. Voi fi cel mai norocos bărbat din lume dacă eşti cu mine.

– Eşti un nobil, Nick. Eu sunt doar o acrobată pe sârmă.

– Nu mai spune nimic... O reduse la tăcere cu un sărut. Pegas se întoarse spre ei şi scuturã capul. Nick îşi dădu seama că nu putea decât să-i arate că fusese sincer. Oricine era, oriunde se întâlniseră, era sigur. Din clipa în care se văzuseră, între ei luase naştere o legătură trainică. În seara aceea, se pecetlui. Părăsiră împreună cortul unde se aflau caii.

Capitolul 11

De când apăruse Christianna, totul în viaţa lui Nick se schimbase spre mult mai bine. La început, şi-au păstrat dragostea secretă, lucru care părea înţelept. Făceau plimbări lungi seara, departe de terenul de bâlci, unde oamenii nu-i puteau recunoaşte. El voia doar să fie împreună, să stea de vorbă şi să afle mai multe despre ea. Împărtăşeau în multe privinţe felul de a vedea viaţa, oamenii şi chiar circul, în ciuda diferenţelor de vârstă şi de experienţă. Era înţeleaptă pentru o tânără de douăzeci şi unu de ani, şi-l făcea să se simtă mai tânăr. La următoarea zi de naştere, urma să aibă exact de două ori vârsta ei, dar nici unuia dintre ei nu-i păsa.

– Ce-ar zice tatăl tău despre noi? o întrebă Nick într-o seară, pe când se aşezau pe o bancă să stea de vorbă. Se plimbau de o oră şi se bucurau de răgazul de linişte. Căzuseră de acord să nu spună nimic, deocamdată, nici familiei ei, nici băieţilor. Voiau să-şi acorde timp, să se cunoască mai bine şi să apere ce împărtăşeau.

– S-ar îngrijora că mă iei de lângă familie. În afară de mine, nu are cine să facă numărul pe sârmă. Sora mea Mina e prea tânără, are doar treisprezece ani. În patruzeci de ani, nu s-a întâmplat să nu existe un Markovich care să evolueze pe sârmă. Totul depinde de mine, până ce Mina va ajunge la vârsta potrivită. În plus, ea se teme. Christianna nu se temea niciodată, ceea ce adăuga magie reprezentaţiei sale.

– N-o să mai fie nici dacă o să cazi. Tatăl tău a fost rănit, iar mama ta a murit. Cum poate vrea să faci aşa ceva?

– E moştenirea noastră, e o tradiţie. Bunicul meu deţinea cel mai bun circ din Varşovia, dar şi-a pierdut banii la jocuri de noroc şi l-a vândut. Părinţii mei au venit aici în urmă cu douăzeci de ani, când eram abia un bebeluş. Circul a fost dintotdeauna viaţa noastră. Dar nu şi a ta, Nick. Într-o bună zi, o să pleci. Asta va fi teama tatei când o să afle de noi.

– O să-i pese de diferenţa de vârstă? Nick îşi făcea griji în privinţa asta. Se temea de ce aveau să spună oamenii, că era un desfrânat, la vârsta lui sau că o sedusese, lucru deloc adevărat. Până acum, relaţia lor fusese castă, deşi se îndrăgosteau unul de celălalt. Totuşi, nu voia să profite de ea în nici un fel, o iubea prea mult. Era prima dată când simţea asta, nu i se întâmplase nici măcar cu răposata lui soţie. Totul la Christianna era diferit. Se simţea reîntors la viaţă.

– N-o să-l intereseze, îl linişti ea. El a fost cu douăzeci şi opt de ani mai în vârstă decât mama, care i-a fost a doua soţie. Tatăl ei avea şaptezeci de ani, şi fratele cel mai în vârstă, din prima căsătorie a tatălui, se apropia pe atunci de patruzeci de ani, era cu trei ani mai tânăr decât Nick. Îl interesează doar să nu plec de la circ.

– Şi dacă o să vrei să pleci, într-o zi?

– N-am cunoscut niciodată o altă viaţă, zise ea cu simplitate. În schimb, Nick îşi dori să poată avea o viaţă mai bună cu ea. Din păcate, deocamdată nu avea altă viaţă să-i ofere şi, chiar dacă ar fi avut, ea era fericită acolo. Nu îşi dorise niciodată să plece. Era moştenirea ei, aşa cum viaţa în Germania fusese moştenirea lui. Era singura viaţă pe care o cunoscuse. Pentru ea, era de-ajuns.

Se întoarseră la terenul de bâlci, fără grabă, bucurându-se de compania celuilalt şi evadând din haosul în care trăiau, din învălmăşeala de jongleri, clovni, elefanţi şi oameni care colcăiau fără încetare în jurul lor. Acum, toată lumea era ocupată, repetau numere şi pregăteau costume noi pentru turneul care începea primăvara. În ciuda celor întâmplate, Nick nu se mai simţise atât de împăcat până acum. Christianna avea un aer calm care aducea echilibru şi putere în viaţa lui. Acum, vedea totul altfel şi, în loc să cântărească pierderile, vedea în noua lui viaţă o nemaipomenită binecuvântare. Părea fericit şi destins, la fel ca ea.

Înainte de a pleca din Sarasota, organizară câteva spectacole, de încălzire. Acum, când o urmărea pe sârmă, i se făcea rău fizic, mai mult decât înainte să o fi cunoscut. Îşi ţinea răsuflarea de groază până ce ea cobora. Ştia că nu putea să suporte la nesfârşit, se temea prea mult pentru ea şi, de două ori, se întâmplă să fie la un pas de a aluneca. O certă mai târziu, noaptea, când erau singuri.

– Îţi dai seama ce faci, Christianna? Îţi rişti viaţa de *fiecare* dată. Nu poţi fi atât de norocoasă întotdeauna. Ea părea foarte nefericită pe când el îi spunea toate acestea. Aproape îi dăduseră lacrimile când o urmărise. Era singurul lucru asupra căruia nu se puneau de acord.

– Ba da. Bunica mea n-a căzut niciodată, a murit de bătrâneţe.

– Probabil a fost singura. Ştiu că n-am dreptul să schimb ce faci, dar vreau să rămâi în viaţă, pentru mine.

– O să rămân, zise ea serioasă, dar asta nu-l linişti. Acum, era înnebunit de îngrijorare din pricina ei ori de câte ori se căţăra pe coardă, până la platformă

La sfârşitul lui ianuarie, Nick citi în ziare că, în discursul său de la Reichstag, Hitler ameninţase fără ocolişuri evreii. Nu îl surprinse, în schimb restul lumii era în stare de şoc. Hitler spunea că Europa nu va avea parte de pace până ce „chestiunea evreiască nu avea să fie rezolvată", aşadar totul era limpede. Se simţi şi mai recunoscător decât atunci când plecase, după ce generalul îl avertizase pe tatăl său. Ştia, evident, ce se apropia.

Câteva săptămâni mai târziu, John Ringling North îi chemă pe Nick şi pe Christianna în biroul lui, împreună. Erau siguri că aflase de relaţia lor şi avea de gând să-i certe şi să-şi exprime dezaprobarea. Nu exista nici o clauză în contract care să nu le permită să fie împreună. Circarii aveau întotdeauna aventuri unii cu alţii, amândoi ştiau asta. Ba mai mult, unii chiar se căsătoreau. Totuşi, Nick se temea că o să fie certaţi oricum, şi părea încordat când păşi în biroul lui North. Se simţeau amândoi de parcă ar fi fost chemaţi în biroul directorului, la şcoală. În schimb, el le zâmbi larg când îi văzu. Habar n-aveau ce-i trecea prin minte şi se străduiră să nu se privească unul pe altul pentru a prinde curaj.

– Mi-a venit o idee pe care am vrut s-o discut cu amândoi. Christianna a fost vedeta noastră de la optsprezece ani, zise el zâmbind spre ea. Iar tu, Nick, eşti pe cale de a deveni. Te îndrepţi deja într-acolo, şi nici măcar n-am pornit în turneu. Lipiţanii lui fuseseră senzaţia fiecărui spectacol de când li se alăturase, iar Nick era o apariţie cuceritoare. Femeile din public erau înnebunite după el. Era un aristocrat arătos din Europa, călare pe un cal alb. Era esenţa fanteziilor oricărei femei. Chiar şi ceilalţi artişti vorbeau despre cât de arătos era.

– Aş vrea să vă gândiţi amândoi la un număr comun. Nu cred că o să te cocoţăm pe sârmă, Nick, îi zise el zâmbind, dar îmi surâde ideea de a o vedea pe Christianna călare pe unul dintre lipiţanii tăi. Dacă aţi putea concepe un număr ecvestru împreună, se uită el la Nick, cred că aţi avea un succes răsunător. Făt-Frumos şi Ileana Cosânzeana. Ştii să călăreşti? o întrebă pe Christianna.

– Puţin, răspunse ea, uluită de sugestia lui şi uşurată că nu aveau necazuri.

– O pot învăţa, se oferi Nick repede. Îi plăcea ideea la nebunie. Am putea face un vals călare. Va trebui să lucrez cu caii o vreme, dar între timp ne putem rezuma la ceva mai simplu. Cred că e o sugestie minunată. Nick era încântat, vorbiră despre asta o vreme, apoi părăsiră biroul lui North nevenindu-le încă să creadă. Părea mâna providenţei. Era ocazia perfectă de a fi împreună, la spectacole şi la repetiţii. Aveau şase săptămâni la dispoziţie ca să înveţe actul pe care-l voia North, înainte să plece în turneu.

– Am crezut că avem probleme, chicoti Christianna, părând şi mai tânără decât era.

– O să avem, dacă nu reuşim să ne gândim la un număr bun. Lasă asta în seama mea, o să încep să mă gândesc de azi. Lui Nick îi luă şase zile să conceapă un număr pe care caii îl puteau executa şi care era suficient de simplu pentru Christianna. Nick repetă cu ea o săptămână după întâlnirea cu North. Avură timp să lucreze la asta înainte de marea deschidere din Madison Square Garden. Era greu, dar înaintau. Dacă exersau îndeajuns, odată ce alegeau şi muzica, avea să fie elegant şi romantic. Nick abia aştepta să perfecţioneze

noul lor număr şi să-l pună în scenă la New York. Ştia că publicul o să-l îndrăgească.

Făcură repetiţii, silitori, în fiecare zi. Când sosi vremea să plece la New York, la începutul lui aprilie, Christianna părea un înger călare pe Atena. La început, era temătoare, dar îşi ţinea echilibrul excepţional de bine, din motive evidente. Reuşi să stea în picioare pe lipiţan un interval rezonabil, aşa cum concepuse Nick coregrafia, iar în rest se simţea confortabil în şa, călărind alături de el, în timp ce caii evoluau în arenă cu mişcări excepţional de precise. Nick era încântat de progresele pe care le făcuseră, iar Christianna învăţa repede. Devenea tot mai bună pe zi ce trecea. Mai făceau greşeli, dar foarte puţine, iar publicul nu le observa. Îi plăcea la nebunie să lucreze cu ea. John North avusese dreptate, adăugase un plus de eleganţă şi fantezie la numărul lui Nick. Abia aştepta să introducă numărul în spectacol. Erau amândoi entuziasmaţi când el o conduse la rulotă, cu o seară înainte de plecarea din Sarasota. Acolo, se întâlniră din întâmplare cu tatăl, fraţii şi sora ei mai mică. Nick îi salută politicos, stătu de vorbă cu fraţii ei câteva minute, apoi îi părăsi şi se întoarse la băieţii lui. La fel ca toată lumea, mai avea multe de făcut înainte de plecarea de a doua zi.

Toată suflarea de la circ era entuziasmată în ziua plecării din Sarasota, deşi anul acesta începeau turneul mai târziu decât de obicei. Lucas socotea că este cea mai emoţionantă zi din viaţa lui. Felinele mari fură urcate în tren, împreună cu elefanţii şi cu celelalte animale. Nick urcă toţi caii într-o rulotă în dimineaţa aceea, după ce îi hrăni şi îi adăpă. Cu trenul mai călătoreau salahorii şi îngrijitorii care hrăneau animalele şi se ocupau de ele. Mulţi dintre artişti alegeau trenul, însă unii dintre ei călătoreau în propriile rulote, aşa cum aveau de gând să facă Christianna, familia ei, Nick şi băieţii. Echipamentele de mari dimensiuni erau transportate cu trenul şi în remorci. Părea că tot oraşul porneşte la drum, lucru destul de aproape de adevăr. Aveau să se întoarcă abia peste opt sau nouă luni, după un tur în jurul ţării, cu opriri pe drum în oraşe mici şi mari, de obicei de o noapte, rareori mai mult de două zile. Excepţie făcea premiera de la New York, unde poposeau întotdeauna patru

săptămâni, la începutul turneului. Tuturor le plăcea să dea spectacol la Madison Square Garden, deoarece condiţiile erau excelente.

Lui Nick i se spusese că turneul avea să fie istovitor, dar băieţilor nu le păsa. Abia aşteptau să stea la New York aproape o lună. Toby ceruse voie să călătorească cu familia Katjei, iar Rosie avea să călătorească în prima zi cu Lucas şi Nick. Părea un târg cinstit.

Nick se opri scurt să o vadă pe Christianna înainte să plece. Aveau să se scurgă multe ceasuri înainte de a o revedea. Purta o rochie vaporoasă de vară din bumbac alb şi pantofi de spectacol, care erau prea uzaţi pentru mersul pe sârmă. O sărută repede înainte de plecare. Fraţii şi sora ei o aşteptau deja în rulotă, iar tatăl şi mătuşa ei mergeau cu trenul.

– Fraţii mei devin bănuitori, îi şopti ea, pe când el o săruta din nou. Se gândiseră în ultima vreme să le spună ceva, dar erau siguri că reacţia nu avea să fie plăcută. Prezenţa lui în viaţa ei şi preocuparea lui pentru siguranţa ei erau o mare ameninţare pentru ei. Nu erau deloc mulţumiţi că John Ringling North voia un număr comun pentru ei. Li se părea că reducea impactul propriului ei număr din spectacol. După părerea lor, acrobaţii pe sârmă nu aveau ce căuta călare pe cai. Totuşi, North era directorul circului şi, după cum subliniase Christianna în faţa fraţilor săi, cuvântul lui era lege, aşa că se văzură siliţi să se supună. Nick şi Christianna erau încântaţi de scuza legitimă pe care o aveau de a lucra împreună, la care nimeni nu putea obiecta. Iar numărul conceput de Nick pentru ei era frumos şi artistic.

– Ne vedem mai târziu, îi şopti după un ultim sărut şi se grăbi să plece. Ea zâmbi când se urcă în rulotă şi începură lunga călătorie spre New York.

Erau pe drum deja de câteva ore când Peter, fratele mai mare, o întrebă de Nick.

– Ce e între voi doi? deschise el discuţia, muşcând dintr-un măr. Sora lor mai mică, Mina, adormise alături, pe canapea. Ceilalţi trei fraţi conduceau cu rândul. Soţiile lor luaseră trenul, ca să aibă grijă de mătuşa şi de socrul lor.

– Nimic. De ce? Nu-l mai minţise niciodată, dar nu voia să-i împărtăşească ce se petrecea cu Nick. Încă nu era pregătită. Ce aveau

le aparţinea şi se simţea credincioasă lui Nick. Voia să-l protejeze şi, în acelaşi timp, să se apere şi pe ea. Am lucrat la numărul pe care domnul North vrea să-l facem.

– Şi mai ce? Fratele ei zâmbea. Îmi poţi spune, adăugă el, cu o privire ştiutoare. O trata întotdeauna ca pe un copil, la fel ca pe sora ei de treisprezece ani.

– Nu e nimic de spus. E un om drăguţ. Suntem prieteni. Îmi plac băieţii lui.

– Sunt mai aproape de vârsta ta decât el. E destul de în vârstă ca să-ţi fie tată, Christianna. Sper că-ţi dai seama de asta.

– Nu e nimic între noi, răspunse ea cu o privire rece. Nu-i plăcea să fie presată şi se înţelegea mai greu cu fratele mai mare decât cu ceilalţi. Semăna prea mult cu tatăl ei şi avea idei prea învechite despre numărul lor. În afară de asta, era şi fusese dintotdeauna gelos fiindcă ea era vedeta numărului pe sârmă. Întotdeauna îşi dorise să ia locul tatălui, dar era prea masiv, iar spectatorilor le plăcea mai mult Christianna. Era mult mai drăguţă şi mai echilibrată pe sârmă. Peter căzuse de nenumărate ori de pe sârma întinsă la joasă înălţime. Cât despre nurori, nici una nu evoluase vreodată cu ei, făceau doar parte din anturaj. Prin urmare, mai mulţi erau geloşi pe ea, mai ales soţia lui Peter. Christianna nu avea încredere în nici unul dintre ei.

– Să nu-ţi faci gânduri în legătură cu el doar fiindcă arată bine călare. O să te arunce ca pe-o cârpă în doi timpi şi trei mişcări. N-o să facă purici aici. Îi ştiu pe cei de teapa lui. Un aristocrat spilcuit, cu un titlu nobiliar, nedreptăţit de soartă, se alătură unui circ ca să iasă la liman. De îndată ce reuşeşte, dus o să fie. Nu-l lăsa să te facă să crezi altceva.

Nici Christianna nu credea că avea să stea prea mult pe acolo, dar din alte motive. Merita o viaţă mai bună, nu se potrivea cu viaţa asta, deşi înfrunta situaţia cu dârzenie. Îi mărturisise de ceva vreme motivele pentru care plecaseră din Germania şi cum ajunsese acolo. Totuşi, nici ea nu-şi putea închipui că avea să rămână după ce Germania revenea la normalitate, lucru care, cu siguranţă, avea să se întâmple într-o bună zi. Nebunia de acum, sub cârmuirea lui Hitler, nu putea ţine o veşnicie.

Dacă nu se întorcea în Germania, Nick visa să crească, într-o bună zi, cai la o fermă, poate lipițani. Acum, nu avea bani pentru așa ceva, dar putea pune deoparte, în timp, câtă vreme Pegas mai era bun de prăsilă. Avea timp berechet pentru așa ceva, armăsarul mai avea dinainte douăzeci și cinci de ani de viață. Acesta era visul lui. Peste douăzeci și cinci de ani, Nick avea să ajungă la vârsta de pensionare. Ea ar trebui să renunțe la numărul pe sârmă mult mai devreme, oricât de priceputâ ar fi fost acum. Putea face asta încă zece sau doisprezece ani, dacă avea noroc. Apoi, urma să fie înlocuită de Mina sau de altcineva. Cel puțin, ea și Nick puteau visa. Deocamdată, era tot ce avea.

– Ți-a spus ceva? insistă Peter. Isprăvi de mâncat mărul, aruncă cotorul pe fereastră și se întoarse spre ea cu o privire pătrunzătoare.

– De ce mi-ar spune? Lucrăm împreună, asta e tot, și am multe de învățat. Peter clătină din cap, mulțumit pentru moment. Nu era sigur dacă să o creadă. Văzuse cum o privea Nick, mai ales când mergea pe sârmă. I se citea în priviri tot ce simțea pentru ea. Peter era mulțumit că Christianna nu băgase de seamă. Ar fi însemnat bucluc, dar știa că e o fată nevinovată, care nu se uita niciodată după bărbați. Frații și tatăl ei n-ar fi fost mulțumiți dacă ar fi făcut așa ceva. Era plin de femei ușoare la circ, iar el n-avea să îngăduie ca sora lui să ajungă astfel, cu toate că nici el nu se ținea departe de ele, firește, fără știrea nevestei. Christianna știa cum se poartă frații ei cu femeile de la circ, însă ea era femeie și regulile erau cu totul altele pentru ea. Nu le spunea niciodată fraților ei ce vedea, ce știa sau ce auzise vorbindu-se despre ei și alte femei. Era unul dintre motivele pentru care nu o interesaseră niciodată bărbații de la circ. Mulți dintre ei își făceau de cap și-și înșelau nevestele.

– Aș spune că are mai multe de învățat decât tine, zise Peter despre Nick, disprețuitor. Habar n-are ce înseamnă, de fapt, circul.

– E un om de treabă, îi zise ea cu răceală. Și un tată minunat. Sunt sigură că a fost și un soț bun. Era mai mult decât putea spune comparativ cu fratele ei, care-și plesnea nevasta ori de câte ori se întrecea cu băutura. Băutura și bătaia aplicată nevestelor erau lucruri obișnuite la circ. Femeile se răzbunau culcându-se cu alți bărbați. Christiannei nu-i plăceau nici morala, nici valorile, nici jocurile

pe care le jucau unii oameni. Îşi făcea numărul pe sârmă şi avea grijă de tatăl, mătuşa şi sora ei mică. Era de-ajuns pentru ea, sau aşa fusese, până la sosirea lui Nick. Acum, voia mai mult, împreună cu el. Era cu mult mai presus decât fraţii ei, era un domn adevărat şi se purta foarte frumos cu ea. Nu-şi putea închipui că ar putea fi atât de norocoasă încât să aibă o viaţă cu un bărbat ca el. Aici ştia că fratele ei are dreptate şi credea acelaşi lucru. În ciuda promisiunilor lui, era sigură că atunci când Nick avea să se pună din nou pe picioare, cu destui bani deoparte, sau când Germania avea să-şi revină, urma să părăsească circul şi n-avea să o ia cu el. Ea nu s-ar fi potrivit niciodată în viaţa lui reală. Trăia dragostea lor de la o zi la alta.

– Vezi doar să nu-ţi faci idei, o avertiză fratele ei, şi se duse în faţă, la ceilalţi. Christianna rămase pe canapea, cu sora ei, şi gândul îi zbură la Nick. După o vreme, adormi, visându-l.

Nick se distra cu Rosie şi cu Lucas, spunându-le ghicitori pe drum. Convoiul de rulote şi de remorci părea nesfârşit, în drumul lor spre nord. Mulţi dintre ei conduceau până noaptea târziu, cu schimbul. Toby era prea mic ca să conducă, aşa că de obicei conducea Nick. La un popas, trecu pe la cai şi văzu că totul era în ordine. Se încredinţă că aveau destulă apă şi mâncare, le curăţă boxele şi se întoarse la remorcă. Se gândea la Christianna şi şi-ar fi dorit să poată călători împreună. Pentru o clipă, vru să o caute când făcură o oprire, peste noapte. Totuşi, înainte de plecarea din Sarasota, ea îl rugase să nu facă asta, iar el fusese de acord. Era târziu, în noapte, şi gândul îl călătorea spre ea, când Christianna apăru brusc lângă rulota lui.

– Ce faci aici? Părea fericit să o vadă, dar şi surprins. Băieţii dormeau deja, iar el ieşise să fumeze o ţigară înainte de a se duce la culcare. Aerul era răcoros, iar el se relaxa, cu gândul la ea.

– Ai evadat? o întrebă, iar ea îi răspunse cu un zâmbet poznaş, arătând ca un copil năzdrăvan. El râse cu plăcere, o cuprinse în braţe, o sărută şi o ţinu aşa câteva minute.

– Toată lumea doarme, chicoti ea. Fraţii mei s-au cam întrecut cu băutura, de când ne-am oprit. Era un năravul lor şi, în afară de asta, li se păruse o zi lungă şi plictisitoare.

– Aş vrea să putem fugi undeva, zise el cu dor, pe când şedeau unul lângă altul pe treptele rulotei. Cerul era spuzit de miriade de stele. Auzeau uneori voci şi hohote de râs îndepărtate, dar peste rulote se aşterneau liniştea şi întunericul. Era târziu.

– Unde ai vrea să fugi? îl întrebă ea cu o privire tandră. Deasupra, pe bolta cerului, răsărise o geană de lună. Înapoi în Germania?

El şovăi pentru o clipă.

– Nu ştiu. Nu e, deocamdată, un loc potrivit. Dacă ar fi ca înainte, da. Dar acum, nu ştiu încotro m-aş îndrepta. Nu mai avea o ţară şi o casă. Avea doar o femeie pe care o iubea, lucru care, brusc, părea foarte mult, cu siguranţă mai mult decât avusese înainte. O trase mai aproape şi zâmbi, privind-o în ochii albaştri, adânci ca un ocean în noapte. Era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse.

– Dacă ai putea fugi, unde te-ai duce? o întrebă el, iar ea îi aruncă o privire atât de nevinovată, încât îi frânse inima.

– La tine, zise ea cu simplitate. Răspunsul ei părea uşor. O strânse în braţe şi închise ochii, dorindu-şi ca lumea să fie altfel, ca să-i poată dărui ce avusese el cândva. Acum, nu avea nimic de oferit, în afară de dragoste.

Stătură aşa, în tăcere, multă vreme, apoi ea se ridică.

– Ar fi bine să mă întorc, în caz că se trezeşte vreunul dintre ei. Pentru o clipă, Nick îşi dori să poată rămâne, dar nu era cu putinţă sub nici un chip. Băieţii dormeau în rulotă.

O sărută din nou, iar ea dispăru fără zgomot, aşa cum venise. Era asemenea fetei Morgana, ce i se arătase ori de câte ori se gândise la ea sau avusese nevoie de ea. Iată că se ivise şi pierise din nou, ca un vis în noapte.

Când se întoarse la rulotă, îşi auzi fraţii sforăind, răscrăcăraţi în camera de zi, pe canapea şi pe podea. Se strecură fără zgomot în dormitorul ei, îmbrăcă cămaşa de noapte şi se întinse în pat lângă sora ei, cu gândul la Nick.

A doua zi în zori, porniră din nou la drum şi nu se mai opriră până la New York. Ajunseră aproape de miezul nopţii. De atunci, salahorii trudiră din greu, descărcând echipamentele şi montând

toate cele necesare. Era o sarcină uriaşă, pentru care era nevoie de aproape toţi oamenii de care dispuneau. Artiştii nu erau implicaţi, în schimb salahorii şi îngrijitorii aveau foarte mult de lucru.

Trebuiau aduse şi instalate cuştile pentru primele numere, împreună cu tunelurile care duceau la arenă. Sârma, trapezele, stâlpii şi frânghiile trebuiau să fie la locurile lor. Muncire de cu seară până în zorii celei de-a doua zile, iar unii dintre clovni ajutară. După două zile pe drum, trebuiau să se apuce de repetiţii. Acrobaţii şi gimnaştii se plângeau întotdeauna că înţepeniseră. Costumierele trebuiau să se ocupe de costumele tuturor. Erau nenumărate lucruri de făcut. Nick şi Toby scoteau caii pentru încălzire, înainte să se apuce de repetiţii. Pegas săltă uşurel când Nick îl încălecă. Tânărul armăsar se săturase de spaţiul îngust şi se bucura să-l vadă pe Nick.

După ce lucră cu Pegas, Nick o căută pe Christianna şi o găsi exersând pe o sârmă la joasă înălţime. Venise călare pe unul dintre caii arabi, iar ea păru fericită să-l vadă. Zâmbi când îl văzu. Era singură.

– Ai timp să repeţi cu mine? o întrebă, pe când ea săltă uşurel de pe sârmă pe pământ.

– Sigur. Tocmai am terminat. Delimitaseră o arenă unde să lucreze cu caii, iar Nick găsise deja timp pentru repetiţie, între două numere.

– Haide, zise el cu o privire caldă şi îi întinse mâna. Ea o apucă, el o săltă uşor pe spinarea calului, o aşeză în faţa lui şi porniră la un trap mai iute. El îşi petrecu mâinile în jurul ei, ţinând uşor frâiele. Christianna se simţea deja mai în largul ei în preajma cailor. Când ajunseră, îl luară pe Pegas şi pe Atena şi îi conduseră către arena de repetiţie. Acolo, Nick exersă cu ei comenzi vocale preţ de câteva minute, de încălzire, pe când Christianna îl privea. Devenise tot mai priceput cu ei în ultimele cinci luni, deşi încă nu era la fel de bun ca Alex. Câteva minute mai târziu, o ajută să se urce în şaua Atenei şi călăriră pe lipiţani, unul lângă celălalt, repetând alurile. Aşa cum Christianna spusese mai devreme, părea un balet. Ea părea mai încrezătoare de când se simţea călare. Nick o corecta cu blândeţe şi îi dădea sfaturi, când şi când. În cele din urmă, ea se ridică în picioare pe spinarea Atenei şi călări aşa în jurul ringului, pe când se

retrase cu Pegas, apoi i se alătură pentru finală. Era perfect, iar ochii ei albaştri străluceau când se opriră.

– Cum a fost? întrebă ea, zâmbind de pură plăcere. Pentru o clipă, aproape îi adusese aminte de cum se simţea pe sârmă. Parcă zbura. Fusese grozav.

– Eşti extraordinară, o complimentă el. Ştiind că nu-i urmăreşte nimeni, se aplecă şi o sărută, apoi îşi zâmbiră cu căldură. Aveau o înfăţişare foarte aristocrată pe caii lui spectaculoşi şi, după repetiţie, o conduse la rulota ei.

– Ne vedem mai târziu, zise el, apoi se întoarse la băieţi, care erau încântaţi să se afle în New York şi voiau să se plimbe prin oraş. Lucas insista că el vrea să meargă la Empire State Building, fiindcă nu ajunsese acolo când debarcaseră. Avea să fie o lună captivantă în New York, unde spectacolele se ţineau la Madison Square Garden. Christianna se bucura la fel de mult ca şi băieţii să fie acolo, deşi Madison Square Garden nu era o noutate pentru ea. În schimb, de această dată avea un număr cu Nick, proverbialul ei Făt-Frumos, şi alături de el, călare pe frumoşii lipiţani, se simţea ca o prinţesă din basme. Amândoi sperau că publicul din New York avea să fie cucerit de noul lor număr.

Capitolul 12

Seara premierei de la New York a fost aproape fără cusur, iar Nick a fost încântat de Christianna. Adusese prospețime reprezentației, iar publicul răspunsese cu aplauze furtunoase. Numărul lor se îmbunătăți progresiv în luna pe care o petrecură acolo. Le plăcea la nebunie New Yorkul. Când avură câte o zi liberă, Christianna se plimbă de mai multe ori prin oraș cu Nick și cu băieții. Lucas insistă să urce de trei ori până în vârful Empire State Building. Nick o invita cu ei peste tot. De câteva ori, izbutiră chiar să ia cina singuri.

În prima zi, când ajunseră la New York, printre artiștii din Europa de Est se simțea o oarecare încordare. Hitler ocupase Cehoslovacia în martie și mulți dintre ei aveau încă rude acolo. Gallina și familia ei, mai cu seamă, erau îngrijorați și temători. Se vorbea mult despre asta și neliniștea era adâncă. Starea lucrurilor se prelungi când circul părăsi New Yorkul la începutul lui mai și se îndreptă spre Boston.

Lucas și Toby erau triști că pleacă din New York. După Boston, se îndreptară spre sud, spre Connecticut, apoi Baltimore, Washington, și Philadelphia. Petrecură două sau trei zile în fiecare oraș. Era un program istovitor, după săptămâni petrecute într-un singur loc, la New York, unde le plăcuse tuturor. După New York, salahorii trebuiau să monteze și să demonteze totul o dată la câteva zile. Erau obișnuiți cu asta, dar era o muncă anevoioasă.

După Philadelphia, ajunseră în Pennsylvania, apoi New Jersey, Ohio, Kentucky, Michigan, Wisconsin. Străbăteau, efectiv, toată harta Statelor Unite. În august, se îndreptară spre vest, apoi spre

nord, în Canada, pentru o săptămână, după care la sfârşit de lună coborâră spre Washington şi Oregon.

La 1 septembrie, când Germania invadă Polonia, circul ajunsese în Eugene, Oregon. Toată lumea fu cuprinsă de groază. Abia ajunseseră în Redding, California, când pe 3 septembrie Anglia, Franţa, Australia, şi Noua Zeelandă declarară război Germaniei. Lumea întreagă era împietrită. Europa intrase în război.

În ciuda veştilor cumplite şi a grijilor pe care şi le făcea pentru tatăl său, Nick era entuziasmat să se afle în California şi aşteptase bucuros toată călătoria. Se simţise atras de California încă de când sosiseră în State. Petrecură două zile în San Francisco, iar Nick şi băieţii erau încântaţi. Se plimbară de-a lungul Embarcadero, admirând vapoarele mari, merseră să vadă podul Golden Gate, terminat de curând şi un alt pod care se întindea în estul golfului. De oriunde ar fi privit, priveliştile erau splendide. Merseră la Los Angeles şi San Diego, apoi se întoarseră la Santa Barbara, unde primiră două zile libere. Era o ocazie pentru Christianna şi Nick să petreacă un timp împreună. Amândoi visaseră la asta de luni de zile.

Nick nu ştia cum reuşise, dar Christianna le spuse tatălui, fraţilor şi mătuşii că se duce la Los Angeles pentru o noapte, împreună cu trei dintre gimnastele ucrainene. Aveau prieteni în San Fernando Valley şi o invitaseră şi pe ea. În schimb, ea le ceruse să o acopere, iar ele se bucurară să-i poată fi de ajutor. Două dintre ele bănuiră motivul, dar nu ştiau cu cine se vedea.

Nick o rugă pe Gallina să stea cu ochii pe Toby şi pe Lucas şi împrumută o maşină. Pierre, clovnul francez, îi promisese să-i facă rost de una, dar Nick izbucni în hohote de râs când văzu despre ce era vorba. Era „taxiul" galben pe care clovnii îl foloseau în interludiu, ca parte din numărul lor. Pe portieră se vedea emblema familiară, „The Greatest Show on Earth". Nick o aştepta pe Christianna în această maşină, când ea veni în fugă, îmbrăcată în rochie albă cu pantofi noi şi o geantă mică. Izbucni în hohote de râs când dădu cu ochii de automobilul de care făcuse rost Nick pentru cele două zile pe care aveau să le petreacă împreună. Plănuiseră asta de foarte multă vreme. Se urcă veselă în maşină, alături de el. În spate, nu exista banchetă, deoarece clovnii trebuiau să se îngrămădească acolo,

unii peste alţii, şi apoi să se reverse în arenă, pentru a face publicul să râdă. Era foarte departe de automobilul Bugatti al lui Nick sau de Duesenberg-ul tatălui său. O sărută zâmbind pe Christianna şi porniră la drum. Reuşiseră să evadeze. O duse la Santa Ynez Valley, despre care auzise că era un ţinut minunat pentru creşterea cailor. Voia să-l vadă împreună cu ea. Se afla la două ore cu maşina de Santa Barbara. Peisajele de ţară erau splendide şi se bucurau din plin de ele, înaintând pe şosea în maşina lor hazlie.

– Cel puţin, nimeni n-o să întrebe de unde venim, zise el, parcând în faţa unui restaurant unde aveau de gând să ia prânzul. Comandară hamburgeri, după care nu se mai opriră până la destinaţie. Odată ajunşi în vale, zăriră un hotel mic care semăna cu o cabană elveţiană. Nick intră şi închirie o cameră, apoi urcară. Era o zi minunată, soarele strălucea, vremea era caldă şi camera era primitoare, cu pat uriaş, încadrat de patru stâlpi. De îndată ce închise uşa în urma lor, Nick o luă în braţe, simţind plăcerea de a o lipi de el şi de a fi singuri. Amândoi aşteptaseră cu disperare, îndelungă vreme, momentul acesta.

– Nu-mi vine să cred că am scos-o la capăt şi suntem, în sfârşit, împreună, zise el, trăgând în piept mirosul părului ei şi sărutând-o pe gât. Nu mai avuseseră o zi şi o noapte pentru ei de luni de zile. Ea era veşnic înconjurată de familie, de care abia dacă se putea desprinde. Clipele pe care le petreceau împreună erau întotdeauna foarte scurte şi infinit de preţioase. Acum, în sfârşit, aveau două nopţi întregi, în care puteau face orice doreau. Era un lux şi un dar de necrezut, iar ei aveau de gând să profite din plin, descoperindu-se unul pe altul şi bucurându-se să fie, în sfârşit, împreună, singuri.

Când ajunseră în cameră, Christianna se simţi pentru o clipă atât de copleşită, încât nu ştiu ce să spună. El începu să o dezbrace încet, apoi o întinse cu delicateţe în patul mare şi confortabil. O clipă mai târziu, se strecură lângă ea, mai întâi cu spatele, pentru a se dezbrăca. Ştia că e virgină şi nu voia să o sperie. Ea, în schimb, îi întinse braţele ca şi cum ar fi fost noaptea nunţii lor, iar pentru ei chiar aşa era. Aşteptaseră şase luni momentul acesta, iar el voia să fie perfect. Făcu dragoste cu ea cu toată pasiunea şi tandreţea pe care o simţise din ziua în care se cunoscuseră. Nu mai făcuse niciodată dragoste

cu cineva în felul acesta. După aceea, ea rămase în braţele lui, cu o expresie liniştită, şi-i zâmbi cu ochii ei mari, albaştri.

– Sunt a ta, Nick, şopti ea.

– Şi eu, al tău... Te iubesc atât de mult! Vru să-i ceară să renunţe la acrobaţia pe sârmă fiindcă nu voia să o piardă sau să păţească ceva. Totuşi, ştia că nu are dreptul să-i ceară una ca asta, cel puţin nu deocamdată, însă spera că într-o bună zi avea s-o poată face. O voia departe de toate primejdiile din viaţa ei, în siguranţă.

O privi cu intensitatea a tot ceea ce simţea pentru ea şi o sărută. Apoi, făcură din nou dragoste şi, de data aceasta, ea se simţi şi mai bine. El îi dezvălui toate minunăţiile trupurilor lor şi se desfătă cu frumuseţea ei.

Rămaseră în pat până aproape de apusul soarelui, apoi făcură un duş împreună şi se îmbrăcară. Ea se simţea cu desăvârşire în largul ei stând dezbrăcată în faţa lui, iar lui nu-i venea a crede cât era de desăvârşită. Fiecare bucăţică din ea era perfect proporţionată şi delicat construită. Era asemenea statuii unei femei tinere şi frumoase, şi tot ce-şi dorea el era să o soarbă din priviri cu nesaţ. Se sili să se îmbrace, fiindcă voia să se plimbe cu ea şi să viziteze oraşul. După aceea, merseră cu maşina pe drumuri de ţară, pe lângă munţii Santa Ynez, după care el opri când ajunseră la o stâncă. Coborâră din maşină şi rămaseră cu privirea în depărtare. El ştiu că trebuia să se întoarcă cu ea aici, într-o bună zi.

Fără un cuvânt, ea îl luă de mână şi-şi rezemă capul de umărul lui, în vreme ce privirile li se pierdeau în josul văii. El grăi ca într-un vis.

– Într-o bună zi, îmi doresc să am aici o fermă de cai, unde să cresc lipiţani. Se întoarse spre ea cu o expresie serioasă. Nu ştiu cum vom face, deocamdată, dar îmi doresc asta alături de tine. Era aproape o cerere în căsătorie, dar ea îl privi cu tristeţe.

– Nu pot părăsi circul, Nick. Ştii asta. Era întotdeauna cinstită cu el.

– O să-l părăsim, într-o bună zi. Vreau o viaţă mai bună pentru băieţii mei, pentru tine şi pentru copiii tăi, decât îţi pot oferi acolo. Nu vreau să mai urci pe sârmă niciodată, aproape că îi spuse. O să ştim când e momentul potrivit, Christianna. Deocamdată, nu-mi

permit o fermă aici. Dar sper că voi reuşi, într-o bună zi, şi aş vrea să vii cu mine. Ştiu că acesta e locul potrivit. Am ştiut din clipa în care am auzit de el.

Era primul loc pe care îl întâlnea, care putea înlocui ţara pe care o pierduse. Îşi putea închipui cu uşurinţă o nouă viaţă aici, alături de ea. Nu avea de gând să părăsească circul până ce ea nu era gata să-l urmeze. Simţi că ajunsese acasă când aruncă o privire peste vale din locul în care se aflau, îşi petrecu braţul pe după umerii ei. Soarele începuse să coboare în spatele dealurilor. O sărută, se urcară în maşină şi se întoarseră la hotel.

În seara aceea, o duse la cină la un restaurant italian. Râseră şi stătură de vorbă, iar ea îi povesti cum fusese copilăria ei la circ şi cum îşi dorise să fie clovn, lucru care îl făcu să râdă.

– Ai fi fost un clovn fermecător, chicoti el. Mă tem că, acum, şi Lucas vrea să fie acelaşi lucru. Toby zice că vrea să fie veterinar, să se ocupe de cai, iar asta nu e o idee rea. Ne-ar fi de folos un veterinar, dacă o să avem o fermă, într-o bună zi. Vorbea de parcă ar fi fost o realitate, iar ea îi aruncă o privire îngrijorată.

– Eşti serios în privinţa asta, nu?

– Da. Christianna îşi dădu seama că era.

– Dacă nu pot veni cu tine? şopti ea cu o tristeţe care îi înmuie inima.

– Atunci, va trebui să te răpesc. Ştiu că va fi lucrul potrivit pentru noi, zise el calm. Ea, în schimb, nu-şi putea închipui cum ar fi posibil să părăsească singura viaţă pe care o cunoscuse până atunci.

– N-am fost niciodată în altă parte în afară de circ. Nu cunosc altă viaţă. Îi spuse acestea cu ochii măriţi, iar el putu vedea că era speriată. Se întinse peste masă şi-i luă mâna delicată în a sa.

– Vreau să am o viaţă cu tine, Christianna. Nu-ţi pot oferi viaţa pe care am lăsat-o în urmă în Germania, dar cred că-ţi pot oferi o viaţă bună aici, într-o zi, când o să fim amândoi pregătiţi. O viaţă fericită pentru noi şi pentru copiii noştri. Era a doua oară în ziua aceea când se referise la copiii lor, iar ea zâmbi când îl auzi.

– Asta îmi doresc şi eu, spuse ea. Doar că nu ştiu cum să ajung acolo. Familia ei avea să fie un mare obstacol. Aveau să se

împotrivească din răsputeri dacă încerca să plece cu el. Ştia şi el acest lucru.

– O să găsim o cale, împreună. Sunt aici, cu tine. Ea dădu din cap. El îi duse degetele la gură şi le sărută. Nu-ţi face griji. O să fim bine.

– Sper că e adevărat. Îşi dorea o viaţă împreună cu el la fel de mult ca el, dar nu şi-o putea închipui departe de circ, pe când el putea.

– E adevărat, zise el domol. Apoi, plăti pentru cină, părăsiră restaurantul, se întoarseră la hotel şi făcură din nou dragoste. Pentru ea, se dovedi a fi o noapte perfectă. Când se trezi a doua zi, de dimineaţă, îl văzu alături, zâmbind. O privise ore în şir, cum dormea liniştită.

Îşi petrecură ziua explorând zona, vorbind despre ferma imaginară şi unde avea să fie. Trecură printr-un pârâu şi se întinseră împreună la umbra unui copac, unde adormiră. Cumpărară sandviciuri pentru un picnic, apoi se întoarseră la stâncă şi admirară din nou apusul soarelui. În seara aceea, luară cina în cameră. El voia să se delecteze cu fiecare minut pe care-l petreceau împreună. Vorbiră despre ce aveau să facă la întoarcere. Ea spuse că fraţii ei aveau s-o omoare dacă aflau că-şi petrecuse aceste două nopţi cu el. Nick fusese cât de grijuliu putuse ca să n-o lase însărcinată. Nu voia ca lucrurile să ia o întorsătură neplăcută.

– Vreau să îmi cunoşti familia, zise ea domol. Ai putea veni la cină cu băieţii.

– Fac orice vrei, Christianna. O sărută şi o privi cu seriozitate. Nu plec de aici, dacă mă vrei.

– Te vreau, şopti ea. Îl credea. Cu trupul ei minunat, gol, întins în pat, părea o zeiţă care se pogorâse în viaţa lui ca prin vis.

– Vreau să plec cu tine de câte ori putem, zise el. Fusese perfect pentru amândoi. Ştiau că trebuiau să fie discreţi când se întorceau la circ. Lumea bârfea mereu şi toţi ştiau cine se culca cu cine. Nick nu voia să fie implicaţi în asemenea bârfe. Voia s-o protejeze pe Christianna în orice fel.

Făcu din nou dragoste cu ea în seara aceea, înainte să meargă la culcare. Dimineaţa, după ce se treziră, se pregătiră încetul cu încetul

de plecare. Părăseau camera unde-şi petrecuseră luna de miere. Nu aveau acte sau inele, în schimb sentimentele pe care le împărtăşeau erau potrivite. Când părăsiră cabana, ştiură că între ei se formase o legătură care avea să-i ajute să depăşească orice încercare. Nimeni şi nimic nu mai putea interveni între ei. Se simţea în întregime a lui.

Pe drumul de întoarcere la Santa Barbara, vorbiră din nou despre o vizită la familia ei. Voia ca fraţii, tatăl şi mătuşa ei să-l placă. Asta avea să uşureze lucrurile pentru ea.

– Ce părere au despre faptul că acum ai un număr cu mine? Ştia că fuseseră nemulţumiţi la început, dar ea era atât de pricepută, încât sperase că se potoliseră.

– Cred şi acum că ar trebui să mă rezum la acrobaţie pe sârmă. Sunt de părere că sunt primejdioşi caii şi se tem.

– În schimb, acrobaţia la înălţime fără plasă e foarte sigură? Dumnezeule! zise el mâhnit, pe când ea zâmbea şi se apleca să-l sărute.

– O să-mi fie dor de tine în seara asta, zise ea cu tristeţe. Fusese minunat să se trezească alături de el două zile la rând.

– Poate găsim o soluţie, zise el plin de speranţă. Nu ne-om putea vedea în fiecare noapte, dar încercăm de câte ori putem. O să găsesc eu ceva cu băieţii. Putem pleca din nou. Dacă avem o noapte liberă, putem dispărea undeva. Nu avea să fie uşor, dar erau hotărâţi să încerce.

Se întristară când Santa Barbara se ivi în depărtare. Fuseseră două zile minunate. Ea îl privi şi zâmbi. Acum, se simţea pe deplin femeie, iar el era bărbatul ei.

Îl rugă să o lase cât mai departe de rulota ei; urma să se întoarcă acasă neînsoţită. Nu voia să dea peste fraţi la întoarcere sau, mai rău, să o vadă când încă era cu Nick. El trebuia să-i înapoieze maşina clovnului.

– Mă tem că trăsura ta e pe cale să se preschimbe într-un dovleac, zise Nick râzând. Se opri la o oarecare distanţă de un grup de rulote pe care nici unul dintre ei nu le recunoştea. Ea voia să treacă pe la ucrainene, ca să-şi potrivească versiunile.

– Caleașca s-a preschimbat într-un dovleac înainte să plecăm, zise Christianna, râzând și ea. Fusese o mașină ridicolă pentru vacanța lor romantică, dar îi dusese unde voiseră.

– Înainte, aveam o mașină elegantă, îi spuse el, oarecum nostalgic. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că o să plec în cea mai romantică vacanță din viața mea, cu cea mai frumoasă femeie din lume, cu un automobil de bâlci. Chicotiră amândoi, ea îl sărută și apoi coborî din mașină, cu regret.

– Ne vedem curând, zise ea drăgăstos. Aveau o reprezentație împreună în seara aceea. Mulțumesc pentru tot. M-am simțit minunat.

– Și eu, la fel, îi zâmbi de la volan. A fost doar prima dată din multe altele asemenea, îi promise. Ne vedem diseară. Salută ucrainencele și mulțumește-le din partea mea.

– O să am grijă să *nu* fac asta, zise ea, strâmbându-se poznaș. Nu voia să știe nimeni cu cine fusese și nu avea intenția de a le spune, deși se arătaseră curioase când le ceruse ajutorul. Diferența de vârstă dintre ea și Nick avea să înlăture orice bănuieli, cel puțin deocamdată. Fuseseră foarte discreți, așa că familia ei nu avea să afle. Porni pe jos spre rulota ucrainencelor, pentru a vedea dacă se întorseseră.

Când ajunse acolo, tocmai sosiseră de la Los Angeles și se pregăteau de repetiție.

– Te-ai distrat? o întrebă una dintre ele, făcându-i cu ochiul. Christianna nu dădu atenție insinuării.

– Da, mulțumesc, zise ea lipsită de griji. Le mulțumi din nou, după care plecă. Totul se rezolvase cât se poate de bine. Tocmai se îndepărta de rulota lor, cu geanta într-o mână, când se întâlni cu fratele ei mai mare. Nici măcar nu părea bănuitor când o întrebă cum fusese călătoria. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că avusese un weekend romantic.

– Ne-am distrat, zise ea, zâmbind nevinovat.

– Nu știu cum le suporți pe fetele alea, zise Peter, coborându-și vocea ca ele să nu-l audă prin geamul deschis. Sunt așa de zgomotoase. V-ați îmbătat cu toatele? O tachina. Știa că trăgeau mult la măsea când nu lucrau. Majoritatea rușilor beau de stingeau, mai ales

vodcă, dar şi fraţii ei trăgeau des la măsea, aşa că nu era omul potrivit să le critice.

– Sigur că nu, răspunse ea cu modestie. Evident, el nu observă nimic diferit la ea, fiindcă nu o acuză că fusese cu un bărbat. Dar ea simţea că se întorsese schimbată şi avea impresia că toată lumea putea vedea cât era de fericită şi de îndrăgostită. Totuşi, Peter nu zise nimic.

– Tu şi băieţii aţi fost la Las Vegas? întrebă ea. Vorbiseră despre asta înainte de plecarea ei.

– Nu, n-am avut chef, aşa că am stat aici.

– Păcat.

– Oricum ajungem acolo în câteva zile. Putem juca oricând. Cazinourile din Las Vegas erau deschise douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Mergeau acolo în turneu în fiecare an şi celor mai mulţi le plăcea la nebunie. Avea să fie prima dată când era suficient de în vârstă ca să intre într-un cazinou, dar nu o interesa nimic altceva decât să vadă cum este. Băutura, femeile şi jocurile de noroc erau pasiunile fraţilor ei.

Se întoarse la trailer şi, când ajunse, îşi găsi mătuşa şi sora în camera de zi. Mătuşa ei vorbea despre ştirile pe care le auzise în ziua aceea, despre cât de prost mergeau lucrurile în Europa, dar sora ei Mina nu zise nimic. Era obişnuită ca mătuşa să flecărească la nesfârşit, întotdeauna despre veşti proaste. Nici una dintre ele nu-i acorda atenţie. Avea întotdeauna de anunţat câte o catastrofă. Christianna le dădu bună seara şi se duse să facă un duş. Nu aveau repetiţie în ziua aceea şi nu avea nimic de făcut până la repetiţia cu Nick şi cu lipiţanii. Abia aştepta să-l revadă.

– Nu ştiu de ce-ţi mai baţi capul cu caii ăia! strigă mătuşa în urma ei. Nimeni nu e interesat de cai! Era părerea întregii ei familii, dar John North îi ceruse să facă asta şi nu puteau spune nimic.

– Unii sunt interesaţi, strigă Christianna, pe când se dezbrăca în camera micuţă pe care o împărţea cu sora ei. Era foarte conştientă, stând aşa, în desuuri, că doar cu câteva ore înainte făcuse dragoste cu Nick. Îşi dori să fi făcut în continuare. Spera doar să nu fi rămas însărcinată. El o încredinţase că avusese grijă, deşi nu înţelegea foarte bine cum făcuse asta. Cunoştea mai multe fete care avortaseră

şi ştia că un avort e primejdios şi dureros. Cu doi ani în urmă, una dintre fete făcuse un avort nefericit la New Jersey, pe când erau în turneu, şi murise trei zile mai târziu din pricina unei infecţii. Mătuşa ei o avertizase că asta era pedeapsa dacă făceai sex cu un bărbat înainte de căsătorie. Christianna fusese îngrozită. Însă cu Nick totul era diferit. Cele două zile petrecute cu el fuseseră perfecte.

În seara aceea, luară o cină uşoară în rulotă, înainte de repetiţia cu Nick. Avu mare grijă să poarte un costum mulat, alb, şi un tutu nou-nouţe, peste care presără o pulbere sclipitoare argintie din cutia cu machiaj. Îşi presără şi prin păr, ca să strălucească în lumina reflectoarelor. Îşi strânsese părul într-un coc şi purta pantofi de balet din satin alb. În seara aceea, voia să arate perfect pentru el. Era prima lor reprezentaţie împreună, de la luna de miere din Santa Ynez.

În rulota lui, Nick îmbrăcă cel mai bun frac, o cămaşă albă *piqué* croită pe măsura lui la Paris şi jobenul lui preferat. Avea nasturi cu diamante la vesta albă pe care o adusese din Germania şi pe care nu o purtase niciodată la spectacole. De fapt, nu o mai îmbrăcase de când debarcaseră. Înainte să se îmbrace, se bărbieri cu foarte mare grijă, se stropi cu apă de colonie, îşi lustrui pantofii, ca întotdeauna. Arăta impecabil când se duse să pună şaua pe Atena şi Pegas. Toby era deja acolo şi lucrase cu caii toată după-amiaza, iar Katja era cu el. Ori de câte ori era posibil, îl însoţea peste tot, iar lui părea să-i placă. Era la fel de îndrăgostit de ea ca atunci când o cunoscuse. Lucas îi lua adesea peste picior. Şi lui îi plăcea foarte mult de Rosie, dar la vârsta lor erau doar prieteni. Toby şi Katja erau deja iubiţi, amândoi tocmai împliniseră şaisprezece ani. Ea era îmbrăcată de lucru în seara aceea. Avea un număr la trapez cu tatăl şi cu fraţii ei, iar mama evolua pe sârmă. Nick schimbă câteva vorbe cu cei doi tineri, pe când aruncă o privire la cai. Totul era în ordine, iar Pegas părea bine dispus şi nerăbdător să înceapă.

– Unde ai fost? îl întrebă Toby, curios. Tatăl lor nu-i mai părăsise până atunci, de când ajunseseră la circ. Pe Toby nu-l deranja, fiindcă putea petrece mai mult timp cu Katja şi cu părinţii ei, iar asta îi convenea de minune.

– La Santa Ynez, răspunse Nick, părând relaxat. E un ţinut frumos, ideal pentru cai. Mi-ar plăcea să am o fermă acolo, cândva.

Toby dădu din cap. Poate într-o bună zi, zise Nick, încălecându-l pe Pegas, încercând să-l domolească. Era agitat în seara aceea, parcă simţea că ceva era diferit. La fel ca şi Christianna, Nick se simţea un om nou. Revenise la viaţă în braţele ei.

Ceva mai târziu, Toby şi Nick se îndreptară spre cort. Mergeau alături de cei doi lipiţani şi conduceau caii arabi, iar Katja îi urma la o distanţă sigură, astfel încât să nu fie lovită dacă vreun cal se dădea înapoi. Învăţase că arabii pursânge fac asta foarte des. Lipiţanii erau mai bine-crescuţi. După ce ajunseră la cort, Nick şi Toby trecură la treabă şi se apucară să pregătească caii pentru spectacol. Christianna îi aştepta deja acolo. Înainte de a începe, Nick o săltă în şa cu uşurinţă şi îi potrivi picioarele în scările pe care le scurtase anume pentru ea. Câteva minute mai târziu, lumina reflectoarelor se aţinti asupra lor. Amândoi arătau splendid şi toată lumea fusese de acord că era cel mai bun spectacol al lor de până atunci. Publicul îi aplaudă cu putere când terminară. În seara aceea, evoluaseră cu o precizie desăvârşită, fără cusur. Păreau să alcătuiască un singur trup; Pegas şi Atena păreau, de asemenea, să facă parte din noua legătură care se formase între ei. Christianna şi Nick galopaseră la sfârşit ţinându-se de mână. În seara aceea, arătau într-adevăr deosebit de distinşi, iar costumiera îi aşezase pe creştet o coroniţă bătută în pietre care strălucea ca nasturii cu diamante ai lui Nick. Erau de departe cel mai elegant cuplu din spectacol.

Ajutat de Toby, Nick se duse să lege caii în afara cortului. Apoi, avu timp din belşug pentru o ţigară, ca să se relaxeze după spectacol, înainte de a auzi muzica de la numărul Christiannei. Se întoarse în cort tocmai când ea se căţăra pe frânghie, spre sârma fixată sus. Păşi pe platformă cu graţia ei obişnuită şi începu reprezentaţia. Nick privea în sus, ca de obicei în ultima vreme, cu inima cât un purice. Avea grijă să se ferească de reflectoare şi din calea fraţilor ei. Îl vedea pe tatăl ei în depărtare, urmărind-o, pe când ea aluneca pe sârmă mai graţioasă decât de obicei. Radia de mulţumire când se răsuci prima dată, schimbând sensul pe sârmă, apoi se întoarse din nou. În clipa aceea, o văzu că şovăie şi i se tăie răsuflarea, iar publicul suspină. N-o slăbi din priviri nici o clipă, voia să se repeadă şi s-o prindă dacă se prăbuşea, dar ea îşi recăpătă de îndată calmul şi

echilibrul. O clipă mai târziu, se afla în partea cealaltă şi sări iute pe platformă. Nick aproape leşină de uşurare. Nu-şi putea închipui o viaţă urmărind-o în felul acesta, temându-se pentru viaţa ei în fiecare seară. Lucrurile trebuiau să se schimbe într-o bună zi, dar nu deocamdată. Ştia că era prea devreme, însă abia aştepta să o convingă să renunţe la număr, cu orice preţ.

O clipă mai târziu, cobora pe frânghie în aplauzele tunătoare ale mulţimii. Zâmbea când zbură pe lângă el, cu fraţii urmând-o îndeaproape. După aceea, Nick se duse în culise, dar nu o zări. Detesta faptul că spectatorii erau înnebuniţi de plăcere ştiind că s-ar putea prăbuşi în orice clipă. Îi delecta riscul extrem pe care şi-l asuma, iar asta îl scotea din minţi. Îl zguduia de fiecare dată până în adâncul inimii.

Când o revăzu, era călare pe elefantul care participa întotdeauna la parada finală. Părea o silfidă fără cusur, înveşmântată în alb şi presărată cu pulbere argintie, sclipitoare, aşa cum stătea pe elefant şi se ţinea de mânerul de la şa, pe când Nick călărea alături pe armăsar. Se opri o clipă, îi întinse mâna, ea se aplecă spre el şi îl atinse, apoi trimise un sărut mulţimii. Publicul se arătă încântat, iar Nick călări alături de ea mai mult decât de obicei, după care se îndepărtă într-un trap mai iute, urmat de Toby călare pe Atena. Cei doi lipiţani erau o privelişte spectaculoasă. Câteva minute mai târziu, spectacolul se încheia. El reuşi să prindă o clipă singur cu ea, înainte ca ea să plece. Fraţii ei aşteptau afară.

– Era să cazi în seara asta, zise el cu severitate, cu o privire chinuită. Am văzut, ai şovăit.

– Am fost neatentă, se scuză ea. M-am redresat foarte repede.

– Şi dacă nu reuşeai? insistă el, fără a-şi desprinde privirea din ochii ei.

– Aş fi murit, recunoscu ea, conştientă de durerea din ochii lui.

– Nu, eu aş fi murit, zise el moale. Nu uita asta.

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului. Iute, ca să nu fie văzut de nimeni, o atinse pe mână şi apoi o sărută.

– Te iubesc, îi şopti.

– Şi eu te iubesc, îi răspunse ea, după care dispăru.

Capitolul 13

După Santa Barbara, se duseră la Solvang, un orăşel simpatic, croit după un sătuc olandez, cu mori de vânt. De acolo, se îndreptară spre vest, către Las Vegas, oraş care le plăcea tuturor. Petrecură doar o noapte acolo, aşa că le rămase puţin timp pentru jocurile de noroc, dar se descurcară, şi se duseră la cazinouri înainte şi după spectacol. Aveau de făcut şi un matineu.

După aceea, porniră în ultima parte a turneului. Erau pe drum de şapte luni, ceva mai puţin decât în anii anteriori. Urmau să se îndrepte spre sud, apoi spre est şi, în cele din urmă, spre casă. Petreceau doar o noapte în fiecare oraş de pe drum, un program extenuant pentru salahori care, din nou, trebuiau să monteze şi să demonteze totul într-o singură zi. Adesea, trudeau toată noaptea, pentru ca a doua zi dimineaţa să fie gata de plecare. Străbătură în felul acesta întreg sudul, oprindu-se aproape în fiecare stat, pentru a ajunge în cele din urmă la Tampa, Florida, pentru ultima lor noapte.

În septembrie, circul şi lumea întreagă urmăriseră ştirile care soseau din Europa. În cele din urmă, Marea Britanie, Franţa, Noua Zeelandă, şi Australia declaraseră război Germaniei. Cei de la circ erau îngroziţi din pricina rudelor aflate în Europa, aşa cum era şi Nick. Ştirile îi afectau pe toţi cei de la circ, de vreme ce atâţia erau din Europa, mai ales din Germania şi din câteva ţări est-europene.

În ciuda veştilor şocante, continuară turneul, care se încheie pe 30 octombrie în Tampa. Atmosfera era destul de mohorâtă. Nick nu mai primise veşti de la Alex sau de la tatăl său de câteva săptămâni,

iar scrisorile pe care le primise după izbucnirea războiului fuseseră cenzurate drastic, acoperite de ştampile oficiale. Totuşi, ajunseseră, fiindcă Statele Unite nu erau în război cu Germania.

Nick era îngrijorat din pricina tatălui său încă de când plecase. Nu spusese niciodată asta în scrisori, dar era preocupat de sănătatea lui. Judecând după tonul scrisorilor, părea îmbătrânit şi descurajat de starea lumii. Lucrurile se puteau înrăutăţi, acum că Germania era în război cu majoritatea ţărilor din Europa. Spera că Alex îi va scrie curând, de obicei îi dădea mai multe veşti decât Paul. Tatăl lui nu făcea altceva decât să-l încredinţeze că, de îndată ce lucrurile aveau să se potolească, el şi băieţii puteau veni acasă. Însă lui Nick îi era mai limpede acum decât înainte că nu avea se întâmple asta foarte curând. Poate niciodată, dacă Hitler rămânea la putere. Nick nu se putea abţine să se întrebe dacă mama lui scăpase de pogromul evreilor şi de lagăr, anul trecut. Se întrebă dacă şi ea fugise. Putea doar spera că reuşise să plece, chiar dacă nu o cunoştea.

Nick şi Christianna reuşiră să mai petreacă o noapte romantică împreună, într-un motel fermecător în Savannah, Georgia. Ucrainencele o acoperiră din nou. Nick îi mărturisi cât de îngrijorat era din pricina tatălui său, iar ea se arătă deosebit de înţelegătoare şi de blândă cu el. Familia ei aştepta şi ea cu nerăbdare veşti de la rudele lor din Polonia, deşi cei mai mulţi se aflau în State, la circ. Totuşi, mai aveau rude la Varşovia, unde erau în mare primejdie acum, că izbucnise războiul.

Christianna se afla încă sub vraja momentelor romantice petrecute cu Nick, aşa că se dezechilibră din nou pe sârmă la ultimul spectacol din Tampa. Când el o văzu, mai că-i stătu inima în loc. Fusese la un pas de a se prăbuşi, iar mulţimea suspinase, cu ochii la ea, pe când Nick aproape izbucnise în plâns. Se certară după aceea, cum se întâmplase deja de mai multe ori, iar el o rugă din nou să nu mai lucreze fără plasă.

– Nu-mi cere aşa ceva, Nick, zise ea în cele din urmă, frustrată. Nu mă pot opri. N-am de ales. Dacă renunţ, rămânem fără număr şi vom fi siliţi să plecăm. Nici tata, nici fraţii mei n-o să îngăduie una ca asta. Depind de mine. Asta e munca mea, aşa cum tu lucrezi cu caii. Avea o privire îndurerată, fiindcă nu-i plăcea să-l facă să sufere,

dar nu avea de ales. Nimeni din familia lor nu lucrase vreodată cu plasă. Erau renumiţi pentru asta şi pentru îndrăzneala lor.

– Tatăl şi fraţii tăi n-au nici o problemă să vadă că-ţi rişti viaţa pentru ei! Se enerva de câte ori discutau despre asta, iar ea îşi jura de fiecare dată să nu mai deschidă niciodată discuţia. El nu înţelegea, nu era un circar şi nu petrecuse cu ei nici măcar un an.

– Aşadar, n-o să renunţi? zise el fără înconjur.

– Nu. Poate n-ar trebui să vorbim tot timpul despre asta.

– Probabil că nu, dacă nu ai de gând să fii rezonabilă. Ştiu că familia ta n-o să fie. Era supărat cu adevărat, fiindcă reprezentaţiile ei fără plasă îl umpleau de groază, pentru soarta amândurora. Nu hotărâră nimic, dar se potoliseră a doua zi, când se întoarseră în Sarasota. Nici unul nu voia să cedeze sau să ia măsuri. Totuşi, tensiunea dintre ei se mai risipi când se întoarseră în Sarasota, să petreacă iarna acolo. Nu mai aveau spectacole în fiecare seară şi nu mai trebuiau să pornească la drum în fiecare zi. Deocamdată, chestiunea era rezolvată. Se concentrară cu toţii asupra ştirilor despre război, care nu erau deloc bune. Nick urmărea permanent ştirile de la radio, pentru a fi la curent cu ce se întâmpla în Europa. Avea impresia că Hitler vrea să conducă lumea, lucru care devenise deja evident pentru toţi.

Acum, Nick era adesea tăcut când era cu Christianna, gândindu-se la tatăl său şi la Alex, întrebându-se cum rezistă ei în calea războiului. Se simţi mai vinovat ca niciodată fiindcă nu era acolo, să-i ajute.

– Sunt sigură că te înţeleg, zise Christianna, încercând să-l aline, pe când vorbeau despre asta într-o seară. Nu puteai rămâne.

– Nu ştiu de ce ai înţelege, zise el cu sinceritate. Nici eu nu înţeleg. Nu are nici un sens pentru mine. N-a avut niciodată. Ar trebui să fiu alături de ei, acolo.

Însă el se afla în America, iar ceilalţi, în Europa, în calea războiului, lipsiţi de siguranţă. Nici el, nici altcineva nu puteau face nimic pentru ei. Erau prea departe. Privindu-l, Christianna vedea singurătatea şi neajutorarea din privirile lui şi o durea inima pentru el. Ar fi vrut să-l consoleze pentru tot ce pierduse, dacă avea să poată

vreodată. Relaţia lor devenise mai trainică, iar legătura dintre devenea tot mai strânsă.

Toby şi Lucas erau şi ei bucuroşi că se întorseseră în Sarasota, după o lecţie de geografie a Statelor Unite care ţinuse şapte luni. Lucas se juca cu clovnii în fiecare zi după şcoală, la fel ca înainte să plece în turneu. În anul pe care-l petrecuseră acolo, Lucas devenise copil de circ, abia părea să-şi amintească viaţa de dinainte. Acum, avea şapte ani şi îşi făcuse prieteni peste tot la circ, atât printre copii, cât şi printre adulţi. Lucas nu întâlnea pe nimeni pe care să nu-l iubească sau care să nu-l iubească. Toby era mult mai rezervat. El şi Katja erau în continuare îndrăgostiţi, şi se purtau unul cu altul drăgăstos şi cu respect. Petreceau ore lungi stând de vorbă, făcându-şi temele şi sărutându-se de câte ori puteau. În fond, aveau şaisprezece ani. Mergeau la aceeaşi şcoală.

Într-o după-amiază de noiembrie, pe o ploaie torenţială, Christianna apăru la rulota lor, udă leoarcă, şi întrebă dacă el şi băieţii voiau să ia cina cu familia ei. Fără a avea nimic altceva de făcut, fraţii ei se plânseseră de Nick toată săptămâna, susţinând că e un snob spilcuit. Ea voia să le arate că era un om decent, surprinzător de modest şi întotdeauna bun cu ea. Era sătulă de remarcile lor răutăcioase. Le spuse că în seara aceea cumnatele ei găteau, şi că avea să fie o masă simplă, cu cârnaţi polonezi, găluşti, legume gătite la abur şi alte mâncăruri care le plăceau şi pe care ştiau să le gătească. Spera ca Nick să nu se supere.

– Voiam să-i duc pe băieţi la cort, îi spuse el zâmbind. Încercase să le ofere mese îndestulate de câte ori putea fiindcă erau în creştere. Uneori, însă, mâncau ce se găsea. Nick se plictisise de cortul-cantină, dar recunoscu degrabă că nu se prea pricepea la gătit. Din fericire, Gallina şi Serghei erau generoşi şi îi invitau des la masă, adesea oferindu-le preparate ceheşti delicioase, cu care el şi băieţii se delectau.

– Ne-ar face mare plăcere. Îi mulţumi Christiannei pentru invitaţie, iar ea îi spuse să vină pe la şapte.

La circ se vorbea mult despre Varşovia în ultima vreme. Oraşul fusese înconjurat de nazişti cu o lună înainte, iar asta îi speriase pe mulţi dintre ei. Nick era sigur că şi familia Christiannei era

îngrijorată din cauza asta. Probabil avea să fie subiectul principal de discuţie din seara aceea. Avuseseră loc şi câteva certuri la circ pe tema asta. Spiritele erau încinse şi teama pentru cei dragi care rămăseseră în ţările lor de origine îi afecta pe toţi. Nişte gimnaşti polonezi se luaseră la bătaie cu câţiva germani, drept pentru care John Ringling North trimisese memoriu general, rugându-i pe toţi să se poarte civilizat, indiferent de naţionalitate sau de simpatiile pe care le aveau faţă de părţile implicate în război. O trupă de britanici care avea un număr ecvestru intrase, de asemenea, în conflict cu nişte germani.

Se zvonise că Nick şi băieţii lui fuseseră siliţi să părăsească Germania din pricina unei legături cu evreii, prin urmare tabăra anti-germană îl lăsă în pace. Dacă n-ar fi circulat zvonul ăsta, ar fi riscat să fie atacat şi el, dar deocamdată nu se întâmplase nimic. Avea grijă să nu discute despre politică decât cu Christianna, Gallina sau cu Serghei, care îi erau cei mai apropiaţi prieteni. Nu era un secret că îl ura pe Hitler, din motive întemeiate, dar în majoritatea timpului era foarte rezervat. Părea cea mai înţeleaptă atitudine. Doi germani care aveau un număr cu tigri erau simpatizanţi ai lui Hitler. Nick se ţinu deoparte şi nu comentă nimic de faţă cu ei. Avea destule pe cap cu ce se întâmpla în Germania. Era înnebunit de îngrijorare din pricina tatălui său, a lui Alex şi a Mariannei. Scrisorile ajungeau mult mai greu acum şi trecea multă vreme fără nici o veste de la ei. Era la curent cu ce se întâmpla din ziare sau de la ştirile care se proiectau la cinema, unde se ducea de câte ori era posibil, ca să fie la curent cu ultimele noutăţi din Germania. Totuşi, majoritatea oraşelor mici pe care le vizitaseră abia dacă pomeneau despre război în presă. America nu era implicată, iar în zonele rurale nu-i păsa nimănui.

Familia Markovich ocupa patru rulote. Nick şi băieţii se înfiinţară punctuali la rulota tatălui Christiannei, aşa cum le spusese ea. Nick reuşise să dea o fugă în oraş şi să cumpere flori pentru mătuşa şi pentru cumnatele ei, un buchet mic pentru Christianna şi o sticlă de vodcă pentru bărbaţi. Nu voia să se înfăţişeze cu mâinile goale, iar mătuşa ei, imobilizată în căruciorul cu rotile, era numai zâmbete când el îi întinse buchetul.

– Vă mulţumim pentru invitaţia la cină, domnişoară Markovich. Ştia că mătuşa nu se măritase niciodată. Fusese rănită în tinereţe, la abia optsprezece ani, iar acum avea vreo cincizeci. Era sora lui Sandor Markovich, iar el avusese întotdeauna grijă de ea, cu mult înainte să ajungă şi el în căruciorul cu rotile. Ea le cosea costumele, ţinea evidenţa banilor şi îngrijea de copii. Fusese ca o mamă pentru Christianna, după moartea mamei sale. Era o femeie în vârstă veşnic arţăgoasă, iar Christianna spunea că nu e o persoană fericită. Totuşi, era foarte ataşată de ea, mai mult decât de fraţii ei sau de nevestele acestora, care nu se purtau întotdeauna bine cu ea. Nick bănuia că erau geloşi fiindcă ea era vedeta spectacolului. Nevestele fraţilor ei nu făceau parte din reprezentaţie, dar oricum îi purtau pică pentru frumuseţe, graţie, tinereţe şi talentul de acrobat. Le-ar fi fost şi mai nesuferită dacă ar fi ştiut de relaţia ei cu Nick. Îl socoteau prea bun pentru ea. Deveniseră ţinta invidiei multora deoarece, împreună, erau vedetele spectacolului. Nu le plăcea nici faptul că spectatorii o adorau pe Christianna. Nu făcea decât să aţâţe flacăra invidiei.

Mirosul pătrunzător de cârnaţi şi de mâncare europeană îi aminti imediat lui Nick de mirosurile din casele fermierilor lor chiriaşi. Întotdeauna îi plăcuseră, iar în copilărie îşi dorea să fie invitat la cină în casele lor. Prefera mesele lor simple în locul preparatelor elegante care se serveau la *schloss*, precum gâscă, vânat, raţă sau fazan. Tatălui său îi plăcea să vâneze şi, adesea, serveau carne de vânat. Preferase cârnaţii în copilărie, iar faţa lui Lucas se lumină imediat când văzu ce primeau la cină. Semăna foarte mult cu mâncarea nemţească de la ţară, şi le era familiară. Nick era perfect mulţumit cu o masă simplă şi cu faptul că îi putea cunoaşte familia mai bine. Abia dacă-i cunoştea pe toţi, însă familia ei era considerată nobilă în lumea circului. Christianna avea demnitatea unei prinţese când Nick şi băieţii lui intrară şi le dăruiră femeilor buchetele de flori. Era o întâlnire între aristocraţi.

Fraţii ei se arătară mulţumiţi de sticla de vodcă. Cumpărase cea mai decentă marcă pe care o găsise în piaţa mică din apropiere. Bărbaţii vorbiră o vreme despre război, şi unul dintre fraţii ei îl întrebă de ce plecase din Germania. Nu auzise zvonurile despre Nick, iar Christianna nu-i spusese nimic. Ea rămase cu femeile,

să pregătească cina, şi-i lăsară pe bărbaţi singuri. Mătuşa ei purta o conversaţie însufleţită cu Lucas, care îi povestea că voia să fie clovn când avea să se facă mare. Ea îi spuse că ar trebui, mai degrabă, să aleagă trapezul, dar asta nu-l atrăgea prea mult. Toby şedea şi îi asculta politicos, răspunzând la întrebări când era întrebat. Îi spusese că vrea să se facă veterinar, iar asta ei i se părea plictisitor.

– De ce aţi părăsit Germania ca să veniţi aici? îl întrebă pe Nick fratele cel mai mic.

– Am aflat că mama mea era pe jumătate evreică. N-am cunoscut-o niciodată, răspunse el cu simplitate, privindu-l în ochi. Ştia că cei din familia Markovich nu erau evrei şi habar nu avea ce credeau despre asta, dar nu avea rost să se ascundă, era o realitate.

– Evreii au fost persecutaţi şi alungaţi din ţară. S-a întâmplat tocmai înainte de *Kristallnacht*. A trebuit să plecăm ca să fim în siguranţă. Altfel, am fi sfârşit într-un lagăr de muncă forţată sau la puşcărie. Ăsta era adevărul.

– Nu arăţi a evreu, zise unul dintre fraţii mai mari, întinzând fiecăruia un păhărel de vodcă din sticla pe care o cumpărase Nick. O dădură imediat peste gât, iar Nick se strădui să nu se strâmbe. Nu voia să fie nepoliticos, dar bea foarte rar şi băutura îi ardea gâtlejul.

– Sunt doar pe sfert. Tata e catolic, dar mama era pe jumătate evreică, îi lămuri Nick.

– Şi eşti conte, din câte am auzit, zise el cu o undă sfidătoare în voce, dând un alt păhărel pe gât. Tatăl lor se apropie şi-şi mai turnă şi el o porţie. Părea mulţumit pe când se uita la Nick.

– Probabil a fost o schimbare foarte mare pentru tine. Păstra un ton sarcastic când i se adresa lui Nick.

– Venirea la circ ne-a salvat viaţa, mie şi băieţilor mei. Sunt recunoscător pentru asta. Un prieten mi-a dăruit caii cu care am venit. E tot ce ştiu să fac, să călăresc şi să dresez cai. Am învăţat foarte multe în ultimul an. Simplitatea şi sinceritatea cu care spuse acestea le închise gura tuturor, pentru o clipă. Nick nu-şi dădea aere, era modest şi spunea adevărul.

– Nici o grijă, zise unul dintre fraţi, hohotind brusc, încălzit de al doilea pahar de vodcă, pe când se uita la Nick cu o privire mai prietenoasă. Nici noi nu ne pricepem la altceva, în afară de numărul

la trapez. E de-ajuns. La fel e şi ce faci tu. Apoi, adăugă cu generozitate:

– Eşti bun. Îmi place ce faci cu caii albi. Cum îi înveţi să se ridice aşa?

– O au în sânge, zâmbi Nick. Sunt născuţi şi făcuţi pentru asta. Există o şcoală la Viena unde învaţă toate figurile pe care le fac. Prietenul meu îi dresase deja înainte să mi-i dăruiască. Într-o bună zi, aş vrea să cresc şi eu lipiţani.

– Probabil valorează foarte mult, observă el, iar Nick încuviinţă. Apoi unul dintre ei îi puse întrebarea pe care şi-o puneau cu toţii:

– Crezi că o să rămâi aici?

– Sper. Am nevoie de slujbă şi trebuie să am grijă de cei doi băieţi ai mei. Până îşi face Hitler mendrele, Germania o să fie în ruine. Acum, asta e tot ce avem. Nu ţinea seama de *schloss*-ul şi domeniile pe care le lăsase în Germania, pe care avea să le moştenească într-o bună zi, dacă i se îngăduia, şi dacă Hitler nu mai era la putere sau pierdea războiul. Deocamdată, Nick nu avea acces la ele şi trăia din salariu, la fel ca ei. Ştia că s-ar putea să fie nevoit să facă asta multă vreme. Pusese bani deoparte, ştiind că e tot ce avea, deocamdată.

– Dar voi? Mai aveţi rude în Polonia?

– Doar nişte veri. Cei mai mulţi dintre noi sunt aici. Şi nu suntem evrei, zise Peter simplu.

– Unii dintre jongleri sunt evrei şi încă au rude acolo. Au tot încercat să-i aducă aici, dar n-au reuşit. Eşti norocos că ai plecat din timp.

– Aşa e, încuviinţă Nick. Fuseseră pogromuri în Polonia, Rusia şi Cehoslovacia. Evreii erau duşi în lagăre de muncă forţată şi persecutaţi fără milă sau ucişi. Nick auzise despre asta la ştiri.

– Lucrurile stau foarte prost acolo. Avem noroc că suntem aici.

– Acum, suntem americani, zise cu mândrie Peter, fratele cel mare. La fel sunt soţiile şi tatăl nostru. Suntem americani de douăzeci de ani. Christianna e şi ea cetăţean american. Mătuşa mea a fost nevoită să renunţe la cetăţenia poloneză. Aici e mai bine, pentru noi toţi. America a fost primitoare cu noi, zise el recunoscător. Până atunci, fusese la fel şi cu Nick, dar el încă se simţea german, nu american. Încă se gândea să se întoarcă într-o zi, când lucrurile

aveau să se schimbe, deşi nu mai era sigur că se putea, după tot ce se întâmplase. Nu se simţea ataşat de nici o ţară, nici de cea veche, nici de cea nouă. Nu se ataşase de noua lui ţară, nu îndeajuns cât să vrea să renunţe la moştenire şi la pământurile natale, oricât de cumplită fusese soarta lui acolo. Fusese trădat, dar de Hitler, nu de Germania. Nu se simţea american şi nu credea că avea să se simtă vreodată. Însă admira familia Christiannei fiindcă îmbrăţişase ţara care îi primise şi unde locuiseră atâta timp.

– De ce o lăsaţi să lucreze fără plasă? întrebă Nick domol, profitând de o pauză în conversaţie. Era întrebarea arzătoare pe care voise să le-o pună de când o văzuse prima dată pe sârmă. Brusc, se aşternu tăcerea. Nu-i răspunse nimeni pentru o clipă, apoi tatăl ei grăi din căruciorul cu rotile. Îl urmărise pe Nick îndeaproape, de când intrase în rulotă cu băieţii. Îl plăcea, mai mult decât se aşteptase. Părea un om de treabă şi îşi crescuse bine băieţii, lucru pe care tatăl ei îl respecta.

– Asta vrea publicul şi asta facem. Nu vor să vadă o fetiţă pe sârmă la cinci picioare de pământ, cu o prăjină de echilibru şi un canar pe creştet. Oamenii respectă curajul. E o fată curajoasă. La fel a fost şi soţia mea. Nu câştigi nimic în viaţă dacă nu rişti. Ei nu înţeleg asta, dar respectă talentul. Nu e uşor să fii acolo, sus, iar Christianna e foarte bună la asta. Are un dar natural, mai mult decât mine, mătuşa sau mama ei. Nu ştim despre sora ei, dacă va încerca vreodată, s-ar putea să nu. Christianna o are în sânge. Asta nu se poate spune despre oricine. E un talent să fii sus acolo, nu e ceva ce înveţi sau pur şi simplu hotărăşti să faci. La fel e şi cu armăsarii tăi. Zici că sunt născuţi să facă figurile acelea. La fel e şi Christianna. Trebuie să-şi folosească darul.

– Şi dacă se prăbuşeşte? întrebă Nick, străduindu-se să înţeleagă pe deplin ceea ce spusese şi ceea ce îi motiva. Într-un fel, erau nişte gladiatori, pregătiţi să se arunce în luptă şi să înfrunte moartea în fiecare zi. Doar că nu ei, ci Christianna privea moartea în faţă la fiecare spectacol. Nu mai voia s-o vadă făcând asta. O iubea prea mult ca s-o piardă din pricina acrobaţiei.

– Nu o să cadă, zise tatăl ei cu încredere. E prea talentată, mult mai bună decât maică-sa. N-o să cadă. În fiecare zi află că poate face

ceva dificil, ceva ce ar putea s-o sperie, dar de fiecare dată reuşeşte să treacă peste asta. În felul acesta, capătă putere.

Îi putea aduce şi moartea, Nick ştia asta, dar nu era chip să-i convingă. Erau războinici care lăsau o fată mărunţică şi graţioasă să le poarte bătăliile. Ura lucrul acesta, dar nu voia să spună prea multe de la prima întâlnire. Era evident ce credea despre asta.

– Ţi-ai putea frânge gâtul şi dacă ai cădea de pe cal. Totuşi, asta nu te opreşte. Ştii ce faci, la fel ca ea. Avea dreptate, şi Nick îşi dădu seama că putea avea câştig de cauză, cel puţin în seara aceea.

– E greu pentru alţii să înţeleagă.

– Poate suntem cu toţii curajoşi şi nebuni, zise Nick cu un aer filosofic. Însă el şi Christianna îşi asumau toate riscurile, nu ceilalţi. Tatăl, mama şi mătuşa ei şi le asumaseră, dar fraţii ei erau simpli observatori, care alergau pe lângă prinţesă când se pogora din înălţimi. Prinţesa era cea care se prindea în luptă cu zmeii, zi de zi, neînfricată. O făcea fiindcă asta aşteptau de la ea şi nu voia să-i dezamăgească. În ceea ce-i privea, pe ei şi pe Christianna, era moştenirea şi datoria ei.

Fratele mai mic turnă o a treia rundă de vodcă, pe care Nick o refuză. Nevestele lor aşezară cina pe masă şi, câteva clipe mai târziu, luară loc, înghesuiţi în rulotă, dinaintea farfuriilor. Christianna se aşeză lângă Nick, pe singurul loc liber, fără să-şi dea seama că fraţii ei îl lăsaseră liber anume pentru ea. Era felul lor de a-i da de înţeles că erau de acord cu alegerea ei. Nick nu era unul dintre ei, dar îl respectau pentru cinstea lui şi pentru felul clar şi simplu în care le arăta ce gândea şi cine era. Tatăl ei conversă îndelung cu el la cină. După ce isprăviră, femeile strânseră vasele, iar Nick fu invitat la o partidă de pocher. Se învoi bucuros, era un joc care-i plăcea şi lui şi pe care-l juca bine. Pierdu, însă nu fără a opune rezistenţă. La plecare, bărbaţii se bătură pe umăr şi se îmbrăţişară. Fraţii ei erau destul de beţi, în schimb Nick şi tatăl ei erau treji. La plecare, schimbară câteva priviri. Femeile se duseseră la culcare cu mult timp înainte, iar Christianna se jucase în linişte nişte jocuri cu băieţii. Lucas câştiga şi chicotea de plăcere.

– Vă mulţumim că ne-aţi acceptat invitaţia la cină, zise Sandor cu diplomaţie. Era felul lui de a-i arăta că era de acord cu el, fără a-i spune pe şleau.

– Vă mulţumim că ne-aţi invitat. Totul a fost delicios. Nick zâmbi către bărbatul din căruciorul cu rotile, care-l privea cu o curiozitate şi un respect nou câştigat.

– Eşti un om cinstit. Îmi place asta. Nu-ţi face griji în privinţa Christiannei, n-o să cadă, zise el din nou. Acum, vedea că Nick ţinea la ea, deşi nu ştia cât de mult şi de câtă vreme. Nu voia totuşi ca fiica lui să sufere sau să sfârşească cu inima frântă, tânjind după un bărbat din altă lume. Tatăl ei vedea bine că Nick nu făcea parte din lumea lor. Dacă se întorcea în Germania, n-avea s-o ia niciodată cu el, în lumea de dinainte. Ea nu avea să fie acceptată acolo, nu avea să se potrivească.

– Sper să nu, zise Nick domol, referindu-se la convingerea tatălui că Christianna nu avea să cadă. Pentru el, ar fi fost o pierdere cumplită, dar nu-i mărturisi asta tatălui ei. Nu era nevoie, i-o putea citi în priviri.

– Sper să ai dreptate.

– Ai grijă doar să nu cadă de pe unul dintre caii tăi, îl avertiză tatăl ei, glumind doar pe jumătate.

– Aş împuşca calul cu mâna mea dacă s-ar întâmpla, zise el cu sinceritate. Era profund îndrăgostit de ea şi voia să o apere de orice rău.

– Mai treceţi pe la noi. Sandor Markovich era sincer şi zâmbi când îşi dădu mâna cu Nick. Christianna îi urmărea din locul în care şedea.

– Mulţumim, o să mai venim. V-aş invita la rulota noastră, dar ar trebui să cumpăr hot dog de la cortul-cantină. Sunt un bucătar jalnic, zise Nick modest, iar bărbatul în căruciorul cu rotile râse.

– O să vă ducem la un restaurant polonez, îi promise. Au mâncare foarte bună, mai bună decât cea pe care au gătit-o nurorile mele în seara asta. Mergem des acolo în pauze. Lui Nick i se păru că ar putea fi plăcut. Îşi chemă băieţii şi le spuse că era timpul să plece. Îşi luară jachetele, iar Christianna îi conduse afară din rulotă, în aerul răcoros

al nopții. Plouase, dar între timp ploaia stătuse și aerul era proaspăt. Pe cer se iviseră stelele.

– Te-au plăcut, zise ea încetișor, să nu audă nimeni. Băieții erau ceva mai încolo, stând de vorbă între ei și neacordându-le atenție.

– Le-a plăcut să mă bată la pocher. Pierduse zece dolari, ceea ce pentru el însemna mult, dar era dispus să-i sacrifice dacă asta îmbunătățea relația cu familia. Și el era de părere că seara decursese bine. Îi plăcuseră, cu toate că detesta atitudinea lor față de ea și nepăsarea pe care o arătau când venea vorba de primejdiile care o amenințau, de parcă erau mulțumiți să lase bunăstarea ei în voia sorții, nu s-o protejeze.

– Nu, chiar te-au plăcut, până și tata. Ai fost foarte drăguț cu ei. Îi mulțumi din priviri.

– Și ei au fost drăguți cu mine. Erau colțuroși uneori, dar le vedea calitățile. Proveneau din altă cultură decât a lui, trăiau în tradiția circului, dar îi respecta. Voia doar să nu-i facă rău Christiannei.

– Pe mâine, zise el, dorindu-și să o poată săruta, dar neîndrăznind de față cu familia ei și cu băieții. Încă voia să protejeze ceea ce aveau, deși erau împreună deja de multe luni. Făcuseră un pas important în seara aceea, cu tatăl și cu frații ei. Nu voia să facă nimic care să pună asta în primejdie. Le dovedise, sau încercase, că era un om onorabil, demn de fiica și sora lor. Spera că, în timp, vor ajunge să respecte ce simțeau el și Christianna unul pentru altul. Între timp, se ținuse tare printre bărbați. Era important în cultura lor și știa că e important și pentru Christianna. Nu era elitistul pe care îl crezuseră a fi. Nu le ascundea nimic, le spusese de ce venise acolo și cât timp avea de gând să stea. Nu știa ce planuri avea, asta era adevărat. Trăiau cu toții într-o lume nesigură. În schimb, le arătase că e un om cinstit, putea fi unul dintre ei și era în stare să-și poarte bătăliile. Deocamdată, era de-ajuns.

– Te iubesc, îi șopti ea lui Nick înainte să plece, departe de urechile băieților.

– Și eu te iubesc, îi răspunse el, apoi se îndreptă cu băieții spre rulotă.

– Au fost drăguți, comentă Toby, surprins că seara fusese atât de plăcută și mâncarea, așa de gustoasă.

– Am bătut-o pe Christianna la cărți, se lăudă Lucas, iar tatăl lui râse.

– Asta e bine. Sper că ai făcut și bani, fiindcă frații ei m-au bătut la pocher. Sunt niște tipi duri.

– Îmi place Christianna, tată, zise Lucas căscând, pe când se îndreptau spre casă.

– Și mie, se confesă Nick, iar Toby îi zâmbi. Își dăduse singur seama de asta de câteva luni.

– Acum, la culcare, zise Nick. Nu era dispus să le mărturisească mai multe. Cinci minute mai târziu, se spălară pe dinți, se îmbrăcară în pijamale și erau deja în pat. Se duse să-i sărute înainte de culcare și reuși cu greu, deoarece dormitorul era foarte mic. Apoi se duse și se așeză în camera de zi, gândindu-se la seara aceea și la familia în care crescuse Christianna.

Nu se înșelase, erau duri, însă mulți oameni de la circ erau așa. Aveau propriile lor reguli și respectau ierarhia stabilită în virtutea a ceea ce făceau. În lumea circului, făceau parte din aristocrație, precum el în lumea lui. Prințesa și Contele, se gândi, lăsând capul pe spate și închizând ochii, cu gândul la ea. Cu ochii minții, revedea numărul lor, cu ea călare pe Atena, iar el, pe Pegas. Nu se mai gândea la ea ca acrobată, era o silfidă vrăjită alături de care călărea pe lipițani. În închipuirea lui, galopau întotdeauna împreună în jurul ringului, pe doi splendizi cai albi, ținându-se de mână. Era singura imagine cu ea pe care voia s-o rețină. Era femeia visurilor sale.

Capitolul 14

La sfârşitul lui noiembrie, pe când americanii sărbătoreau Ziua Recunoştinţei, situaţia se înrăutăţea în continuare în Europa. Evreii polonezi erau siliţi să poarte steaua galbenă a lui David pe piept sau pe o banderolă, pentru a se deosebi de ceilalţi. Cinci zile mai târziu, se înfiinţă primul ghetou polonez.

Odată cu declararea războiului, în Germania se introdusese raţionalizarea, dar la început măsura nu fusese severă. Hitler nu voia ca germanii să fie lipsiţi de cele necesare şi să le fie afectat moralul, motiv pentru care, în ciuda cartelelor de raţionalizare, schimbările nu păruseră radicale. Aveau destule alimente şi îmbrăcăminte, deşi nu se prea găsea combustibil. Evreii primeau raţii mai mici, în conformitate cu politica lui Hitler faţă de ei.

Bărbaţii tineri fuseseră recrutaţi când se declarase războiul, aşa că peste tot roiau oameni în uniformă, chiar şi în regiunea bavareză liniştită unde locuia Alex cu fiica lui. Deşi aveau destule alimente, era cu neputinţă să încălzească conacul cu puţinul combustibil de care dispuneau. Focul ardea neîncetat în şeminee, dar conacul era mare şi rece, iar Marianne suferea de frig tot timpul. Nu mai mergea la şcoală şi îşi petrecea tot timpul acasă, ocupându-se cu treburi casnice şi pregătind pansamente pentru răniţii din spitale.

Alex rămăsese fără grăjdari şi îngrijitori, deoarece fuseseră recrutaţi. Acum, el şi Marianne se îngrijeau de cai, cu ajutorul câtorva băieţi de la ferme, care erau prea mici ca să fie chemaţi la arme. Caii le ocupau timpul în întregime, iar Alex fusese prevenit

că puteau fi confiscaţi de Wehrmacht, deoarece erau nişte exemplare splendide. I se dăduse de înţeles că populaţia civilă nu mai avea nevoie de asemenea cai când doi ofiţeri de cavalerie îi făcuseră o vizită şi trecuseră pe la grajduri. Erau o ţară în război.

Marta pregătea în continuare mese bogate. Folosea cartelele lor de raţionalizare cu „marken" pentru a obţine alimentele de care aveau nevoie, deşi în cantităţi ceva mai mici. Totuşi, reuşea să pregătească aceleaşi feluri de mâncare excelente. Singurele lipsuri simţitoare erau cafeaua, portocalele, bananele şi ciocolata. În schimb, aveau destulă carne, ouă şi legume. Cartelele de raţionalizare se puteau folosi, de asemenea, şi în restaurante.

Alex era recunoscător că nu avea băieţi, să-i vadă trimişi la război, şi că o putea ţine pe Marianne alături de el. Era uşurat pentru Nick deoarece scăpase cu băieţii înainte de izbucnirea războiului. Îl ura profund pe Hitler şi tot ceea ce reprezenta. Ştia că tatăl lui Nick simţea acelaşi lucru, mai ales după cele întâmplate. Descoperirea legată de mama lui Nick îl lăsase singur pe moşie, aşteptând cu nerăbdare fiecare scrisoare trimisă de Nick.

Alex îl vizita în fiecare zi şi-l văzuse îmbătrânind uimitor de repede în anul care se scursese de la plecarea lui Nick. Era cu totul alt om, furios, plin de amărăciune, dezgustat de tot ce vedea în jur. Dacă Alex nu venea în vizită, petrecea zile întregi fără a vorbi cu nimeni. Refuza să iasă şi îşi pierduse interesul faţă de propriile domenii. Nu avea prin preajmă bărbaţi tineri care să-l ajute. Dacă Nick şi băieţii lui nu puteau moşteni nimic, totul începuse să-şi piardă sensul pentru Paul.

Nici lui Alex nu-i plăcea ce se întâmpla, dar era mai tânăr şi încă putea concepe o lume şi o viaţă după război, când Hitler n-ar mai fi existat. Paul nu-şi putea închipui decât distrugerea totală a ţării şi îşi pierduse speranţa de a-şi revedea vreodată nepoţii. Zilele şi nopţile deveneau tot mai lungi, pe măsură ce Hitler acapara ţările mai mici din Europa, lipsite de apărare în calea invaziei. Alex băgă de seamă înainte de Crăciun că tatăl lui Nick căpătase o tuse păcătoasă. Se îmbolnăvise de mai multe ori anul trecut, lucru care îl slăbise, deşi nu era foarte bătrân, dar nu arăta deloc bine. Alex îl invită pe Paul să petreacă ajunul de Crăciun împreună cu ei, dar Paul avea febră

şi nu veni. Alex se duse călare să-l vadă, în loc să ia cina cu Marianne. Când ajunse la conacul von Bingen, îl găsi pe Paul delirând din pricina febrei. O rugă pe menajeră să cheme doctorul şi femeia îi făgădui că o să se ocupe de asta.

– E foarte bolnav, tată? îl întrebă Marianne, cu o privire îngrijorată, iar tatăl ei încuviinţă. În seara aceea, primiră la cină pui cu cartofi şi un sos excelent gătit de Marta. Era o masă îndestulată, care-i făcea să uite de raţionalizare, deşi Marta folosise cartelele pentru a cumpăra ingredientele.

Într-o oarecare măsură, Alex se socotea intangibil, din pricina statutului său. Totuşi, statul se aştepta de la el să facă tot posibilul pentru a sprijini eforturile celui de-al Treilea Reich, atât din punct de vedere material, cât şi prin atitudine, pentru a oferi un exemplu comunităţii. Marianne arăta şi ea palidă şi obosită. Trudea din greu la grajduri, îngrijind caii umăr la umăr cu el. Făcea o muncă de bărbaţi, iar noaptea, tremura de frig. Privaţiunile războiului se făcuseră simţite foarte repede, iar Alex era îngrijorat din pricina ei şi de faptul că o ţinea într-o ţară aflată în război. Mai că îşi dorea să fi plecat şi ea în America, cu Nick şi cu băieţii. Cel puţin, acolo erau în siguranţă, iar America nu avea de gând să intre în război. Franklin D. Roosevelt subliniase acest lucru, drept urmare Aliaţii fuseseră siliţi să se apere singuri în Europa, fără speranţa unui ajutor din străinătate. Era o situaţie înspăimântătoare, iar Alex îi înţelegea foarte bine importanţa, deşi nu vorbise despre asta cu Marianne.

Poveştile lui Toby despre viaţa la circ i se păreau acum şi mai ireale, în comparaţie cu ceea ce trăiau ei în Germania. Părea foarte interesant ceea ce făcea, călărind lipiţanii cu tatăl lui, călătorind prin toată ţara, pe când Lucas se juca cu clovnii şi călărea pe elefant în parada de la final. Nimic din experienţa ei de acum sau de până acum nu se asemăna cu viaţa prietenului său, mai ales cât timp Germania era în război şi trăiau cu apăsarea şi grija permanentă a acestei realităţi. În afară de asta, era o iarnă deosebit de geroasă. Toby spunea că în Florida e cald. Se întorseseră să petreacă iarna în Sarasota, unde mergea la şcoală şi se bucura de prieteni. De câte ori citea scrisorile de la ei, Marianne se simţea în vârstă de o sută de ani. Nici nu-i putea mărturisi cât de deprimant era acum în Germania,

căci cenzorii aveau să înnegrească sau să distrugă scrisorile. Drept urmare, trebuia să spună că totul e în regulă şi că ei sunt bine, lucru deloc adevărat.

– Da, cred că e foarte bolnav, îi spuse Alex cinstit despre tatăl lui Nick. Mai rău, avusese senzaţia că Paul îşi pierduse dorinţa de a trăi. Ura ce se întâmplase în ţara lui de baştină, fusese despărţit de familie, iar războiul putea dura foarte mult, prea mult pentru Paul. Slăbise simţitor în ultimele câteva luni şi era subnutrit, căci refuza să mănânce singur. Alex se temea că era prea bătrân, firav şi descurajat pentru a supravieţui anilor lungi de război.

– Sper să fie mai bine în curând, zise Marianne, pe când isprăveau cina. Când văzu că tatăl ei se pregăteşte să-l viziteze din nou, îl întrebă dacă putea merge şi ea. El şovăi, nevrând să o scoată din casă, la frig, ca să nu se îmbolnăvească. Totuşi, se înmuie când ea îl imploră. Merseră călare, pe acelaşi cal, ca să nu risipească benzina, căci era greu de găsit în acele zile.

Priponiră caii în faţa conacului, după ce trecuseră de *schloss*-ul întunecat. Fiind nelocuit, luminile nu erau aprinse niciodată noaptea. Mai trecea pe la el Ursula, menajera lui Paul, o femeie de la una dintre ferme, care-şi petrecuse acolo toată viaţa. În rest, Paul era singur. În seara aceea, Ursula se afla încă acolo şi părea îngrijorată. Doctorul tocmai le făcuse o vizită şi spusese că se întoarce a doua zi de dimineaţă. Avea puţine medicamente pentru el, echipamentele şi produsele medicale erau trimise la armată, pentru soldaţi, şi erau greu de găsit. Însă Paul refuzase tratamentul şi insistase că se simte bine.

Alex intră singur în dormitorul lui Paul şi o lăsă pe Marianne cu Ursula, în bucătărie. Acolo, băură nişte apă caldă, ca să se încălzească. Conacul era aproape la fel de friguros ca Hemmerle Schloss.

Când îl auzi, Paul deschise ochii, dar lui Alex nu-i plăcu ce vedea. Privirea îi părea absentă, obrajii îi erau aprinşi şi străluceau. Părea obosit şi voia să doarmă.

– Cum vă simţiţi? întrebă Alex şi îşi trase un scaun lângă pat, apoi se aşeză şi mângâie cu blândeţe mâna bătrânului. Era subţire, cu venele ieşite în relief şi acoperită de pete pe care Alex nu le mai

văzuse înainte. Până la plecarea lui Nick, Paul nu-i păruse lui Alex niciodată bătrân. Acum, în schimb, arăta foarte în vârstă.

– Obosit, şopti Paul, apoi fu cuprins de o tuse convulsivă. Alex aşteptă să-i treacă şi îi dădu o înghiţitură de apă, înainte de a-i vorbi din nou.

– Trebuie să vă întremaţi. Lui Nick n-o să-i placă treaba asta. Contează pe dumneavoastră să vă ocupaţi de toate până la întoarcerea lui.

– Până atunci voi fi mort, zise Paul cu simplitate, părând împăcat cu sine însuşi.

– Nu. Nick o să dea vina pe mine dacă se întâmplă aşa ceva. Alex zâmbi spre bărbatul care-i fusese ca un tată de când îl pierduse pe al său, la o vârstă fragedă. Paul îi oferea adesea sfaturi despre cum să administreze domeniile şi îl învăţase tot ce ştia, deşi nu reuşise să-şi înveţe propriul fiu. Totuşi, Alex moştenise pământurile când era tânăr, în vreme ce Nick se putuse bizui pe tatăl lui.

– O să fie un război lung, zise Paul încet, după ce-şi recăpătă răsuflarea. Britanicii o să lupte din greu, să sperăm că şi francezii. Şi alţii. N-o să lase monstrul să pună gheara pe Europa. Cine ştie? S-ar putea ca şi americanii să se implice, într-o bună zi. Dar n-o să se termine prea curând. N-o să renunţe până ce nu-l distrug şi, pentru Dumnezeu, sper să se întâmple asta înainte să ne distrugă pe toţi şi tot ce reprezintă ţara asta. Sunt prea bătrân ca să urmăresc bătălia asta. Sunt obosit. Se întoarse spre Alex cu o privire atât de tristă, încât îi frânse inima. Simţea că se stinge sub privirile lui şi nu ştia cum putea împiedica asta. Tatăl lui Nick îşi pierduse dorinţa de a trăi.

– Mi-e dor de fiul meu. Dacă mor, să-i spui cât de mult îl iubesc. Toate acestea îl vor aştepta când se va termina războiul. Vreau ca el şi băieţii să se întoarcă atunci. Toate sunt ale lui. Nu-l pot împiedica la nesfârşit să-şi ceară moştenirea, mai ales după ce dispare monstrul ăla.

– Atunci, rămâneţi aici şi aveţi grijă de toate până la întoarcerea lui, zise Alex cu o voce mai puternică, încercând să-l convingă să se ţină tare, dar Paul clătină din cap şi întoarse privirea. Puţin mai târziu, Alex observă că adormise şi părăsi încăperea.

– Cum se simte? îl întrebă Ursula când se întoarse în bucătărie. Era sigur că, dacă Nick şi băieţii ar fi fost acolo, s-ar fi luptat să trăiască. Din păcate, nu-i mai păsa, fără ei şi fără speranţa de a-i revedea prea curând.

– Nu e bine, zise Alex cu sinceritate, iar ochii Mariannei se umplură de lacrimi. Paul von Bingen fusese ca un bunic pentru ea, singurul pe care îl cunoscuse.

– Când vine doctorul mâine dimineaţă?

– A zis că încearcă să vină la opt.

– O să revin atunci, îi spuse Alex. Ea îl încredinţă că urma să petreacă noaptea la conac, chiar dacă era Ajunul Crăciunului. Câteva minute mai târziu, el şi Marianne se îndreptară călare spre conacul lor şi se abătură prin sat, ca să meargă la slujbă, la biserica satului. Când ajunseră, se cânta „Silent Night", dar nu era prea multă lume. Se aflau acolo doar femei, copii şi bătrâni. Era ruşinos pentru un bărbat tânăr să fi rămas acasă, iar Marianne îşi întrebase tatăl de multe ori dacă avea să fie recrutat şi el. O încredinţă că, la patruzeci şi opt de ani, era prea bătrân pentru aşa ceva.

După slujba de la bisericuţă, se întoarseră la conac şi petrecură seara împreună, în biblioteca tatălui ei, unde făcură focul în şemineu, încercând să se încălzească. Era cel mai trist Crăciun pe care îl trăiseră. Acum, se aveau doar unul pe altul.

Dimineaţa, după o noapte scurtă în care se sucise şi se învârtise, Alex se duse pe la Paul să vadă ce face. Se alarmă când descoperi că se simţea mai rău. Doctorul era încă acolo. După ce îl ascultă, constată că are pneumonie şi îi spuse sincer lui Alex că avea puţine speranţe de însănătoşire. Totul depindea de voinţa lui de a lupta şi, din câte vedea, Paul nu-şi dorea să trăiască. Îşi petrecu restul zilei moţăind, iar a doua zi alunecă într-o stare de semiconştienţă, aproape comatoasă. Alex rămase de veghe la căpătâiul lui. În fiecare zi, Marianne venea călare pe acolo ca să-i ţină de urât tatălui ei, dar trebuia să se întoarcă la conac, să aibă grijă de cai. Revenea înainte de cină, petreceau un timp împreună în salon şi luau masa în bucătărie.

Pentru câteva momente scurte în Ajunul Anului Nou, Paul deschise în sfârşit ochii şi îl privi pe Alex. Părea că, până la urmă, avea să se refacă.

– Eşti tot aici? Părea surprins, iar Alex se aplecă peste el în camera întunecată şi îi zâmbi. Nu ai lucruri mai bune de făcut?

– Nu, nu am, zise Alex hotărât. Vreau doar să vă faceţi mai bine. Marianne e şi ea aici, la parter. Cum vă simţiţi? întrebă Alex, plin de speranţă. Însă vedea că Paul ardea în continuare de febră, cu toate că era mai lucid decât fusese în ultimele zile.

– Mă simt bine, zise Paul cu o voce puternică şi limpede. Se ridică în capul oaselor câteva minute şi sorbi din ciorba pe care Ursula i-o lăsase lângă pat. Mă simt mult mai bine. Ai veşti de la Nick? Era singurul lucru care-l interesa şi singura întrebare pe care i-o tot pusese lui Alex în anul care se scursese, de câte ori se întâlneau, deşi Nick îi scria regulat tatălui său.

– Sunt încă în Florida, unde petrec iarna. Şi el, şi băieţii sunt bine. Nick nu-i mărturisise lui Alex că se îndrăgostise de Christianna. Ştia că ceea ce trăia avea să fie atât de străin pentru prietenul său încât n-avea cum să-i explice, aşa că nici nu încercă. Era sigur că Alex nu avea să fie de acord şi urma să-i spună că-şi pierduse minţile. Însă Alex nu putea înţelege viaţa pe care o duceau acolo sau oamenii care făceau parte din ea. Tatăl lui, cu atât mai puţin.

– Voiau să pună lumânări în bradul de Crăciun, ca aici. Nick nu-i spusese că bradul avea două picioare înălţime şi şedea pe masă, în rulota lor, sau că fuseseră siliţi să stingă lumânările repede, de teama unui incendiu.

– E bine ca băieţii să nu uite tradiţiile, zise Paul cu o privire mulţumită, apoi se întinse din nou şi închise ochii. Părea obosit, iar Alex hotărî să rămână acolo peste noapte, alături de el, cu toate că Paul părea mai bine şi mai întremat când se culcă. Paul mai deschise o dată ochii chiar după miezul nopţii, în primele clipe ale noului an, şi-i zâmbi lui Alex, care îşi dădu imediat seama că îl lua drept Nick.

– Vino acasă repede. E nevoie de tine aici, şopti el.

– Vin, îi făgădui Alex în locul prietenului său. Şi eu am nevoie de tine, tată, adăugă mai apoi, în numele amândurora. Nu putea suporta gândul de a-l pierde pe bătrânul pe care îl iubea, şi ştia că pierderea avea să-l nenorocească pe Nick.

Paul zâmbi, îl privi din nou, dădu din cap şi adormi la loc. Dormi câteva ore, iar Alex moţăi lângă el. Când răsări soarele, Alex se uită

la el şi înţelese imediat ce se întâmplase. Paul von Bingen murise liniştit în somn. Se dusese. Alex stătu şi-l privi o vreme, mângâindu-i cu blândeţe mâna care începuse deja să se răcească. Inima îi sângera de durere, pe când lacrimile i se prelingeau pe obraji. Îşi dădu seama că îl aştepta partea cea mai grea. Trebuia să-i spună lui Nick.

Capitolul 15

Nick petrecu Ajunul Crăciunului în rulotă, cu Toby şi Lucas. Le dărui fiecăruia un pulover şi un joc pe care le cumpărase în Sarasota. Christiannei îi dărui un medalion delicat din aur, în formă de inimioară, pe care ea şi-l puse imediat la gât. Decupă o fotografie mică cu el din programul circului şi o aşeză în medalion. Era încântată. Ea îi tricotase un fular din lână neagră, moale, ca să-i ţină de cald în nopţile reci când erau în turneu. În timpul vacanţei, petrecură cât mai mult timp împreună fără a trezi bănuieli, iar ea li se alătură când petrecură ziua de Crăciun cu Gallina, Serghei şi copiii. În ciuda aşa-zisei rivalităţi dintre familii, cele două femei râseră laolaltă cu ceilalţi şi se simţiră foarte bine. Nick şi copiii petrecuseră şi ei Ziua Recunoştinţei cu ei, erau prietenii cei mai apropiaţi.

– E o fată de treabă, îi spuse mai apoi Gallina lui Nick, aruncându-i o privire maternă, cum se uita şi la Toby. Când o să recunoaşteţi că v-aţi îndrăgostit? De cât timp durează? Nu credeţi că aveţi dreptul să fiţi fericiţi? Nu puteţi păstra un secret pentru totdeauna, şi cine vă vede împreună, ştie.

– De când ştii? o întrebă el ruşinat, întrebându-se dacă fuseseră mai puţin discreţi decât crezuseră. Dar Gallina era femeie deşteaptă şi îl cunoştea deja foarte bine. Sentimentele lui puternice faţă de Christianna erau greu de ascuns. Chiar şi băieţii lui îşi dăduseră seama şi erau mulţumiţi. O plăceau foarte mult. Lucas declară chiar

că spera ca tatăl lui să se însoare cu ea într-o bună zi, ca s-o poată păstra, iar Toby se arătă de acord.

– Ştiu de câteva luni, răspunse Gallina, iar el izbucni în râs.

– Nu-i chip să ţii ceva secret pe aici. Nu eram sigur ce o să creadă familia ei despre asta, şi nu vreau să complic lucrurile pentru ea. Sunt foarte protectori cu ea.

– Mai puţin când îi dau voie să meargă pe sârmă, zise Gallina cu o privire vădit dezaprobatoare. Ea renunţase să mai lucreze fără plasă cu o lună înainte, la insistenţele lui Serghei. Dar Christianna intra în arenă seară de seară, riscându-şi viaţa, spre încântarea spectatorilor. Nick detesta fiecare minut, dar era întotdeauna acolo, cu ochii la ea. Nu suporta să fie în altă parte. De câte ori era posibil, petreceau o noapte împreună, dar trebuiau să aibă mare grijă ca să nu fie descoperiţi. Nu voia să-i afecteze reputaţia în nici un fel şi o trata cu profund respect. Din fericire, nu avuseseră scăpări în viaţa lor sexuală şi nu rămăsese însărcinată. Avea întotdeauna grijă să o protejeze.

Nick ţinu seama de ce-i spusese Gallina. Petrecu Revelionul alături de ei, împreună cu Christianna. A doua zi, vorbi cu ea înainte de a lua cina cu familia ei la restaurantul polonez, preferat al tatălui ei din Sarasota. Îi invitase pe Nick şi pe băieţi să sărbătorească Anul Nou.

– Ce-ar fi să spunem familiei tale despre noi într-una din zilele astea? o întrebă Nick cu prudenţă, după ce hrănise şi adăpase caii, iar ea venise să-i ţină de urât. Ei îi plăcea să o hrănească pe Atena şi se obişnuise deja cu ea.

– Mă întrebam acelaşi lucru, recunoscu Christianna.

– O să se supere? o întrebă el, părând îngrijorat. El se simţea în stare să-i înfrunte, dar nu voia ca supărarea familiei să se reverse asupra ei. Era tocmai ce-i lipsea, cu patru fraţi şi un tată care îi urmăreau fiecare mişcare.

– Te plac, zise Christianna cu un zâmbet timid, mângâind iapa lipiţană, care îşi lipi botul de ea. Şi oricum, bănuiesc ceva.

– S-ar putea să nu cadă prea bine vârsta mea.

– Se tem că o să pleci, zise ea cu simplitate. Îl întrebaseră şi pe el acelaşi lucru. Sau că o să vrei să te amesteci, adăugă ea. Nu uitaseră

părerile lui despre evoluția Christiannei pe sârmă, ba chiar îi spuseseră și ei că era îngrijorat din pricina asta.

– N-am de gând să plec prea curând, zise Nick domol. E război în Europa. Am fost silit să plec din Germania și n-am unde să mă duc. Nu știu dacă o să mă mai întorc vreodată acolo, chiar și după război. Nu pot, dacă nu se schimbă lucrurile. Așadar, nu se pune problema să plec. Dar da, s-ar putea să intervin dacă nu îți îngăduie să renunți la numărul pe sârmă. O să obiectez în continuare la asta. Știi ce părere am. Vreau doar să te lase să lucrezi cu plasă. Nu cred că cer prea mult. Dacă îți dau voie să lucrezi cu plasă, n-ai decât să mergi pe sârmă și până la nouăzeci de ani, nu mă interesează. Fără plasă, o să protestez de câte ori am ocazia.

Era întotdeauna cinstit cu ea și fusese la fel și cu familia ei. Dar era suficient de politicos încât să nu deschidă mereu acest subiect. Le spusese ce părere are și apoi se retrăsese. Era respectuos și politicos, iar Christianna îl iubea și pentru asta.

– Ce vrei să le dezvăluim, dacă le spunem ceva? întrebă Nick, curios.

– Că ne iubim. Cred că e suficient.

– Dacă vor să știe mai multe? o întrebă Nick.

– Ce altceva ar mai fi?

– Ar putea să vrea să știe dacă am de gând să mă însor cu tine, zise el cu blândețe. Erau lucrurile pe care toți tații voiau să le știe.

– Nu e nevoie să-i spui asta, zise ea roșind și se întoarse cu spatele, ocupându-se de Atena. El o privi și, zâmbind, se îndreptă spre ea, care se ascunsese în spatele calului.

– Nu fugi de mine, zise el cu un zâmbet, îndepărtând-o ușor de iapă și întorcându-i fața către a lui. Nu trebuie să te ascunzi de mine. Te iubesc. Vreau să mă însor cu tine într-o zi, dar nu înainte de a-ți putea oferi o viață bună. Nu-i mai spusese asta până atunci, iar ea își îngropă fața în pieptul lui. Se întrebase, dar n-ar fi îndrăznit niciodată să mărturisească asta.

– Asta e o viață bună, zise ea, privindu-l în ochi.

– Nu e îndeajuns de bună. Vreau să-ți ofer mai mult decât atât, o rulotă și o plasă pentru reprezentația ta, dacă îl pot convinge pe tatăl tău. Meriți mult mai mult, Christianna. Într-o bună zi, vreau

să-ţi ofer mult mai mult. Mi-ar plăcea să cumpăr o fermă în Santa Ynez Valley. Îi stăruia în minte de când o vizitaseră împreună. Fie în Santa Ynez, fie altundeva. Într-un loc unde putem creşte cai şi duce o viaţă liniştită.

– Şi eu ce-aş face? îl întrebă ea, zâmbind. Era o discuţie importantă pe care nu o mai purtaseră până atunci, despre viitorul şi despre visele lor. Ea ştia la ce visează Nick, însă nu ştia totul.

– Ai avea grijă de mine, zise el cu un zâmbet larg, şi ai face copii, dacă ţi-ai dori. Asta depinde de tine. Mie mi-ar plăcea, dar eu am băieţii. Mi-ar plăcea să am un copil cu tine când ne căsătorim. Dar, câtă vreme te am pe tine, sunt fericit. Restul e hotărârea ta.

– Nu vrei să te întorci în Germania? îl întrebă ea, curioasă. La fel ca fraţii ei, avea sentimentul că, într-o bună zi, avea să-şi dorească să se întoarcă în lumea lui, chiar dacă era copleşit de amărăciune deoarece fusese silit să o părăsească.

– Nu ştiu. Depinde ce se întâmplă acolo după război. Nu sunt sigur ce mi-ar mai rămâne acolo sau cum m-aş simţi, după ce am fost izgoniţi. Fusese o lovitură crudă. Tatăl meu e în Germania, iar asta e important pentru mine. Dacă e bătrân şi are nevoie de mine, m-aş întoarce. Dacă nu, sincer, nu ştiu. Poate am fi mai fericiţi aici. Va trebui să vedem cum o să arate viaţa după război. Nu ştiu dacă voi putea să-mi recuperez domeniile. Şi cine ştie în ce măsură vor distruge ţara? Nu am încredere în Hitler, iar deocamdată, Germania e la mila lui. Când se va sfârşi totul, s-ar putea să nu mai fie ca înainte. Era tot un răspuns cinstit, încerca să fie drept cu ea. Nu te pot cere de soţie acum, Christianna. N-am nimic să-ţi ofer. Dar când o să am, o să te cer de soţie, şi sper că vei accepta. Spunând acestea, îi luă faţa în mâini şi o sărută. Îi spusese tot ce trebuia să ştie şi tot ce voia să audă tatăl ei.

– Te iubesc, adăugă el.

– Şi eu te iubesc. Când o să mă ceri în căsătorie, o să accept, orice-ar fi. Nu-mi pasă. Ştia şi el asta, lucru pentru care o iubea.

– Cred că am lămurit acest detaliu, zise el zâmbind larg, pe când părăseau cortul cailor. Amândoi arătau excepţional de fericiţi când îi luară pe Lucas şi pe Toby şi se alăturară familiei ei la restaurant,

pentru a sărbători Anul Nou. Tatăl ei observă cât de fericiţi păreau. După cină, îi aruncă lui Nick o privire întrebătoare.

– Aveţi ceva să ne spuneţi? începu Sandor. El şi Nick se tutuiau acum, semn că îl plăcea.

Nick îl privi cu nevinovăţie, tachinându-l nitel.

– Cum ar fi? zâmbi Nick, iar Christianna chicoti.

– Ne iubim, tată, zise ea dulce.

– Ştiam asta de câteva luni. Nu sunt orb, pentru numele lui Dumnezeu. Altceva? Planuri? Brusc, părea preocupat, iar privirea i se opri asupra lui Nick.

– Când voi fi sigur că-i pot oferi fiicei tale o viaţă bună, promit să vorbesc cu tine. Îţi dau cuvântul meu.

– Şi o să rămâi la circ? Sandor îl presa şi nu ceda cu uşurinţă.

– Cât doreşte Christianna, dacă e rezonabil, zise Nick cu diplomaţie. Voi face orice îi aduce fericirea. Dar îi spusese deja ce voia şi ce spera pentru ei. Spera că o poate convinge să înceapă o nouă viaţă cu el, în lumea reală.

– În ziua în care ne căsătorim, o să vreau un cadou de nuntă din partea ta.

– Desigur, zise Sandor, desfăcându-şi braţele cu dărnicie. Ce anume?

– O plasă pentru soţia mea, zise Nick, privindu-l în ochi. Pentru o clipă nesfârşită, Markovich nu spuse nimic, apoi clătină încet din cap şi-i scutură mâna lui Nick.

– Aşa să fie. Ai şi tu cuvântul meu. Cei doi păreau mulţumiţi şi, când Nick se gândi mai bine, îşi dădu seama că e un imbold să se însoare mai repede cu ea, ca să o protejeze. Amândoi păreau mulţumiţi cu tocmeala pe care o încheiaseră şi angajamentele pe care şi le luaseră. Acum, că dragostea lor nu mai era un secret, Nick şi Christianna se puteau curta deschis, cu încuviinţarea tatălui ei. Ceru vodcă pentru toată masa, şi toată lumea bău, în afară de Toby şi de Lucas. În seara aceea, erau într-o dispoziţie sărbătorească. Se făcuse aproape miezul nopţii când se întoarseră la circ. Nick voia să ducă băieţii acasă, iar Christianna i se alătură. Fraţii ei rămaseră să mai bea cu taică-său, pe când nevestele şi mătuşa se întoarseră de asemenea la parcul de rulote. Fusese o seară veselă şi nu mai trăiau

sub presiunea de a ascunde ce simţeau unul pentru altul. Nick se bucura că Gallina îl îndemnase să deschidă subiectul. Până aici, avusese dreptate. Sandor părea mulţumit cu promisiunea lui de a-i cere mâna Christiannei ceva mai târziu, şi de răspunsul lui Nick că avea să rămână la circ. Sandor nu-şi putea închipui că fiica lui ar vrea vreodată să plece, iar Nick, firește, avea să rămână. Urma să fie un ginere foarte distins, într-o bună zi. După mai multe pahare de vodcă, Sandor se lăuda că fata lui urma să fie contesă. Pe când spunea acestea, ea stătea lângă rulota lui, de vorbă cu Nick, iar băieţii tocmai se duseseră la culcare. Anul Nou începuse, fără îndoială, foarte bine.

Pe când vorbeau cu voce scăzută, Nick observă un băiat în uniformă Western Union apropiindu-se de rulotă, călare pe o bicicletă. Încercă să-l distingă mai bine prin întuneric, pe când băiatul în uniformă lăsă jos bicicleta şi se apropie de ei. Scoase un plic dintr-o geantă pe care o purta peste umăr.

– Am o telegramă pentru Nicolas von Bingen. Sunteţi dumneavoastră? întrebă el cu un ton oficial care-l sperie pe Nick. Se dezobişnuise să-şi audă propriul nume. Toată lumea de la circ îi spunea acum Nick Bing. Îşi vedea numele doar pe scrisorile de la Alex şi de la tatăl lui.

– Da. Nick păru surprins când luă telegrama şi semnă o listă lungă pe care i-o întinse băiatul. Curierul plecă, în timp ce Nick deschise plicul, iar Christianna îl privea. Habar nu avea despre ce e vorba. Abia reuşea să citească la lumina lunii, iar ochii lui se opriră imediat la numele expeditorului, aflat în josul telegramei. Era de la Alex.

„Regret să anunţ că tatăl tău ne-a părăsit în primele ceasuri ale dimineţii de Anul Nou. S-a stins în pace, din cauza unei pneumonii. Nu s-a putut face nimic. Îmi pare foarte rău. Sincere condoleanţe, cu toată dragostea, Alex." Nick citi şi nu scoase un cuvânt, incapabil să priceapă ce scria acolo. O reciti, pe când vestea îşi croia drum în mintea lui. Rămăsese trăsnit. Se uită la Christianna şi ochii se umplură de lacrimi, pe când îi întindea telegrama. Nu se aşteptase la o asemenea lovitură. Nu-şi putea închipui o lume fără tatăl lui. În afară de băieţi, tatăl lui era tot ce avea în viaţă, în afară de o mamă pe care

nu o cunoscuse niciodată şi pe care probabil nici nu avea să o cunoască, mulţumită lui Hitler.

Christianna îi luă telegrama din mână, o citi şi, cu un suspin, se repezi să-l îmbrăţişeze şi să-l consoleze. El plângea în tăcere, pe când se ţineau în braţe. Stătură aşa îndelungă vreme, în timp ce el conştientiza cu adevărat vestea. Îşi pierduse tatăl. Christianna stătu cu el în noaptea aceea până la răsăritul soarelui. La ivirea zorilor, îl lăsă moţăind pe canapea şi se întoarse la rulota ei. Nimeni n-o auzi când se strecură înăuntru. Ceilalţi băuseră prea mult cu o seară înainte şi aveau să fie mahmuri când se trezeau.

Când băieţii se treziră şi îl găsiră pe Nick, văzură imediat privirea din ochii lui. Nu o mai avusese de când le spusese că trebuie să plece din Germania, şi îşi dădură seama că se întâmplase ceva groaznic.

– Ce s-a întâmplat? întrebă imediat Toby. Poate trebuia să plece de la circ şi îşi pierdeau din nou casa. Lucas era şi el speriat. Telegrama era împăturită şi vârâtă în buzunarul lui Nick, ca băieţii să nu o vadă. Voia să le spună el însuşi.

– E bunicul, zise Nick cu tristeţe. S-a îmbolnăvit grav de pneumonie. Trase aer în piept înainte să le spună crudul adevăr. Băieţii aşteptau. A murit ieri. Am primit o telegramă de la Alex aseară, când am ajuns acasă.

Băieţii izbucniră în lacrimi şi Nick îi cuprinse în braţe. Plânseră toţi trei toată dimineaţa, apoi ieşiră împreună la o plimbare lungă, după care se întoarseră la rulotă. Când ajunseră acolo, îi aştepta Joe Herlihy pentru a le transmite părerile sale de rău, cu o scrisoare personală de condoleanţe de la John Ringling North. Nick se simţi foarte mişcat. Stătu câteva minute, apoi plecă, pentru a-i lăsa să jelească.

Nick şi băieţii aveau inima frântă şi vorbiră despre Paul toată ziua. Christianna nu vru să-i deranjeze, aşa că îi lăsă în pace şi îşi anunţă familia ce se întâmplase. Veştile ajunseseră deja la mai multe familii de la circ, iar Serghei şi Gallina le făcură şi ei o vizită de condoleanţe.

Cumnatele Christiannei le pregătiră o caserolă mare, iar Christianna trecu pe la ei seara, dar vru să plece repede. Nick o rugă să rămână şi să ia cina cu ei. Îşi dădea seama cât de trişti erau cu toţii.

Pe Nick îl supăra şi mai tare faptul că nu putea merge la înmormântarea tatălui său, dar era sigur că Alex avea să-l îngroape cum se cuvine la cimitirul de pe moşie, cu slujbă la capelă. Era un chin cumplit să nu fie acolo într-un moment atât de important. Ştiu exact de ce se întâmplase asta. Faptul că el şi băieţii fuseseră siliţi să plece din Germania îi ucisese tatăl. În clipa aceea, Nick ştiu că nu avea să se întoarcă niciodată. Nu spuse asta nimănui, dar acum era sigur că avea să rămână în America. Poarta către trecut tocmai se închisese în urma lui pe vecie.

Capitolul 16

Aşa cum sperase Nick, Alex aranjă înmormântarea lui Paul în cimitirul familiei, organiză o slujbă la capela de pe moşie şi comandă piatra de mormânt. El şi Marianne erau adânc afectaţi de pierdere.

Două săptămâni mai târziu, orăşelul clocotea de activitate. Alex lucra la grajduri, curăţând boxele cailor, când unul dintre băieţii care-l ajutau intră în goană, roşu la faţă şi tulburat. Alex se întoarse să vadă ce se întâmplă. Fusese serios şi deprimat de la moartea lui Paul şi îşi putea închipui cum se simţea Nick, după ce primise telegrama. Alex îi expediase o scrisoare imediat mai apoi, exprimându-şi sentimentele şi compasiunea adâncă pentru prietenul său. Îl încredinţă că erau cu toţii îndureraţi de dispariţia lui Paul, iar el şi Marianne erau nespus de mâhniţi.

– Ocupă conacul von Bingen! strigă băiatul din partea cealaltă a grajdului, pe când Alex îl privi nedumerit.

– Cine îl ocupă? Cum? N-avea nici un sens ce spunea.

– Soldaţii! Un colonel, cred, sau un general. Au venit într-o maşină mare şi se mută acolo. Auzind acestea, Alex încremeni şi simţi cum creşte furia în el, ca un val ameninţător.

– Ce vrei să spui? Ochii îi scăpărau de mânie.

– Sunt o mulţime de soldaţi cu tot soiul de cufere, maşini mari şi ofiţeri. Conacul e deschis şi cineva mi-a spus că îl ocupă. O să fie cartierul general în întreaga regiune, deocamdată, iar ofiţerii vor locui acolo. Lui Alex îi venea să omoare pe cineva. Ieşi din grajduri fără să spună nimic şi traversă curtea, spre casă. Marianne era

plecată, în vizită la o femeie care tocmai născuse la una dintre ferme, să-i ducă nişte mâncare pentru ceilalţi copii şi să vadă cum se simte. Gândul că armata îi lua casa lui Nick, la două săptămâni după moartea lui Paul, era mai mult decât putea îndura Alex. Se îmbrăcă cu cel mai elegant costum, se pieptănă, se urcă în Mercedes şi conduse spre conacul lui Nick. Aşa cum spusese băiatul, în curte erau maşini, camioane, nenumărate cufere, o duzină de soldaţi şi un colonel care răcnea, poruncind în stânga şi în dreapta. Alex trase aer în piept şi, părând mai calm decât era, se îndreptă spre colonel. Îl privi cu un zâmbet curtenitor:

– Bine aţi venit, zise el, întinzându-i mâna colonelului, încadrat de doi locotenenţi, şi observă cu durere cele două steaguri cu svastică ce fluturau pe maşina colonelului.

– Şi dumneavoastră sunteţi? Colonelul îl privi cu răceală, deloc impresionat.

– Alex von Hemmerle. Locuiesc la Schloss Altenberg, la cinci kilometri de aici. Arătă vag în direcţia conacului. Văd că îl vizitaţi pe contele von Bingen, zise Alex, încercând să-şi stăpânească sarcasmul din voce, dar fără a reuşi.

– Contele von Bingen a murit acum două săptămâni, zise colonelul direct. Rechiziţionăm conacul pentru armată.

– Mă referam la fiul său, contele Nicolas von Bingen, zise Alex cu nevinovăţie. Presupun că va moşteni titlul şi averea de la tatăl său.

– Regret să vă informez, zise colonelul cu o privire îngheţată, că răposatul conte a fost însurat cu o evreică, iar contele Nicolas, fiul său, a fugit acum un an, fiind evreu. După cum cred că bine ştiţi, evreii nu pot moşteni sau deţine pământuri în Germania. Conacul aparţine acum celui de-al Treilea Reich. Îl revendic în numele Führerului, Adolf Hitler. Salutul era de o răceală glaciară. Apoi, braţul drept se ridică, în chipul cunoscutului salut nazist care-i întorcea lui Alex stomacul pe dos. El nu i-l întoarse, nu era obligat, în calitate de civil, deşi unii mai zeloşi îl întorceau.

– Înţeleg, zise Alex, surprins. Nu ştiam, totul a fost foarte discret. Se prefăcu neştiutor, iar colonelul dădu din cap.

– E de înţeles. Am auzit că aveţi nişte grajduri frumoase, zise el privindu-l ţintă pe Alex, şi nişte cai de soi. Aşadar, ştia exact cine era

Alex şi era doar o chestiune de timp până aveau să-i facă o vizită şi, poate, să ia cu japca orice, chiar şi conacul dacă voia. Armatei i se îngăduia totul.

– Vă mulţumesc pentru compliment. Sper să-mi faceţi o vizită, dacă tot sunteţi atât de aproape. Alex se înclină elegant şi pocni din călcâie în stilul aristocraţilor germani, nu al soldaţilor. Era la fel de respectuos ca salutul colonelului, dar mult mai distins. Îi amintea acestuia de condiţia nobilă a lui Alex. Aceasta era, de altfel, şi intenţia sa.

– Mulţumesc, domnule conte. Vă voi vizita curând, îl încredinţă colonelul, apoi dispăru pe uşa principală în conacul lui Nick, urmat de un alai de ofiţeri şi de soldaţi. Alex îl urmări cu privirea şi simţi nevoia de a izbucni în lacrimi sau de a urla. Era cea mai îngrozitoare privelişte pe care o văzuse. Avea să fie următoarea veste proastă pe care trebuia să i-o dea lui Nick. Trebuia să-i spună că frumosul lui conac, locuit de strămoşi vreme de şase secole, fusese rechiziţionat de al Treilea Reich şi era acum ocupat de ofiţeri şi de soldaţi. Cu puţin noroc, când avea să cadă Reichul, dacă asta avea să se întâmple vreodată, urma să-i fie înapoiat lui Nick. Dar Dumnezeu ştia când avea să se întâmple asta sau ce aveau să-i facă între timp. Alex tremura ca o frunză când se întoarse acasă. Parcă maşina, intră în conac şi trânti uşa. Marianne îl auzi din bibliotecă, unde se întorsese ca să-şi încălzească mâinile la şemineu. De îndată ce auzi uşa trântindu-se, îşi dădu seama că se întâmplase ceva rău. Se repezi afară din bibliotecă şi îşi văzu tatăl traversând holul. Avea o privire ucigaşă.

– Ce s-a întâmplat, tată? întrebă ea, înfricoşată. El coborî tonul când îi răspunse. Nu mai avea încredere în nimeni. Peste tot erau oameni care abia aşteptau să devină marionetele celui de-al Treilea Reich şi spionau oamenii pe care-i cunoscuseră sau pentru care lucraseră de-o viaţă.

– Armata a rechiziţionat casa lui Nick şi se mută acolo. Nu vreau să mai mergi nicăieri. Nu mai ieşi din casă fără mine. Ai înţeles? îi zise cu asprime. Sunt soldaţi peste tot şi o să fie şi mai rău. Ar putea veni aici, ba chiar s-ar putea muta cu noi. Nu vreau să-i văd în preajma ta. *Nu* ieşi din casă! repetă, iar ea putu vedea că tremura

de teamă şi de furie. Teamă pentru ea, furie faţă de guvernul care călcase în picioare tot ce-i era drag, inclusiv cel mai bun prieten şi casa lui.

– Cum să se mute, pur şi simplu? întrebă ea cu o privire uluită, pe când se întorceau în bibliotecă şi tatăl ei închidea uşa în urma lor.

– Nu vreau să vorbeşti cu nimeni. Nu sufla o vorbă despre asta. Nu mai ştim în cine putem avea încredere sau cine ne va trăda, chiar în casa noastră. Era o domnie a fricii şi a hoţiei. Ţara fusese luată în stăpânire de bădărani, gata să pună gheara pe orice doreau.

– Cred că colonelul a pus ochii pe caii noştri. Mai rău de-atât, Alex era îngrozit că unul sau mai mulţi dintre ei puseseră ochii pe Marianne. Avea optsprezece ani, în curând nouăsprezece, şi era o frumuseţe. Se temea pentru ea. Simţea că nimic nu le putea sta în cale.

Îşi dădu seama că avea câteva lucruri de făcut. Unul era să-i scrie lui Nick şi să-i spună ce se întâmplase. Celălalt era să-i scrie vechiului său prieten, lordul Beaulieu, în Anglia. În urmă cu treizeci de ani, fuseseră colegi de şcoală şi rămăseseră prieteni apropiaţi vreme de mulţi ani. Şi Nick îl cunoştea bine. Asemenea englezilor, îi pronunţa numele „baliu", nu ca în franceză. Alex îşi dădu seama că acum avea nevoie de ajutorul lui. Marianne nu mai putea sta în Germania prea multă vreme.

În după-amiaza aceea, Alex alcătui o scrisoare pentru Nick, care îl încercă din greu, la fel ca telegrama care vestea moartea lui Paul. Alex ştia că trebuia să formuleze totul cu grijă, ca să nu trezească bănuielile cenzorilor. Dar poate că o scrisoare către America nu era de interes, şi mai degrabă decât să folosească numele întreg al lui Nick, aşa cum făcea de obicei, i-o adresă lui Nick Bing, în speranţa că un cenzor lipsit de educaţie n-ar fi făcut legătura. Se strădui ca totul să pară un fapt întâmplător, mai degrabă decât dezastrul care îl socoteau a fi, şi el, şi Nick.

Era un subiect delicat, aşa că îi luă destul de multă vreme să aştearnă scrisoarea. Declara că Nick avea să fie, cu siguranţă, mulţumit de faptul că vechiul conac de lângă al lui era bine folosit. Datorită plecării proprietarului de drept şi din pricina unui deces recent, fusese rechiziţionat de armata celui de-al Treilea Reich.

În casă aveau să locuiască ofițeri și soldați, care se mutaseră deja acolo. Alex adăugă că toate acestea aveau, în sfârșit, să aducă un suflu nou în regiune și să înveselească spiritele. Era convins că Nick se va bucura la auzul unor vești atât de bune. Își putea închipui oroarea de pe fața lui Nick când avea să citească scrisoarea, dar nu avea ce face. Socotea că trebuie să afle. Adăugă un singur rând criptic pentru a-l înveseli. Toate acestea s-ar putea schimba, într-o zi, și cu siguranță se va întâmpla când se va întoarce familia. Deocamdată, însă, erau vești bune. În fapt, nimic nu era bine.

După ce-i mai povesti vești mărunte, Alex se apucă de scrisoarea către Charles Beaulieu, la fel de greu de scris și de expediat. O incluse în altă scrisoare, adresată unul prieten comun al lor de la New York, pe care îl rugă să-i trimită scrisoarea lui Charles. Alex era aproape convins că nu putea trimite o scrisoare din Germania în Anglia acum, când erau în război. Avea să ajungă mult mai ușor din State, iar Alex nu putea decât să se roage ca scrisoarea să ajungă la destinație. Îi ceru scuze vechiului său prieten Beaulieu fiindcă îi cerea o favoare atât de mare, dar nu avea la cine să apeleze. În după-amiaza aceea, duse ambele scrisori la poștă și speră că aveau să ajungă la destinatari, mai ales cea adresată lui Charles. Apoi, se întoarse acasă, se așeză în fața focului cu Marianne și încercă să o încurajeze. Fusese o zi tulburătoare pentru amândoi. Acum, Alex era sigur de un lucru: avea să fie din ce în ce mai rău. Nu-i mărturisi asta, dar voia ca Marianne să plece din Germania înainte ca totul să ia o întorsătură primejdioasă. Totul depindea de Charles Beaulieu.

Capitolul 17

Nick primi scrisoarea lui Alex şi o înţelese perfect. Deşi Alex îi pomenea de „veşti bune", ştiau amândoi că nu este aşa. Nick înţelegea cât se poate de bine că al Treilea Reich îi rechiziţionase averea şi tatăl lui murise, lucru pe care îl aflase din ultima telegramă. De vreme ce în Germania nu mai exista din punct de vedere civil, sau doar ca evreu fără drept la proprietate, conform celui de-al Treilea Reich, conacul şi moşia erau la mila oricui, iar acum le aparţineau. Nu mai deţinea nimic în Germania. Fusese nu numai strămutat, ci şi sărăcit şi dezmoştenit. Nu-i mai rămăseseră decât titlul şi un nume. Era mai puţin supărat decât atunci când murise tatăl său, dar era totuşi şocat. Înţelesese şi referirea criptică a lui Alex la faptul că, dacă Reichul cădea, dacă pierdeau războiul, domeniile aveau să redevină ale lui. Dar cine ştia dacă şi când avea să se întâmple aşa ceva? Nu se mai putea bizui pe nimic, în afară de sine. La fel ca pentru Christianna şi familia ei, circul era acum familia lui Nick. Fusese dezmoştenit de Adolf Hitler. După şase veacuri pe care familia lui le petrecuse în acelaşi loc, rămăsese fără ţară şi fără casă. În puţin peste un an, pierduse totul, inclusiv tatăl. Era greu de închipuit. Tot ce-i rămăsese din trecut erau băieţii.

Îi povesti şi Christiannei despre toate acestea ceva mai târziu, iar ea fu şocată.

– Pot, pur şi simplu, să facă asta? Să-ţi ia casa şi să se mute în ea?

– Se pare că pot, zise Nick cu o privire plină de amărăciune şi de furie. Practic, sunt la sapă de lemn, nu mai am nimic nici în

Germania. Nu am şi nici n-o să mai am la ce să mă întorc. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo. Părea foarte hotărât, iar ei îi păru rău pentru el.

– Poate vor pierde războiul. Dar nu erau semne că avea să se întâmple. Hitler trata agresiv toate ţările învecinate cu Germania, dar şi cu întreaga Europă. Lăsa impresia că vrea să înghită totul.

A doua zi, Christianna le spuse tatălui şi fraţilor despre cum casa lui Nick fusese rechiziţionată de nazişti, iar lor le păru rău pentru el. Şi alţii de la circ erau tot mai îngrijoraţi din pricina rudelor, mai ales aceia care erau evrei şi se aflau acum în ţări controlate de Hitler. Nici unul dintre ei nu se mai putea întoarce acasă şi se temeau că-i pierduseră pe cei dragi.

La începutul lui februarie, Hitler a ordonat flotei de submarine să poarte un război nerestricţionat împotriva duşmanilor, pe când Anglia impusese blocadă împotriva Germaniei. Submarinele nemţeşti scufundau vase. Nu mai primi veşti de la Alex.

Scrisoarea lui Alex către prietenul său din New York îşi croise drum spre Charles Beaulieu, în Hertfordshire, în trei săptămâni. Ajunse în Anglia la începutul lui februarie. Răspunsul lui Charles, pe aceeaşi rută, ajunse la Alex o lună mai târziu, dar fu spontan şi sincer. Mai întâi, îşi exprimă regretele pentru moartea tatălui lui Nick. Împărtăşea îngrijorarea lui Alex faţă de ce se întâmpla în Germania şi-i sugeră să o trimită cât mai repede pe Marianne în Anglia, dacă putea, lucru despre care ştiau amândoi că nu era uşor de făcut. Mulţi copii germani fuseseră trimişi în Anglia tocmai înainte de război, precum şi unguri şi polonezi, majoritatea copii evrei, care fuseseră ajutaţi de britanici să emigreze prin serviciul feroviar *Kindertransport*. Însă de la declararea războiului, cu şase luni în urmă, nu era uşor să găseşti azil în Anglia sau o cale de a ajunge acolo. Iar Marianne nu era un copil. La nouăsprezece ani, era considerată o femeie. Prin urmare, trebuia să părăsească Germania în calitate de adult, cu toate complicaţiile şi consecinţele pe care acest lucru le presupunea pentru o femeie.

Blocada britanică şi atacurile submarinelor nemţeşti făceau traversarea canalului foarte riscantă. Cu toate acestea, Alex socotea

că era mult mai primejdios să o țină în Germania, cu toți soldații aceia roind prin preajmă. Voia să-și asume riscul, deși îl durea sufletul la gândul ăsta. Trebuia s-o ducă pe Marianne în Franța, să traverseze canalul de acolo, sau pe o rută mai sigură, dacă reușea să găsească vreuna.

Charles și soția sa, Isabel, erau mai mult decât dispuși s-o primească. De fapt, se declaraseră de-a dreptul încântați să o găzduiască pe toată durata războiului, dacă era necesar. Aveau doi fii, amândoi în RAF, dar nici o fiică. În scrisoarea lui extrem de amabilă către Alex, Charles spusese că Isabel avea să fie încântată de companie, deoarece viața în Hertfordshire era foarte plictisitoare în zilele acelea și își vedeau băieții destul de rar. Îl încredința pe Alex că Marianne avea să fie în siguranță cu ei, pe cât de în siguranță putea fi oricine în Anglia în asemenea vremuri. În orice caz, ar fi fost mai protejată decât în Germania. Îi spuse că mulți oameni își trimit copiii și familiile la țară, oricând era posibil, chiar și la străini care se încumetaseră să-i primească. El și Isabel se gândeau, de asemenea, să găzduiască copii pe domeniile lor foarte întinse. Charles era al șaptelea marchiz de Haversham, membru al Camerei Lorzilor, și fusese coleg de clasă cu Alex la școală.

Alex se simți teribil de ușurat când primi scrisoarea. Tot ce voia acum era să găsească o cale de a o trimite pe Marianne în siguranță în Anglia, fără a atrage atenția cuiva din al Treilea Reich. Întrucât Germania și Anglia erau în război, nu putea să cumpere, pur și simplu, un bilet și s-o trimită la drum. Trebuia să găsească o cale discretă de a o scoate din țară. După ce analiză problema cu mare atenție, se gândi că cea mai bună cale ar fi prin Belgia, o țară neutră. În schimb, nu știa cu cine trebuia să ia legătura ca să pună lucrurile în mișcare. Alex nu avea cunoștințe la guvern sau în armată, și deși în Wehrmacht și SS existau ofițeri aristocrați, el îi socotea pe majoritatea dintre ei o șleahtă de golani. Nu era dispus să-și încerce norocul cu nici unul dintre ei, mai ales că era vorba de fiica lui. Nu avea legături nici în lumea subterană, dar nici nu voia să folosească așa ceva pentru Marianne. Voia să o scoată legal din Germania, cu acte în regulă. Încă se gândea la asta, când colonelul îi făcu o vizită ca să-i vadă caii.

Se plimbă prin grajduri şi se opri locului, uimit, când îi văzu pe cei patru lipiţani pe care îi mai avea Alex, două iepe şi doi armăsari pe care îi ţinea pentru prăsilă. Erau exemplare la fel de splendide ca Pluto şi Nina, doar că puţin mai în vârstă.

– Sunt dresaţi? întrebă colonelul cu o privire plină de admiraţie.

– Desigur, răspund la comenzi vocale, zise Alex. Detesta faptul că era silit să i-i arate, dar nu-l putea refuza. Colonelul putea face orice voia.

– Aş putea să văd? întrebă el, sceptic. Unul dintre băieţi îl ajută pe Alex să scoată cei patru cai în manejul principal, unde avea loc dresajul. Vrând să-l impresioneze şi să-i arate cât de neînsemnat era, Alex lăsă caii liberi în manej şi îi îndrumă prin alurile şi staţiunile precise ale Şcolii Spaniole de Călărie pentru care îi pregătise. Caii evoluară impecabil, încheind spectacolul cu o levadă urmată de o crupadă, ambele perfect simetrice. Colonelul rămase cu gura căscată.

– I-aţi dresat dumneavoastră? întrebă, nevenindu-i a crede, iar Alex încuviinţă, amuzat. Se simţi tentat să-i spună că aristocraţii se pricep mai bine să dreseze cai decât soldaţii, dar se abţinu.

– De obicei, îi trimit la Şcoala Spaniolă de Călărie de la Viena, dar pe aceştia patru i-am păstrat pentru prăsilă. Nu-i pomeni pe cei doi care plecaseră cu Nick, cu un an înainte.

– Îi vindeţi vreodată? întrebă colonelul, cu ochii sclipindu-i. Se şi vedea călare pe unul dintre cei doi armăsari. Însă Alex nu avea de gând să-i dea nici unul. Ar fi trebuit să-i rechiziţioneze, iar Alex îşi dădu seama că era posibil.

– Nu, nu-i vând. Îi trimit la Şcoala de la Viena sau îi ţin de prăsilă. Am dat deja doi. Nu sunt de vânzare.

Atunci, colonelul se întoarse spre el cu o privire furioasă şi ochi mici şi răi.

– Vă daţi seama că i-aş putea lua pe toţi, dacă aş vrea, nu? În numele Reichului. Alex tăcu o bună bucată de vreme, privindu-l ţintă în ochi. Nu se temea de colonel. Îl detesta.

– Aţi putea, răspunse Alex calm, dar nu cred că un ofiţer din armata germană ar putea da dovadă de asemenea maniere execrabile, mai ales între gentlemeni. Doar dacă nu cumva mă înşel şi ofiţerii Führerului nu sunt gentlemeni. Pe când spunea acestea, îl ţintuia

cu privirea pe colonel, iar acesta dădu înapoi imediat. Era limpede că își dorea cu disperare unul dintre lipițani, dar nu găsea o scuză rezonabilă ca să-i rechiziționeze. Nu avea nici un motiv, armata nu avea nevoie de ei, iar el nu era ofițer de cavalerie, o gardă de onoare căreia nu-i aparținea, iar Alex știa asta. Era colonel în armata regulată, Wehrmacht, nu făcea parte nici măcar din SS, corpurile de elită. Un lipițan l-ar fi ajutat să capete un anume statut și i-ar fi adus demnitate. Alex vedea cât de mult îi dorește, iar asta îi dădu o idee. Era îndrăzneață și primejdioasă, dar merita să încerce, dacă mergea.

– Îi dăruiesc doar oamenilor care sunt foarte importanți pentru mine, în semn de tribut și admirație pentru ei. Ca Führerul, de pildă, zise Alex cu o expresie serioasă, pe când colonelul dădea din cap. Apropo, ați vrea să călăriți unul dintre armăsari? Sunt foarte blânzi, mai ales cel mare. De fapt, cel mic era mai de rasă și mai bine dresat, în schimb cel mare era mai spectaculos și vedea că-i place colonelului. I se păru că se potrivește cu importanța pe care o acorda propriei persoane. Colonelul se învoi de îndată, iar Alex îl ajută să încalece. Colonelul părea în culmea extazului călărind în jurul manejului pe calul frumos dresat. Prin comenzi vocale, Alex ținu ceilalți cai pe loc.

– E plăcut, nu-i așa? zise Alex într-o doară, pe când colonelul dădu mai multe ocoluri, apoi se opri lângă Alex și îl privi.

– I-ați dărui Führerului un asemenea cal? Colonelul părea impresionat, însă tot nu-i putea aparține și nici nu-l putea sustrage de la Führer dacă Alex i-ar fi oferit un asemenea dar extraordinar. Ar fi trebuit să-l rechiziționeze sau să-l confiște, dar își dădu seama că avea să pară un hoț de cai de rând în ochii lui Alex, și nici asta nu-i plăcea. Aristocrați ca Alex îl făcuseră să se simtă prost toată viața, lucru pe care îl presimțea și Alex.

– Da, confirmă Alex, sau cuiva căruia îi port același respect. Îl privi pe colonelul călare pe armăsar. Privirile li se întâlniră și zăboviră așa, iar colonelul înțelese imediat că Alex voia ceva de la el. Trebuia doar să afle despre ce era vorba, și dacă se putea achita de sarcină cu ușurință. Presimțea că Alex era pe cale să-i spună și poate cădeau la învoială. Colonelul era needucat, dar nu era prost, iar cei doi se înțeleseră fără cuvinte.

– Documente de călătorie şi trecere sigură spre Oostende, în Belgia, spuse Alex, iar colonelul îl privi cu atenţie. Era un oraş portuar, iar colonelul ghici că avea să fie doar o oprire pe parcursul unei călătorii cu altă destinaţie.

– Pentru un evreu? Nu putea face asta, nici măcar în schimbul unui lipiţan. Nu era un trădător şi avea ordine stricte în privinţa asta de la Înaltul Comandament.

– Nicidecum. Pentru o doamnă de rang. Actele ei sunt în ordine.

Colonelul înţelese imediat.

– Fiica dumneavoastră? întrebă el cu o voce scăzută. Alex era îngrozit să recunoască şi să o pună astfel în primejdie, dar nu avea de ales. Trebuia să spună. Dacă voia să o scoată din Germania, s-ar putea ca aceasta să fi fost singura cale. Alex încuviinţă. Colonelul căzu pe gânduri înainte de a răspunde, călare pe armăsarul pe care şi-l dorea atât de mult şi pe care l-ar fi putut confisca, dar ar fi părut un golan pe lângă aristocratul acesta, care părea că nu se teme deloc şi se simte foarte în largul lui. În schimb, îşi putea închipui ce însemna fiica lui pentru el. Destul cât să ofere la schimb un armăsar nepreţuit, pentru documentele de călătorie către Belgia, ca să o scoată din Germania şi, probabil, să o ducă de acolo în Anglia. Dacă trebuia să ajungă în Belgia, probabil o trimitea în Anglia prin Canalul Mânecii.

– S-ar putea aranja, zise el cu voce joasă. Când?

– Oricând doriţi, cât mai repede posibil. Alex dăduse toate cărţile pe faţă şi se ruga să nu piardă, altfel viaţa ei şi a lui ar fi fost în primejdie. Jucase o partidă de pocher cu miză mare şi spera că nu se înşelase.

– O să mă gândesc, zise colonelul şi descălecă cu uşurinţă. O să iau din nou legătura cu dumneavoastră peste o zi sau două. Apoi, părăsi manejul şi grajdurile fără a arunca măcar o privire în urmă. Lui Alex inima îi zvâcnea nebuneşte în piept. Ştia că fusese o nebunie să vorbească cu el, când miza era Marianne. Fusese un joc foarte primejdios şi nu se încheiase. Maşina colonelului plecă câteva minute mai târziu. Alex rămase la grajduri, întrebându-se ce să facă. Nu avea decât o singură alegere. Trebuia să joace până la sfârşit,

indiferent ce s-ar fi întâmplat. Zarurile fuseseră aruncate, indiferent că avea să câştige sau să piardă.

Scoase din grajduri unul dintre hunteri şi strânse şaua pe armăsarul lipiţan cel mare. Îi porunci băiatului care îl ajuta să-i ducă pe ceilalţi trei în boxe. Încălecă armăsarul cel mare şi-l scoase din manej, urmat de hunter, pe când băiatul îl privea surprins.

– Unde mergeţi?

– Să-i duc cuiva un dar, zise el, şi porni la trap pe drumul cunoscut către conacul lui Nick. Hunterul urmă armăsarul cu uşurinţă. Când Alex ajunse la conac, priponi hunterul de un stâlp pe care el şi Nick îl foloseau din copilărie, şi descălecă. În curte erau soldaţi şi zări maşina colonelului cu steagurile ei. Se îndreptă spre un tânăr sergent, se înclină scurt şi îi întinse frâiele armăsarului.

– Cu complimentele mele către colonel, zise Alex politicos. Vă rog să-i reamintiţi generalului că şi-a uitat calul, Favory, în grajdurile mele. Am vrut să i-l înapoiez. Sergentul zâmbi la auzul acestor cuvinte. Ştia că generalul nu avea un asemenea cal. Nu mai văzuse niciodată unul ca acesta. Era un animal spectaculos şi părea să se simtă perfect calm şi în largul lui.

– Numele lui e Favory şi este un lipiţan pur. Bună seara, sergent! Alex se înclină din nou, ieşi din curte, dezlegă hunterul şi se îndepărtă călare. Nu ştia dacă avea să meargă, dar merita să încerce. Pariase totul pe ultima mutare.

Nu primi nici o veste de la colonel în seara aceea sau a doua zi de dimineaţă şi nu-i spuse nimic Mariannei. Riscase viaţa fiicei sale şi, posibil, propria sa viaţă pentru a o salva şi a o duce într-un loc sigur. Pe când se aşeza să ia prânzul cu ea, sosi un caporal într-un jeep. Spunea că aduce o scrisoare pentru contele von Hemmerle, iar una dintre servitoare i-o înmână lui Alex. După plecarea caporalului, Alex luă plicul şi-l deschise cu o mână tremurândă. Nu era nici o notă. Erau doar documentele de călătorie către Oostende, Belgia, semnate de colonel, pe numele Mariannei. Erau pentru a doua zi. Reuşise. Favory cumpărase libertatea Mariannei. Ochii lui Alex se umplură de lacrimi pe când citea documentele.

– Ce e, tată? S-a întâmplat ceva? Marianne părea îngrijorată.

– Nu, zise el calm. Vârî documentele la loc în plic, îl strecură în sacou şi luă un prânz civilizat cu ea. După ce terminară, o duse în bibliotecă, închise uşa în urma lor şi îi povesti totul.

– S-ar putea să nu-ţi placă asta, draga mea, dar trebuie să faci cum îţi spun. E prea primejdios să rămâi aici. Oamenii ăştia sunt în stare de orice şi nu vreau să-ţi facă nimeni rău. Trebuie să părăseşti Germania acum. Soldaţii sunt prea aproape de noi. Nu joacă decât după propriile reguli, iar tu eşti o fată foarte frumoasă. Te trimit la vechii mei prieteni, familia Beaulieu, în Anglia. Au fost de acord să te primească, iar colonelul ţi-a făcut rost de documente de călătorie. Le am în buzunar. Trebuie să pleci mâine. Îi spuse totul dintr-odată. Ea izbucni în lacrimi şi încercă să protesteze, dar el n-o lăsă. Voia să plece din Germania cât mai repede cu putinţă.

– Dumnezeule, zise ea, ţintuindu-l cu privirea. I l-ai dat pe Favory, nu-i aşa? Mi-au zis azi-dimineaţă că lipseşte. Dar acum ai rămas cu un singur armăsar de prăsilă.

– Prefer să te ştiu în siguranţă în Anglia. O să te urc într-un tren către Belgia mâine-dimineaţă. Actele de care ţi-a făcut rost o să-ţi permită să ajungi la Oostende. De acolo, poţi lua feribotul către Ramsgate şi apoi, trenul către Hertfordshire. O să fii în siguranţă când ajungi la Ramsgate. Şi în Belgia, mai înainte, mulţumită colonelului. O să-ţi dau toţi banii pe care-i am. Charles o să se ocupe de restul, rezolv eu cu el mai târziu. Trebuie să pleci, draga mea. Nu avem de ales. Gândeşte-te la Nick, Toby şi Lucas, la cât de curajoşi au fost. Iar ei au plecat şi mai departe, la oameni pe care nu-i cunoşteau. Tu o să fii fericită şi în siguranţă alături de familia Beaulieu.

– Dar nu te pot lăsa aici! O îngrozea ideea.

– Trebuie. O să mă descurc, nu au nici o treabă cu mine. Nu suntem evrei şi nu am făcut nimic greşit. O să coexistăm în pace până se termină războiul ăsta îngrozitor. Apoi, o să te întorci acasă şi totul va fi ca înainte. Dar vreau să pleci din Germania, înainte ca situaţia să se înrăutăţească. Nu se ştie ce va mai face Hitler.

– Dacă durează ani de zile? întrebă ea, ştergându-şi lacrimile şi străduindu-se să fie curajoasă.

– Să sperăm că nu se va întâmpla. Dar, deocamdată, trebuie să facem asta.

– Cine o să aibă grijă de tine? întrebă ea, izbucnind din nou în plâns. El zâmbi.

– Eu. O să fiu bine, nu-ţi face griji în privinţa mea. Nu sunt bătrân, ca Paul, şi nu sunt nici bolnav. O să rămân aici şi o să te aştept. Tocmai împlinise nouăsprezece ani şi habar nu avea când urma s-o revadă, dar era mai mult decât dispus să se lipsească de plăcerea companiei sale, pentru binele ei.

– Trebuie să-ţi faci bagajele în seara asta. Nu lua multe, va trebui să duci valiza singură. Ia strictul necesar. Dacă te întreabă cineva ceva în seara asta, spune că le faci o vizită unor prieteni la Berlin, mergi la nişte petreceri. Berlinul era foarte animat în acele timpuri, cu ofiţeri şi femei frumoase care mergeau la evenimente şi petreceri fastuoase. Mai stătură de vorbă preţ de câteva minute, după care el o trimise în camera ei să-şi facă bagajul. Alex se aşeză pe un scaun şi rămase cu privirea la foc o bucată bună de vreme. Fusese un joc îngrozitor, dar se terminase cu bine. Ştia că o să-i fie nespus de dor de ea, însă era convins că procedase cum trebuia, spre binele Mariannei.

Capitolul 18

Când Alex o duse pe Marianne la gară a doua zi la şapte dimineaţa, în tren se urcau mai cu seamă soldaţi şi doar câţiva fermieri în vârstă. Ea era singura femeie şi, pentru o clipă, păru speriată cu cele două valize, câte una în fiecare mână, pe care le aşeză apoi în compartiment. Alex îi cumpărase un bilet la clasa întâi, iar ea părea foarte matură într-o haină bleumarin, pălărie neagră cu un văl scurt peste faţă şi pantofi negri, eleganţi, cu toc. Era îmbrăcată sobru, arăta ca o doamnă educată şi de familie bună. O sfătuise să ascundă sub haină o mare parte din banii pe care i-i dăduse, şi să păstreze în poşetă doar o cantitate mică.

– O să fii bine, o încurajă tatăl ei. Îi dăduse deja documentele de călătorie şi paşaportul, precum şi o sumă rezonabilă de bani. Ea strângea în mâini poşeta şi îşi privea tatăl cu lacrimi în ochi. Abia putea vorbi. Nu ştia când avea să-l revadă şi se străduia să-şi întipărească în memorie imaginea lui, reţinând fiecare detaliu.

– O să-mi fie foarte dor de tine, tată, zise ea, îmbrăţişându-l şi agăţându-se de el.

– Şi mie, de tine, zise el, încercând să-şi ascundă emoţiile, de dragul ei, afişând o expresie calmă. Charles o să-mi trimită o scrisoare prin nişte prieteni de la New York ca să mă anunţe că ai ajuns. Ai grijă, Marianne. Nu vorbi cu nimeni.

După ce schimba trenul la graniţă, urma să ajungă la Oostende în nouă sau zece ore şi avea să traverseze canalul în noaptea aceea către Ramsgate, pentru a lua alt tren. Ajungea la Hertfordshire de

dimineaţă. Trebuia să ia un taxi de la gară până la conacul familiei Beaulieu, fiindcă ei nu ştiau când ajunge, iar el nu avea cum să-i anunţe. Dar Alex ştia ea că era responsabilă şi suficient de întreprinzătoare cât să se descurce pe cont propriu. Spera doar ca soldaţii să o lase în pace pe drum. Actele erau în ordine, le verifică chiar el. Fiind semnate de un colonel de rang, nimeni nu avea să-i facă probleme.

– Să ai grijă şi să te porţi bine, Marianne, zise el cu o voce răguşită, când se auzi fluieratul locomotivei. O îmbrăţişă strâns pentru ultima dată, părăsi compartimentul şi coborî din tren. Ea deschise fereastra şi se aplecă în afară, cu pălăria uşor strâmbată. Era frumoasă, iar el ştiu că avea să păstreze în amintire imaginea ei, astfel, până când Germania avea să fie o ţară sigură, unde ea se putea întoarce.

– Te iubesc, tată! strigă ea, pe când trenul se puse în mişcare. El se dădu câţiva paşi în spate şi îi făcu cu mâna, cu un zâmbet larg, sperând ca ea să nu-i vadă lacrimile.

– Şi eu te iubesc! strigă el. Treptat, silueta lui se pierdea în depărtare, odată cu gara. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Era singură în compartiment. El devenise doar un punct în depărtare; trenul luă curba şi atunci dispăru. Coborî fereastra şi se aşeză pe banchetă, plângând încetişor. Încă nu-i venea să creadă că o trimisese departe, la oameni pe care abia îi cunoştea. Nu-şi amintea cum era familia Beaulieu, iar acum trebuia să locuiască cu ei, poate chiar ani de zile. Tot ce-şi dorea era să se întoarcă acasă şi să se ghemuiască în pat, sau să se ducă după tatăl ei, la grajduri. Părăsea tot ce îndrăgise şi îi era familiar. Se îndrepta către oameni străini, într-o ţară străină. Atunci, se gândi la Nick şi la Toby, şi îşi aminti ce spusese tatăl ei, cât de curajoşi fuseseră când plecaseră, în urmă cu un an şi patru luni. Părea că plecaseră de mai multă vreme. Când ajungea în Anglia, avea de gând să-i scrie lui Toby şi să-i povestească ce i se întâmplase.

Alex părăsi gara cu capul plecat şi lacrimile şiroindu-i pe obraji. Se urcă în maşină şi se simţi foarte bătrân, pe când se îndrepta încet spre casă. Nu mai avea nimic de aşteptat acum, nimeni care să se întoarcă seara acasă, până după război. Trecu pe lângă conacul lui Nick şi văzu soldaţii afară, vorbind, intrând şi ieşind din casă.

Pe când conducea, îl văzu pe colonel părăsind curtea călare pe Favory, iar Alex încetini maşina pentru a-l urmări cu privirea. Colonelul se întoarse şi-l zări, iar Alex îl salută elegant, cu un gest de mulţumire. Colonelul îi întoarse salutul, iar Alex conduse acasă, gândindu-se la fiica lui, aflată în drum spe Belgia. Fusese un târg bun. Cel mai bun din viaţa lui.

Când Marianne ajunse la graniţa cu Belgia, schimbă trenul şi cără cele două valize. Erau grele, dar se descurcă. Nu găsi de îndată linia la care urma să tragă trenul ei. În cele din urmă, întrebă pe cineva şi o găsi. Se urcă în tren şi se instală în compartiment. Trecuse de vamă fără probleme, iar trenul porni direct spre Oostende. Moţăi pe drum şi nu mâncă nimic toată ziua. I se făcea rău de câte ori se gândea că îşi părăsea tatăl. Expresia lui de la gară îi stăruia în amintire. Se trezi plângând de câteva ori şi, când trenul ajunse la Oostende, era istovită. Luă un taxi până la feribot; mai erau pasageri care se îndreptau în aceeaşi direcţie. Ploua, dar marea părea calmă când ajunse acolo. Auzise poveşti de groază despre traversarea Canalului Mânecii, dar era o noapte liniştită, luminată de lună. Stătea pe punte şi privea malul belgian pierzându-se în depărtare în urma ei. Germania părea deja la ani-lumină distanţă. Pasagerii fuseseră avertizaţi că vasul putea fi atacat, deşi era puţin probabil, deoarece era un feribot belgian. Pentru orice eventualitate, pasagerii purtau veste de salvare.

Călătoria până la Ramsgate dură o oră şi ajunseră aproape de miezul nopţii. Vameşul îi puse ştampila pe paşaport şi, cu toate că era germană, o lăsă să treacă. Era tânără şi drăguţă, iar el hotărâse să fie înţelegător. Ar fi putut s-o oprească şi să o interogheze, dar nu făcu asta. La docuri erau parcate două taxiuri. Îl luă pe unul dintre ele până la gară, unde aşteptă trenul o oră. Apoi, pentru prima dată în ziua aceea, îmbucă ceva. Era lihnită de foame. Nu pusese nimic în gură de la şase dimineaţa. Mâncă un sandvici cu cârnaţi şi ceru o ceaşcă de ceai. Când se întoarse cu valizele pe peron, trenul tocmai trăgea în staţie. Se urcă şi se instală în compartimentul întunecat, unde era aprinsă doar o luminiţă albastră de veghe. Pe bancheta din faţă se afla deja o femeie, care dormea dusă. Îşi aşeză valizele pe jos

şi un hamal o ajută să le urce în plasa pentru bagaje. Apoi, se aşeză şi rămase cu privirea pierdută spre peisajul englezesc întunecat de afară. Străbătuse trei ţări în ziua aceea. În cele din urmă, adormi.

Conductorul o trezi când trenul trăgea în Hertfordshire, iar ea îşi aşeză pălăria pe cap fără să se pieptene. Era prea obosită şi prea tristă ca să-i pese cum arăta. Deja îi era cumplit de dor de tatăl ei. În valiză, avea o cutie plină cu fotografii cu el, şi câteva cu mama ei. Găsi cu uşurinţă un taxi la gară. Era opt dimineaţa. Trecuseră douăzeci şi cinci de ore de când îşi începuse călătoria. Părăsise cu uşurinţă Germania graţie actelor pe care colonelul i le dăduse tatălui ei în schimbul armăsarului lipiţan. Viaţa ei, în schimbul unui cal.

Îi spuse şoferului de la gară că trebuia să ajungă la conacul Haversham. Şoferul îi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Era un om în vârstă şi conducea taxiul de ani de zile. Nu o întrebă de unde vine, părea că nu vrea să vorbească, privea doar peisajul. Treceau pe lângă câmpii şi păşuni presărate cu vaci, oi şi câteva căsuţe, ici şi colo. În cele din urmă, conacul se profilă în zare. Era de zece ori mai mare decât al lor şi arăta înspăimântător, asemenea unui castel bântuit de năluci şi oameni în vârstă. Îi veni să plângă când ajunseră la poarta din faţă, care era deschisă. Taxiul vechi cu care venise intră în curte, iar ea coborî. Plăti cursa, iar taxiul se îndepărtă, pe când ea bătu în poartă. Nu ştia la ce să se aştepte, stând aşa, lângă cele două valize ale ei. Îi deschise un majordom la costum. Marianne arăta şifonată şi istovită, iar pălăria îl alunecase într-o parte, pe pletele răvăşite şi blonde. Îl privi cu ochii mari şi speriaţi, şi aproape se înecă când îşi pronunţă numele.

– Marianne von Hemmerle. Cred că marchiza de Haversham mă aşteaptă. Engleza şi manierele ei erau impecabile, dar părea orfană şi majordomului îi păru rău pentru ea. Îi luă valizele şi o conduse în holul principal, un soi de coridor lung şi întunecat înţesat de portrete ale strămoşilor. Era un loc întunecos şi foarte friguros. Majordomul o conduse într-un salonaş aflat lângă intrare. După ce o lăsă acolo, se duse în grădină să o caute pe marchiză. Era în grădină, unde îşi petrecea majoritatea timpului. Era o femeie cu un aer tineresc, chip de copilă şi părul încărunţit prematur, strâns într-o coadă lungă, împletită. Purta o jachetă veche în carouri, cizme de grădinărit

galbene şi un pulover gros. Majordomul se înclină politicos de îndată ce se apropie de ea. Părea mult mai respectabil decât ea.

– Doamnă, vă caută o tânără domnişoară. Domnişoara von Hemmerle. Pare să fi sosit dintr-o călătorie foarte lungă, adăugă el pe un ton compătimitor. Cred că a venit cu taxiul de la gară, are două valize. Să o conduc sus, într-o cameră? Era obişnuit ca oamenii să vină şi să plece la Haversham. Familia Beaulieu era primitoare şi găzduiau prietenii, prietenii copiilor lor şi oameni pe care abia dacă-i cunoşteau.

– Dumnezeule, exclamă marchiza, pe când arunca uneltele de grădinărit şi se repezea spre uşa salonaşului pentru micul dejun. Marianne... Biata copilă! Unde e, William? Se întoarse spre el cu o privire îngrijorată.

– În salonaşul de la intrare, doamnă, cu tot cu valize, răspunse el. Marchiza zbură pe lângă el şi se repezi în încăperea unde Marianne şedea cu o expresie îngrozită. Femeia cu părul ca neaua împletit în coadă se năpusti în încăpere, iar Marianne se ridică, amintindu-şi vag că o cunoscuse în copilărie. Pe atunci era foarte subţirică, atletică, şi drăguţă, cu un aer britanic, aristocratic şi răvăşit. Înainte ca Marianne să apuce să spună ceva, femeia o cuprinse în braţe, apoi se dădu puţin în spate ca să o observe şi o mângâie cu blândeţe pe părul bălai.

– Draga mea, biata de tine. Ai avut o călătorie groaznică? Era numai compasiune şi bunătate, pe când doi câini mari de vânătoare dădură buzna în cameră, dând din coadă. Un Jack Russel îi urmă o clipă mai târziu, lătrând la stăpâna lui şi la musafiră.

– Rupert, încetează! se răsti ea la câinele mic şi îşi reorientă atenţia spre Marianne. Insistă să treacă în salonaşul pentru micul dejun, să mănânce ceva şi să bea o ceaşcă de ceai.

– William, cere la bucătărie un mic dejun decent şi de ceai, zise ea. Îmi pare rău, draga mea, raţionalizăm totul de două luni, dar se va găsi ceva. Majordomul dispăru cât ai clipi din ochi, pe când Isabel o conducea pe Marianne în salonaşul pentru micul dejun. Se adânci, alături de Isabel, într-o canapea moale din catifea albastră şi aruncă o privire în jur. Încăperea era înţesată de draperii şi tapiserii înflorate, în culori pastelate, avea un şemineu uriaş şi un perete acoperit

de cărți. Prin ferestre și pe ușa deschisă, Marianne zări grădini, copaci, un lac și frumoasele domenii ale unui conac. Se simțea de parcă ar fi aterizat într-un vis, al altcuiva, cu siguranță nu al ei, pe când gazda se așeza alături de ea, o lua de mână și încerca să o facă să se simtă ca acasă. Nu mai întâlnise pe nimeni cu atâta bunătate în privire. Totul la ea era primitor și cald, și puncta tot ce spunea cu chicoteli, hohote de râs și glumițe, după care dojeni câinii. Pe când micul dejun delicios sosea pe o tavă mare de argint, Marianne o privea cu ochii mari. Bucătăreasa gătise niște terci de ovăz, biscuiți și ceva marmeladă, pe care le pusese deoparte.

– Vă mulțumesc că mă primiți și îmi pare rău că am sosit pe nepusă masă.

– Te așteptam, zise Isabel Beaulieu cu un zâmbet cald. Acum, mănâncă. Apoi, o să te conduc la dormitorul tău ca să te poți instala. Pe când spunea acestea, unul dintre câini fură o bucată de biscuite, Isabel îl certă și amândouă izbucniră în râs. În ciuda conacului enorm și copleșitor în care locuiau, Marianne nu mai întâlnise în viața ei o femeie atât de blândă și de prietenoasă. Era mama pe care Marianne n-o avusese niciodată, dar și-o dorise dintotdeauna. Și nu era deloc înspăimântător să fie aici.

– Ce face tatăl tău? Charles era foarte îngrijorat din pricina voastră.

– E bine, zise Marianne printre îmbucături, pe când câinii nu-și luau ochii de la ea, sperând la un biscuite, dar Marianne înfulecă totul. Era lihnită de foame. A fost silit să ofere un cal, un lipițan, ca să mă scoată din Germania, zise ea, iar Isabel o privi surprinsă.

– Se pare că a mers, fiindcă iată, ești aici. Charles o să fie încântat. Chiar ne întrebam când o să ajungi. E un moment bun să părăsești Germania, omulețul acela nesuferit atacă totul. O să-l punem foarte repede la locul lui. Băieții mei sunt în RAF, știi, zise ea cu mândrie, pe când Marianne termina micul dejun, iar câinii se îndepărtau, dezamăgiți. Era jenată că îi fusese atât de foame, înfulecase totul.

– Haide să mergem în camera ta, ca să te odihnești puțin, zise Isabel, de parcă Marianne venise de la Londra ca să petreacă un weekend acolo. Știind că era posibil să petreacă mult timp la ei, îi pregătise cea mai bună cameră de oaspeți.

Marianne o urmă pe o scară lată din marmură, un etaj mai sus. Când Isabel deschise uşa, Marianne zări un pat uriaş acoperit cu o cuvertură roz, înflorată, şi scaune frumoase, tapisate cu satin roz. Era o cameră demnă de o prinţesă sau de o regină. Fără să stea pe gânduri, Marianne o îmbrăţişă pe Isabel, o sărută pe obraz şi îi mulţumi.

– Dintotdeauna mi-am dorit o fiică, îi mărturisi Isabel. Apoi, îi arătă Mariannei o frumoasă baie din marmură albă, cu o cadă uriaşă. Câteva minute mai târziu, o tânără cameristă irlandeză într-o uniformă neagră, cu şorţ de dantelă şi bonetă veni să-i pregătească baia. Apoi, după alte îmbrăţişări, promisiuni de a se revedea mai târziu şi sfatul de a se odihni oricât doreşte, Isabel o lăsă singură pe Marianne. Fata se plimbă prin frumoasa cameră şi privi pe fereastră, la domenii. Era cel mai impresionant loc pe care îl văzuse vreodată. Totuşi, stând acolo şi admirând lebedele de pe lac, Marianne simţi că îi e dor de tatăl ei şi de conacul vechi şi friguros. Locul acesta era splendid, dar nu era acasă. Isabel era extrem de drăguţă şi totul era perfect, în ciuda războiului. Dar pe când se uita la grădinile de care Isabel era atât de mândră şi la care muncea din greu, pe obrajii Mariannei se rostogoliră lacrimi. Nu-şi dorea decât să se întoarcă acasă.

Capitolul 19

Marianne luă prânzul cu Isabel în salonaş, unde li se aduse micul dejun pe tăvi de argint. În după-amiaza aceea, îl cunoscu pe Charles, despre care-şi amintea vag. Seara, luă cina cu ei în sufrageria, unde stăteau la capătul unei mese întinse, despre care Isabel spunea că putea primi patruzeci şi două de persoane. Când Marianne urcă în cameră în seara aceea, îi scrise tatălui său o scrisoare pe care urma să i-o expedieze prin prietenul de la New York. Îl liniştea, spunându-i că totul e în ordine, conacul e superb şi oamenii erau drăguţi cu ea. Îi mai mulţumi fiindcă o ajutase să ajungă aici. O spuse criptic, pentru a nu trezi bănuielile cenzorilor, ca tatăl ei să nu aibă probleme. Apoi, îi scrise lui Toby şi îi spuse adevărul, că tatăl avusese intenţia de a o îndepărta de Germania şi o trimisese la prieteni din Anglia, drept pentru care şi ea era acum în exil. Îi povesti că se află într-un loc frumos, unde oamenii sunt foarte drăguţi cu ea, dar îi este foarte dor de casă şi de tatăl ei, chiar dacă era primejdios acolo. Nu pomeni că în casa lor locuiesc sodaţi, ca să nu-l supere. Dar îi spuse că înţelegea cât de singur trebuie să se fi simţit la început şi cât de greu fusese să se alăture circului. Aminti că viaţa cu familia Beaulieu nu semăna deloc cu aceea de la circ, dar se simţea ca Alice în ţara minunilor, după ce coborâse în vizuina iepurelui. Nimic nu i se părea real, cu excepţia războiului. Îi povesti cum călătorise prin Belgia câteva ore cu o zi înainte şi cât de istovitor fusese. Îl rugă să-i scrie şi îi mărturisi că îi e foarte dor de casă, lucru pe care nu i-l spusese tatălui ei, ca să nu-l îngrijoreze sau să pară nerecunoscătoare.

Dar spuse că nu se mai simțise niciodată atât de nelalocul ei. Pomeni faptul că gazdele ei, familia Beaulieu, aveau doi fii în RAF, de care erau foarte mândri, dar nu-i cunoscuse deocamdată. Îi povesti până și de câini și despre cum tatăl ei îl dăduse la schimb pe Favory pentru documentele ei de călătorie. Îl rugă pe William să trimită ambele scrisori în numele ei, a doua zi.

Scrisoarea ei ajunse peste o lună la Toby, în New York, prima lor oprire din turneu. Primeau corespondența din Sarasota după ce aceasta trecea prin mai multe orașe. Când primi scrisoarea, Toby fu uluit să afle că și ea părăsise Germania. Îi povesti tatălui său, când țesălau caii în după-amiaza aceea, înainte de reprezentația de seară de la Madison Square Garden.

– A trimis-o în Anglia? Nick se arătă și el surprins de cele aflate de la Toby. Evident, lucrurile stăteau mai rău decât își închipuia dacă Alex o trimisese pe Marianne în străinătate. Știa că, în alte condiții, n-ar fi făcut așa ceva. Ți-a spus la cine stă? Cunoscuți de-ai tatălui ei sau străini, de pe undeva din Anglia? Nick era curios și își putea închipui cât de singur trebuia să se simtă Alex, fără ea. Acum, îi părea și lui rău pentru el.

– Stă într-un fel de conac, zise Toby vag, la o familie pe nume Beaulieu. Au doi băieți și o mulțime de câini. Reținuse toată informația care i se păruse pertinentă, iar Nick izbucni în râs.

– O, Dumnezeule, Charles, zise Nick, recunoscând imediat numele. Am fost cu el la școală, deși e cu câțiva ani mai în vârstă decât mine. Sunt niște oameni extrem de drăguți, iar Marianne are dreptate. Au un conac enorm. O să se simtă foarte bine acolo, așteptând sfârșitul războiului. Alex n-ar fi putut alege oameni mai potriviți la care să o trimită. Isabel o s-o sufoce de-a dreptul cu afecțiunea ei. E o femeie foarte drăguță, zise Nick cu nostalgie, gândindu-se la ce vieți neobișnuite duceau cu toții acum. El și băieții erau la circ, Marianne era în Anglia, la fostul lor coleg de școală, iar Alex era singur. Nick era acum și mai îngrijorat din pricina lui, știind cât trebuie să sufere de dorul ei. El, cel puțin, își avea alături băieții, oricât de ciudată era viața lor la circ, și era fericit cu Christianna. Nu mai fusese niciodată atât de fericit. Acum,

că familia ei îl cunoştea şi îl acceptase, se purtau foarte frumos cu el şi cu băieţii. Luau adesea cina cu familia ei.

Nick primi şi el o scrisoare de la Alex o săptămână mai târziu. Scrisoarea era criptică, dar spunea aceeaşi poveste. Nu pomeni faptul că-l dăduse pe Favory pentru a asigura plecarea Mariannei în siguranţă, dar Nick ghici că fusese nevoie de nişte manevre abile. Cel puţin, Marianne reuşise să plece. Alex îi spunea că aşteaptă confirmare de la Charles, via New York, dar spera ca ea să fie în regulă. Nick aflase înaintea lui Alex, de fapt, că Marianne sosise cu bine, şi ştia că asta trebuie să fie greu pentru el.

Tocmai după ce primise scrisoarea, în aprilie, aflară că Hitler invadase Norvegia şi Danemarca. RAF bombarda vasele nemţeşti în largul coastei norvegiene şi spaţiul aerian german. Războiul era în plină desfăşurare. O lună mai târziu, când circul ajunsese în Pennsylvania, veştile despre conflict erau şi mai cumplite. Hitler invadase Franţa, Belgia, Ţările de Jos şi Luxembourg. Cinci zile mai târziu, Olanda se preda în faţa naziştilor. Hitler devora Europa, iar în Anglia, Winston Churchill devenise prim-ministru.

Uneori, Nick vorbea despre ştiri cu Christianna. Părea că nimic nu le putea sta în cale naziştilor sau, cel puţin, nimic nu-i oprise deocamdată. Devenea imposibil de crezut că Europa avea să-şi revină vreodată. Îşi făcea mai multe griji pentru Alex ca niciodată, mai ales acum, că rămăsese singur. Se întreba ce făcea, în afară de îngrijirea cailor. Viaţa lui Nick la circ era plină, îi avea pe băieţi şi pe Christianna, repetiţii, reprezentaţii şi turnee. Încă nu-i spusese lui Alex de Christianna şi se simţea vinovat din pricina asta. Acum, că Marianne era în Anglia, ea şi Toby corespondau mai des. Era mai uşor să expediezi scrisori între Statele Unite şi Anglia. Scrisorile lui Alex către ei sau către fiica sa urmau un itinerar mai sinuos, prin New York, deoarece Statele Unite nu intraseră încă în război.

Marianne îl cunoscu pe fiul mai mic al lui Charles şi Isabel, Simon, în mai, la două luni după ce ajunsese acolo. Avea douăzeci şi doi de ani şi pilota avioane de vânătoare în RAF. În Londra, se îndrăgostise de o infirmieră canadiancă pe care o cunoscuse la o petrecere organizată de escadrila lui, iar Isabel spunea că era nebun

după ea. Se purtă foarte frumos cu Marianne când o cunoscu, deşi petrecu în casa părinţilor doar o noapte, nerăbdător să se întoarcă la Londra. Era încartiruit la Biggin Hill Airfield, lângă Londra.

Îl cunoscu şi pe celălalt fiu al lor, Edmund, mai mare cu doar un an decât fratele său, în iunie, când veni în permisie să petreacă un weekend prelungit alături de ei. Era şi el pilot în RAF şi pilota bombardiere Wellington în misiuni speciale. Participase deja la şapte misiuni de recunoaştere pe deasupra unor obiective secrete din Germania. Isabel îşi făcea în permanenţă griji în legătură cu misiunile lui. Îi trata pe toţi ca pe nişte copii, iar Edmund şi Marianne se amuzară pe tema asta într-o după-amiază, când el o invită la o plimbare pe domenii. Semăna cu tatăl lui, dar avea bunătatea şi umorul mamei sale. O întrebă pe Marianne dacă se simte foarte singură acolo. Nu îi mărturisise lui Isabel, dar încă se simţea singură şi îi era dor de tatăl ei.

– În fond, nu e casa ta. Probabil că îţi părem cu toţii foarte ciudaţi. Nu e casa ta, nu e limba ta, nu e ţara ta. E firesc să-ţi fie dor de casă, zise el cu înţelegere. Iar ăsta e un loc atât de mare, rece şi vechi, zise el despre conacul remarcabil în care crescuse.

– Mă simt vinovată când mă întristez, recunoscu ea. Era un partener foarte plăcut de conversaţie şi deosebit de chipeş. Avea părul negru, ochii verzi şi arăta impresionant în uniformă. O trata ca pe o prietenă, iar ea se distra cu el când venea acasă la sfârşit de săptămână. O duse la pescuit pe un lac din apropiere şi o învăţă să mulgă vaci la una dintre fermele lor, lucru pe care ea nu-l făcuse niciodată în Germania. Dar vieţile lor fuseseră asemănătoare, cu excepţia faptului că el crescuse într-un conac mult mai mare decât al ei. În ciuda acestui lucru, el era simplu, nepretenţios şi cu picioarele pe pământ, iar ea aprecia aceste calităţi. Îi amintea puţin de Toby, doar că era cu patru ani mai în vârstă decât ea, nu cu doi mai tânăr, şi de cele mai multe ori o trata ca pe o puştoaică.

– Am nouăsprezece ani, i se plânse ea, nu doisprezece! Chiar se luă la întrecere cu ea, pe aleea principală din grădină, după ce făcuseră un rămăşag, să vadă cine aleargă mai repede. Ai trişat! îl acuză ea, râzând şi răsuflând din greu.

– Nu-i adevărat, după care se pierdu prin labirint, iar ea îl amenință dacă nu ieşea, după o oră petrecută în soare. În cele din urmă, se milostivi de ea şi îi arătă drumul spre ieşire. Se distrau împreună ca doi copii cât timp el era acolo, iar Isabel îi spuse din nou lui Charles că e o fată bună şi că Edmund se simte bine cu ea. Se gândea că Marianne îl ajuta să se destindă, după încordarea pe care i-o pricinuiau misiunile. Isabel se bucura să-l vadă atât de relaxat şi pe Marianne, în sfârşit, mai fericită. Fusese tristă de când ajunsese.

– Nu e o fată, Izzie, o corectă soţul ei. E o femeie, şi încă una foarte frumoasă. Fiul nostru nu e orb, sunt sigur că a băgat şi el de seamă.

– Nu cred, zise ea cu inocenţă. De două zile se joacă de parcă ar fi copii. Le prinsese bine amândurora. Până la sfârşitul weekendului, Mariannei nu-i mai era aşa de dor de casă, iar Edmund îşi mai abătuse gândurile de la misiunile aeriene din Germania. Marianne era tristă când, duminică după-amiază, Edmund plecă.

– Cu cine o să mă mai joc dacă pleci? zise ea întristată când el veni să-şi ia rămas-bun. Îmbrăcase din nou uniforma şi părea mai în vârstă decât atunci când se jucase cu ea pe domenii. Îi plăcea de el mai mult ca tovarăş de joacă, decât ca ofiţer în uniformă.

– Mă tem că va trebui să te distrezi singură, zise el cu un zâmbet ştregăresc. Sau să fugăreşti câinii în jurul lacului. Dacă vrei, poţi mulge din nou vacile. Totuşi, lucrurile acestea nu aveau să fie la fel de amuzante fără el. Petrecuseră de minune împreună şi purtaseră câteva discuţii serioase despre război. Pe el îl mişcase faptul că ea crescuse fără mamă şi părea foarte echilibrată, în ciuda acestui lucru. Ieşiseră călare într-o dimineaţă şi fusese impresionat de priceperea ei. Nu o recunoscu de faţă cu ea, dar călărea mai bine decât el.

Îi promise să se întoarcă la următoarea permisie. După plecarea lui, casa părea prea liniştită. Marianne îi spuse asta lui Isabel, care o delecta cu poveşti despre toate năzdrăvăniile pe care le făcuseră băieţii ei când erau mici. Recunoscu, într-adevăr, că atmosfera la conac devenise foarte sobră şi liniştită fără jocurile lor.

În zilele care au urmat plecării lui Edmund, Italia intră în război împotriva Marii Britanii şi Franţei. Franţa capitulă în faţa nemţilor.

Marianne era recunoscătoare că părăsise Germania. Acum, n-ar mai fi putut pleca prin Belgia, deoarece era ocupată. Se îndoia că ar fi primit permis de liberă trecere de la colonel, fie şi în schimbul unui armăsar lipiţan. Tatăl ei îi scrisese că acum, colonelul călărea pe Favory peste tot, lucru care îl făcea mereu să zâmbească şi să se gândească la ea.

Isabel spunea adesea că nu putea suferi gândul că Parisul căzuse în mâna nemţilor, şi că era un oraş aşa de frumos. La sfârşitul lui iunie, în presă apărură fotografii cu Hitler plimbându-se prin Paris, lucru care o înfurie şi mai rău. Generalul de Gaulle era conducătorul recunoscut al Forţelor Franceze Libere spre deosebire de mareşalul Pétain, care conducea regimul de la Vichy. Pe aceştia, Isabel îi socotea trădători, deoarece dăduseră cu atâta uşurinţă Franţa pe mâna nemţilor. Cel puţin, de Gaulle era dispus să se împotrivească şi organiza Forţele Franceze Libere de la Londra.

Isabel, Charles, şi Marianne sperau ca băieţii să se întoarcă acasă în iulie, dar începu bătălia Angliei şi erau prea ocupaţi cu atacurile aeriene de retaliere, drept pentru care nu mai primiră nici o permisie. O lună mai târziu, în august, începură bombardamentele nemţeşti. În Anglia, aveau loc zilnic raiduri aeriene şi bombardamente. Spre sfârşitul lui august, Luftwaffe bombardă pentru prima dată centrul Londrei. Simon dădu telefon acasă şi, cu o emoţie puternică răzbătându-i din voce, îi spuse mamei sale că tânăra infirmieră cu care se vedea fusese ucisă. Părea distrus, iar lui Isabel îi păru nespus de rău pentru el.

La două zile după bombardarea Londrei, RAF bombardă Berlinul. Nu aveau o confirmare, dar Isabel avea sentimentul că Edmund participa la misiunea aceea. În cele din urmă, veni acasă pentru două zile. Nu mai trecuse pe la ei de vreo două luni şi se bucurară cu toţii să-l vadă. Simon nu se mai întorsese de când iubita lui fusese ucisă, dar nu primise vreo permisie. Erau recunoscători să-l vadă pe Edmund teafăr şi în viaţă. Părea obosit şi recunoscu că nu dormise prea mult în ultima vreme, dar era într-o dispoziţie bună.

El şi Marianne se duseră să înoate în lac, dar de data aceasta avură discuţii mai serioase decât înainte, despre moarte, război şi nesiguranţa apăsătoare din vieţile tuturor. El îi mărturisi că se

bucura că ea nu era la Londra, întrucât distrugerile fuseseră cumplite. Imaginea oraşului distrus de bombe şi a răniţilor îi uşurase misiunile aeriene de bombardare a Germaniei, cu toate că ura ideea că loveau în femei, copii şi civili, nu în baze armate şi ţinte militare. Mariannei îi păru mai serios decât în iunie. Era o modalitate foarte dură de a se maturiza.

– Şi tu? o întrebă cu blândeţe. Îţi mai e dor de casă? Se afla acolo de o jumătate de an, se mai obişnuise şi ţinea foarte mult la mama lui.

– E o persoană extraordinară, zise Marianne despre ea, cu sinceră admiraţie. Uneori, mă simt prost că s-au pricopsit cu mine. S-ar putea să treacă ani până să mă pot întoarce acasă. Erau momente când se simţea stânjenită să fie o asemenea povară pentru ei. Charles trebuia să-i dea bani de buzunar. Tatăl ei urma să îi înapoieze mai târziu, dar oricum se simţea stingherită fiindcă stătea atât de mult.

– Trebuie să câştigaţi războiul ăsta ca să mă pot întoarce acasă, îl tachină pe Edmund, pe când se plimbau prin grădini, iar el îi zâmbi.

– Îmi place ideea de a te şti aici, îi spuse el, privind-o. De fapt, îmi place foarte mult, aşa că poate n-o să câştig războiul chiar acum. O luă de mână şi o ţinu aşa în timp ce mergeau. Ea se arătă surprinsă, dar de data aceasta el nu mai era jucăuş. Războiul îi apăsa cumplit pe toţi, mai ales pe Izzie, care era permanent îngrijorată din pricina băieţilor. Toţi voiau să se termine, mai ales Marianne, care era neliniştită din pricina tatălui ei.

Înainte de a pleca, Edmund o mai scoase o dată pe Marianne la plimbare şi o privi cu seriozitate.

– Dacă mi se întâmplă ceva, o să ai grijă de mama, Marianne? Te iubeşte şi i-ar fi foarte greu dacă i s-ar întâmpla ceva vreunuia dintre noi, mie sau lui Simon. Îi delega o răspundere uriaşă, apoi o sperie şi mai mult.

– De fapt, ar trebui să-ţi spun înainte să plec că mama nu e singura care a prins drag de tine. Cred că mi s-a întâmplat şi mie. Nu mi-am putut lua gândul de la tine din iunie. Pentru o clipă, Marianne nu ştiu ce să spună. Până atunci, îl privise ca pe un prieten, la fel ca pe Toby. Se întrebă dacă faptul că privea moartea în faţă, zi de zi, îl făcea să simtă totul mai intens. Totuşi, când o privi, simţi şi ea o tresărire. În clipa următoare, era în braţele lui şi se sărutau.

Sărutul le tăie răsuflarea şi, când se desprinseră din îmbrăţişare, îl privi la rândul ei cu seriozitate.

– Te rog să rămâi în viaţă, Edmund... Cred că şi eu te iubesc. Totul se întâmplase foarte repede. El era foarte chipeş, dar ei îi plăcuse spiritul copilăresc şi veselia lui, simţul grozav al umorului şi bunătatea. Semăna foarte mult cu maică-sa.

– O să mă străduiesc din răsputeri. Acum, că am lămurit asta, ar trebui să-ţi spun că nu „cred" că te iubesc, ci te iubesc cu adevărat, ştiu asta cu siguranţă. Am vrut doar să nu te sperii când ţi-am mărturisit.

– Mulţumesc, zise ea cu un zâmbet sfios, cu părul ei bălai răvăşit, încadrându-i faţa de îngeraş. Şi eu te iubesc şi am fost sinceră. Te rog să rămâi în viaţă, am nevoie de tine. Pierduse prea mulţi oameni la care ţinea, iar pe el abia îl întâlnise. Nu voia să-l piardă.

– N-o să mor, zise el liniştitor.

– Promiţi? îl întrebă privindu-l ţintă, în timp ce se îndreptau spre conac.

– Promit solemn, zise el, privind-o în ochi.

– Să ştii că nu uit.

– Aşa să faci. O sărută şi o ţinu în braţe pentru o clipă, vrând să o simtă aproape de el. O să mă întorc cât de repede pot. Deocamdată, nu prea primesc permisii, dar o să mă întorc de îndată ce mi se îngăduie. Ea dădu din cap şi se mai sărutară o dată, înainte să intre în casă, cu o expresie cât se poate de nevinovată, care nu-l înşelă pe tatăl lui nici o clipă, dar o dezamăgi pe maică-sa.

– E o fată aşa de drăguţă şi de dulce, i se plânse ea soţului după plecarea lui Edmund. Nu ştiu de ce nu e interesat de ea. O tratează ca pe o soră mai mică.

La auzul acestor cuvinte, soţul ei izbucni în râs.

– Draga mea, te iubesc, dar eşti cu desăvârşire aeriană. Cred că e îndrăgostit până peste urechi de ea, doar că nu vrea să ştim. Îşi cunoştea fiul mai bine decât ea.

– Crezi? Isabel se arătă surprinsă. Ea ştie? Era uimită.

– Sunt convins că da. Nu l-am mai văzut pe Edmund să fie interesat de grădini. Şi o tot scoate pe Marianne la plimbare prin grădină. Aş spune că nu se mărginesc să admire trandafirii, şi atât.

– Chiar aşa? îl privi ea uimită. Sper că ai dreptate. Altfel, aş fi foarte dezamăgită. Ar face o pereche frumoasă, nu crezi? Şi copii adorabili.

– Cred că te gândeşti prea departe, îi reaminti el. E îndrăgostit de ea, nu se însoară săptămâna viitoare.

– Câtă vreme crezi că e îndrăgostit de ea, e de-ajuns. Deşi mi-ar plăcea să se căsătorească. N-ar mai trebui să se întoarcă în Germania, ar putea sta aici, să-mi ţină companie. După război, ar putea locui amândoi aici.

– Te-ai gândit la toate, nu-i aşa? o tachină el. Poate ar trebui să-i laşi pe ei să-şi organizeze lucrurile, măcar la început.

– S-ar putea să fac asta, zise ea gânditoare. Însă nu vreau ca el să rateze ocazia. E o fată minunată.

– Aş spune că şi el crede acelaşi lucru. Nu e neghiob, să ştii. Şi el o vede şi vorbeşte cu ea, nu doar tu. Aici, sunt de acord cu tine, e o fată fermecătoare. Îmi pare foarte rău pentru Alex, probabil acum e foarte nefericit în Germania.

– Cel puţin, stă la ţară, la fel ca noi. N-aş vrea să locuiesc într-un oraş acum, în nici o ţară, cu toate bombardamentele astea.

Două săptămâni mai târziu, nemţii bombardară Londra, Southampton, Bristol, Cardiff, Liverpool şi Manchester. Marea Britanie primise o lovitură serioasă.

Trei săptămâni mai târziu, nemţii invadară România, lucru care tulbură o mulţime de oameni la circ. Printre ei se aflau mulţi gimnaşti şi jongleri români. Brusc, erau şi ei la fel de îngrijoraţi ca toată lumea. Din pricina lui Hitler, veştile din întreaga Europă erau cumplite. Pentru americani, era şi acum războiul altcuiva şi nu aveau de gând să se implice, dar majoritatea celor de la circ proveneau din ţări afectate serios de conflict. Pe cînd îşi croiau drum prin State, în ultimul turneu, o umbră se aşternu peste moralul tuturor.

În noiembrie, când se întoarseră în Sarasota, Nick şi băieţii sărbătoreau doi ani de când erau în America şi la circ. Era greu de crezut. Nick fusese îndrăgostit de Christianna cam de tot atâta vreme. La şaptesprezece ani, Toby părea deja un adolescent american, iar engleza lui era aproape perfectă. La opt ani, Lucas se simţea

şi se purta de parcă ar fi fost dintotdeauna un băiat la circ. Abia îşi amintea altă viaţă şi, uneori, Nick se simţea la fel. Se obişnuise şi el cu rutina confortabilă a circului. El şi Christianna erau vedetele spectacolului.

Turneul fusese un succes şi se descurcaseră bine, dar toată lumea se bucura că se întorseseră în Florida, să petreacă iarna acolo. Băieţii mergeau la şcoală, iar Nick abia aştepta un răgaz pe care să-l petreacă cu Christianna. O invitase la New York pentru un weekend prelungit, iar ei îi plăcuse la nebunie ideea. La fel ca înainte, le rugară pe ucrainence să-i acopere.

– De ce nu vă căsătoriţi, în loc să vă ascundeţi tot timpul? o întrebă una dintre fete, iar Christianna ridică din umeri.

– Nu ne simţim pregătiţi, zise ea fără griji, dar se gândise la asta. Însă bănuia că Nick nu avea tot ce dorea să-i ofere şi nici destule economii. Era mult mai în vârstă decât ea şi era foarte responsabil când venea vorba de asemenea lucruri. Voia să-i ofere viitoarei soţii o viaţă îndestulată sau, cel puţin, mai bună decât îşi permitea acum. Se gândea că au timp, deoarece ea avea abia douăzeci şi trei de ani. Lui i se părea un copil şi îl şoca întotdeauna când îşi dădea seama că e cu doar şase ani mai în vârstă decât Toby. În mintea lui Nick, asta îi mai dădea timp să agonisească bani.

Anul acela, petrecură sărbătorile de Crăciun cu familia Markovich. Luară cina de Crăciun împreună, iar el aduse două sticle de vodcă, fiindcă ştia cât de mult puteau să bea fraţii Christiannei.

Participau cu toţii la reprezentaţia de Crăciun, iar acum fraţii lui îl tachinau de câte ori treceau pe lângă el. Nu mai erau surprinşi când îl vedeau pe Nick cu sufletul la gură ori de câte ori ea evolua pe sârmă. Ştia că nu avea să se obişnuiască niciodată, dar cel puţin acum nu i se mai făcea rău când o urmărea.

Spre sfârşitul anului, când se bucurau cu toţii de vacanţa de iarnă, Nick îi promise să o ducă la New York între Crăciun şi Anul Nou. Nu aveau programată nici o reprezentaţie, prin urmare îşi puteau lua liber.

Stătură la un hotel mic lângă Madison Square Garden şi se plimbară pe lângă Times Square. O duse să vadă Rockettes la Radio City Music Hall, iar ei îi plăcu la nebunie. Ninsese cât timp stătură

acolo. Lui Nick zăpada îi aduse aminte de Germania, şi o scoase la o plimbare frumoasă în Central Park. Peisajele păreau o felicitare de Crăciun. Când, în cele din urmă, se întoarseră în Florida, le păru rău să plece. Fusese o altă călătorie perfectă.

Edmund reuşi să obţină trei zile de permisie de Crăciun, cu toate că Simon trebui să plece în continuare în misiuni aeriene de bombardare a Germaniei. Cel puţin, unul dintre băieţii lui Charles şi Isabel erau acasă, iar părinţii se simţeau recunoscători pentru asta. De îndată ce primi permisia, Edmund veni direct la Hertfordshire. Marianne era la fel de fericită să-l vadă pe cât erau părinţii lui. În clipa în care o văzu, o ridică în braţe şi se roti cu ea.

– Mi-a fost al naibii de dor de tine, zise el, iar ea izbucni în râs. Nu-l mai văzuse de peste o lună, şi ultima lui vizită fusese la fel de romantică precum cea anterioară. Petrecuseră mare parte a timpului sărutându-se şi făcând planuri. De data aceasta, după prânz, în ziua în care se întorsese, Edmund petrecu ceva timp doar cu mama lui. Nu ştia despre ce vorbiseră, dar Marianne băgă de seamă că el părea foarte mulţumit. Se înţelegea de minune cu părinţii, mai bine decât fratele mai mic, care era mai independent şi mai distant şi nu dădea pe acasă atât de des. Edmund avea firea caldă şi afectuoasă a mamei sale. Simon era doar mai rezervat, semăna mai mult cu Charles.

Ningea în seara în care Edmund se întoarse acasă, şi o scoase pe Marianne la o plimbare în parc. Ea făcu bulgări de zăpadă şi îi aruncă spre el, iar el îi răspunse cu aceeaşi monedă, azvârlind bulgări spre ea din spatele unui gard viu.

– Încetează! Nu-i cinstit! îi strigă ea. Sunt fată! Amândoi erau roşii la faţă şi râdeau, cu părul plin de zăpadă, când el ieşi din spatele gardului viu, o prinse în braţe şi o sărută.

– Mulţumesc că mi-ai reamintit, zise el, sărutând-o din nou. Aproape uitasem. Şi o sărută cu atâta dragoste, încât simţi cum gândurile i se risipesc, la fel ca zăpada care se cernea din văzduh peste ei. Uită cât de dor îi era de Germania, de tatăl ei, de Crăciunul acasă. Pe când o ţinea în braţe, nu se putea gândi decât la cât de mult îl iubea. Se ţinuse de promisiune, era în viaţă. Îşi făcuse griji pentru

el în fiecare zi şi se rugase să se întoarcă teafăr din misiuni. Deocamdată, era bine.

– Te iubesc, Marianne, zise el afectat, apoi îi zâmbi, se lăsă pe un genunchi şi ridică privirea cu o expresie blândă, luând-o de mână. Marianne von Hemmerle, zise el solemn, vrei să-mi faci onoarea de a fi soţia mea? Aş fi extrem de fericit dacă ai accepta.

Ea îl privi uimită şi încuviinţă în tăcere, pe când ochii i se umpleau de lacrimi. Brusc, o cuprinse un dor chinuitor de tatăl ei, dorindu-şi să-i poată împărtăşi vestea, nu doar într-o scrisoare care avea să ajungă atât de greu la el, dacă avea să ajungă vreodată. Dar ştia că avea să fie de acord fiindcă îi plăcea foarte mult familia Beaulieu şi se va bucura că ea se mărita cu fiul lor. Se simţea sigură de asta, deşi avea doar nouăsprezece ani. Însă în vremuri de război se maturizau cu toţii foarte repede.

– Da, şopti ea pe nerăsuflate, în timp ce fulgii de zăpadă i se aşterneau pe gene şi în păr. Da, vreau. El se ridică şi o sărută, mai pasional decât până atunci. Când? îl întrebă ea, pe când se îndreptau spre casă.

– Curând, răspunse el. Când intrară în salon, el scoase din buzunar o cutiuţă mică, învelită în catifea neagră. Maică-sa i-o dăduse în după-amiaza aceea, când el îi mărturisise ce avea de gând să facă, iar Charles îi dăduse binecuvântarea. Erau amândoi mulţumiţi cu mireasa pe care şi-o alesese, şi pe nici unul nu îl deranja că era atât de tânără. Era o domnişoară foarte matură şi o socoteau perfectă pentru el.

Marianne deschise cutiuţa cu grijă şi suspină. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos, iar Isabel se gândise că avea s-o prindă foarte bine. Aparţinuse străbunicii lui Edmund şi era un frumos diamant *solitaire* rotund, mai mare decât orice îşi închipuise Marianne că avea să poarte. Inelul de logodnă al mamei sale fusese mult mai delicat, iar tatăl ei plănuise întotdeauna să i-l dăruiască ei când avea să împlinească douăzeci şi unu de ani. Acum, urma să aibă un inel de logodnă mai devreme. Îl sărută, iar el îi strecură inelul pe deget. Se potrivea perfect, iar ea îl privi, nevenindu-i încă să creadă. Era cel mai extraordinar lucru care i se întâmplase şi, pentru o clipă, păru tristă. Era un moment dulce-amărui pentru ea.

– Draga mea, ce s-a întâmplat? o întrebă Edmund cu o privire îngrijorată. Ochii îi erau scăldaţi în lacrimi când îl privi.

– Aş vrea să-i pot spune tatei şi să poată veni la nunta noastră. Dar nici unul dintre ei nu voia să aştepte până se termina războiul, întrucât ar fi putut dura ani buni. Edmund o luă în braţe şi o ţinu strâns. Apoi, turnă un pahar de şampanie pentru fiecare. Pe când el turna şampania, ea admira inelul. El îi întinse paharul.

– Frumoasei mele mirese. Pentru noi! zise el, apoi fiecare sorbi din pahar. După aceea, petrecură o vreme în bibliotecă, vorbind despre nunta lor. Edmund voia să fie restrânsă, doar familia apropiată, la capela de pe moşie. Nu era foarte diferită de nunta pe care ar fi planificat-o ea acasă, în Germania, la capela de la Schloss Altenberg.

– Când vrei să fie? îl întrebă.

Pentru o clipă, păru precaut, nevrând să o grăbească dacă nu se simţea pregătită. Totul se întâmplase foarte repede. Se îndrăgostiseră de numai şase luni, dar totul părea că se întâmplase mai repede în vremuri de război.

– Trebuie să plec din nou la începutul lui februarie. Ar fi prea curând? întrebă şovăitor, dar ea clătină din cap, zâmbindu-i. Nici ea nu voia să aştepte.

– Sună minunat. Oricum, am nevoie doar de o rochie, şi deveni din nou serioasă. O să mă conducă la altar tatăl tău? Edmund era sigur că ar fi fost onorat să-i ţină locul vechiului său prieten.

– Desigur. Aş vrea ca Simon să fie cavalerul meu de onoare, dacă îşi poate lua permisie atunci. Poate Hitler o să mai slăbească, măcar câteva zile.

Şezură şi stătură de vorbă până se stinse focul, apoi el o conduse în camera ei. Intră pentru câteva clipe, dar nu zăbovi. Nu voia să se piardă cu capul înainte de nuntă. Mai era o lună şi jumătate. Abia aştepta, iar ea era la fel de entuziasmată. Vărsă multe lacrimi când îi scrise tatălui ei în seara aceea, dorindu-şi să poată împărtăşi bucuria cu el. Se întristă şi mai mult, ştiind că el avea să-i primească scrisoarea abia peste câteva săptămâni, via New York.

A doua zi dimineaţă la micul dejun, îi mulţumi sincer viitoarei soacre pentru inel şi i-l arătă. Isabel simţi că Marianne făcea acum parte din familie.

– Arată foarte bine pe degetul tău, îi zâmbi Isabel cu plăcere. Îți doresc toate cele bune, draga mea, apoi bătu din palme, încântată. În sfârșit, o să am o fiică! Marianne o îmbrățișă, entuziasmată. Când Edmund coborî în dimineața aceea la micul dejun, părea mai fericit decât mireasa lui. Era un Crăciun perfect pentru toți cei de la Haversham Castle. Edmund și Marianne erau logodiți. Petrecură o frumoasă cină de Crăciun în sufragerie, vorbind însuflețiți despre nuntă. Isabel plănuia să o ajute cu rochia, voia să vorbească cu croitorul ei, dintr-un cătun apropiat, deoarece lucra excepțional. Simon telefonă tocmai când isprăveau cina, își felicită fratele și promise să facă tot ce poate ca să ajungă la nuntă. Isabel nu mai fusese niciodată atât de fericită. Cei doi băieți ai ei erau în viață și sănătoși, iar Marianne avea să fie o minunată parte din familie. În ciuda războiului și a tulburării pe care le-o pricinuia, toți recunoscură că era cel mai frumos Crăciun din viața lor. Însă în momentele de intimitate, Marianne se gândea la tatăl ei și la sărbătorile de Crăciun pe care le petrecuseră împreună. Pentru ea, mai mult decât pentru oricine altcineva, era un ajun dulce-amărui, de bucurie nețărmurită din pricina prezentului și a tot ce-i dăruise viața, dar și de tristețe adâncă din cauza trecutului și a tot ce pierduse.

Alex nu se obosi să împodobească bradul în anul acela, deoarece Marianne nu era acasă. Știa că avea doar să-l deprime. Fuseseră nouă luni foarte dificile pentru el. Unul dintre cai murise, un hunter zdravăn la care ținuse foarte mult. Vremea fusese groaznică, în casă era veșnic foarte rece și, fără Marianne care să-i înseninеze zilele, viața lui nu mai fusese niciodată așa de mohorâtă. Fără familia von Bingen și fără Marianne era cel mai trist Crăciun din viața lui, după anul în care își pierduse soția. Într-un fel, acesta era și mai cumplit. Nu mai avea pe nimeni. Când o pierduse pe Annaliese, rămăsese cu Marianne să-i înseninеze zilele.

Nu prea avea multe în casă pentru cină și nu-i plăcea să mănânce singur. Pusese la fiert niște morcovi și cartofi din grădină, când auzi o bătaie la ușa din spate. Nu aștepta pe nimeni. Când deschise ușa, îl văzu pe unul dintre fermierii săi chiriași, sprijinind un bărbat rănit la un picior. Preț de câteva clipe lungi, nimeni nu scoase o vorbă.

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, zise fermierul cu voce scăzută, iar Alex băgă de seamă că amândoi tremurau de frig.

– Intraţi, zise Alex şi se dădu la o parte, fără a înţelege ce voiau. Băgă de seamă că bărbatul necunoscut părea speriat şi tot arunca priviri înapoi, peste umăr. Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă Alex pe fermier.

– Trebuie să iau cu împrumut un cal, zise el cu simplitate. N-am vrut să-l fur, pur şi simplu.

– Ăsta e un lucru bun, zise Alex, stingând soba la care îşi gătea cina simplă. În afară de asta, nu poţi porni nicăieri călare în seara asta. Pământul e îngheţat, calul o să alunece şi o să-şi rupă vreun picior cât ai clipi. De ce ai nevoie de un cal? Fermierul aruncă o privire spre prietenul lui, apoi spre stăpânul în care avea încredere şi pe care îl cunoştea de-o viaţă.

– Prietenul meu trebuie să ajungă la graniţa cu Elveţia.

– E foarte departe de noi. Aş putea şti de ce? Arendaşul clătină din cap, iar bărbatul rănit se prăbuşi într-un scaun, cu un geamăt. Piciorul arăta foarte rău. Nu cred că prietenul tău e în stare să călătorească. Alex cântări situaţia, apoi băgă de seamă că picura sânge pe podea şi observă că bărbatul fusese împuşcat, cu siguranţă. Eşti urmărit? îl întrebă direct.

– Nu acum. Poate mâine. E posibil să mă creadă mort. Nu vor verifica până mâine dimineaţă, răspunse cinstit omul rănit.

– Asta e liniştitor, zise Alex, cu o grimasă de neplăcere, întrebându-se în ce se amesteca. Apoi, îi veni o idee. Eşti evreu? Bărbatul şovăi, apoi încuviinţă. Prietenul lui îl convinsese că stăpânul era om de încredere.

– Mi-au săltat familia cu două luni în urmă. Eu eram la o licitaţie, în alt land, încercam să vând un cal ca să avem ce mânca. La întoarcere, dispăruseră cu toţii. Soţia, cei doi copii, mama şi mătuşa. Toţi, femei şi copii.

– Ştii unde sunt?

– Au fost trimişi în lagăr, dar nu ştiu unde. Mă ascund de atunci. M-a zărit o patrulă, în urmă cu două zile, când mă ascundeam în pădure. Ei nu ştiu cine sunt, dar în seara asta m-au văzut din nou. Am încercat să mă ţin departe de toţi cei pe care îi cunosc, zise el,

privindu-i pe amândoi. Unul dintre ei m-a împuşcat. Voiam să încerc să plec în seara asta, dacă îmi daţi un cal. Părea disperat şi, evident, suferea.

– Ai un glonţ în rană? întrebă Alex, precaut. Dacă avea, trebuia să-l scoată. Nu mai făcuse aşa ceva până atunci.

– M-a atins doar, zise el, iar Alex dădu din cap, încercând să se gândească ce să facă cu el. Casa lui nu fusese percheziţionată niciodată, dar se puteau răzgândi dacă ştiau că în zonă se află un fugar, chiar dacă nu-l bănuiau pe el şi nici nu aveau vreun motiv. Deocamdată.

– Ar trebui să dezinfectăm rana. Nişte whisky o să fie de-ajuns, zise el căutând o sticlă în dulap. Ar fi mai bine să te ascunzi undeva câteva zile şi să pleci când poţi merge. Am o bodegă, în pivniţă. Apoi, ne putem gândi cum să te trecem graniţa, dar nu călare. N-o să-mi omor caii pentru tine, zise el cu fermitate. Nu-i surâdea ideea de a se implica în aşa ceva. Dar acum, erau acolo şi era Crăciunul. N-avea nimic altceva de făcut. Îl puse pe bărbat să-şi dea jos pantalonii şi turnă whisky peste rană. Părea curată. Apoi, îl conduse spre pivniţă. În bodegă era uscat, dar rece. Urcă şi aduse o pătură, apoi se duse la bucătărie, aşeză un cartofi şi nişte morcovi pe o farfurie şi coborî cu ea în bodegă. I-o întinse omului, împreună cu sticla de whisky.

– Asta ar putea ajuta, după care el şi fermierul urcară. Bodega nu era luminată, dar omul avea oricum nevoie de odihnă.

– Când pleci, uită-te după urme de sânge pe zăpadă, îi zise fermierului, şi întoarce-te peste două zile. Ar trebui să se simtă mai bine până atunci.

– N-am crezut că o să-l primiţi, zise fermierul cu regret. Îmi pare rău, domnule. Nu voiam decât un cal.

– E în ordine, zise Alex, arătând obosit. Mai degrabă mă las împuşcat pentru un om, decât pentru un cal. O să vedem ce e de făcut. Apropo, Crăciun fericit!

– Crăciun fericit, domnule, răspunse arendaşul, şi plecă o clipă mai târziu, nevenindu-i încă să creadă.

Alex coborî să vadă ce mai face oaspetele neaşteptat. Înfulecase mâncarea, luase o duşcă de whisky şi adormise deja. Alex nici nu

ştia dacă spune adevărul, dar avea încredere în fermierul lui şi, în fond, veniseră la el. Drep urmare, hotărâse să ajute. Povestea pe care o spunea era sfâşietoare. Îşi pierduse întreaga familie dintr-odată. Şi nu era singurul. Erau mulţi alţii ca el acum în toată ţara, prea mulţi. Oameni care nu avuseseră norocul de a primi opt cai pentru a se alătura unui circ înainte de război. Oameni care acum nu mai aveau cale de scăpare. Totul i se păru profund greşit lui Alex, pe când stingea lumina şi urca în dormitor, la culcare. Încercă să nu se gândească la camera goală a Mariannei, la care îi zbura gândul în fiecare seară, când trecea pe dinaintea uşii. Rămase treaz ceasuri în şir, gândindu-se ce să facă pentru omul pe care îl adăpostise în bodegă.

Trecu din nou pe la el de dimineaţă. Rana era curată şi el se simţea mai bine. Nu venise nimeni să percheziţioneze casa. Nu se zăreau soldaţi prin preajmă, iar menajera lui avea două zile libere. Îi aduse din nou de mâncare şi-l lăsă să urce ca să folosească toaleta. Apoi, coborî din nou în bodegă. Nu vorbiră unul cu altul, omul îi mulţumea doar cu o voce emoţionată, pe când Alex încuia din nou uşa. Casa era cufundată în linişte şi, a doua zi după-amiază, fermierul se întoarse.

– Cum se simte? întrebă, pe când Alex îl primea înăuntru.

– Pare să fie bine. Alex ştia deja ce era de făcut. Umpluse rezervorul maşinii cu toată benzina pe care o avea şi socotise că poate ajunge până în apropiere de graniţa cu Elveţia, dar nu până acolo. Era suficient de aproape, dacă omul era descurcăreţ, avea grijă şi se mişca suficient de repede.

– Am un prieten care îl poate ajuta, zise fermierul, prudent, dacă îl puteţi duce până la bazilica St. Lorenz din Kempten. Locuieşte în apropiere şi-l poate duce restul drumului. Alex înţelese. Nu era o simplă întâmplare. Evident, fermierul lui ajuta evreii să scape. Auzise de câţiva oameni curajoşi care făceau tot ce puteau şi se pare că fermierul era unul dintre ei.

– Maşina mea e în garaj. Poate merge de la bodegă la garaj fără să fie văzut. Ziua, vreau să rămână în portbagaj, cel puţin când plecăm. Pare mai puţin suspect decât dacă pornim la drum noaptea.

O să-l duc până la prietenul tău, apoi o să uităm că toate acestea s-au întâmplat. Fermierul îl privi cu recunoştinţă şi încuviinţă.

– Du-l la maşină acum. Eu o să vin la garaj în zece minute. Apoi, Alex urcă să se îmbrace, la costum, cu pălărie. Purta o haină groasă şi arăta elegant când părăsi conacul, ca şi cum s-ar fi pregătit să le facă o vizită unor prieteni. Fermierul îl aştepta în garaj.

– E în portbagaj? Omul încuviinţă. Apoi, fără un cuvânt, îi întinse lui Alex un pistol.

– S-ar putea să aveţi nevoie de el. Alex şovăi, apoi îl luă şi-l strecură în buzunar.

– Mulţumesc. Se urcă în automobilul lui Hispano-Suiza şi porni motorul, pe când fermierul îi deschidea uşa de la garaj. Alex conduse mai departe, iar fermierul o porni spre casă, arătând ca un om obişnuit care se întoarce acasă.

Alex o luă pe strada principală, nu pe străduţe lăturalnice, şi trecu pe lângă conacul von Bingen cu o viteză moderată. Unul dintre soldaţi îl opri, dar îl recunoscu imediat.

– Bună ziua, domnule conte. E totul în ordine?

– Da, mulţumesc. Merg în vizită la nişte prieteni. Soldatul îi făcu semn să treacă. Nu-i verifică actele şi nu percheziţionă maşina. Ştia că nu era nevoie, iar Alex merse mai departe. Conduse până se întunecă şi încă o bună bucată de drum după aceea. Ajunse la un punct de control şi opri. Unul dintre soldaţi îl întrebă pe altul dacă ar trebui să verifice portbagajul, dar răspunsul fu negativ. Alex conduse mai departe fără probleme. Îşi aminti adresa unde fermierul îi spusese că trebuie să ajungă pentru a se întâlni cu prietenul său. Nu era chiar atât de aproape de graniţa cu Elveţia pe cât ar fi sperat pasagerul din portbagaj, dar aveau să-l ajute să treacă frontiera şi erau, cu siguranţă, mai bine pregătiţi pentru asta decât Alex, în haina lui şi cu pantofii de oraş. Nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă soldatul de la al doilea punct de control ar fi deschis portbagajul şi l-ar fi găsit. Alex simţea pistolul atârnându-i în buzunar, dar nu voia să-l folosească.

Ajunse la adresa pe care i-o dăduseră, coborî din maşină şi bătu la uşă. Îi deschise un bărbat care păru alarmat să vadă un automobil Hispano-Suiza în faţa casei şi un domn care arăta ca Alex. Dădu din

cap şi schimbară o parolă pe care i-o dăduse fermierul. Se aflau pe un drum de ţară dosnic şi în jur nu se zărea ţipenie de om. Bărbatul îi deschisese, ridică uşa portbagajului şi-l ajută pe omul rănit să coboare. Acesta îşi luă rămas-bun cu o voce răguşită şi-i mulţumi lui Alex. Abia putea merge după ce călătorise ghemuit în portbagaj, dar dispăru în interiorul casei. Uşa se închise în urma lui, iar Alex plecă fără alte comentarii sau conversaţii, pe drumul pe care venise. Fusese surprinzător de uşor şi se gândi la asta pe drumul spre casă.

Trecu pe lângă conacul von Bingen devreme în dimineaţa aceea. Colonelul ieşise la o plimbare călare. Favory mergea la trap şi scotea fuioare de aburi pe nări. Colonelul îl salută pe conte, iar Alex încetini, zâmbind.

– Vă place lipiţanul, colonele? se interesă el politicos.

– Foarte mult, conte.

– Arată bine. Colonelul zâmbi şi-l bătu afectuos cu palma peste greabăn. Alex îşi continuă drumul şi, în câteva minute, ajunse acasă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Menajera sosi câteva minute mai târziu şi se apucă să-i prepare o ceaşcă de ceai. Alex îşi scoase haina şi pălăria, luă ceaşca de ceai din bucătărie şi se duse în birou. Simţea încă pistolul atârnându-i în buzunar. Îl scoase şi îl încuie într-un sertar. Făcuse o treabă bună, prima de acest fel pentru el. Pe când sorbea din ceaiul aburind, bănui că nu avea să fie ultima. În seara aceea, dinaintea lui se deschisese o poartă, iar el alesese să-i treacă pragul. Nu era cale de întoarcere.

Capitolul 20

Nunta lui Edmund şi a Mariannei la Haversham a fost întocmai cum o planificaseră. Simon îşi luă o zi de permisie, ca să le fie cavaler de onoare, iar Charles o conduse la altar. Ea purta o rochie făcută de croitorul lui Isabel, care se mula pe siluetă şi o făcea să arate ca o tânără zeiţă înveşmântată în satin alb. Purtă vălul pe care Isabel însăşi îl purtase în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. La ceremonie participară douăzeci dintre prietenii familiei Beaulieu din zonă şi câţiva dintre prietenii mai apropiaţi ai lui Edmund de la RAF. Toţi bărbaţii tineri purtau uniforme, dar Isabel îi rugă pe toţi să nu pomenească nimic despre război în ziua aceea. Se cununară la capela de pe moşie, pe care Isabel o umpluse cu flori din sera ei. Ea însăşi făcuse buchetul miresei, din orhidee albe de seră. Vremea era frumoasă.

Mireasa era încântătoare şi radia de fericire, iar mirele era în extaz. Luară prânzul la masa întinsă în sufragerie, care era aproape plină. O decoraseră cu păsări argintii şi flori proaspete. La sfârşitul zilei, tinerii însuraţei merseră cu maşina la Brighton, pentru a petrece trei zile „de miere" la Grand Hotel, un hotel caraghios şi demodat care le plăcea amândurora, deşi se schimbase foarte mult. Edmund păstra amintiri din copilărie de acolo, pe care voia să le împărtăşească cu ea, în ciuda sacilor cu nisip şi a proviziilor de război. Nu aveau ochi decât unul pentru altul şi pentru viaţa care li se aşternea dinainte. Ar fi fost fericiţi şi într-un cort, sub stele, câtă vreme erau împreună. Era singurul lucru de care le păsa. Erau

îndrăgostiţi nebuneşte unul de altul. Pontonul era închis, dar alergară pe plajă ca nişte copii şi se retraseră în cameră la răstimpuri regulate ca să facă dragoste. Când Edmund se întoarse cu mireasa lui la Haversham, ea arăta netulburată şi fericită. Mai petrecu o ultimă noapte cu ea în camera roz de oaspeţi. A doua zi, când el plecă, ea plânse şi-l sili să promită că se va întoarce.

– Ştii că o să mă întorc, Marianne, întotdeauna, zise el, pe când o săruta pentru a zecea oară în zece minute. În cele din urmă, plecă. Totul fusese fără cusur, iar ea petrecu câteva zile într-o visare. Îi scrise tatălui ei să-i povestească totul despre nuntă, apoi lui Toby. Lui nu-i veni să creadă că Marianne se măritase, când citi scrisoarea de la ea. Era cu doar doi ani mai mare decât el. Era îndrăgostit de Katja, dar nu-şi închipuia că avea să se însoare cu ea mai devreme de zece ani, dacă avea să se însoare. Marianne devenise un adult, dar la şaptesprezece ani el se simţea încă un copil. Când primi scrisoarea, îi spuse şi tatălui său de nuntă. Nick zâmbi şi dădu din cap.

– Asta chiar mă face să mă simt bătrân. Îmi amintesc când a venit pe lume, nu cu foarte mult timp în urmă. Să nu care cumva să-ţi vină şi ţie idei, îi zise lui Toby, care se strâmbă şi clătină din cap.

– Nici nu mă gândesc! Suntem amândoi prea tineri. Nu era sigur că era de acord cu căsătoria Mariannei, dar la fete era diferit. Era greu de crezut că nu o mai văzuse de doi ani şi jumătate. Timpul zburase, iar vieţile lor se schimbaseră foarte mult. Acum, ea era vicontesă şi avea să locuiască în Anglia, într-un conac mai mare decât al lor. El, fratele şi tatăl lui locuiau într-o rulotă la circ, şi erau din nou în turneu. Asta era viaţa lor acum, iar Toby se obişnuise treptat cu ea, la fel ca ceilalţi. Era confortabil pentru ei, le plăcea rutina familiară, deşi uneori era greu să petreacă fiecare noapte în alt oraş. Însă se obişnuiseră şi cu asta.

În iulie, când ajunseră în California, Nick călători cu Christianna la Santa Ynez. De data aceasta, plecară într-o maşină decentă şi se cazară la acelaşi hotel. Nişte romance o acoperiră din nou pe Christianna, dar Nick avea sentimentul că tatăl ei ştia adevărul şi se făcea că nu vede. Prinsese drag de Nick şi de băieţi şi ştia că Nick avea intenţii foarte serioase faţă de fiica lui. Nu se juca cu ea. O iubea profund. Şi ea, pe el.

Vizitară aceeaşi stâncă, iar el aruncă din nou o privire la pământurile pe care spera să le poată cumpăra, într-o bună zi. Le spunea „ferma lui", iar Christianna râdea de el. Vorbea încă despre asta, când o privi cu o expresie blândă.

– M-am tot gândit, zise el cu precauţie. Voia să fie sigur că e în ordine şi pentru ea. Ce-ai zice dacă ne-am căsători când ne întoarcem în Florida, la sfârşitul turneului?

– Mă ceri de soţie? îl tachină ea. Credea că glumeşte sau că gândeşte, pur şi simplu, cu voce tare. Mai vorbeau despre asta uneori, dar el spunea întotdeauna că nu se însoară cu ea până nu simte că a agonisit îndeajuns. Nici unul dintre ei nu reuşea să pună prea mult deoparte, lucrând la circ, deşi Nick era întotdeauna grijuliu şi strângea de trei ani. Încă nu adunase destul pentru o fermă şi poate că n-avea să reuşească niciodată, dar avea suficient pentru a considera că se poate însura cu ea.

– Încă nu, îi răspunse el la întrebare, după care îngenunche chiar lângă stâncă. Acum te cer, îi zâmbi. Vrei să fii soţia mea, Christianna? Ochii ei se măriră.

– Vorbeşti serios? Acum?

– Când se încheie turneul. Voia să plece într-o lună de miere adevărată, iar asta nu era posibil înainte de întoarcere.

– Vreau să zic, mă ceri de soţie acum?

– Da. Te iubesc şi vreau să mă trezesc alături de tine în fiecare dimineaţă, toată viaţa. Se tot vedeau pe ascuns de doi an de zile. Le era de-ajuns.

– Da, zise ea într-un suflet. Da... Da! Îi venea să strige de bucurie. El se ridică şi o sărută, apoi o uimi cu desăvârşire când îi arătă un inel subţire de logodnă dintr-o cutiuţă pe care o ţinuse în buzunar. Avea un diamant mic, dar era un inel adevărat. Plănuise asta de multă vreme şi voise să o facă aici, la viitoarea lor „fermă". Ea nu credea că o să fie a lor vreodată, dar era un loc la fel de bun ca oricare altul şi foarte romantic. El îi strecură inelul pe deget şi o sărută din nou. Apoi o luă în braţe, o aşeză în maşină şi o duse înapoi la hotel. Făcură dragoste pentru a sărbători momentul, la doi ani după ce făcuseră dragoste acolo pentru prima dată.

– O să fie o nuntă mare, dacă o facem la circ, zise ea mai apoi.

– Nu cred că o putem face altfel, zise Nick, practic. La circ o să fie mare tevatură din pricina asta. Era parte din condiţia celor care lucrau la circ, dar era pregătit pentru asta.

A doua zi, la întoarcerea în Santa Barbara, îi anunţară familia. Vestea că se logodiseră se răspândi ca focul în sălbăticie. Primiră chiar o telegramă cu felicitări din partea lui John Ringling North. North le sugera să organizeze petrecerea de nuntă la Ca' d'Zan, casa originală a lui John şi Mabel Ringling, conacul lor din Sarasota. Avea să fie un eveniment mai important decât crezuse Nick, deoarece fraţii Ringling voiau să aibă parte de toată publicitatea pe care o puteau obţine.

Când se întoarseră la Sarasota, la început de noiembrie, data fusese stabilită şi Christianna avea deja rochia. John Ringling North avea de gând să conceapă afişe cu fotografii ale proaspeţilor însurăţei, pe care să le vândă pentru anul următor. Nick şi Christianna erau vedetele circului şi erau trataţi ca nişte capete încoronate. Avea să fie o nuntă regală. Urmau să se căsătorească, aşa cum le propusese, la Ca' d'Zan, în sâmbăta de după Ziua Recunoştinţei. Toţi artiştii de la circ erau invitaţi. Se aşteptau la opt sute de nuntaşi şi ridicaseră un cort special pentru mese şi dans.

Nick îl rugă pe Toby să-i fie cavaler de onoare, pe când Lucas avea să fie purtătorul verighetelor, deşi la nouă ani era puţin cam mare pentru aşa ceva. Totuşi, îşi luă sarcina în serios şi păstră cu mare atenţie verighetele la nuntă. Joe Herlihy făcu un toast special. Mireasa radia, iar Nick era chipeş ca întotdeauna, în frac, la patru ace. Evenimentul se dovedi fabulos şi extravagant, în spiritul circului. Afişele se vândură în prima noapte, aşa că se văzură siliţi să tipărească mai multe. Căzură de acord să ţină o reprezentaţie specială a doua zi după nuntă, la care ea purtă vălul de mireasă, împreună cu costumul mulat şi fustiţa de balerină. A doua zi, plecară în luna de miere la hotelul Breakers, în Palm Beach. Era un hotel elegant şi, pe durata şederii lor, fură trataţi ca nişte vedete de cinema.

– Ei bine, doamnă von Bingen, zâmbi el către ea într-o seară, după ce făcuseră dragoste, te-ai săturat deja de mine?

– N-o să mă satur de tine până mor, Nick, zise ea serioasă.

– În cazul ăsta, s-ar putea să fie multă vreme. Era cu douăzeci şi doi de ani mai tânără decât el, dar asta nu-i deranja. Simţeau că totul este exact cum trebuie să fie.

La întoarcerea în Sarasota, toată lumea îi felicită din nou. Erau eroii clipei. Aveau parte de ovaţii la care publicul se ridica în picioare la fiecare spectacol. Nimeni nu se săturase încă de nunta lor, parcă desprinsă din basme şi, de câte ori apăreau împreună, călare pe lipiţani, mulţimea îi aclama. La o zi după ce se întorseseră din Palm Beach, Nick se duse să stea de vorbă cu Sandor.

– Am venit după cadoul de nuntă, îi aminti socrului.

– Ce este? îl tachină Sandor. O ai pe fiica mea. Nu e de-ajuns?

– Nu, ţi-am spus că singurul dar de nuntă pe care îl vreau de la dumneata e o plasă pentru numărul ei. Aşa am stabilit în urmă cu doi ani şi ai fost de acord. De acum înainte, va urca pe sârmă numai cu plasă, zise Nick cu fermitate. Sandor văzu că vorbeşte serios şi păru preocupat.

– Publicului n-o să-i placă, îl avertiză.

– O să se obişnuiască. Ţi-am spus că o să mă însor cu ea şi m-am ţinut de cuvânt. Mi-ai dat cuvântul tău, Sandor. Am bătut palma. Fie eşti de acord cu plasa, fie renunţă la numărul pe sârmă. Sandor îl privi lung şi intens, apoi încuviinţă. Nick nu ceda cu uşurinţă, dar era un om de cuvânt. Îi reaminti acest lucru lui Sandor, care renunţă cu mare regret.

În seara aceea, când începea numărul ei, Nick o urmă în arenă şi văzu opt angajaţi care îi ţineau plasa. Băgă şi ea de seamă şi se întoarse spre el, surprinsă.

– Tata ştie?

– E cadoul lui de nuntă pentru noi. Nick zâmbi larg şi o sărută. Acum, fă-ţi numărul. Avea să-i facă plăcere să o urmărească pentru prima dată în trei ani. Când publicul văzu plasa, aclamă. Erau de acord. Nick îi făcu lui Sandor un semn de încuviinţare, iar el îi făcu un semn cu mâna. Nu avea să ajungă într-un scaun cu rotile şi nici să-şi piardă viaţa. În sfîrşit, mulţumită lui Nick, Christianna lucra cu plasă.

*

La două săptămâni după nuntă, erau în continuare subiectul principal la circ. Christianna cosea liniştită nişte costume în rulota ei, ascultând radioul, când Nick se întoarse, după ce hrănise caii. Se aplecă să o sărute, bucuros că o vede şi bucurându-se de viaţa de proaspeţi însurăţei, când emisiunea pe care o asculta ea se întrerupse, iar crainicul anunţă că japonezii bombardaseră Pearl Harbor în Hawaii. Amândoi amuţiră brusc, uluiţi de ceea ce auzeau.

– Ce vrea să spună? Christianna se uită la Nick, crezând că nu înţelesese bine.

– L-ai auzit. Vasele americane fuseseră bombardate şi scufundate de japonezi la Pearl Harbor. Era ceva ce nimeni din America nu-şi închipuise vreodată că se putea întâmpla. Fuseseră atacaţi chiar pe teritoriul lor. America fusese silită, în cele din urmă, să intre în război.

Câteva minute mai târziu, oamenii ieşiseră din rulote şi-şi dădeau veştile unii altora. Agitaţia cuprinsese întreg circul. Unii fuseseră cuprinşi de panică, temându-se că vor bombarda şi Florida. Într-un ceas, întreg circul era uluit de ştiri. Toţi stăteau cu urechea lipită de aparatele radio. John Ringling North anunţă că una dintre reprezentaţiile speciale de Crăciun din seara aceea se anulează. Toată lumea rămase acasă să urmărească ştirile. Toby şi Lucas erau cu el în rulotă şi ascultau la radio.

A doua zi, SUA şi Marea Britanie declarară război Japoniei. Trei zile mai târziu, Hitler declară război Statelor Unite. America intrase în război. Două mii patru sute trei bărbaţi şi femei pieriseră la Pearl Harbor, şi alte 1178 de persoane fuseseră rănite. În cortul cel mare era încă întuneric, iar Nick se întrebă dacă viaţa avea să revină vreodată la firesc. Vorbea despre asta cu cumnaţii lui în după-amiaza aceea, când Toby intră cu o privire vinovată. Nick se întrebă ce năzdrăvănie mai făcuse. Toby îi mărturisi o jumătate de oră mai târziu, când erau singuri.

– M-am înrolat în armată, tată, zise el, mândru dar şi speriat de reacţia tatălui său.

– Ce ai făcut? Nick îl privi îngrozit. Nu poţi face una ca asta!

– Ba da, am optsprezece ani. O să mă recruteze oricum.

– Nici măcar nu eşti american, îi reaminti Nick. Nu voia ca fiul lui să meargă la război pentru nici o ţară.

– M-au primit, zise el calm, cu o privire hotărâtă. Germania ne-a lipsit oricum de cetăţenie. Plec în tabăra de instrucţie peste două săptămâni.

– E o nebunie! zise Nick şi dădu buzna afară din rulotă, la un pas de lacrimi. Nu voia ca fiul lui să-şi rişte viaţa nici pentru fosta ţară, nici pentru cea nouă. Dar Toby avea dreptate. L-ar fi recrutat. Când îi povesti Christiannei despre asta, ea văzu cât de supărat era Nick.

– Poate are dreptate, poate l-ar fi recrutat oricum, zise ea încet.

– E german, îi reaminti Nick. Dar şi asta deveni repede o problemă.

Două zile mai târziu, autorităţile de la Imigrări se înfiinţară la circ pentru a-i lua la întrebări pe toţi angajaţii circului de naţionalitate germană. Mulţi dintre ei erau salahori, dar câţiva dintre circarii care aveau numere importante erau germani. Toate reprezentaţiile de echitaţie, două dintre numerele cu feline, Nick, mulţi clovni, câţiva gimnaşti şi contorsionistul lor vedetă. Unul câte unul fură interogaţi şi li se puse la încercare loialitatea. Evreii nu trecură prin asta şi li se îngădui să ceară azil. Celorlalţi li se oferi ocazia de a se întoarce acasă, dacă doreau. Unii se aflau într-o situaţie mai complicată, printre care şi Nick. Fusese declarat evreu de către germani, prin urmare el şi băieţii lui se calificau pentru azil. Însă acum era căsătorit cu o americancă, deoarece Christianna avea cetăţenie. Aşadar, putea cere azil sau solicita cetăţenia americană, prin intermediul soţiei sale.

– Ce alegeţi, domnule Bing? îl întrebă ofiţerul de la Imigrări, ţinând în mână o planşetă cu clamă. Le înapoiase paşapoartele lui şi băieţilor.

Pentru o clipă, Nick şovăi.

– Aş vrea să devin cetăţean american, zise el domol. Era renunţarea definitivă la Germania. Ofiţerul notă ceva pe o foaie.

– Vom lua legătura cu dumneavoastră în câteva săptămâni, îl anunţă. Dar numele? Văd că paşaportul vi s-a eliberat pe alt nume decât cel pe care-l folosiţi la circ. Care doriţi să apară pe actele dumneavoastră de cetăţean american?

– Nicolas Bing, zise el limpede. Pierduse particula „von" şi titlul, dar avea un nume cu care putea trăi, un nume care nu avea să-l mai lege niciodată de Germania.

– Am notat, zise ofițerul şi trecu la următoarea persoană. Nick o privi pe Christianna.

– Te deranjează? o întrebă, iar ea dădu din cap.

– Poţi fi orice vrei, îi răspunse, dar credea că făcuse alegerea potrivită.

În următoarele zile, aflară că mai mulţi dintre artişti, majoritatea germani care nu erau evrei, se întorceau în Europa. Hotărâseră să nu rămână. Nu voiau să fie bănuiţi de spionaj. În zilele care urmară, Nick nu-şi putu lua gândul de la faptul că Toby intrase în armată şi urma să plece în tabăra de instrucţie. În urmă cu câteva zile, se întâmplase cel mai grozav lucru din viaţa lui, se căsătorise cu Christianna. Acum, era pe cale să se întâmple cel mai groaznic lucru. Fiul lui pleca la război.

Capitolul 21

Toby plecă în tabăra de instrucție de la Fort Mason, în San Francisco, tocmai înainte de Crăciun. Își luă la revedere cu lacrimi de la Katja, tatăl, mama vitregă și fratele lui. Christianna era la fel de afectată ca tatăl lui și Katja, dar și oamenii care trecură pe la ei cu câteva zile înainte de plecare, să-i ureze numai bine. Toby și Katja erau inseparabili în zilele de dinaintea plecării lui. Petreceau cât mai mult timp împreună, sărutându-se și ținându-se de mână, dar toți ceilalți voiau să petreacă un timp cu el. Mulți dintre ceilalți tineri plecau și ei, dar Nick și familia lui erau foarte îndrăgiți, iar Toby era un băiat drăguț. Pierre veni și își luă rămas-bun printr-un număr de mimă, reușind în felul acesta să-l facă pe Nick să râdă, lucru rar în ultima vreme. Avusese o expresie împietrită și ochii înroșiți de când se înrolase Toby, după Pearl Harbor. Nu se temea să arate cât de mult avea să simtă lipsa fiului său. Plânse fără a se reține în dimineața în care plecă Toby. Katja era și ea de neconsolat, iar Lucas, Christianna și Nick stătură îmbrățișați, după ce-și luară rămas-bun. Gallina, înlăcrimată, își consola fiica.

Toby avea să se întoarcă într-o vizită în februarie, înainte ca ei să plece în turneu la sfârșitul lui martie sau începutul lui aprilie. Apoi, armata avea să-l trimită undeva, deocamdată nimeni nu știa unde anume.

Pentru Nick și familia lui, Crăciunul aduse tristețe. Nick nu avu inima să cumpere sau să decoreze un brad de Crăciun, de aceea Christianna se ocupă de toate acestea. Împreună cu Lucas, decoră

rulota cu luminiţe, însă Nick era serios tot timpul acum şi îngrozit că avea să-şi piardă fiul.

Cei care hotărâseră să părăsească circul plecaseră deja sau îşi făceau bagajele. Se hotărâseră repede, de aceea reprezentaţia lui Nick deveni şi mai importantă. Acum, Nick mai zâmbea doar în timpul spectacolului, şi nimic din ce făcea Christianna nu-l putea înveseli. Era îngrijorată permanent din cauza lui şi vorbea cu Gallina despre asta.

– A pierdut foarte multe în viaţă, o lămuri Gallina cu blândeţe. Se teme. Ai răbdare, o să-şi revină. Christianna făcu tot ce-i stătu în puteri ca să înveselească puţin spiritele, dar Crăciunul trecu încărcat de tristeţe, iar Anul Nou nu se dovedi mai vesel. Nick preferă să rămână acasă când ea se duse la tradiţionala cină de Anul Nou, la restaurantul polonez, cu familia. Totuşi, tatăl şi fraţii ei se arătară înţelegători. Christianna şi Lucas merseră, oricum, şi se alăturară celorlalţi. Nick nu avea chef, era în continuare supărat din cauza lui Toby.

În ianuarie, Nick primi o altă scrisoare de la Alex, de data aceasta pe o cale mai întortocheată, printr-un prieten din Geneva. De vreme ce America intrase în război, prietenul genovez îi expedie scrisoarea lui Nick. Alex nu-i spuse nimic despre condiţiile din Germania sau despre viaţa lui, din pricina cenzurii, dar îl anunţă că Marianne şi soţul ei aşteptau un copil la sfârşitul primăverii. Era primul nepot al lui Alex şi era încântat din pricina asta. Îi scria că îi e foarte dor de ea şi că abia aşteaptă să îi vadă, pe ea, pe copil şi să-i cunoască soţul într-o bună zi. Când Nick lăsă scrisoarea din mână, se uită la Christianna cu un zâmbet trist şi gemu.

– Acum, mă simt bătrân, îi zise. Prietenul meu Alex aşteaptă primul nepot. E cu patru ani mai în vârstă decât mine, dar şi eu aş putea avea unul. Nick avea acum patruzeci şi şase de ani, iar Alex tocmai împlinise cincizeci, lucru care i se părea uimitor. Părea că fuseseră băieţi mai ieri, cu vieţi despre care credeau că nimic nu le putea atinge sau schimba. Acum, totul pierise. Nick lucra la un circ, Alex era singur şi nu-şi mai văzuse fiica de peste un an, iar Toby mergea la război.

Nick şi Christianna nu mai vorbiseră despre un copil. Cum Pearl Harbor se întâmplase la doar câteva zile după nunta lor, nu se puteau gândi decât la înrolarea lui Toby, copilul pe care îl aveau, şi nu le mai stătea gândul la cel pe care nu-l aveau.

Când Toby se întoarse acasă din tabăra de instrucţie de la San Francisco, întâlnirea se dovedi a fi pentru toţi dulce-amăruie. Fiecare secundă era neprețuită, iar Nick nu-l pierdu din ochi nici o clipă. Voia să petreacă tot timpul cu el. Toby mai participă la un număr cu tatăl lui, în uniforma de caporal, la rugămintea maestrului de manej. Când el şi tatăl său călăriră lipiţanii înspre sfârşit, mulţimea se ridică în picioare şi îi aclamă. Băteau din palme pentru Toby, iar lui Nick i se umplură ochii de lacrimi. Maestrul de manej îi lămurise la microfon că Toby pleca la război.

Erau nenumăraţi alţii ca ei, din toate clasele sociale şi de orice condiţie. Fiecare tânăr din America ajunsese, peste noapte, să poarte o uniformă şi să arate ca un bărbat. Chiar şi Lucas părea, brusc, mai în vârstă şi mai matur. Toby se întorsese din tabăra de instrucţie zdravăn, puternic şi sănătos. Stătu acasă cinci zile, care trecură prea repede. În noaptea de dinainte de plecare, îi anunţă că el şi Katja se logodiseră. Ea şi familia ei erau la fel de îndureraţi ca Nick din pricina plecării lui. În ajunul plecării lui Toby, după ce o conduseră pe Katja la rulota ei, cei doi fraţi stăteau întinşi în pat, în dormitorul atât de cunoscut, iar Lucas îl îmbrăţişă şi-i spuse cât de mult avea să-i ducă dorul. Toby avea lacrimi în ochi, pe când îşi îmbrăţişa fratele mai mic, iar Lucas plângea. Toată familia Christiannei veni să-l conducă de dimineaţă. Sandor se referi la el ca la nepotul lui şi îi spuse cât de mândru era şi ce american grozav avea să fie. Katja şi familia ei îl conduseră şi ei la trenul către California şi nimeni nu se putea opri din plâns.

În zilele după plecarea lui Toby la Fort Mason, Nick încercă să-şi abată gândurile pregătind figuri noi pentru numărul fără Toby. Însă Christianna şi Nick erau atracţia principală, cu atât mai mult acum. Nick îi scrisese lui Alex pentru a-i spune că Toby se înrolase în armată, dar ştia că avea să dureze până ajungea scrisoarea, şi încă mai mult până Nick avea să primească veşti de la el, prin Elveţia.

Dar era şocant să-şi dea seama că băieţelul lui era acum în armată, iar fetiţa lui Alex era pe cale să aibă un copil. Timpul zburase.

În aprilie, Toby reuşi să-i trimită un mesaj lui Nick de la Fort Mason, anunţându-l că pleacă. Nu i se permitea să spună unde, dar zicea că în Pacific. Cunoştea alţi doi germani în compania lui, şi nici unul dintre ei nu era trimis în Europa. Totuşi, cel puţin i se permitea să lupte pentru ţara lui adoptivă. Nick îşi dorea să nu fi plecat. În acelaşi timp, japonezii americani erau trimişi în lagăre în vest. Guvernul voia să se asigure că nu există loialităţi împărţite. Nick nu ştia nimic altceva despre destinaţia lui Toby. Acesta promisese să le scrie cât de des putea. Nick strecură scrisoarea într-o cutie mică, alături de altele pe care Toby le trimisese din tabăra de instrucţie. Le păstrase pe toate.

Mai primiră o scrisoare de la el în mai, din Hawaii, pe când erau în turneu. Părea fericit şi entuziasmat, deşi putea spune foarte puţine despre ce făcea sau unde se ducea. Între restricţiile care i se impuneau lui Toby şi cenzorii care citeau scrisorile lui Alex, Nick avea impresia că era ţinut în întuneric în privinţa amândurora, dar măcar primea scrisori din când în când. Se întrebă dacă Marianne născuse deja, dar nu ştia nici asta. Nu mai primise veşti de la ea de când Toby plecase în tabăra de instrucţie. De obicei, îi scria lui Toby, iar băiatul îi dădea veştile.

Copilul Mariannei era aşteptat în primele zile ale lui iunie. Avusese o sarcină uşoară, deşi zilele păreau nesfârşite fără Edmund. O ajuta pe Isabel în grădină, ca să aibă o ocupaţie, să meargă şi să se mişte. Lui Isabel îi făcea plăcere să îşi aibă nora alături şi să o privească pe Marianne înflorind. Isabel era încântată din pricina copilului, la fel şi Edmund. Venea acasă de câte ori putea, ceea ce nu se întâmpla foarte des. De fiecare dată, mângâia uşor pântecele soţiei sale, uluit şi încântat de cât se rotunjise. Îi plăcea la nebunie să simtă copilul lovind şi se bucura de fiecare dată, ca şi cum ar fi fost prima oară când îl simţea. Nu părea posibil, dar spuse că va încerca să obţină o permisie în preajma datei când trebuia să vină copilul, în prima săptămână din iunie. Maică-sa îl avertizase că primul copil întârzie întotdeauna. Îi povesti că el întârziase trei săptămâni

şi aproape că nu şi-l mai dorise, când văzuse că avea să fie nepoliticos şi lipsit de punctualitate. Dar îl iertase în clipa în care îl văzuse.

Edmund mai spusese că, dacă intră în travaliu când el este la bază, avea să încerce să facă schimb cu cineva, dacă i se permitea, să vină acasă cu maşina cât putea de repede, deşi era staţionat în Anglia de Est, la câteva ore depărtare. Totuşi, spunea că avea să facă tot posibilul, iar ea ştia că aşa este. Hotărâse să nască acasă, la Haversham, deoarece spitalele erau pline de răniţi şi se simţea vinovată să ocupe spaţiul şi atenţia asistentelor pentru ceva atât de firesc. La naştere, avea să fie asistată de doctorul din zonă şi de soacra ei. Cu puţin noroc, Edmund avea să fie în permisie sau urma să vină la scurt timp după aceea, să vadă copilul. Ea voia un băiat pentru el, şi asta aşteptau. Totuşi, el îi mărturisise în secret, de la bun început, că-şi dorea o fetiţă care să semene leit cu ea. Voiau mulţi copii, cel puţin cinci sau şase, şi erau încântaţi că primul părea să sosească destul de uşor.

Printr-un miracol, Edmund reuşi să obţină cinci zile de permisie la sfârşitul lui mai şi primele zile din iunie, tocmai când ea aştepta sosirea copilului. Ea speră să nască la timp, înainte de plecarea lui. Isabel o sfătuise să o alerge în jurul grădinii. Venise un val de căldură, iar Isabel era sigură că temperaturile ridicate aveau să declanşeze naşterea, dacă nu grădinăritul şi plimbările lungi. Însă Marianne voia să stea liniştită înainte de sosirea copilului, ca să nu nască nici prea devreme. Pântecele devenise uriaş, iar Isabel spunea întruna că trebuie să fie gemeni, deşi doctorul nu auzise două inimi bătând. Lui Isabel i se părea greu de crezut că un copil putea să capete asemenea dimensiuni. Marianne rămăsese subţirică, doar burta era uriaşă, iar Edmund făcea haz pe socoteala ei de câte ori o vedea. Zicea că arată de parcă ar fi furat mingea gonflabilă a unui biet copil şi ar fi dosit-o sub rochie. O deranja căldura şi simţea că abia se putea mişca. Îşi putea trage ciorapii cu greutate şi renunţase să-i mai poarte pe vreme caldă. La Haversham nu avea cine s-o vadă, iar soacra ei îi spusese să nu se sinchisească. Nu le păsa. Multe fete nu mai purtau ciorapi acum, fiindcă erau şi greu de găsit.

În noaptea de dinaintea zilei în care trebuia să se întoarcă, Edmund o sună pe Marianne de la bază. Tocmai primise o misiune

importantă şi nu i se permitea să fie înlocuit sau să-şi ia permisie în următoarele două zile. Îi spuse că se va termina repede şi o rugă să-i ţină pumnii ca să ajungă acasă cât mai curând. Ea îi făgădui, dar conversaţia se încheie repede, deoarece zeci de piloţi, dacă nu sute, aşteptau să telefoneze acasă fiindcă li se anulaseră permisiile. Avu timp doar să-i spună că-l iubeşte şi că-l aşteaptă să se întoarcă repede. El îi spuse că o iubeşte, iute, şi închise. Marianne se duse să-i dea lui Isabel veştile dezamăgitoare, că Edmund întârzia din pricina unei misiuni, dar era surprinzător de calmă. Spunea că e sigură că n-o să nască în câteva zile.

În noaptea următoare, se auziră sute de avioane care zburară peste Marea Britanie în drum spre Germania. Le văzură toţi trei. Nu ştiau câte erau, dar cerul era plin de ele, îndreptându-se spre ţintă. Ştiu că Edmund se afla printre ei. Privi cerul zâmbind şi şopti că îl iubeşte. Abia mai târziu aflară că fusese vorba de o mie de bombardiere care se îndreptau spre Köln.

– Nu e de mirare că nu a putut să vină acasă, zise Isabel pe când intrau în casă. Auziseră că se apropie o formaţie masivă şi ieşiseră să se uite. Trebuie să fi fost sute de avioane, poate chiar o mie. Charles socotea că e exagerat, dar se dovedi că nu era aşa. Erau avioane pe cer cât vedeai cu ochii, şi încă le puteai auzi după ce pieriseră din vedere. Era acelaşi zumzet care noaptea îi umplea de groază, când avioanele nemţeşti bombardau oraşele. Totul era deja foarte familiar. Marianne îşi închipuia că civilii din Germania erau la fel de îngroziţi precum ei. Oraşele lor erau în ruine, iar Anglia primise de asemenea lovituri dure. Străzile din Londra erau pline de dărâmături, deşi Marianne nu fusese acolo să vadă toate acestea, de când venise. Isabel nu voia să o lase, după ce ea şi Edmund se căsătoriseră. Mariannei îi plăcea viaţa la ţară, acolo erau mai în siguranţă decât la Londra.

În seara aceea, avură parte de o cină liniştită în dining room. Marianne le povesti ce mai simte că face bebeluşul şi se întrebară cât de curând are să vină. Îi împiedica să se gândească prea mult la Edmund. Marianne îşi spuse că era doar o altă misiune, deloc diferită de celelalte, şi că avea să se întoarcă acasă curând. Fie a doua zi, fie următoarea, nu fusese sigur, dar promisese să telefoneze de

îndată ce putea. Târziu, în seara aceea, auziră avioanele întorcându-se. Erau prea multe ca să fie nemţeşti şi păreau să fie aceleaşi care plecaseră. Marianne stătea întinsă în pat cu un sentiment de uşurare, simţind contracţiile obişnuite care apăruseră deja de câteva săptămâni. Încă puţin şi ajungea acasă. Se gândea că şi bebeluşul lor avea să vină curând. În seara aceea, contracţiile erau mai puternice decât de obicei. Totuşi, până dimineaţă nu se întâmplase nimic serios, coborî cu un mers legănat la micul dejun, tot însărcinată şi părând obosită.

– Ai dormit bine, draga mea? o întrebă soacra ei, sărutând-o, pe când ea lua o felie de pâine prăjită şi un ou de la una dintre găinile lor. Nu văzuseră şuncă de un an de zile. Zilele acelea se încheiaseră pe durata războiului. Dar aveau destule ouă de la coteţe şi carne de pui pe masă. Era singurul fel de carne pe care îl aveau. Isabel băgă de seamă că Marianne părea obosită, dar nu fu surprinsă. Îşi spunea că bebeluşul avea să vină în curând.

– Am auzit băieţii întorcându-se aseară.

– Şi eu. Marianne fusese foarte uşurată să-i audă. Voia ca Edmund să vină acasă curând. Nu o sunase încă, dar presupunea că doarme după misiune sau încerca să obţină o permisie, înainte să o sune ca să-i spună că vine. După micul dejun, Isabel o luă cu ea în grădină, spunându-i că aveau treabă.

– Trandafirii mei sunt un dezastru! se plânse ea, pe când Marianne ieşea din casă şi încălţa cizmele de grădinărit pe picioarele goale.

Femeile erau ocupate cu grădină, iar Charles citea ziarul, când intră majordomul şi anunţă că îl căuta un domn. Era general în armată şi locuia în zonă. El şi Charles erau prieteni vechi. Charles se arătă bucuros.

– Poftеşte-l înăuntru. Se bucura de compania masculină. Începuse să se sature de Isabel, care îi împuia urechile cu bebeluşul. Nu-i stătea mintea la altceva. Se ridică în picioare când prietenul său, generalul, intră în birou şi îi întinse mâna în chip de salut.

– Bernard, prietene, ce plăcere să revăd! Aşteptăm nepoţelul dintr-o clipă în alta, iar femeile nu vorbesc despre altceva. Mă înnebunesc. Mă bucur să te văd! Vechiul său prieten zâmbi la auzul

acestor vorbe, dar părea foarte serios când se aşeză. Trecu direct la subiect. Nu voia să-şi amăgească prietenul sau să irosească vremea cu conversaţii mărunte. Îl privi pe Charles în ochi, iar acesta simţi că-i stă inima în loc.

– Charles, am veşti proaste pentru tine, zise el simplu. Voise să-i spună lui mai întâi, de preferat între patru ochi, din respect pentru îndelunga lor prietenie.

– Unul dintre băieţi? şopti Charles. Nu putu spune mai mult. Generalul încuviinţă.

– Edmund. Noaptea trecută. Avionul lui a fost doborât deasupra oraşului Köln. Am trimis acolo peste o mie o sută de avioane, dintre care patruzeci şi trei nu s-au întors. Edmund nu a supravieţuit. Îmi pare foarte rău. Era sincer îndurerat pentru prietenul său. Charles se luptă să nu se piardă cu firea, se ridică, făcu câţiva paşi prin cameră, năucit, pe când generalul se apropie de el şi-l bătu pe umăr. Pierduse şi el doi băieţi de când începuse războiul. Nu era nimic nou pentru el şi tocmai de aceea venise. Primise un telefon de la comandantul escadrilei lui Edmund, care ştia că se află în zonă şi că e prieten cu tatăl tânărului pilot.

– Dumnezeule, ce-o să-i spun maică-sii? Charles îşi privi prietenul în ochi, cu spaimă şi disperare. Tocmai de grozăvia asta se temuseră. Speraseră să nu se întâmple niciodată, ca orice părinte din Anglia şi de pretutindeni. Iar copilul trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, poate chiar în ziua respectivă. Generalul ştia cât este de greu. Era un moment îngrozitor, de cumplită agonie, în viaţa oricărui părinte, indiferent cum se întâmpla. Acum, cel puţin, fusese pentru o cauză nobilă, îşi puteau spune, nu un accident stupid provocat de un beţiv la volan. Edmund apărase Anglia împotriva duşmanilor. Deocamdată, însă, era o slabă consolare.

– Aş vrea să pot ajuta în vreun fel, zise generalul cu bunătate, dar ştia că nu are cum. Nu putea decât să le comunice vestea cu toată compasiunea. Alţii primeau un telefon de la Ministerul de Război sau o telegramă, pe care o lăsa la intrare un curier pe bicicletă. Generalul îi scutise de o asemenea situaţie. Charles îi era recunoscător pentru bunătate şi se gândi la sărmana Marianne. Îi părea nespus

de rău, atât pentru ea, cât şi pentru sine. Nu-şi închipuia cum aveau să treacă peste asta, dar ştia că vor reuşi. Trebuia. Nu aveau de ales.

Generalul îşi luă rămas-bun, iar William avu o presimţire sumbră când închise uşa în urma lui. Profund zguduit, Charles ieşi în grădină să îşi caute soţia şi nora. Soarele strălucea prea puternic, iar păsările erau prea gălăgioase. Simţea că i se înmuiaseră picioarele. Părea că se sfârşise lumea. Dar nu-şi putea îngădui să simtă toate astea până ce nu le dădea şi lor vestea.

– Ai avut un musafir? îl întrebă Isabel, veselă. Cine era? îi zâmbi, dar când îi văzu expresia înţelese imediat şi împietri. Privirile li se întâlniră, el dădu din cap, iar ea scăpă uneltele de grădinărit pe jos. Îşi duse instinctiv mâna la inimă, încercând parcă să stăvilească sângerarea lăuntrică, dar nu avea cum. Simţea că îi căzuse cerul în cap. Edmund? zise ea imediat. Charles dădu din nou din cap, apoi făcu doi paşi şi o luă în braţe, s-o consoleze, cuprinzând-o pe Marianne cu celălalt braţ. Ea nu ştia încă, nu înţelegea limbajul subtil dintre ei care se crease de-a lungul a douăzeci şi cinci de ani de căsnicie. Charles şi Isabel aveau nevoie de puţine cuvinte. Marianne părea nedumerită.

– Ce e cu Edmund? Marianne arăta speriată, strivită între socrii ei, cu pântecele ei uriaş. Simţea că nu poate respira. E bine? Socrul ei o privi la fel de sincer pe cât îl privise generalul.

– Nu, zise el simplu. Avionul lui a fost doborât astă-noapte deasupra oraşului Köln, în misiunea pe care am văzut-o. Au fost o mie de bombardiere. El nu s-a întors.

– A fost rănit? A fost luat prizonier? întrebă ea îngrozită, refuzând să accepte cele întâmplate.

– A fost doborât. Avionul s-a prăbuşit, zise el cu toată blândeţea de care se simţea în stare, pentru ca ea să accepte, însă Marianne nu reuşea.

– Uneori, oamenii supravieţuiesc după aşa ceva. De unde ştiu că a murit? Nu voia să-i spună ce aflase de la general înainte să plece, că avionul explodase şi totul se petrecuse foarte repede. Nu existau supravieţuitori.

– Ştiu, zise el încet, cu un braţ petrecut pe după umerii ei, ţinând-o aproape ca să o consoleze cât îi stătea în puteri, pe când

Isabel se agăţa de el cu o privire îngheţată, fără a spune nimic. Era şi ea îngrijorată din pricina Mariannei. Aveau şi pe altcineva de consolat, în afară de ei. Ea îşi pierduse soţul şi tatăl copilului nenăscut.

– Mi-a promis că n-o să moară niciodată, zise Marianne furioasă, ţipând la ei. A promis că se va întoarce întotdeauna! Se înecă cu un hohot de plâns, apoi se prăbuşi în braţele socrilor ei, plângând isteric, pe când Isabel o îndruma cu blândeţe spre casă, să se întindă. A zis... A promis... Nu e adevărat... Mint, cu toţii... Se întoarce azi... Încercă totul, dar nimic nu putea schimba cele întâmplate. Oricât ar fi tăgăduit şi implorat, oricâtă furie şi durere ar fi simţit. În clipa aceea, nu-l voia decât pe el.

Isabel încercă să o aline, pe când lacrimile i se rostogoleau pe obraji. O convinse pe Marianne să se întindă şi să bea nişte apă. Charles intra şi ieşea din cameră ca o nălucă, neştiind nici el ce să facă pentru ea. Plângeau toţi trei. Simon sunase mai târziu în dimineaţa aceea, plângând la telefon. Tocmai fusese anunţat. Avusese o infecţie la ureche şi nu putuse pleca în aceeaşi misiune, deşi ar fi trebuit. Isabel îi mulţumi lui Dumnezeu că nu se dusese. I-ar fi ucis să-i piardă pe amândoi. Charles, care era la fel de îndurerat ca soţia lui, nu avea cuvinte să exprime ce simţea. Erau cu toţii în agonie, iar Marianne boci toată ziua, nereuşind să creadă ce se întâmplase. În cele din urmă, căzu într-un somn uşor, iar Isabel părăsi camera şi se duse să-şi caute soţul. Şedea în birou şi arăta răvăşit. Când o auzi intrând, ridică privirea.

– Îmi pare nespus de rău, îi zise mamei primului său născut şi izbucni din nou în lacrimi. Ea se apropie să-l ia în braţe, plângând.

– Era un băiat aşa de bun, zise ea cu durere, iar el încuviinţă. Dar şi Simon e un băiat bun, adăugă, cu dragoste. Suntem norocoşi că îl avem, îi reaminti lui Charles, deşi fusese mai apropiată de Edmund în ultimii ani. Era un băiat mai deschis. Ce să facem pentru biata fată? întrebă ea, pe când stăteau împreună, iar ea îşi suflă nasul în batista pe care i-o întinsese el. Întotdeauna avea una în buzunar.

– Nu putem face nimic, zise el sincer. Putem doar să avem grijă de ea şi de copil. Desigur, va rămâne aici, cu noi, adăugă el, exprimând gândurile soţiei. Oricum, nu se poate întoarce acasă, în Germania. Doamne, îi urăsc pe nenorociţii ăia, zise el furios, uitând

că nora lui era germană, la fel ca tatăl ei, la care ţinea foarte mult. Dar ei erau excepţii. Simţea o ură fierbinte pentru o ţară şi pentru un popor, faţă de omul care pornise un război în numele lor şi ucisese atâţia oameni.

– Sper să nu se întoarcă, după război, zise Isabel cu tristeţe. Cel puţin, o să avem copilul lui. Poate o să fie un băieţel care seamănă leit cu el. Încerca să găsească alinare cum putea.

Trebuia să pregătească slujba de înmormântare, iar Simon promisese că avea să vină acasă. Dar nu se putea gândi la asta acum, căci bebeluşul putea sosi în orice clipă. Părea o cruzime să se ocupe de asta acum, când Marianne aştepta copilul. Ar fi fost prea mult pentru ea. Isabel îşi putea aduna cu greu gândurile când urcă în camera Mariannei şi văzu că doarme. Atunci, se duse în propria cameră, se întinse şi adormi. Nici unul nu mai pusese vreo îmbucătură în gură de la micul dejun. Ceva mai târziu, îl auzi pe Charles urcând scările şi simţi că se întinde alături de ea. O luă de mână şi stătură aşa, ţinându-se de mână, fără o vorbă. Nu mai era nimic de spus sau de făcut, doar să fie, pur şi simplu, împreună.

A doua zi dimineaţa, Marianne nu coborî la micul dejun. De obicei, se trezea devreme. La zece, Isabel urcă să vadă ce face. Bătu la uşă dar, neprimind nici un răspuns, intră. O găsi în baie, îngenuncheată pe podea, vomitând în toaletă, şi aruncă spre soacra ei o privire care părea moartă. Se simţea de parcă ea însăşi ar fi murit cu o zi înainte. Dintr-odată, Isabel se simţi recunoscătoare că nu născuse în ziua în care primise cumplita veste. Ar fi fost o cruzime să sărbătorească ziua copilului în ziua morţii tatălui. Totuşi, cel puţin avea copilul. Isabel era îmbrăcată în negru şi îl rugase pe William să aşeze o coroană neagră la intrare. Charles îi spusese să ridice steagul în bernă. Până seara, toţi vecinii lor aflară vestea, iar la conac începură să sosească scrisori de condoleanţe. Tuturor le părea rău pentru ei, acum erau prea multe familii în aceeaşi situaţie ca a lor. Cel puţin, fiul ei murise ca un erou. Încerca să-şi spună că asta conta, dar nu era aşa. Murise copilul ei. Însă al Mariannei trăia, aşa că se sili să se adune şi apăsă o compresă pe fruntea bietei fete, în timp ce ea vomita, chinuită. Era palidă şi cenuşiu-verzuie. Ziua de dinainte o doborâse.

– Ce face copilul? o întrebă Isabel, calmă. Marianne nu arătase nicicând mai rău. Ai avut contracţii? Marianne ridică din umeri.

– Nu. Mă doare spatele şi mi-e greaţă. Spunând acestea, vărsă din nou. Isabel trase apa la toaletă, îi dădu părul pe spate şi o spălă pe faţă cu apă rece, pe când Marianne se întinse pe podeaua din baie, prea slăbită ca să se mişte sau să se întoarcă în pat. Nu-şi dorea decât să moară. O minţise, nu se întorsese, aşa cum făgăduise. Fusese o promisiune pe care nu o putuse ţine, şi-l ura pentru asta.

– Haide să te ducem în pat, zise Isabel şi o ajută să se ridice de jos. De îndată ce făcu asta, Marianne se aplecă în faţă şi i se rupse apa. Isabel ştiu imediat ce înseamnă, iar Marianne arăta speriată.

– Nu pot să nasc acum, mi-e prea rău. Isabel o ajută să dezbrace cămaşa de noapte şi scoase din dulap o alta, curată. Marianne se aplecă din nou şi se agăţă de ea, printre suspine. Era într-o stare foarte proastă. Isabel luă un teanc de prosoape, le întinse pe pat şi o ajută pe Marianne să se întindă peste ele.

– Mă întorc într-o clipă, îi promise. Apoi, părăsi repede camera, încercând să pară calmă. Se întâlni pe coridor cu Charles, care tocmai cobora, cu o privire mohorâtă. Cheamă doctorul! îi zise repede, iar el se îngrijoră imediat.

– Se simte bine?

– Nu. Da. E năucită, dar naşte. Tocmai i s-a rupt apa şi nu se simte bine deloc. Spune-i doctorului să vină imediat. Se repezi înapoi în cameră, iar Charles dispăru să facă ce i se ceruse. Când se întoarse, Isabel văzu că Marianne avea contracţii serioase. Îşi privi soacra cu ochi plini de tristeţe.

– Nu vreau copilul, zise ea, nenorocită, pe când lacrimile îi şiroiau pe obraji. Nu se mai întoarce niciodată acasă.

– Ştiu, draga mea, ştiu... Isabel o mângâie cu blândeţe pe mână, iar Marianne se încleştă de a ei. Durerile se înteţiseră când i se rupsese apa. Copilul era pregătit, fie că maică-sa era, fie că nu. Sosise vremea.

Durerile deveniră mai intense şi mai prelungi în următoarea jumătate de oră. Isabel mai aduse nişte prosoape şi îşi dori ca doctorul să ajungă cât mai repede. Nu voia să ajute singură la naştere, nu făcuse asta niciodată. Nu era moaşă. Marianne gemu şi apoi urlă,

când uşa se deschise şi intră doctorul cu geanta medicală într-o mână. Părea serios şi compătimitor, tocmai aflase veştile, după ce văzuse coroana de la intrare.

– Îmi pare foarte rău, îi spuse lui Isabel, apoi îşi îndreptă repede atenţia asupra văduvei lui Edmund. În seara anterioară, Isabel îşi dăduse seama că nora ei rămăsese văduvă la douăzeci şi unu de ani. Părea un început de viaţă foarte nemilos, la fel cum era să pierzi un copil, aşa cum i se întâmplase ei. Pe când o examina pe Marianne, îşi dădu seama că totul se desfăşura foarte repede. Se uita la el cu disperare, se încleştă de braţul lui Isabel şi apoi de umărul ei.

– Nu pot să am copilul ăsta, suspină dureros. Nu sunt pregătită.

– Poate nu eşti, îi zâmbi cu bunătate. Dar cred că bebeluşul este. Nu-i spuse că nu avea de ales în asemenea situaţii, fie că era vorba de naştere, fie că era vorba de moarte, dar aşa era. Copilul avea să se nască în ziua aceea, fie că era pregătită, fie că nu.

O examină cu blândeţe, iar ea ţipă de durere. Charles o auzi de pe hol şi coborî grăbit, îngrozit de ţipete. Isabel se duse după cearceafurile pe care le pusese deoparte anume pentru naştere, rugă o cameristă să aducă mai multe prosoape şi se întoarse la Marianne. Fata vomita din nou şi agoniza la fiecare contracţie.

– E îngrozitor! urlă ea. Nu pot face asta fără Edmund!

– E alături de tine, Marianne, spuse Isabel, calmă. O să fie întotdeauna alături de tine, nu te va părăsi niciodată. Îl poţi asculta, în sinea ta. N-o să îngăduie să ţi se întâmple nimic. Marianne o privea în timp ce vorbea şi, dintr-odată, se linişti şi nu mai ţipă. Era exact ce trebuia să audă, iar doctorul încuviinţă, pe când palpa pântecele fetei. Copilul cobora cum trebuie. Marianne îi privi cu ochi sălbatici, măriţi, pe când o forţă mai mare decât oricare alta pe care o cunoscuse îşi croia drum prin pântecele ei. Doctorul îi spuse să se aplece şi să se apuce de picioare. Totul se petrecea foarte repede, iar Marianne era înspăimântată. Ţipa la fiecare contracţie, apoi se prăbuşi peste perne şi păru să cedeze.

– Nu pot, nu pot... zise ea, plângând. Apoi, forţa aceea puse din nou stăpânire pe ea şi scoase un urlet lung, nesfârşit, îngrozitor, care se sfârşi într-un vaiet scurt, dar sonor. Marianne îi privi uimită pe amândoi, apoi văzu o feţişoară ieşindu-se între picioarele ei.

– Dumnezeule, zise ea plângând, şi îi privi cu un zâmbet amestecat cu lacrimi. Copilul avea părul negru, ca Edmund, iar lui Isabel i se părea că seamănă leit cu el. Doctorul îi spuse Mariannei să împingă în continuare, iar copilul alunecă afară, însoţit de alt vaiet cutremurător, şi începu să plângă zdravăn. Era fetiţă, aşa cum sperase Edmund. Marianne se sprijini de perne cu un zâmbet victorios, pe când obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi.

– Seamănă cu Edmund, îi şopti Isabel Mariannei, plângând şi ea, copleşită de bucuria şi tristeţea naşterii, mai ales acum. Marianne observase şi ea. Copilul semăna leit cu el. Marianne păru dintr-odată foarte matură, aşa cum stătea acolo, pe când doctorul reteza cordonul, înfăşura bebeluşul într-o păturică pe care i-o întinsese Isabel şi-l aşeza la sânul mamei sale. Avea ochi de culoarea levănţicii, ca maică-sa, dar în rest semăna leit cu tatăl, fără urmă de îndoială.

Toţi trei exclamară când văzură cât de frumos era bebeluşul, apoi o aşezară într-un coşuleţ. Isabel o ajută pe mamă să se spele, apoi spălă bebeluşul, o înfăşă şi i-o duse mamei. Doctorul era mulţumit că totul decursese cu bine. De fapt, fusese o naştere uşoară, durase doar patru ore de la început până la sfârşit. Isabel bănuia că intrase în travaliu cu o noapte înainte, dar nu-şi dăduse seama. O lăsă pe Marianne singură cu doctorul pentru câteva minute, ca să-l caute pe Charles şi să-i dea veştile. Era în birou şi bea scotch. Ea zâmbi când îl văzu. Merita, aşa că nu-i spuse nimic.

– Ai o nepoţică splendidă, zise ea, sărutându-l şi sorbind mai apoi din scotchul lui. El zâmbi. Era o femeie bună şi curajoasă. În ultimele două zile, se descurcase absolut admirabil, ca întotdeauna. Nu-l dezamăgise niciodată în peste douăzeci şi cinci de ani, iar el ştia că nu avea s-o facă niciodată.

– Sunt bine, amândouă? Părea îngrijorat. Nu mai voia o altă tragedie, pentru nici unul dintre ei.

– Sigur că da. Copilul e foarte mare, dar Marianne s-a descurcat de minune. Fetiţa seamănă leit cu Edmund. El păru mulţumit, deşi uşor dezamăgit că era fetiţă.

– O vreme, a părut să fie groaznic.

– Întotdeauna e aşa, doar că ai uitat. Eu aproape că am dărâmat casa, dar erai prea beat ca să-ţi dai seama.

– Cred că mă dusesem la vânătoare. Pentru prima dată în două zile, îi zâmbi. Era un eveniment fericit, oricât de mare fusese pierderea. Şi era o bucăţică din Edmund care avea să le fie întotdeauna aproape.

– Vrei s-o vezi? se oferi Isabel, dar el păru tulburat de sugestie. Era puţin prea devreme.

– Lasă biata fată să-şi revină, măcar câteva ceasuri. Isabel încuviinţă şi se întoarse la Marianne şi la copil. Doctorul plecă la scurt timp după aceea şi promise să se întoarcă a doua zi. Trebuise să o coasă puţin, lucru de aşteptat în cazul unui copil atât de mare. Îi spusese Mariannei că urma să aibă dureri, lucru care se întâmpla deja. Dar ea îşi privea copilul fericită, absolut vrăjită, şi îi zâmbi soacrei când aceasta intră.

– E atât de frumoasă, zise Marianne cu blândeţe, mângâindu-i degetele mititele, şi o desfăşă puţin ca să-i vadă degeţelele de la picioare. Toate erau la locul lor. Marianne nu văzuse nimic mai minunat decât copilul ei.

– Ce nume o să-i pui?

Marianne se gândi o bună bucată de vreme. Se uitase la ochii ei de culoarea viorelei.

– Violet, răspunse ea, liniştită. Ce-i spusese Isabel o calmase şi îi reamintise că, într-un fel, Edmund avea să facă mereu parte din viaţa ei, prin acest copil. Violet Edwina Alexandra Isabel Charlotte Beaulieu, zise ea, iar Isabel râse. Îl onora pe tatăl fetiţei şi pe toţi bunicii, întrucât avea să fie singurul copil al lui Edmund. Isabel era mişcată.

– Dumnezeule, zise Isabel râzând. Va trebui să se mărite cu un prinţ, sau cel puţin cu un duce, şi să şadă pe un tron. Dar Isabel era mulţumită cu alegerile ei, pe când Marianne şedea cu fiica ei în braţe. Se gândi la Edmund şi se simţi mai aproape de el. Închise ochii în tăcere, pe când ea şi bebeluşul adormiră. Isabel netezi pătura cu blândeţe şi părăsi încăperea fără zgomot, întorcându-se în camera ei. Mai avea multe de făcut, dar nimic atât de îmbucurător ca aducerea pe lume a unui nepot. Trebuia să planifice slujba pentru fiul ei şi se retrase cu inima grea. Călătoria Mariannei alături de copilul său începuse. Iar drumul ei alături de fiul său se încheiase. Începutul şi sfârşitul vieţii se întâlniseră prea devreme.

Capitolul 22

Era luna iulie şi se aflau în turneu în California, când Nick află de la Alex că Marianne născuse o fetiţă şi îşi pierduse soţul, toate acestea în doar două zile. Alex nu spuse nimic despre sine, dar Nick îşi închipui că în regiune era linişte şi viaţa lui era domoală, cu toate că pe front se întâmplau multe, atât în Rusia, cât şi în Africa de Nord. Totuşi, sorţii Aliaţilor se schimbaseră. Nick urmărea permanent ce se întâmpla în Pacific. Primea puţine veşti de la Toby, deşi îi scrisese Katjei că voia să se însoare cu ea, dacă ajungea acasă de Crăciun sau la următoarea permisie. Fata nu mai vorbea despre altceva de câte ori îl vedea pe Nick. Le dădea amândurora speranţe şi curajul de a face planuri de viitor.

Nick citi imediat despre primul atac aerian al americanilor în Europa, la jumătatea lui august, asupra Franţei ocupate. SUA se alăturase Marii Britanii şi desfăşura în continuare misiuni de bombardare asupra Germaniei.

Circul ajunse la San Francisco şi se pregăti pentru două zile în Oakland. Nick îşi lustruia cizmele, aşa cum făcea în fiecare seară, înainte de reprezentaţie. Christianna se oferea întotdeauna să facă ea asta, dar el zâmbea şi îi spunea că e unul dintre lucrurile pe care un bărbat trebuie să le facă singur. Întotdeauna arăta impecabil, fie că era în haine de lucru sau la patru ace. Asculta ştirile la radio şi nu auzi când un curier pe bicicletă se opri lângă rulotă. Când ridică privirea, un băiat în uniformă Western Union îi întindea un plic cu o mână tremurândă. Pentru o clipă, Nick nu vru să îl ia, dar apoi îl

înşfăcă. Ura telegramele. Curierul plecă înainte ca Nick să deschidă plicul. Rămase acolo, citind-o, cu cizmele lustruite în praf şi peria lângă ele. O citi o dată şi încă o dată, dar nu pricepea. Refuza să înţeleagă... *Departamentul de Război vă aduce cu regret la cunoştinţă că Tobias Bing, caporal... ucis* în *acţiune...* în *slujba* ţării *sale... Vă aduce cu regret la cunoştinţă... Vă aduce cu regret la cunoştinţă...* Cuvintele îi pluteau dinaintea ochilor, iar din piept îi scăpă un urlet de durere. Christianna îl auzi în timp ce venea pe drum şi o rupse la fugă, crezând că unul dintre animale fusese rănit. Îl găsi pe Nick împietrit, strângând telegrama în mână. O luă şi o citi, pe când el hohotea de plâns, necontrolat. Îl luă în braţe. Slavă Domnului că Lucas era împreună cu clovnii şi lua lecţii de jonglerie. Îl duse pe Nick în rulotă, unde el rămase aşa, plângând în continuare.

– A murit... A murit... Dumnezeule, l-au ucis! Repeta cuvintele acestea la nesfârşit. Toby era un copil. Avea aproape nouăsprezece ani, dar viaţa lui se sfârşise. Nick era de neconsolat, iar Christianna îl ţinu în braţe ore în şir, pe când el se legăna înainte şi înapoi, jelindu-şi fiul.

În câteva ore, veştile se răspândiră prin circ. Pieriseră mulţi băieţi care se înrolaseră sau fuseseră recrutaţi, salahori, artişti, fii, fraţi... Lista era lungă, iar numele lui Toby se adăugase la ea. Aveau o pagină în program, în onoarea celor care îşi dăduseră viaţa în slujba ţării. Fraţii şi tatăl Christiannei veniră în după-amiaza aceea să vorbească cu Nick, dar el era aproape incoerent, şi plânse în braţele socrului ca un copil. Sandor plânse şi el.

– Era un băiat aşa de bun, zise Nick. Nu mi-a făcut niciodată probleme. Sandor rămase cu el o bună bucată de vreme. În cele din urmă, Christianna îl întrebă dacă voia să anuleze reprezentaţia din seara aceea. Nu era în stare să facă faţă, dar ştia că asta se aşteaptă de la el şi simţea că trebuie s-o facă. Numărul lor era cel mai important, iar publicul avea să fie furios dacă nu se prezentau, indiferent care ar fi fost motivul. Tragedia lui personală nu îi privea, drept pentru care clătină din cap, în semn de răspuns.

– Eşti sigur? Era îngrijorată din pricina lui. John Ringling North, Joe Herlihy şi maestrul de manej veniră şi ei să-l vadă. Domnul North ceruse ca drapelul să fie ridicat în bernă. Toată lumea era

îndurerată de cele întâmplate. Christianna o auzi pe Katja urlând când Gallina îi dădu vestea. Toţi cei care-l cunoscuseră pe Toby şi ţinuseră la el erau distruşi. Cel mai cumplit lucru fusese să-i dea vestea lui Lucas. Era întins în pat şi plângea, jelindu-şi fratele, care fusese eroul lui şi cel mai bun prieten toată viaţa, mai mult decât tatăl lor.

Nick părea că merge la înmormântare când ieşi din rulotă pentru reprezentaţia din seara aceea. Nu reuşise să participe la repetiţie, cu toate că nu aveau nevoie de aşa ceva. Puteau ţine reprezentaţia cu ochi închişi. Chiar dacă ar fi fost mai puţin spectaculos în seara aceea, probabil că mulţimea nu avea să observe. Caii erau splendizi, iar Christianna atât de frumoasă, încât Nick nu avea altceva de făcut decât să se prezinte. Oricum, nu era în stare de mai mult.

Christianna îl ajută să se îmbrace, iar el o urmă orbeşte până la cortul cailor, unde îngrijitorii îl ajutară să ducă animalele la arena principală. Cu toţii îşi exprimară condoleanţele pentru Toby. Maestrul de manej ceru un moment de linişte în onoarea unuia dintre băieţii lor curajoşi, căzut în luptă, şi îi menţionă numele, la începutul spectacolului. Din fericire, Nick nu-l auzi, s-ar fi pierdut cu firea. Nick era distrus. Băieţii erau totul pentru el şi era al doilea copil pe care îl pierdea, după fiica lui, în urmă cu nouă ani. Dintre cei trei copii, doar Lucas mai era în viaţă.

Se auzi muzica pe care o ştiau atât de bine, semn că trebuia să înceapă. Nick şi Christianna intrară în lumina reflectoarelor călare pe Pegas şi pe Atena. Nick zâmbea, dar zâmbetul lui semăna cu o grimasă, pe când Christianna se străduia mai mult decât de obicei, pentru a compensa ce-i lipsea lui Nick, dar evoluţia lui era impecabilă. Ea îl cunoştea suficient de bine cât să-şi dea seama că făcea mişcările orbeşte, fără să fie atent la nimic, dar nimeni altcineva nu băgase de seamă. Îi zâmbi ca să-l încurajeze, dar el era într-o stare de năuceală şi părea că merge ca prin somn. Pegas execută mişcările aproape fără îndrumare din partea lui Nick. Pe când părăseau ringul, Nick ţinea frâiele slab şi nu observă un par pe care cineva îl uitase în drum. Nici armăsarul nu băgă de seamă, motiv pentru care se împiedică şi căzu destul de serios. Şocul îl smulse pe Nick din ameţeală, dar era prea târziu. Armăsarul lipiţan se rănise la un picior

şi şchiopăta serios când părăsiră arena. Nick descălecă imediat pentru a vedea ce este, la fel şi Christianna, care stătea lângă el.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu o voce speriată. Ştia ce înseamnă Pegas pentru el, iar asta nu era ziua în care să se întâmple ceva rău. Totuşi, se petrecuse, din pricina şocului de a-l fi pierdut pe Toby şi a stării în care se afla Nick. Pentru prima dată, nu fusese atent.

– Şi-a întins un ligament, zise Nick cu asprime. E vina mea. Nu am fost atent şi nu m-am uitat pe jos. Era întotdeauna precaut cu asemenea lucruri, dar în seara asta îi scăpase. Nu-l putea vedea decât pe Toby, care n-avea să se întoarcă niciodată acasă. Siguranţa lui Pegas fusese ultimul lucru care-l frământa în acele clipe.

Ceru o rulotă ca să transporte armăsarul înapoi la cort. Nu voia să-i agraveze starea silindu-l să meargă. Îl rugă pe unul dintre îngrijitorii de animale să trimită la el un veterinar cât mai repede. Îl duse pe Pegas la cort, îl frecă cu o alifie şi îi bandajă piciorul rănit, dar Pegas abia putea merge când coborî din rulotă. Era o situaţie dezastruoasă pentru orice cal. Christianna se rugă ca Pegas să fie excepţia. Ştia că, dacă trebuia să-l omoare, asta avea să-l distrugă pe soţul ei, care oricum era pe jumătate mort din pricina durerii provocate de pierderea fiului său.

Pentru prima dată în patru ani, Nick nu asistă la reprezentaţia ei şi nici nu călări în marea finală. Rămase în cort, în aşteptarea veterinarului, care sosi după miezul nopţii. Părea să ştie ce face şi nu vorbi pe ocolite cu Nick.

– E rău. Nu-ţi pot spune că nu e, spuse veterinarul. Nu e o fractură, dar cred că ligamentul e rupt, nu doar întins. S-ar putea să fie nevoie să-l omori. Era un animal greu, cu un trup puternic şi picioare subţiri, graţioase. Era o combinaţie letală dacă era rănit. Mulţi cai de curse fuseseră împuşcaţi deoarece nu-şi mai reveniseră. Nick refuză să ţină seama de previziunea sumbră a veterinarului.

– N-am de gând să-l împuşc, zise el mohorât.

– Îl putem ţine ridicat într-un ham sau o curea lată, pentru a-i lua greutatea de pe picioare, sugeră veterinarul. Totuşi, nu-l puteţi ţine aşa la nesfârşit. Mai devreme sau mai târziu, piciorul trebuie să se vindece. Altfel, va trebui să vă împăcaţi cu gândul că nu se mai poate vindeca. Cureaua i se păru o idee bună lui Nick şi-l întrebă

pe veterinar dacă ştia vreo fermă bună de cai în apropiere. Îi pomeni una în Santa Rosa. Nick rămase cu Pegas toată noaptea şi telefonă la Santa Rosa dimineaţa. Ziua de dinainte fusese cea mai cumplită zi din viaţa lui. Peggy Taylor, femeia care-i răspunsese la telefon, promise să vină şi să-l vadă pe Pegas în după-amiaza aceea. Părea dezgheţată, iar Nick spera că ştie ce face. Îi spuse că salvaseră un cal cu un an înainte cu tipul de curea despre care vorbea veterinarul. Încă aveau calul.

Din fericire, circul petrecea cinci zile în San Francisco şi Nick avut timp să ia o hotărâre înainte să plece mai departe. Îl informă pe maestrul de manej că Pegas nu avea să participe la spectacol în seara aceea. El putea călări unul dintre caii arabi, pe când Christianna avea să meargă pe Atena. Avea un cal arab negru care s-ar fi potrivit bine cu ea, iar maestrul de manej acceptă. Nu se putea aştepta să călărească un cal şchiop.

Femeia de la ferma din Santa Rosa ajunse la ora două. După ce stătură de vorbă vreo oră, îl examină pe Pegas. Nick o plăcu. Ea îi spuse că aveau un veterinar excelent. Nick se învoi să-l ducă pe Pegas cu maşina acolo înainte de spectacolul din seara aceea. Porniră la ora trei şi, până la cinci, veterinarul examinase calul şi îl atârnaseră în curea ca să-i ia greutatea de pe picioare. Era tot ce puteau face, deocamdată. Christianna îl însoţise. Era teribil de îngrijorată din cauza lui, mai mult decât din cauza calului. Părea răvăşit şi istovit, era sigură că nu închisese un ochi toată noaptea.

La şapte se întoarseră în San Francisco şi ajunseră la timp pentru reprezentaţia lor, dar fără a face repetiţia înainte. Nick era mai atent decât cu o seară înainte, deşi ea ştia că era foarte obosit. De data aceasta, el cercetă cu atenţie drumul, să vadă dacă sunt obstacole sau obiecte rătăcite pe jos. Calul arab pe care-l călări se descurcă foarte bine. Publicul abia dacă-şi dădea seama de diferenţă, iar Atena străluci când Nick o îndrumă prin diferite aluri, cu Christianna călare, arătând ca o prinţesă din basme. Publicului îi plăcu la nebunie.

În următoarele trei zile, merse cu maşina la Santa Rosa în fiecare zi pentru a-l vedea pe Pegas. Lucas şi Christianna îl însoţiră. Nick arăta înspăimântător şi abia dacă vorbea cu ei. Christianna ştiu că se

gândea la Toby, nu la cal, dar se concentră asupra lui Pegas când ajunseră la fermă. Deocamdată, nimic nu se schimbase. Se întâlni din nou cu veterinarul, care îi spuse că avea să dureze câteva săptămâni, chiar luni, dacă avea să se vindece. Chiar şi aşa, în cele din urmă s-ar fi putut vedea nevoiţi să-l împuşte. Hotărî să îl lase aici, deocamdată, şi să meargă mai departe în turneu. Mai încolo, avea să se întoarcă în Santa Rosa pe cont propriu, după ce treceau prin Oregon şi Seattle, după care aveau să prindă circul din urmă.

Nick stătu treaz aproape toată noaptea. Lucas se strecură în pat, lângă el, se ţinură în braţe şi plânseră.

Când plecară din San Francisco a doua zi, Nick arăta mohorât. Abia vorbi cu Lucas şi cu Christianna pe drum. Sună de două ori pe zi la ferma din Santa Rosa în următoarele două săptămâni. Nimic nu se schimbase, aşa că hotărî să-l lase pe Pegas acolo încă o lună. Urmau să revină în Vestul Mijlociu până atunci, iar el folosea calul arab negru pentru spectacol. Totuşi, avea de gând să se întoarcă după Pegas de îndată ce veterinarul şi Peggy Taylor considerau că era pregătit.

– Ce mai face? întrebă Christianna după ultimul telefon.

– La fel, zise el, descurajat. Era weekendul care preceda Ziua Naţională a Muncii şi se aflau în Nevada. Aveau reprezentaţie în Las Vegas a doua zi, iar Nick petrecu toată noaptea la jocuri de noroc şi se îmbătă, lucru pe care ea nu mai văzuse să-l facă. Acum, se simţea nenorocit tot timpul şi îl repezea pe Lucas, lucru care nu-i stătea în fire. Abia mai vorbea cu Christianna şi nu mai făcuseră dragoste din ziua în care murise Toby. Îşi jelea băiatul, iar accidentul lui Pegas fusese picătura care umpluse paharul. Christianna se întreba dacă avea să-şi revină vreodată. Devenise cu totul alt om, dar nu unul pe care-l plăcea sau îl cunoştea. Nu suflă o vorbă nimănui despre asta, în afară de Gallina. I se plânse că era foarte nefericit şi nimic din ce făcea ea nu îi era de ajutor.

– Mai acordă-i timp. E al doilea copil pe care l-a pierdut, în afară de soţie. E o lovitură cumplită. Roagă-te doar ca Pegas să se facă bine. Christianna ştia că prietena ei are dreptate. O lună mai târziu, la întâi octombrie, când se aflau în Illinois, primiră un telefon de la Peggy.

– Cred că ar fi bine să veniţi, zise ea cu tristeţe. Nu mănâncă. Cred că s-a săturat să stea atârnat. Poate îşi pierde speranţa. Asta i se întâmpla lui Nick, dar nu voia ca Pegas să moară. Îşi luă două săptămâni libere de la circ, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată, iar cumnaţii lui se învoiră să conducă rulotele şi să aibă grijă de cai împreună cu Lucas. El le promise că avea să se întoarcă mai devreme dacă putea.

Împrumută un camion. El şi Christianna petrecură pe drum două zile şi două nopţi, din Illinois până la Santa Rosa. Conduceau fără încetare şi opreau la marginea drumului, să doarmă, când erau prea obosiţi ca să meargă mai departe. Când ajunseră la fermă şi-l văzură pe Pegas, atât Nick, cât şi Christianna îşi dădură seama că totul se terminase. Pegas atârna în aer şi părea deja pe jumătate mort. Îşi pierduse spiritul şi viaţa. Veterinarul îl cobora o dată la câteva zile, iar piciorul era mai puternic, dar nu părea să vrea să stea în picioare. Veterinarul nu-şi dădea seama dacă piciorul era slăbit din pricina lipsei de mişcare şi încă îl durea, sau dacă Pegas voia pur şi simplu să se întindă la pământ şi să-şi dea duhul. Nu voia să-i ofere ocazia de a face asta, aşa că-l ţinuse în ham. Trecuseră deja şase săptămâni de la accident şi de la moartea lui Toby. Era timp suficient pentru ca lipiţanul să se vindece, dacă era posibil. În schimb, nu era timp îndeajuns pentru ca Nick să-şi revină după pierderea lui Toby. Era în continuare foarte deprimat, şi se mohorî şi mai mult când văzu calul.

Nick îl mângâie pe cap şi îi vorbi cu voce blândă. Pegas păru să reînvie niţel când îl văzu. Scutură din cap, nechezând, şi păru să o recunoască şi pe Christianna. Li se rupea inima să vadă în ce hal ajunsese. Arăta ca un cal bătrân şi obosit, deşi avea doar opt ani, o vârstă tânără pentru un lipiţan. Mai avea cincisprezece sau şaisprezece ani înainte, dacă alegea să trăiască. Dar nu părea să vrea asta.

Peggy se oferi să-i găzduiască peste noapte, iar ei îi mulţumiră pentru camera mică de oaspeţi. Nu-i spuse asta, dar Nick trebuia să ia o hotărâre în privinţa lui Pegas. Încerca să o evite, dar era o cruzime să-l lase pe Pegas să lâncezească dacă nu avea să-şi revină. Cu gândul la asta, în noaptea aceea, se duse la grajduri. Petrecu acolo o bună bucată de vreme, iar Christianna îl urmă două ore mai

târziu, îngrijorată din pricina lui. Pierderea lui Pegas nu l-ar fi ajutat să treacă peste pierderea lui Toby sau să se împace cu gândul. Dimpotrivă, ar fi înrăutăţit lucrurile.

Îl găsi rezemat de zid, în boxa lui Pegas, vorbindu-i cu o voce calmă şi scăzută. Îi aducea aminte de călătoria cu vaporul spre State, când se întinsese la pământ şi fusese la un pas de moarte.

– Trebuie să iei aceeaşi hotărâre acum, zise el privindu-l. Pegas clătină din cap, parcă înţelegând. Christianna stătea deoparte şi îi urmărea. Nick nu ştia că ea era acolo. Ai hotărât să te ridici când eram pe vapor. Aveam nevoie de tine atunci, am nevoie de tine şi acum. Nu te poţi socoti învins, nici eu nu pot face asta. Toby n-ar dori aşa ceva pentru nici unul dintre noi. Era un băiat bun şi ar fi în continuare, dar că ar putea. Cred că l-am dezamăgi teribil dacă ne-am declara învinşi. Pe când spunea aceste vorbe, ochii Christiannei se umplură de lacrimi. Îţi promit că, dacă mai încerci o dată, o să-ţi ofer o viaţă bună. O să am grijă de tine pentru restul zilelor tale. Suntem împreună în necazul ăsta. Pegas clătină din cap, iar Nick îl mângâie şi se ridică. Apoi, observă că soţia lui era acolo şi-i urmărea pe amândoi.

– N-am ştiut că eşti aici, zise el, stânjenit de ceea ce poate auzise. Refuzase să-i dezvăluie disperarea adâncă ce îl cuprinsese, dar ea îl iubea şi ştia oricum. Vedea asta în ochii ei.

– Ce ai făcut în seara în care s-a ridicat în picioare, pe vapor? întrebă ea, privind curioasă spre cal şi spre om. Se gândea la asta de câteva zile, dar nu voise să-l deranjeze pe Nick cu întrebări.

– Am stat cu el toată noaptea şi l-am rugat să se ridice. Nick îi zâmbi, mişcat de faptul că venise la grajduri. Ştia cât de mult ţine la amândoi. În ultimele şase luni, el nu fusese capabil să-i ofere nimic din punct de vedere emoţional. Pur şi simplu nu mai avea nimic de dat, dar ea înţelegea.

– I-am spus că viaţa mea s-ar sfârşi dacă nu se ridică şi că vieţile noastre atârnă de el. Acum, nu era la fel de adevărat, dar în unele privinţe era. Nick nu era în stare să îndure o altă lovitură, să sufere încă o pierdere.

– Ce-ar fi să petrecem noaptea cu el? sugeră Christianna, păşind în boxă. Haide să stăm cu el, pur şi simplu, şi să-i spunem cât îl

iubim şi câtă nevoie avem de el, zise ea cu o privire inocentă. Nick o cuprinse în braţe.

– Eşti o femeie extraordinară şi te iubesc mai mult decât ţi-am spus în ultima vreme.

– Şi eu te iubesc, Nick, zise ea drăgăstoasă. Şi pe tine te iubesc, Pegas. Aşa că te rog să te faci bine, povestea asta durează de prea multă vreme. Tuturor celor de la circ le e dor de tine. Iar căluţul acela arab arată ridicol în comparaţie cu tine, aşa că trebuie să te întorci. Îi vorbea ca unui copil. Pegas îşi dădu capul pe spate şi nechezã, parcă hohotind de râs. Christianna şi Nick se aşezară pe jos, iar Nick îi trecu un braţ peste umeri. Simţea că este cel mai norocos om din lume, lucru care nu i se mai întâmplase în ultimele şase săptămâni. Dintr-odată, se simţea mai bine decât la jumătatea lui august, mai mult decât Nick, cel de dinainte. Stătură în boxă şi vorbiră o vreme, apoi ea îşi sprijini capul de pieptul lui şi adormi. Se treziră dimineaţa, când razele soarele începură să se strecoare în boxă. Pegas se uita la ei, parcă întrebându-se ce caută acolo, iar în ochi îi strălucea o luminiţă familiară. Nick credea că vede acolo ceva ce lipsea cu o seară înainte. Christianna vedea şi ea. Arăta ca înainte de spectacol, când auzea muzica lor şi ştia că trebuie să intre în arenă.

– Haideţi să aruncăm o privire, zise veterinarul când veni. Coborâră hamul, iar Pegas păşi lent şi privi în jur. Apoi, le întoarse cu spatele, parcă râzându-şi de Nick, şi ieşi din boxă. Merse liber la pas câteva minute, apoi Nick îi dădu câteva comenzi vocale, care îi erau atât de familiare. Îşi reveni de îndată, părea întremat şi sigur pe picioare. Veterinarul strălucea de mulţumire, iar Nick avea lacrimi în ochi.

– Poate i-a fost dor de tine în toate săptămânile astea, zise veterinarul cu o privire nedumerită. Cu caii, nu ştii niciodată, mai ales cu cei de rasă. Nick aruncă o privire spre Christianna, dar şi ea zâmbea printre lacrimi.

– Ce părere aveţi, domnule doctor? îl întrebă Nick pe veterinar. Nu voia să îl supună la riscuri sau să se rănească din nou. Înainte de a spune ceva, veterinarul îi examină din nou piciorul rănit.

– Piciorul pare puternic şi nu are probleme să păşească pe el. Cred că îl poţi lua acasă şi lucra uşor cu el vreo două săptămâni,

ca să vezi cum se descurcă. Întrucât s-a rănit la un picior din față, nu cred că trebuie să-ți faci griji dacă revine în spectacol. La figurile pe care le lucrezi cu el, toată greutatea se sprijină pe picioarele din spate. Mângâie armăsarul pe cap și-l privi în ochi. Să fii cuminte, Pegas. Nu-ți mai plânge de milă. Ne-ai îngrijorat teribil pe toți. Înapoi la treabă! Pegas necheză din nou. Peggy le oferi una dintre rulotele ei și în după-amiaza aceea erau gata de plecare.

– N-am cum să te răsplătesc pentru ceea ce ai făcut, zise el cu seriozitate. Îi ceruse sume foarte mici pentru găzduirea lui Pegas și încercase să-l ajute din toată inima. L-ai readus la viață.

– Nu, zise ea cu fermitate, și era sigură de asta. Tu l-ai readus la viață, când ai stat lângă el astă-noapte. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Îl mângâie pe Pegas înainte să-l urce în rulotă și să pornească spre casă. Să fii băiat cuminte și să nu le faci neplăceri. Sunt oameni de treabă și te iubesc. Îl sărută între ochi, apoi Nick îl urcă în rulotă. Erau gata de plecare.

Le luă patru zile să se întâlnească din nou cu circul în Kentucky. Fuseseră plecați o săptămână, nu două, cum plănuiseră. Toată lumea se bucura să-l vadă pe Pegas din nou alături de ei. Se temuseră că Nick avea să fie silit să-l împuște, la fel cum se temuse și el. Dar Pegas arăta la fel de vioi ca întotdeauna când îi văzu pe Atena și pe ceilalți cai. Când Nick îl scoase să facă mișcare, era plin de energie și mergea la trap în jurul manejului. Avu nevoie de ceva timp să-și recapete puterile, dar Nick lucră cu el în fiecare zi. În a treia săptămână din octombrie, pe când se aflau în Raleigh, Carolina de Nord, Pegas reveni triumfător în spectacol. Se întorsese. Fuseseră două luni chinuitoare și lungi, cele mai grele din viața lui Nick, mai apăsătoare decât atunci când părăsise Germania și se alăturase circului. De la moartea lui Toby simțise tot timpul că nu are aer. Dar își recăpătase suflul, asemenea lui Pegas. Trecuseră peste cele mai cumplite momente, cu ajutorul Christiannei. Nu arătase niciodată mai frumoasă decât în seara în care evoluară împreună, în centrul arenei. Ea radia, iar Pegas zbura. Lucas își făcu scurt apariția pe unul dintre caii arabi. Deși îi era îngrozitor de dor de Toby, și știa că avea să-i fie întotdeauna, Nick era un bărbat fericit. Înfruntaseră furtuna și supraviețuiseră.

Capitolul 23

Când se întoarseră în Florida pentru iarnă, Pegas îşi revenise pe deplin, iar Nick aproape redevenise el însuşi. Se mai întâmpla să fie abătut şi copleşit de dorul de Toby, dar acum avea şi momente bune. Se bucura din nou de Lucas. Chiar petrecură o seară cu Gallina şi Serghei. Însă biata Katja era încă distrusă. Toby fusese prima ei dragoste şi nu-i venea să creadă că nu avea să se mai întoarcă niciodată. Nici lui Nick nu-i venea să creadă, dar ăsta era adevărul. Îl făcea să se gândească uneori şi la Marianne, care-şi pierduse soţul atât de curând şi rămăsese văduvă la douăzeci şi unu de ani, cu un nou-născut pe care soţul ei nici nu-l văzuse. Spera că e bine. Era îngrijorat fiindcă primise rar veşti de la Alex în ultima vreme. Spera că şi el rezistă, cu naziştii la doi paşi de casa lui. Nick se bucura că se află în Sarasota şi că nu rămăsese în Europa. Dacă ar fi rămas, probabil că ar fi fost cu toţii morţi deja.

Pe când se stabileau la Sarasota pentru iarnă, băgă de seamă că Christianna dormea foarte mult şi era obosită tot timpul, deşi nu recunoştea. Cele trei luni de la moartea lui Toby o afectaseră şi pe ea.

– Eşti bine? o întrebă cu o privire îngrijorată, într-o zi în care dormise din nou neobişnuit de mult.

– Sunt bine, zise ea zâmbind. Doar obosită.

– Nu eşti destul de în vârstă ca să fii obosită, o tachină. Aşa ceva le este rezervat moşilor ca mine.

– Nu eşti moş, zâmbi ea. Avea patruzeci şi şapte de ani. Însă în ultimii patru ani trecuse prin multe. Era la fel de chipeş ca întâia oară când îl văzuse, deşi de la moartea lui Toby o undă de tristeţe stăruia în ochii lui şi poate avea să rămână acolo întotdeauna. Numai timpul avea să hotărască. Dar ştia că, în unele privinţe, pierderea unui copil era o rană adâncă, de nevindecat. În seara aceea se întoarse în pat şi adormi adânc, din nou, neobişnuit de devreme. Începea să-l îngrijoreze.

– Eşti sigură că eşti bine? o întrebă a doua zi dimineaţă. Nu-ţi stă în fire să dormi aşa de mult. Îi dădu un răspuns vag şi-l încredinţă că e bine. Totuşi, brusc, avu sentimentul ciudat că-i ascunde ceva. Fusese atât de preocupat de sine, de pierderea lui şi de rana lui Pegas, încât în ultimele trei luni îi acordase foarte puţină atenţie. Se simţea prost din pricina asta, dar ea era întotdeauna răbdătoare şi înţelegătoare, poate mai mult decât merita el.

– Ce îmi ascunzi? Se temu, dintr-odată, că era bolnavă şi nu voia să-l împovăreze cu asta. Ea şovăi preţ de-o clipă înainte să-i răspundă, ceea ce-i confirmă temerile, şi o cuprinse în braţe cu o expresie îngrozită. *Te rog, Doamne*, se gândi, *nu îngădui să mai pierd pe cineva drag.* Ce s-a întâmplat?

– Nimic, îi zâmbi ea. Sunt bine. Apoi, îşi dădu seama că nu-i mai putea ascunde adevărul multă vreme. Poate era pregătit să-l audă acum, căci nu fusese în ultimele două luni, poate chiar l-ar fi supărat mai tare. O să avem un copil, şopti ea cu capul plecat pe pieptul lui, apoi îl privi cu dragoste. Nu-i răspunse pentru o clipă, cu gândul la Toby şi la fiica pe care o pierduse, întrebându-se dacă mai putea avea un copil. Acum, îl obseda tot ce-ar fi putut păţi Lucas. Era singurul copil care-i rămăsese. Ştia, în schimb, că nu are dreptul de a o împiedica pe Christianna să aibă copii, ai ei şi ai lor. Închise ochii şi o strânse în braţe, apoi o privi cu o tandreţe mai intensă decât simţise vreodată pentru ea.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă, dar ştia deja răspunsul.

– Nu era momentul potrivit. Amândoi îşi dădură seama că era adevărat. Acum, era pregătit pentru veste, spre deosebire de ultimele două luni.

– De când ştii? Se simţea vinovat fiindcă ea nu putuse să-i împărtăşească veşti atât de importante.

– De ceva vreme. De vreo două luni. Am aflat curând după moartea lui Toby şi accidentul lui Pegas. Nu-ţi puteam spune atunci şi nu te-ai fi bucurat. Acum te bucuri? întrebă ea prudent, iar el o sărută.

– Foarte, foarte mult. Vreau o fetiţă care să semene leit cu tine. Când naşti?

– În iunie. Dar pot participa la turneu, toată lumea face asta. O privi uimit şi izbucni în râs. Crescuse alături de femei care zăceau luni de zile, se odihneau, moţăiau, se răsfăţau şi se văicăreau. Ea, în schimb, voia să plece în turneu cu circul şi să nască undeva pe drum.

– Eşti nebună, zise el râzând. Apoi, îşi dădu seama ce făcuse şi se supără imediat. Evoluase în continuare pe sârmă, deşi avea plasă, nu renunţase la numărul cu el, călărise pe elefanţi şi participase la turneul prin ţară în aceste două luni. Se întrebă dacă era motivul pentru care nu-i spusese, fiindcă voia să facă toate acestea în continuare şi ştia că el avea să facă o criză. Ia stai o clipă. Nu vreau să mai faci numărul pe sârmă sau să călăreşti cu mine, dacă eşti însărcinată. Christianna, fii rezonabilă, nu vrei să pierzi copilul, zise el sincer, cu o privire panicată. Nu era obişnuit cu femei ca ea, iar ea era mai puternică decât părea. Era învăţată cu munca grea şi cu lucrurile pe care le făceau.

– N-o să-l pierd, zise ea liniştită. Vreau să merg pe sârmă cât timp pot. Nu au cu cine să mă înlocuiască. Şi tu ai nevoie de mine. Aş putea face în continuare numărul nostru mai mult timp decât cel pe sârmă.

– Poftim? Şi să naşti în arenă, în turneu? Christianna, nu te las să faci aşa ceva!

– Ba da, zise ea încăpăţânată. Nu mă poţi opri!

– Ba pot şi o să te opresc. Tatăl tău ştie?

Ea clătină din cap.

– N-am vrut să-i spun înainte să afli tu. N-ar fi fost cinstit. Nick fu impresionat de această dovadă de respect. Dar nu o să se supere. Mama a mers în continuare pe sârmă înainte să mă nască pe mine, fără plasă, zise ea cu mândrie.

– Grozav! Aşadar, ar fi putut să cadă înainte să te nască! Şi unde-aş fi fost eu? Christianna, te rog... Te rog... Nu risca viaţa copilului nostru sau pe a ta. Te iubesc prea mult ca să te pierd. Ce-ar fi să ne luăm liber un an şi să nu mergem în turneu?

– Nu poţi face aşa ceva la circ. Îţi pierzi locul. Ştia mai multe despre lucrurile acestea decât el, dar ideea de a o vedea călărind pe spinarea Atenei şi de a merge pe sârmă la înălţime, însărcinată, îl înnebunea. De data aceasta, însă, nici Gallina nu-i oferi sprijin când i se plânse. Ştia şi ea cum este la circ. Era o lume nemiloasă.

– Are dreptate, îi spuse. Ar trebui să muncească atât cât poate, fără a-şi asuma riscuri nebuneşti. Nu sunt motive să nu nască în turneu. Sunt spitale peste tot pe unde mergem. Nu era viaţa pe care îşi dorea să i-o ofere soţiei sale, dar Christianna nu părea deranjată, aşa că cearta continuă. Nick nu putea avea câştig de cauză, oricât s-ar fi străduit. Era drăgăstoasă şi credincioasă, dar şi încăpăţânată. Familia ei era de acord cu ea, nu cu el. Aveau prea multe exemple ca să îi arate că se înşală.

În cele din urmă, se învoi să renunţe la sârmă în martie, în timpul repetiţiilor pentru turneu, când silueta începuse să i se schimbe. El o convinse să călărească pe o şa, nu pe spinarea goală a Atenei, iar ea purta costume mai ample, ca să nu i se vadă pântecele mărit. Era tânără şi avea un trup puternic, aşa că reuşi să ascundă sarcina multă vreme. Însă spre sfârşitul lui aprilie nu se mai putea, şi se văzu silită să se retragă, pentru cel puţin următoarele două luni. Publicul se arătă emoţionat când maestrul de manej anunţă retragerea ei şi explică motivul. Acum, Christianna făcea o reverenţă în faţa spectatorilor în fiecare seară, la începutul reprezentaţiei lui Nick. Era foarte frumoasă, într-o rochie de un argintiu palid, iar el îşi scotea jobenul în faţa ei înainte de a începe spectacolul cu lipiţanii. Totuşi, ea se simţea frustrată că nu poate lucra până la sfârşit.

– Ar fi trebuit să te faci clovn sau jongler, o tachină el. Îi plăcea să o ţină în braţe şi să se uite la ea, pe când pântecele se rotunjea. Lucas era încântat de copil şi spera să fie băiat. Şi Nick era bucuros. Naşterea copilului îl umplea de speranţă şi îi dădea sentimentul că lua viaţa de la capăt. Erau zorile unei noi epoci. Singurul lucru care-l frământa acum era că voia să le ofere Christiannei, bebeluşului şi lui

Lucas o viaţă mai bună decât cea de acum. Stătuse la circ cinci ani deja şi se simţea bătrân şi obosit. La patruzeci şi opt de ani voia să le ofere altceva. Încă visa să aibă o fermă, într-o bună zi.

În vreme ce el făcea planuri pentru familie şi aşteptau cu toţii sosirea copilului, mutându-se dintr-un oraş în altul, războiul continua. Nemţii capitulară în mai, în nordul Africii, pe când Aliaţii căpătau putere. În ultimele zile de sarcină a Christiannei, atenţia lumii se concentrase asupra crimelor îngrozitoare din ghetoul Varşoviei. Christianna era mai cu seamă îndurerată deoarece se întâmplase în Polonia. Nemţii erau nişte monştri şi exterminaseră sistematic evreii din Europa. Nick îşi dădu seama în ziua aceea că, dacă ar fi rămas, el şi copiii lui ar fi murit de mult. Probabil că şi mama lui murise.

Când ajunseră la Santa Barbara, în iunie, Nick şi Christianna merseră cu maşina la Santa Ynez ca de obicei, într-un pelerinaj către visele sale. De data aceasta, în schimb, nu stătură la hotel. Ea avea pântecele prea mare, i se părea incomod şi sorocul naşterii trecuse de două zile, lucru care pe el îl îngrijora. Era mult mai neliniştit decât atunci când i se născuseră ceilalţi copii. Poate fiindcă era mai în vârstă sau poate pentru că Christianna părea atât de delicată şi de mică pentru a-i naşte copilul şi se temea pentru ea, sau poate din pricina pierderilor din ultimii ani, care îl afectaseră profund. Era îngrozit că i s-ar putea întâmpla ceva, dar ea părea foarte calmă şi liniştită. Îi reamintea mereu că Gallina şi mama ei născuseră în rulote. Lui Nick nu i se părea liniştitor şi o imploră să nu-i facă una ca asta. Voia să nască într-un spital, cu tot ajutorul pe care îl putea obţine.

– O să fiu bine, zise ea încrezătoare.

– Da, într-un spital, cu medici şi asistente care să se ocupe de tine. Haide să nu facem asta în stilul de la circ, te rog. Originile lui explicau felul în care vedea lucrurile. Nu era relaxat în privinţa naşterii ei şi voia ca ea să aibă parte de cele mai bune îngrijiri medicale. Se simţi uşurat fiindcă în următoarele trei săptămâni aveau spectacole în oraşe de dimensiuni rezonabile. Santa Barbara, San Francisco, Portland, Seattle, Spokane. Ar fi fost mulţumit ca ea să nască în oricare dintre aceste oraşe, de aceea fusese de acord să

plece împreună în turneu. Ea se legăna, fericită, cu pântecele ei mărit, plină de energie, îi urmărea reprezentația în fiecare seară, făcea cu mâna publicului și avea grijă de Lucas. Se întreba dacă asta era firea ei, sau dacă era doar natura. Avea douăzeci și șase de ani, dar arăta de paisprezece.

Pe drumul de întoarcere de la Santa Ynez, după ce făcuseră o vizită la stânca pe la care treceau cu plăcere, an de an, luară cina la un restaurant italian și se înapoiară acasă. Lucas petrecea noaptea la Gallina și încă îi plăcea să petreacă timp cu Rosie, deși la unsprezece ani nu mai era așa de băiețoasă, ba chiar se purta uneori ca o domnișoară, lucru care-l enerva la răstimpuri. Însă o ierta de cele mai multe ori și erau prieteni în continuare.

Nick îi zâmbi Christiannei pe când se întorceau pe jos la rulotă, după ce returnaseră mașina închiriată, și se amuză pe seama pântecelui ei uriaș. Arăta ca o minge de circ cu brațe, cap și picioare. La mijloc era cu desăvârșire rotundă. Îi plăcea să o țină în brațe noaptea și să simtă cum mișcă copilul.

Tocmai asta făcea, puțin mai târziu, când erau deja în pat, când simți că pântecele se întărește, iar Christianna se strâmbă de durere.

– Ce-a fost asta? Amândoi arătau speriați.

– Probabil ceva ce-am mâncat la cină. Poate nu i-a plăcut copilului. Mâncase foarte puțin, fiindcă nu mai avea loc, zice ea.

Simți copilul lovind de mai multe ori și, apoi, un braț sau un picior împungându-l, lucru care-l făcu să zâmbească. Apoi, pântecele se întări din nou și, de această dată, se îngrijoră.

– Ești sigură că e în regulă? Ar trebui să mergem la spital? Ea râse și își mângâie pântecele, care se înmuie din nou.

– Desigur că nu. Nu te duci la spital pentru indigestie. Îi zâmbi, dar el nu era convins.

– De unde știi că e o indigestie? Părea bănuitor, dar Christianna nu-și făcea griji. Se rostogoli pe partea ei și-l sărută.

– Știu, pur și simplu, și-l sărută din nou.

– Vreau doar să știi, îi reaminti el, că dacă te obrăznicești cu mine, nu te mai ating. Poți să naști dintr-o clipă în alta. Nu vreau să fiu răspunzător dacă fac ceva greșit sau îți fac vreun rău. Ea râse din nou, auzind aceste cuvinte.

– Ştiu, ştiu, zise ea şi se îmbrăţişară. Adormi în braţele lui, în siguranţă. Lui îi plăcea foarte mult să o ţină în braţe şi să doarmă aşa. Îi adusese în viaţă mai multă bucurie decât cunoscuse vreodată. Se lipi de ea şi adormi. După un răstimp, se trezi când o simţi că se încordează şi scapă un geamăt stins.

– Christianna? Eşti bine? Nu era sigur dacă se trezise sau dacă visa, dar ea-i răspunse cu o voce somnoroasă.

– Mi-e bine. Mă doare spatele. O frecă pe spate şi, tocmai când era pe cale să adoarmă la loc, tresări, simţind cum o străbate un junghi. El o privi şi se ridică în capul oaselor. Era evident că avea dureri.

– Cred că naşti, zise el cu o voce calmă şi puternică. Nu cred că e o indigestie. Îşi dădu seama că ea refuza să creadă, dar avusese deja contracţii mai devreme. Haide, draga mea, să mergem.

– Vreau să stau aici, zise ea cu un firicel de voce.

– Nu se poate, zise el cu fermitate. Nu vreau să naşti aici. Era ferm în privinţa asta.

– N-o să-ţi dea voie să stai cu mine, zise ea plângăreaţă, apoi, cu o voce mai pierită, adăugă: Mi-e frică... Pe când spunea asta, fu cuprinsă de dureri şi i se încleştă de umeri cu ambele mâini. El îşi dădu seama din privirea ei că suferea.

– O să stau cu tine dacă îmi dau voie, îi promise. Se ridică, îmbrăcă o cămaşă şi o pereche de pantaloni, ciorapi şi pantofi, apoi se pieptănă repede. Haide, zise el, luând-o în braţe şi înfăşurând-o într-o pătură. Încercă să o aşeze în picioare, dar ea nu putea merge, iar el se sperie fiindcă aşteptaseră prea mult. O aşeză pe canapeaua din sufragerie.

– Mă duc să iau maşina. Aranjaseră deja să împrumute o maşină de la o familie de trapezişti din apropiere, care fuseseră de acord să lase cheile în maşină, pe banchetă. Ajunse acolo, găsi cheile, porni repede maşina, conduse înapoi la rulotă şi intră să o ia pe Christianna. Ea se zvârcolea, cuprinsă de contracţii puternice, şi abia mai putea vorbi. Îl opri când încercă să o ridice.

– Nu pot... Nu pot..., şopti ea. E prea dureros, nu mă mişca..., îl imploră, apoi scoase un geamăt puternic.

– Christianna, nu-mi face una ca asta... Draga mea, te rog, să mergem. Dar ea era în travaliu, iar el nu avea inima să o ridice şi să o mişte. Durerile erau prea mari, iar ea nu voia să-i dea drumul. O ajută să se întindă pe canapea şi dădu fuga în vecini să o cheme pe Gallina.

– Cheamă un doctor, o ambulanţă, ceva, naşte!

– Credeam că mergeţi la spital, îl privi surprinsă Gallina, pe jumătate adormită.

– Cred că e prea târziu, nu mă lasă să o mişc. Gallina se trezi imediat şi îi făgădui să aducă pe cineva, şi pompierii, dacă era nevoie. Nick alergă înapoi la rulotă, rugându-se să apară cineva, curând. Când ajunse la rulotă, Christianna se întorsese în patul lor şi se zvârcolea, în dureri.

– Nu pot, îi tot repeta, nu pot... Apoi, durerea o săgetă din nou puternic, dar el nu ştia ce să facă. În cele din urmă, o ţinu strâns de mâini şi o privi în ochi, şi ştiu ce are de făcut. Nu era diferit faţă de momentul în care Pegas voia să renunţe.

– Ba da, poţi, zise el cu fermitate. Poţi. Îţi reuşeşte. Totul o să fie bine. Sunt aici...

– Nu! urlă ea spre el, străpunsă de o durere atât de intensă, încât simţea că se sufocă şi nu-l mai poate vedea. Totul i se înfăţişa ca sub apă, mai puţin durerea, care nu o slăbea nici o clipă. Îl putea auzi, dar nu-l vedea. El o privea, cu groaza întipărită pe faţă. Nu voia să îi piardă, pe ea sau pe copil, dacă ceva nu mergea cum trebuie. O întinse cu gingăşie şi, când se uită, văzu că iese capul copilului. Christianna urlă din nou, răcnet nesfârşit de durere, şi în cele din urmă, copilul ajunse în braţele lui. Ea tăcu, iar în încăpere se aşternu liniştea. Era o fetiţă, iar cordonul ombilical era înfăşurat în jurul ei. Nu scotea un sunet, dar îl privea cu ochii mari. El plângea în timp ce o ţinea, o întoarse uşurel pe burtă şi bătu grijuliu cu palma pe spate. Copilul trase scurt aer în piept şi începu să plângă. Plângea şi Christianna.

– E aşa de frumoasă, zise ea, uimită. Te iubesc atât de mult! Îi atinse faţa, şi se priviră, râzând şi plângând.

– Şi eu te iubesc. Experienţa prin care trecuse îl făcuse să uite aproape tot ce i se întâmplase. Era cel mai minunat dar pe care i-l făcuse viaţa. Şi Christianna, la fel. Copilul lor...

Nu ştia cum să reteze cordonul, dar nu fu nevoie. Pompierii ajunseră cinci minute mai târziu şi se ocupară de toate, ştiind ce au de făcut. Se oferiră să o ducă pe Christianna la spital, dar ea nu voia, iar copilul era bine. Stătea deja la sânul mamei şi privea în jur, plină de curiozitate. Nick ştiu că nu avea să uite vreodată clipa în care se născuse şi ce împărtăşiseră. Poate Christianna avusese dreptate. Nu voia să-l părăsească şi, dacă s-ar fi dus la spital, ar fi fost lipsit de experienţa aceasta minunată. Era cel mai mare miracol.

Pompierii verificară semnele vitale ale mamei şi copilului, îi ajutară să se spele, iar Gallina veni şi ea să dea o mână de ajutor. Pompierii plecară o oră mai târziu, după ce le urară noroc. Alţi artişti se adunaseră deja în drum, Gallina le povesti ce se întâmplase şi toată lumea se bucură pentru ei. Lucas veni să-şi vadă surioara pentru câteva minute, apoi se întoarse să se joace cu Rosie în cealaltă rulotă.

În camera ei mititică, Christianna stătea întinsă cu copilul în braţe. Nick le privea pe amândouă plin de adoraţie.

– Ai fost grozavă, o lăudă, şi atât de curajoasă!

– Nu, tu ai fost. Mă bucur foarte mult că am rămas împreună, zise ea moale, pe când Nick mângâia obrazul bebeluşului, adormit în braţele mamei sale.

– Şi eu, ai dreptate. Avea dreptate în cele mai multe privinţe. Christianna părea să ştie întotdeauna ce era mai bun pentru ei. Căzuseră de acord să-i pună numele Chloe dacă era fetiţă. Nick îi şopti numele, apoi o sărută pe Christianna. Pe când îi privea, ştiu că într-o bună zi avea să le ofere o viaţă mai bună decât viaţa în camera asta mică, într-o rulotă, rătăcind mereu prin ţară, în turnee, fără un loc căruia să-i poată spune acasă. Ştia că putea face asta, nu ştia cum, dar avea să reuşească. Christianna, copilul şi Lucas meritau... Deocamdată, ceea ce trăiseră împreună era un miracol în sine, de ajuns pentru amândoi. Se ghemui în pat, lângă ei, şi adormiră toţi trei. Fusese o zi importantă.

Capitolul 24

Un an mai târziu, în primăvara lui 1944, când Chloe avea aproape un an, sorții în război se schimbau. Aliații bombardau Germania fără încetare. Rușii înaintaseră până în Europa și împingeau trupele nemțești. În sfârșit, armatele lui Adolf Hitler pierdeau teren. Urma o perioadă lungă, iar războiul nu se încheiase încă. În schimb, luase naștere speranța că Hitler nu avea să cucerească lumea. Lucrurile se îndreptau în direcția potrivită.

Nick era îngrijorat din pricina prietenului său Alex, deoarece nu mai primise vești de la el de aproape un an. Scrisorile nu mai ajungeau nicăieri, pur și simplu. Primise vești de la Marianne, dar nici ea nu mai știa nimic de tatăl ei. Nick se ruga să mai fie în viață. Copilul Mariannei avea deja doi ani, iar ea locuia cu socrii la Haversham. Spunea că e o viață liniștită, însă tonul scrisorilor sale era străbătut de o undă de tristețe. La douăzeci și trei de ani, pierduse o țară, o casă, un soț și, poate, un tată. Spunea că marea bucurie din viața ei era fetița. Era cu un an mai în vârstă decât Chloe, bebelușul lui Nick și al Christiannei, care era și ea lumina vieții lor.

După ce Alex îl ajutase pe prietenul fermierului său chiriaș să ajungă în apropiere de granița cu Elveția, ascunzându-l mai înainte în bodegă, le mai întinsese o mână de ajutor și altora. Erau evrei care rămăseseră și se ascundeau sau care fuseseră trecuți cu vederea. Acum, încercau cu toții să scape de lagăr. Majoritatea erau bărbați care aveau tăria de a înfrunta nenorociri și erau îndeajuns

de descurcăreți pentru a se feri de nemți și a trăi ascunzându-se ori pe fugă. De câteva ori, le sărise în ajutor și unor femei. O dată, ajutase două fetițe a căror familie fusese arestată. Încercau să ajungă la mătușa lor, în Franța, care era dispusă să le ascundă acolo.

Alex nu plănuise niciodată să-i ajute, dar de câte ori se ivea ocazia, făcea tot ce putea. La mijloc nu se afla nici o organizație subversivă, ci doar o mână de oameni îndeajuns de curajoși ca să ajute. Era singurul lucru care mai dădea însemnătate vieții acum. Marianne era în siguranță în Anglia, cu familia Beaulieu și copilul ei. El își ura conaționalii și era dispus să facă aproape orice pentru a zădărnici planurile naziștilor. Avea o acoperire perfectă, era un aristocrat distins, pe care nu-l bănuia nimeni. Cu timpul, această activitate îi acapară viața. Devenise scopul lui în viață, prin urmare continuă să primească și să ascundă oameni, ajutându-i să evadeze din țară. Știa că asta e misiunea lui. Pe măsură ce căpăta experiență, devenea din ce în ce mai priceput. În ciuda acestor lucruri, înaltul comandament local îl trata cu respect. Era doar un nobil local, care trăia singur cu caii lui, și pe care-l vedeau călărind în fiecare zi. Era în termeni cordiali cu toți ofițerii și îi invitase la cină în diferite ocazii. Îl socoteau un om fermecător.

În iunie 1944, Aliații ajunseră pe coasta de nord a Franței. Sperând că se vor apropia curând și vrând să le netezească înaintarea, Alex ajută un grup de oameni să arunce în aer un tren care transporta rachete și muniții. Voia să facă tot ce putea pentru a crea haos în rândurile naziștilor. Totul mersese bine.

Alex se alătură în noaptea aceea unui grup de șase oameni. Printre ei nu se afla nici o femeie. Era prima dată când făcea așa ceva, dar se învoise să-i însoțească atunci când îi ceruseră ajutorul.

Se dovedi surprinzător de ușor să întindă firele pentru explozibil. Urma să aducă dinamita mai târziu în noaptea aceea, cărând-o în mâini, cu roabele și cu mașina. Alex avea de gând să meargă prin pădure. Nu se temea de nimic și nu-i păsa dacă avea să fie ucis. Marianne era în siguranță la familia Beaulieu, iar lumea pe care o știa și o iubea fusese redusă la neființă în ultimii cinci ani. Nimic din ce-i fusese drag odinioară nu mai exista. I se părea just orice putea face pentru a se răzbuna împotriva naziștilor.

În noaptea aceea, cără saci încărcaţi cu explozibile, care trecură apoi din mână în mână şi fură aşezaţi de-a lungul şinelor. Apoi, aşteptară cu toţii în pădure trenul de dimineaţă. Când se ivi, odată cu zorile, aprinseră fitilele. Reacţia fu imediată. Trenul şi toată încărcătura lui săriră în aer. Misiunea fusese îndeplinită. Se risipiră în pădure ca o ceaţă, iar Alex se îndreptă spre casă pe jos. Tocmai ajunsese la cărarea care ducea către conac, când îi ieşi în cale colonelul, parcă de nicăieri, călare pe Favory. Calul recunoscu omul care îl dresase şi bătu cu copita în pământ când îl văzu pe Alex. Alex zâmbi la cal şi călăreţ. Părea un domn ieşit la plimbare, dimineaţa.

– Încotro, conte? îl întrebă colonelul, cu o lucire de răutate în privire.

– La o plimbare de dimineaţă, colonele. Ce face prietenul nostru? Arată foarte vioi. E totul în ordine? Am auzit că au fost ceva probleme azi-dimineaţă. Toată lumea din vecinătate auzise explozia, nu putea fi ignorată. Alex nu se putea preface că nu ştie.

– Unde vă aflaţi în urmă cu o oră, conte?

– Luam nişte aer, zise el nevinovat, pe când colonelul nu-l scăpa din ochi. Alex vedea că era bănuitor, dar nu se temea.

– Pe şinele de tren? Duhneşte a dinamită pe acolo, zise colonelul, furios. Era o pată pe dosarul lui faptul că explozia avusese loc în zona pe care o controla. Înaltul Comandament devenise sensibil la trădări şi eşecuri. Colonelul nu voia să aibă nici o legătură cu aşa ceva, iar Alex ştia.

– Chiar aşa? zise Alex binevoitor. În acest timp, colonelul scoase arma şi îi ţinti capul de la distanţă.

– Credeţi că nu ştiu ce aţi făcut, ascunzând evrei şi instigând la răzvrătire? Aristocratul veşnic nevinovat, care ne priveşte de sus! Acum, vă închipuiţi că puteţi arunca în aer un tren cu muniţii şi scăpa nepedepsit! Suntem cu ochii pe dumneata de luni de zile. Tremura de furie, dar Alex zâmbea.

– Da? Trebuie să fi fost dezamăgitor pentru voi. Duc o viaţă foarte liniştită. Dacă încerca să-l sperie, nu reuşise. Totuşi, ţinea mâna pe pistolul din buzunar, pentru orice eventualitate. Era pistolul pe care i-l dăduse în prima noapte fermierul chiriaş, când ascunsese primul fugar în bodegă.

– Nu atât de liniştită pe cât aţi vrea să credem. Când o să vină Aliaţii, o să-i întâmpinaţi cu braţele deschise?

– Vin? întrebă Alex, prefăcându-se surprins. Ce veşti interesante. Nu auzisem asta la radio.

– Ce aţi auzit? întrebă colonelul, apropiindu-se călare.

– Despre victoriile noastre de pe Frontul de Est, şi despre cât de îngroziţi sunt britanicii de bombardamentele noastre. E adevărat, colonele? E doar propagandă sau e adevărul?

– Trădătorule! zise colonelul, pe când se apropia. Îi urăsc pe cei de teapa ta! Vă daţi veşnic aere de superioritate! Vă credeţi mai buni decât toţi ceilalţi fiindcă v-aţi născut cu un titlu şi un conac şi puteţi face orice vreţi!

– Iar voi credeţi că ni le puteţi fura şi, în felul acesta, deveni ce suntem noi. Nu sunteţi, cum nu e nici Führerul. Lucrurile acestea nu se pot fura, colonele. Aşa te naşti. E felul în care merge lumea.

– Nenorocitule! zbieră colonelul şi ridică trăgaciul la pistolul pe care îl ţinea aţintit spre capul lui Alex.

– Mă puteţi ucide, ne puteţi alunga din Germania... Alex vorbea şi în numele lui Nick. Dar sunt mii de alţi oameni ca noi şi, în cele din urmă, vom învinge. Adevărul şi onoarea sunt mai presus de tăişul sabiei. Nu ne puteţi dezonora. Ne puteţi ucide, dar vom fi întotdeauna mai mulţi decât voi. Spuse lucrurile acestea cu o privire plină de ură şi furie, iar colonelul apăsă pe trăgaci. Voia să-l reducă la tăcere pe vecie. Dar Alex avea pistolul îndreptat spre el, pregătit să apese şi el pe trăgaci. Descărcă arma în acelaşi timp cu colonelul. Însă nu ţinti spre om, ci spre cal, fiindcă ştia că avea să fie lovitura de graţie, dar mult mai subtilă. Pe când Alex cădea mort la pământ, se prăbuşea şi Favory de sub colonel. Victoria îi aparţinea lui Alex. Alesese cea mai elegantă ieşire din scenă, lucru care-i stătea în fire. Fusese un aristocrat până în ultima clipă.

Capitolul 25

Vara lui 1944 se dovedi un anotimp ciudat şi pentru circ, o vară a dezastrelor. În anul acela, hotărâseră să schimbe itinerarul, şi se îndreptară spre nord în primele luni ale turneului, plănuind ca mai apoi să o ia spre vest. Prin urmare, în loc să se afle în California în iulie, ajunseseră în Hartford, Connecticut. Pe 6 iulie, când în arenă se aflau felinele mari, izbucni un incendiu în primele douăzeci de minute ale spectacolului. La început, era doar o flacără, dar urcă repede laturile cortului. Orchestra începu imediat să intoneze „Stars and Stripes Forever", semnalul de alarmă asupra căruia conveniseră, pentru a-şi da de veste că se întâmpla ceva fără a alarma publicul. Maestrul de manej încercă să instruiască spectatorii să părăsească cortul fără a intra în panică, dar căzu curentul, iar anunţul nu se auzi. Microfonul muri tocmai când oamenii începură să observe flăcările. Se repreziră spre ieşiri, dar două dintre acestea erau blocate de cuştile felinelor şi de tunelele prin care ajungeau în arenă. Haosul luă în stăpânire mulţimea, copiii se rătăciră de părinţi, iar cortul tratat cu parafină pentru a fi impermeabil se preschimbă într-o torţă şi se prăbuşi în opt minute, spre groaza publicului, a angajaţilor şi a tuturor celor care fură martori. După aceea, totul deveni o strădanie chinuitoare de a-i scoate pe cei blocaţi înăuntru, a salva copiii, a le găsi părinţii, a duce animalele cât mai departe şi a stinge focul. Se înregistrară o sută şaizeci şi opt de decese şi peste şapte sute de răniţi. Toţi cei care aveau legătură cu circul fură distruşi şi şocaţi de pierderea de vieţi şi de distrugeri. Unele victime suferiseră arsuri

care le desfiguraseră dincolo de recunoaştere, dar mulţi muriseră călcaţi în picioare de mulţimea care se îmbulzea să iasă din cort. Era o tragedie cum nu se mai pomenise.

Cinci funcţionari de la circ fură acuzaţi mai târziu de omucidere involuntară, iar circul îşi asumă în întregime răspunderea financiară pentru plata daunelor. Însă tragedia îi marcase pe toţi. John Ringling North nu mai era la conducerea circului pe vremea aceea, plecase cu un an înainte. Însă toţi cei asociaţi cu circul erau cufundaţi în durere din pricina celor întâmplate. Nick, Christianna şi toţi cei pe care îi cunoşteau erau zguduiţi lăuntric. Din păcate pentru cei care îl cunoşteau şi îl iubeau, Joe Herlihy îşi pierduse viaţa în incendiu. Tocmai se întorsese dintr-o călătorie, în căutare de talente, şi voia să vadă câteva numere noi. Nick şi Christianna aveau inima frântă, pierduseră un prieten drag.

Circul se închise pe durata anchetei şi se redeschise în Akron, Ohio, o lună mai târziu. Descurajaţi de cele întâmplate, lucrând fără cort pe căldură şi vreme rea, ajunseră până în Texas, unde hotărâră să încheie sezonul mai devreme şi se întoarseră la Sarasota. Când ajunseră în Florida, după dezastru, Nick ştiu că sosise timpul. Voia să părăsească circul. Era o existenţă nesigură, nomadă, iar el îşi dorea o viaţă normală pentru copiii lui. Asta îi spusese Christiannei.

– Asta *este* normal, insistă ea. Spre deosebire de el, nu cunoscuse niciodată nimic altceva. Chiar dacă nu le mai putea oferi viaţa în care crescuse el, Nick îşi dorea stabilitate pentru familia lui. Voia mai mult pentru Chloe şi Lucas decât ciudaţi cu tatuaje şi femei cu barbă, numere pe sârmă şi spectacole cu feline, jongleri şi contorsionişti. Ştia că Lucas avea să ducă dorul clovnilor şi al prietenilor pe care şi-i făcuse în ultimii şase ani, dar voia să o vadă pe Chloe crescând într-o atmosferă sănătoasă şi sigură, la fel ca oricare copil. Însă indiferent ce spunea el, nu o putea convinge pe Christianna. Ea voia să rămână cu orice preţ. Previziunea tatălui său se dovedea adevărată. Nick ştia că avea să plece, într-o bună zi.

În noiembrie, Nick primi o scrisoare de la Marianne care-i frânse inima. Se temea de asta de luni de zile. La cererea lui Charles Beaulieu, Serviciile militare secrete britanice reuşiseră să descopere că Alex se implicase în activităţi subversive la scară mare, îndreptate

împotriva autorităţilor, şi salvase multe vieţi. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să zădărnicească planurile naziştilor şi să salveze evrei. În ultima lui misiune, ajutase la aruncarea în aer a unui tren cu muniţii. În aceeaşi dimineaţă, fusese împuşcat, iar trupul lui fusese lăsat pe treptele conacului. Fusese înmormântat în cimitirul familiei de unul dintre fermierii chiriaşi. Însă era limpede ce se întâmplase cu vechiul prieten al lui Nick. Alex murise de câteva luni, iar Marianne era distrusă când îi dădu vestea lui Nick.

El îi răspunse cu o scrisoare lungă de condoleanţe, dar suferise din nou o pierdere dureroasă, iar Christianna era îngrijorată din pricina lui. Era neliniştit, nefericit şi trist. Până şi drăgălăşeniile lui Chloe nu-l înveseleau întotdeauna. Războiul dura de prea multă vreme, pentru ei toţi, şi plătiseră greu.

În Anglia, Isabel îi spuse acelaşi lucru lui Charles. Era îngrijorată serios din pricina Mariannei, o tânără care ducea viaţa unei femei bătrâne, şi care se adâncise în melancolie după ce aflase în octombrie de moartea tatălui. După şocul de a-l fi pierdut pe Edmund cu doi ani înainte, căzuse din nou într-o deprimare profundă. Era văduvă de doi ani şi jumătate. Deşi Marianne o adora pe Violet, tristeţea pricinuită de moartea tatălui era mai adâncă decât orice bucurie pe care i-o aducea fetiţa.

– Nu putem face nimic în privinţa asta, zise Charles, arătând obosit. Isabel încerca întotdeauna să rezolve problemele tuturor, dar povara nu putea deveni mai uşoară până ce nu se termina războiul. Simon fusese rănit cu un an înainte, dar se întorsese pe front. Era destul de stresant pentru ei, după ce îl pierduseră pe Edmund. Erau vremuri cumplite pentru toţi. Charles credea că trebuie doar să se ţină tari şi să treacă prin toate acestea.

– Cred că ar trebui s-o trimitem la Londra, zise Isabel după un timp de gândire.

– Cum aşa? Şi să moară într-un bombardament sau să fie ucisă de dărâmături, trecând pe lângă o clădire în flăcări? Ţi-ai pierdut minţile?

– Nu toată lumea moare la Londra. Recunosc, nici mie nu-mi surâde ideea, dar are douăzeci şi trei de ani. Aici, nu are nici un prieten, nimic la care să spere, nimic de făcut. Poate Londra este

bombardată, dar acolo sunt petreceri, oameni şi tineri ofiţeri cu care poate flirta.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Aşteaptă să se termine războiul, Izzie. Însă ea era îngrijorată din pricina Mariannei şi a depresiei în care se adâncise de la moartea tatălui. Nu se mai bucura nici măcar de Violet, care era o fetiţă fermecătoare.

– O putem ţine aici pe cea mică. Măcar s-o trimitem într-o vizită. E prea deprimată din pricina morţii tatălui ei. Trebuie să plece de aici.

Se certă cu el vreme de o lună. În cele din urmă, după Crăciun, o trimise pe Marianne la Londra, la nişte veri ai familiei Beaulieu, care aveau o casă încântătoare în Belgravia Square, lângă un adăpost antiaerian. La început, Marianne refuză să meargă. Dar până să plece, se mai înveselise, ba chiar era încântată de vizita la Londra. Isabel alesese să o trimită pe Marianne la veri deoarece aveau o fiică de vârsta ei. Ea îi putea face cunoştinţă Mariannei cu oameni tineri. În patru ani, nu mai văzuse pe nimeni altcineva în afară de socri. Marianne însăşi nu-şi dădu seama cât de mult îi lipsea compania altor persoane de vârsta ei, de la moartea lui Edmund, până ajunse la Londra şi verişoara Julie o duse la o serie de petreceri şi îi făcu cunoştinţă cu toţi cei pe care îi ştia. O convinse pe Marianne să-şi prelungească şederea şi îi obţinu un post de voluntar la spital, două zile pe săptămână. În rest, ieşeau în fiecare seară. Îi era dor de Violet, dar timpul petrecut la Londra era vindecător şi o ajuta să se refacă, aşa că Isabel insistă să mai rămână. Călătoria la Londra avea asupra ei efectul pe care îl dorise Isabel. Părea din nou tânără şi mai fericită decât fusese de ani de zile.

Marianne îşi suna socrii cu regularitate şi părea un om schimbat. Nu îi mărturisi asta soacrei, dar în ziua de Anul Nou cunoscuse un tânăr ofiţer din Virginia, un american pe nume Arthur Garrison. De atunci, se văzuse cu el aproape în fiecare zi. Nu se mai distrase atât de mult în viaţa ei. Când se întoarse la Haversham în februarie, să-şi vadă fiica, părea o persoană schimbată. Până şi Charles fu nevoit să recunoască faptul că ideea smintită a lui Isabel fusese soluţia potrivită, ca întotdeauna. Ideile ei „smintite" erau, de obicei, cele mai bune.

La întoarcere, Charles purtă o discuţie serioasă cu Marianne. Războiul nu se terminase, dar când avea să se termine, trebuia să hotărască ce face cu Schloss Altenberg, dacă voia să-l păstreze sau să-l vândă. Ea nu-şi mai putea închipui o viaţă în Germania. Viaţa ei era acum în Anglia, alături de ei. Altenberg ar fi fost prea trist pentru ea, fără tatăl ei. Probabil avea să-l vândă, cu toate că şi asta avea să fie foarte dureros. În tot acest timp, sperase să se întoarcă, dar fără tatăl ei întoarcerea îşi pierduse orice însemnătate.

– M-am gândit că asta o să simţi, zise Charles compătimitor, dar am vrut să te întreb. O să te ajut, atunci când va sosi vremea. Desigur, draga mea, vreau să rămâi aici, cu noi. O să ai întotdeauna o casă aici. Edmund îi lăsase o sumă substanţială prin testament, lucru la care ea nu se aşteptase. Charles ştia că tatăl ei avea o avere considerabilă şi domenii întinse. Germania fusese grav afectată de război, dar ea era singurul lui moştenitor. Edmund şi tatăl ei îi lăsaseră, împreună, o sumă foarte frumoasă de bani. Era aranjată pe viaţă.

Marianne se întoarse la Londra după o săptămână şi îl revăzu pe Arthur Garrison. Aveau în comun pasiunea pentru cai. El avea o fermă de cai în Virginia, unde familia lui se ocupa cu creşterea cailor. O moştenise imediat după război, la moartea părinţilor, iar ea îi povesti despre lipiţanii tatălui ei. El era fascinat de cai, dar şi de ea. Totuşi, băgă de seamă că era rezervată în faţa ideii de a avea o relaţie sentimentală cu el. Se distrau împreună şi îi plăcea să stea de vorbă cu el, dar îl trata mai degrabă ca pe un prieten. În cele din urmă, el o întrebă într-o seară, după cină.

– Mi-am pierdut soţul în urmă cu doi ani şi jumătate, zise ea cu voce scăzută, în timpul unui bombardament aerian în Germania. Anul acesta mi-am pierdut tatăl. Nu-l mai văzusem de patru ani, de când am venit în Anglia. Mama a murit când m-am născut. Trase aer în piept şi încercă să-i explice ceea ce simţea. Pur şi simplu nu mai vreau să pierd pe nimeni. Tot ce am sunt fiica şi socrii mei. Mă tem că, dacă mă ataşez de altcineva, o să moară. Era cât de cinstită şi de directă putea fi cu el, iar ochii îi înotau în lacrimi pe când îi spunea acestea.

– Ai douăzeci şi trei de ani, Marianne. Nu te poţi feri să iubeşti tot restul vieţii de teamă că persoana respectivă ar putea să moară.

Nu e drept. Când se va termina războiul, viețile noastre vor reveni la normal. Nimeni n-o să mai plece în misiuni, nimeni n-o să mai fie bombardat. O să trăim cu riscurile unei vieți obișnuite.

– Tata a fost singura mea familie, zise ea cu tristețe. Acum, s-a dus. Cei mai buni prieteni ai mei au murit sau au plecat din Germania, iar eu n-o să mă mai întorc niciodată acolo. Socrii mei vor să stau aici. Edmund a fost singurul bărbat pe care l-am iubit, iar el a murit cu o zi înainte de nașterea fiicei mele. Nu știu dacă am curajul să mai încerc din nou. Arthur era cu cinci ani mai în vârstă decât ea, și foarte matur pentru anii lui.

– Ai plătit un preț ridicat în războiul ăsta. Va trebui să înveți să trăiești pe timp de pace.

– Încă nu s-a terminat, îi reaminti ea. Moartea îl amenința în continuare, la fel ca pe mulți alții.

– Se va termina curând. Nu poți trăi pe vecie la țară, ascunzându-te. Ești prea tânără.

– Poate o să mă mut la Londra, zise ea vag. Încă nu știa cu adevărat ce vrea să facă. El era blând și atent și împărtășeau aceleași interese. Era atrăgător, protector, iar ea îl plăcea cu adevărat.

– Vrei să-mi dai o șansă, Marianne? Te rog..., zise el drăgăstos. Nu mai întâlnise pe nimeni ca ea.

– Nu știu dacă pot, răspunse ea cinstit.

– Haide s-o facem împreună, zise el cu o expresie blândă. Era unul dintre lucrurile care-i plăcea mai mult la el, blândețea, și cât de frumos se purta cu ea. Așa se purtaseră și Edmund, și tatăl ei. Arthur îi aducea mult aminte de Edmund, într-un fel, deși era foarte american, cu o voce plăcută și un accent sudist, nu britanic. Fizic, nu semăna deloc cu regretatul soț al Mariannei. Pe cât de brunet fusese Edmund, pe atât de blond era Arthur, iar asta se dovedea a fi o ușurare. Ar fi fost prea neobișnuit să semene cu Edmund. În schimb, amândoi aveau același spirit iubitor.

– N-o să te presez, îi promise el. Era suficient de deștept cât să-și dea seama că ar fi fost o idee proastă. Ea nu-i răspunse, dar îi zâmbi și păru mai liniștită.

În următoarele câteva săptămâni, ieșiră la cină și se văzură cu prietenii. El era aghiotant pe lângă un general, deci nu lua parte la

misiuni aeriene. Aşadar, trebuia să se teamă că avea să moară sau că era în primejdie. Petrecu la Haversham un sfârşit de săptămână, ca să o vadă, şi socrii ei îl plăcură. Era la fel de bine-crescut, de politicos şi de aristocrat pe cât erau ei, deşi într-un fel american. Se purta minunat cu Violet, iar ea îi răspundea în acelaşi fel. Mai presus de toate, era încântător cu Marianne. Totuşi, circumstanţele lui şi „viaţa reală" o îngrijorau foarte mult pe Isabel. Îi împărtăşi lui Charles temerile ei după plecarea lui Arthur.

– Dacă se mărită cu el şi pleacă în America? zise ea cu tristeţe.

– Atunci, o s-o vizităm, iar ea o să ne viziteze. Ai spus-o chiar tu, nu o putem ţine aici pe vecie. E o femeie tânără.

– Eu mă gândeam la Londra, nu la Virginia, zise ea întristată. Avea să-i fie foarte dor de Violet dacă plecau, dar ştia că Charles are dreptate. Voia ce era mai bun pentru Marianne. Iar Arthur Garrison părea să fie tocmai asta. Marianne, în schimb, nu era foarte convinsă. Îl ţinea mereu la distanţă.

Pe la începutul lui aprilie, Arthur era descurajat. Avea sentimentul că Marianne nu avea să se mai lase iubită de nimeni, niciodată, sau cel puţin nu pentru un răstimp foarte îndelungat. Iar el se îndrăgostise de ea. Nu o mai sună câteva zile pentru a lua puţină distanţă, iar Marianne se arătă surprinsă. Se obişnuise să petreacă mult timp cu el în ultimele luni şi să vorbească des cu el, când nu era la muncă. Îi pomeni despre asta lui Julie, care îi spuse că era posibil să-l fi îndepărtat. Marianne se gândi la asta în următoarele zile, temându-se că asta făcuse. Brusc, îşi dădu seama că nu voia să se întâmple aşa ceva. Îl plăcea mai mult decât voia să recunoască.

Păru uşurată când el o sună din nou.

– Mi-a fost dor de tine, îi mărturisi, iar el tresări de bucurie când auzi.

– Astea sunt veşti bune. Mi-am închipuit că o să fii uşurată să nu mai auzi de mine. Aproape că renunţase la ea.

– Nu sunt uşurată, Arthur, zise ea cu sinceritate. Sunt doar speriată.

– Ştiu, şi eu sunt. Uneori, lucrurile bune pot fi înspăimântoare. Trebuie doar să ai suficient curaj ca să le accepţi.

– Nu ştiu dacă sunt atât de curajoasă. Nu ştia dacă vrea să fie, dar ştia că nu vrea să-l piardă.

Se arătă mai deschisă când îl văzu la cină în seara aceea şi fu însufleţită cât stătură de vorbă. De data aceasta, când o conduse acasă, o sărută. Ea şovăi la început, apoi se lăsă în voia sentimentelor şi îl sărută cu o pasiune pe care o uitase. El nu o sili să facă nimic în momentul acela. O sărută din nou, cu tandreţe, apoi îi spuse că o s-o sune dimineaţa. Când intră în casă Julie băgă de seamă că privirea îi strălucea.

– Ce-ai păţit? o întrebă ea. Marianne zâmbi misterios şi nu-i răspunse. Nu-mi spune că frumoasa adormită s-a trezit. Dumnezeule! Aleluia! Şi Julie fusese îngrijorată din pricina ei. Era atât de împietrită când venise prima oară la Londra, de parcă totul în ea murise.

– Poate, zise Marianne şi urcă la culcare. Dar când îl revăzu pe Arthur în seara următoare, îşi dădu seama că lucrurile înaintau foarte frumos.

Două săptămâni mai târziu, după ce dansaseră toată seara la un club particular, vorbiră despre apropiata cădere a Berlinului. Brusc, ea îşi dădu seama că războiul se termina, iar el avea să se întoarcă acasă, în Virginia. Când se gândi la asta, se simţi cuprinsă de panică. Îi mărturisi asta, iar el se bucură să audă aşa ceva.

– Să întrevăd o rază de speranţă? o întrebă. Ea zâmbi, iar el o sărută. Se sărutaseră destul de des în ultimele săptămâni, iar ea nu mai era atât de distantă pe cât se temea. El simţea că e o femeie pasională. Fusese doar foarte rănită, însă el era un om răbdător, dispus să petreacă o viaţă întreagă ajutând-o să-şi revină. Încerca să-i demonstreze asta şi credea că, în sfârşit, îl auzea.

În următoarele săptămâni, pe când războiul se termina în Germania, Arthur făcu tot ce-i stătea în puteri ca să o încurajeze. Erau împreună când se anunţă capitularea nemţilor în faţa Aliaţilor. Fu o zi de bucurie intensă în Anglia şi în întreaga Europă. O zi dulce-amăruie pentru Marianne, fără Edmund şi fără tatăl ei. Arthur îi spuse că probabil avea să se întoarcă acasă în iunie, la ferma lui de cai din Virginia.

– Eu va trebui să mă întorc în Germania, să hotărăsc ce fac cu domeniile, zise ea cu profundă tristeţe. Sunt aproape sigură că o să

vând totul. N-aş mai putea trăi acolo fără tata, ştiind că a murit acolo. Cred că în cele din urmă ajunsese să urască Germania. Nu mai vreau să trăiesc acolo. Charles Beaulieu mi-a spus că mă ajută să scot conacul la vânzare.

– Şi caii? întrebă el înţelegător.

– Nu mai sunt, i-au luat nemţii. Grajdurile şi casa sunt goale. Cel puţin, Înaltul Comandament German nu le-a luat în stăpânire. Îi zâmbi. Probabil era prea friguroasă şi prea greu de încălzit. El izbucni în hohote de râs. Majoritatea conacelor din Europa păreau să fie aşa, din câte văzuse. Ea se întreba dacă Nick avea şi el de gând să vând vechiul lor conac, sau dacă avea de gând să se întoarcă acasă. Nu credea că e posibil, după ce petrecuse şapte ani în America şi îşi clădise o viaţă acolo. Germania era un capitol încheiat pentru ei toţi.

Stătură de vorbă până noaptea târziu. Două săptămâni după aceea, Arthur îi spuse că pleacă acasă la sfârşitul lui iunie. Când auzi vestea, ea clătină din cap, tristă.

– Aş vrea să te rog ceva, Marianne, zise el blând. O să înţeleg, indiferent care va fi hotărârea ta. Mi-ai face onoarea de a deveni soţia mea? Ştiu că nu e uşor pentru tine. Ar însemna o viaţă cu totul nouă în America. Dar vă iubesc, pe tine şi pe micuţa Violet. Mi-aş dori nespus de mult să fii soţia mea. Ea şovăi îndelung, privindu-l, iar el era sigur că avea să-l refuze. Apoi, dădu din cap în semn de încuviinţare. El aproape căzu de pe scaun şi îi venea să ţopăie de fericire. Dar nu voia să o sperie. O sărută şi-i promise să aibă grijă de ea pentru tot restul vieţii, iar ea îl crezu. Nu-l rugă să nu moară niciodată. Se împăcase cu gândul că, uneori, oamenii mureau, chiar dacă nu voiau. Nu aveau ce face. Şi asta nu însemna că nu se iubesc.

– Şi eu te iubesc, zise ea tandră. O să încerc să fiu o soţie bună.

– Nu trebuie să încerci să fii nimic, zise el, sărutând-o din nou.

– Trebuie să rezolv situaţia cu domeniile tatei din Germania şi să scot conacul la vânzare. Poate o să vin în septembrie.

– Oricând te simţi pregătită, zise el împăciuitor. O să te aştept. Iar ea ştiu că avea s-o aştepte, indiferent cât ar fi durat.

Capitolul 26

Arthur plecă în America la sfârşitul lui iunie ca să se retragă la vatră şi să se întoarcă în Virginia. În iulie, Marianne se duse în Germania. Era prima dată când se întorcea în ultimii cinci ani, iar ţara era în ruine. I se rupea inima să vadă distrugerile. Imaginea conacului pustiu, trist şi părăsit îi frânse inima. Îl luă cu ea pe vechiul avocat al tatălui său şi rugă doi dintre fermierii chiriaşi şi nevestele lor să o ajute. Petrecu o săptămână strângând lucrurile din casă. Trebuia să rezolve situaţia multora dintre posesiunile tatălui ei şi ale sale. Îi fu greu să hotărască la ce să renunţe, ce să păstreze şi ce să vândă. Voia să trimită în America câteva moşteniri de familie, precum argintăria şi vesela chinezească moştenită de la bunica, nişte mobilă care-i plăcea şi un portret al tatălui ei. Petrecu o după-amiază întreagă printre comorile copilăriei. Erau atât de multe amintiri şi toate o întristau acum. Până la urmă, păstră foarte puţine lucruri şi hotărî să vândă o mare parte din mobilă, chiar tablourile cu conacul. Nu-i plăcuseră cu adevărat niciodată şi acum nu avea ce să facă cu ele.

Nu avea ce păstra din grajduri. Lipiţanii şi caii arabi dispăruseră. Ea şi avocatul hotărâră ce preţ voia să pună pe domenii. Maşinile tatălui dispăruseră din garaj, chiar şi automobilul Hispano-Suiza la care ţinuse atât de mult, toate furate de al Treilea Reich. Obiectele nu mai aveau nici o însemnătate pentru ea. Îi era dor de tatăl ei. Venise să-şi ia rămas-bun.

Trecu pe la mormântul simplu al tatălui ei, în apropiere de capela de la moşie. Nimeni nu comandase o piatră de mormânt pentru el, deoarece fusese executat de al Treilea Reich. Rugă avocatul să se ocupe de acest amănunt. Vizită fermierii chiriaşi înainte de plecare şi le mulţumi pentru toţi anii petrecuţi în slujba tatălui ei. Era o doamnă până în adâncul sufletului, cu simţul onoarei şi al răspunderii pe care i-l insuflase tatăl ei, prin propriul exemplu.

Împreună cu avocatul, trecură cu maşina pe lângă conacul von Bingen. Părea şi el pustiu şi părăsit. O înfioră gândul la cei care locuiseră acolo, gândul că nimeni din familie nu avea să se mai întoarcă. Era copleşitor de trist.

Marianne se simţea de parcă se târâse prin sute de ani de istorie când părăsi Germania şi se întoarse la Haversham. Spera să nu se mai întoarcă niciodată. Viaţa ei acolo se încheiase. Era o uşurare să revină la familia Beaulieu. Acum, ei erau familia ei adevărată, în afară de Violet. În septembrie, urma să plece în America şi să se mărite cu Arthur. Isabel şi Charles se bucurau pentru ea. Le promisese să petreacă vara la ei şi să vină în vizită cât de des putea. Şi ei aveau s-o viziteze în Virginia.

În ziua în care se întoarse de la Altenberg, ea şi Isabel se plimbară prin grădină, la fel cum obişnuia cu Edmund. Ajunsese atât de departe în ultimii cinci an, iar soţii Beaulieu fuseseră atât de buni cu ea. Crescuse. Violet înflorea, iar ei pierduseră un fiu. Lumea se schimbase. Acum, se îndrepta spre America, unde avea să înceapă o nouă viaţă. O privi pe Isabel şi zâmbi, pe când intrau din nou în casă, amintindu-şi cât de îngrozită fusese în ziua în care sosise, şi cum aceasta devenise acum casa ei în multe privinţe, iar ei îi erau ca nişte părinţi, nu doar lui Edmund. Aproape că îl putea simţi alături de ea, pe când intră în salonaşul pentru micul dejun. Violet era acolo şi se juca cu bunicul. Semăna foarte mult cu tatăl ei.

Avea să fie un capitol nou pentru Marianne, o ţară nouă, o viaţă nouă. În sfârşit, era pregătită. Ştia că Edmund ar fi fost de acord.

Nick avea de luat aceeaşi hotărâre dificilă ca Marianne, după încheierea războiului în Germania. Avea un conac, pământuri întinse şi ferme în arendă. Casa şi domeniul îi aparţineau în continuare, acum că al Treilea Reich căzuse şi îşi recăpătase dreptul

de proprietate. Spre deosebire de Marianne, el nu voia să se întoarcă, nici măcar în vizită. Era sigur. Ţara lui îl trădase. Ştia că avea să-i frângă inima să revadă totul, conacul unde tatăl lui murise de inimă rea, respectându-şi datoria faţă de Dumnezeu şi faţă de ţară până în ultima clipă. Nu i-ar fi făcut bine nici să vadă conacul părăsit al lui Alex, care murise.

Nick hotărî să vândă totul şi să se stabilească definitiv în State, ţara care îl primise cu braţele deschise. Îi spuse şi Christiannei ce hotărâse, iar ea nu fu surprinsă. Crezuse dintotdeauna că nu avea să se întoarcă în Germania, aşa cum spunea. Era o ţară unde se întâmplaseră prea multe care-i făcuseră rău.

După terminarea războiului, Nick luase legătura cu un grup al Crucii Roşii şi cu o organizaţie a evreilor refugiaţi, în încercarea de a da de urma mamei sale. În septembrie, i se comunică exact ce bănuise. Murise împreună cu soţul ei, cu cei patru copii şi alte rude, inclusiv părinţii. Întreaga familie fusese exterminată, la fel ca multe altele. Nu îl surprinse, dar îl întristă. Avusese alţi copii, dar pe el nu-l cunoscuse niciodată. Când primi veştile, se simţi de parcă ar fi pierdut-o a doua oară.

Fu surprins când fostul avocat al tatălui său luă legătura cu ei, după un schimb de scrisori peste vară, cerându-i lui Nick permisiunea de a vinde domeniile. Un conte austriac îi oferise o sumă frumuşică în schimbul întregii averi. După o noapte de reflecţie, Nick acceptă oferta. Nu era o sumă exorbitantă, echivalentă cu averea pe care o avuseseră înainte de război, dar era, totuşi, foarte mare. Îi era de-ajuns ca să facă orice dorea în America. Iar el ştia ce vrea. Voia să cumpere ferma din Santa Ynez, la care visa de ani de zile. Fie una care exista deja, după ce avea să se apuce de căutări, fie avea să construiască una. Dar sosise vremea. Petrecuse şapte ani la circ. Tocmai împlinise cincizeci de ani şi îşi dorea o casă, pentru ei şi pentru copiii lor.

Îi spuse Christiannei lucrurile acestea când se întoarseră în Florida. Voia să renunţe la circ şi să cumpere o fermă în California. Ea fu îngrozită când află. Sperase întotdeauna că ziua aceasta nu avea să vină niciodată. Dar acum, avea bani să-şi preschimbe visul

în realitate şi să le ofere tuturor o viaţă minunată. Zilele de trudă şi sărăcie se încheiaseră. Pentru el, se sfârşiseră şi anii la circ.

– Nu pot merge, zise Christianna cu o voce gâtuită.

– Vorbeşti serios? Părea şocat. Acum, putem face orice vrem. Nu mai trebuie să trăim ca ţiganii, în rulotă.

– Dar asta e tot ce ştiu, Nick, zise ea, părând speriată. Avea douăzeci şi opt de ani şi aceasta era singura viaţă pe care o cunoscuse vreodată. Chloe avea doi ani, iar el dorea mai mult pentru ea decât circul, înainte ca acesta să devină singura ei viaţă, cum era, deocamdată. Ştia că lui Sandor şi fraţilor ei nu avea să le placă ideea, dar considera că era o schimbare importantă pentru ei. Îi datora asta şi lui Lucas. Avea treisprezece ani şi avea nevoie de o şcoală bună, de un viitor, de alţi prieteni în afară de clovni şi femeia cu barbă.

Christianna era aşa de tulburată, încât refuză să vorbească cu el despre asta. Nu-i spusese tatălui ei, dar ori de câte ori Nick încerca să deschidă subiectul, spunea că nu are de gând să plece de la circ. El voia să-şi dea demisia imediat, dar se învoi să aştepte până în ianuarie sau februarie, poarte chiar martie sau aprilie, când plecau în turneu. O încredinţă din nou, în schimb, că pleacă. Din nou, ea refuză să discute cu el. Însă Nick era hotărât, luase decizia, avea banii pentru a construi sau cumpăra o frumoasă fermă de cai şi animale de prăsilă, chiar şi lipiţani, dacă voia. Îşi recăpătase libertatea şi învăţase foarte multe între timp.

De Crăciun, Nick primi o scrisoare foarte afectuoasă de la Marianne. Îl surprinse să afle că se mutase în Virginia, se măritase cu un crescător de cai şi aştepta deja un copil cu el. Îi spunea că, deocamdată, conacul familiei ei nu se vânduse, dar era sigură că avea să se vândă curând. Mai important, însă, era fericită şi împăcată. Părea foarte îndrăgostită de soţul ei. Voia ca Nick şi familia lui să vină în vizită pe la ei. Abia aştepta să-l vadă şi le sugeră să vină în ianuarie. Nick vorbi cu Christianna şi o lămuri cât de importantă era Marianne pentru el, aproape ca o fiică. Christianna fu de acord să îl însoţească în călătorie. Era cu doar patru ani mai în vârstă decât Marianne, iar Violet era cu un an mai mare decât Chloe. Avea să fie prima dată în şapte ani când Nick o revedea. Lucas nu şi-o mai aducea bine aminte, dar amintirile lui Nick erau foarte limpezi.

În weekendul de după Anul Nou, se duseră cu toții în Virginia, așa cum stabiliseră. Nick și Christianna îl considerară pe Arthur un om minunat când îl cunoscură, și perfect pentru Marianne. Violet era adorabilă, iar ferma de cai a lui Arthur era spectaculoasă. Se trăgea dintr-o familie veche, din Sud, și se pricepea foarte bine la cai. Deși sfioasă la început, Marianne era atât de caldă și de primitoare, asemenea lui Arthur, încât Christianna se simți și ea foarte bine. Lucas își aminti de Marianne de îndată ce o văzu. Ea se întristă să nu-l vadă pe Toby. Nick simți și mai intens durerea absenței lui și a lui Alex. Cu toate acestea, petrecură de minune cu Marianne și cu familia ei. Vizita se dovedi a fi un succes. El și Christianna vorbiră despre asta pe drumul de întoarcere în Florida. Când ajunseră acasă, îi reaminti Christiannei că voia să-și dea demisia. Nu mai pleca în turneu. Anii lui la circ se încheiaseră. Își dorea o fermă de cai, la fel ca a lui Arthur.

Inevitabil, problema degeneră într-o ceartă care dură săptămâni și pe care el nu o putea câștiga. Ea îi implică pe tatăl și pe frații ei, care se certară la rândul lor cu Nick. Nick spunea că e pur și simplu prea în vârstă ca să mai meargă cu circul. Voia o fermă de cai, voia să crească cai, și asta era totul. Pentru Christianna, circul era totul. Nu-și dorea o altă viață și refuza să plece cu el.

În martie, ajunseră la concluzia pe care el spera să o evite. Se despărțeau. El pleca în California, cu Lucas, să întemeieze o fermă. Ea rămânea cu familia ei la circ și avea s-o păstreze pe Chloe. Îl durea sufletul să le piardă pe amândouă, dar știa că asta trebuie să facă. Avea s-o viziteze pe Chloe de câte ori putea și, când avea să fie mai mare, îl putea vizita și ea la fermă. Christianna avea inima frântă, asemenea lui, dar se învoi. Drumurile lor se despărțeau, nici unul dintre ei n-ar fi fost fericit dacă ar fi făcut ce voia celălalt. Nu divorțau, ci se despărțeau. Gallina se îndureră nespus când auzi. Lucas era și el nefericit. Avea să ducă dorul prietenilor de la circ și le iubea pe Christianna și pe surioara lui. Dar Nick era sigur că trebuie să plece și era de neclintit în hotărârea lui.

Își dădu demisia înainte să plece în turneu. John Ringling North veni să-l vadă în persoană, în încercarea de a-l convinge să rămână. Totuși, la sfârșitul discuției, îi spuse că înțelege. Îi mulțumi pentru

faptul că stătuse atâta vreme cu circul. Îşi dădea seama că sosise vremea să meargă mai departe.

– Mi-ai salvat viaţa, îi spuse Nick cu recunoştinţă. N-o să uit asta niciodată. Dar şapte ani mai târziu, trebuia să plece. Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna. Nick hotărâse să pornească spre California în aceeaşi zi în care circul pleca în turneu. El şi Christianna nu erau certaţi, era doar o hotărâre foarte tristă şi o răscruce în drumul lor. Fiecare trebuia să-şi urmeze propria cale, nu mai mergeau pe acelaşi drum şi nici în aceeaşi direcţie.

Nick îşi luă la revedere în săptămâna aceea de la toţi prietenii şi încărcă totul în rulotă în seara de dinaintea plecării, mai puţin caii. El şi Christianna petrecură ultima noapte împreună. Voia să facă dragoste cu ea, dar se înfrână. O privi dormind toată noaptea, dar nu se atinse de ea. Ştia că avea s-o iubească întotdeauna. Ea îi mărturisi acelaşi lucru a doua zi de dimineaţă, când se treziră. Ştia că avea să-i ducă dorul în fiecare zi, dar trebuia să-şi urmeze visul.

Se îndreptară împreună spre cortul cailor. Christianna plânse când îl mângâie pe Pegas pentru ultima oară. Avea să le ducă dorul şi lui, şi Atenei.

Apoi, Nick şi Lucas se apucară să urce caii în rulotă. Christianna îi urmări cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Îi zâmbi trist lui Nick, el o sărută uşor pe creştet şi se întoarse ca să nu vadă lacrimile din ochii lui. Totul era gata împachetat. Se duse să o sărute pe Chloe şi îşi privi lung şi intens soţia.

– Ai grijă de tine. Nu renunţa la plasă doar fiindcă nu mai sunt cu ochii pe tine. Ea dădu din cap şi ştiu că nu avea să renunţe niciodată. Încerca să nu se gândească la toate felurile în care el îi făcuse viaţa mai bună.

Unul dintre fraţii ei se urcă la volanul rulotei şi îi făcu cu mâna lui Nick. Le părea rău că pleacă. Apoi, convoiul de rulote şi vehicule porni la drum. Nick şi Lucas se aşezară în rând, să plece în noua rulotă pe care o cumpărase Nick. Erau foarte aproape de ieşire, când Nick puse frână, cu spaimă în priviri. Se uită la Lucas, apoi se întoarse spre locul unde se aflase circul.

– Ce faci, tată? îl întrebă Lucas, nedumerit.

– Nu-ţi face griji. Aşteaptă-mă aici, zise Nick parcând rulota la marginea drumului şi sărind jos. Dădu fuga spre celelalte rulote care aşteptau la rând. Alergă până o văzu, la marginea drumului, cu valizele şi cu Chloe în braţe. Peter ducea restul valizelor. Arăta ca un refugiat într-o zonă de război, cu ochi mari şi plini de groază.

– Fie, renunţ, rămânem! Rămânem la circ pentru totdeauna! Te iubesc, zise Nick, simţind că se topeşte pe dinăuntru. Visul nu preţuia nimic fără ea. O iubea mai mult decât orice fermă.

– Venim în California, zise ea cu o voce tremurândă. Plecăm.

Fiecare fusese dispus să renunţe la tot ce-şi dorise pentru celălalt. Fratele ei le zâmbi şi lăsă valizele jos.

– Sunteţi nebuni amândoi, vă meritaţi. Dar se bucura pentru ei. Aşadar, încotro?

– Spre California, zise ea cu voce limpede, privindu-şi soţul cu un zâmbet.

– Eşti sigură? o întrebă Nick. Rămân, dacă asta vrei. Nu te vreau decât pe tine, restul nu contează.

– Ba da, contează pentru noi toţi. O să fie bine pentru Lucas şi pentru Chloe. Nu vreau să crească îngrozită, temându-se de sârmă, ca sora mea. Se îndreptară spre rulota lui, iar fratele ei îi urmă cu restul bagajelor. Peter îi sărută pe amândoi, iar Nick deschise portiera, să vorbească cu Lucas.

– Am uitat ceva, zise el ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Ce? întrebă Lucas, nedumerit de întârziere.

– Pe Christianna şi pe sora ta. Vin şi ele. Un zâmbet lumină faţa lui Lucas. Christianna o aşeză pe Chloe pe scaunul din spate, cu un săculeţ de jucării, şi se strecură lângă Lucas.

Îi făcură semn cu mâna fratelui ei, pe când părăseau fostul loc unde se aflase circul, şi porneau spre California. Dinaintea lor se aşternea o călătorie lungă. Le luă zece zile, întrucât mergeau încet, din pricina cailor. Însă nu priviră nici o clipă înapoi.

Capitolul 27

Trecură şase luni până ce Nick şi Christianna găsiră ferma potrivită în Santa Ynez Valley. Căutară în fiecare zi şi găsiră proprietatea ideală tocmai în apropierea stâncii care le plăcuse întotdeauna, în timpul călătoriilor pe care le făcuseră an de an la Santa Ynez. O fermă acolo era un vis devenit realitate.

Reconstruiră vila şi, între timp, locuiră într-o casă închiriată. Spre finele anului, Pegas Ranch era gata să-şi înceapă activitatea. Nick mai cumpărase şase lipiţani şi câţiva cai arabi. Voia să crească cei mai buni lipiţani din ţară, cu Pegas ca armăsar campion de prăsilă. Fusese planul lui dintotdeauna.

Lucas ducea dorul circului şi al clovnilor, dar îi plăcea noua şcoală şi îşi făcuse o mulţime de prieteni. Chloe înflorea. Chiar şi Christianna fu de acord că o viaţă obişnuită de familie era cea mai bună soluţie pentru ei toţi.

Nick şi Marianne îşi scriseră de Crăciun. Bebeluşul ei, un băieţel, se născuse în iulie şi era deja însărcinată din nou. Deoarece îşi pierduse tatăl, era recunoscătoare pentru legătura pe care o păstra cu Nick. Era ultimul vestigiu din viaţa ei în Germania de dinainte de război, acum pierdută pe vecie.

Familia Christiannei veni să petreacă câteva zile la ei de sărbători. Reveniră în vara următoare, când treceau prin California în turneu. Deveni o tradiţie să le facă două vizite pe an. Casa se umplea până la refuz când soseau. Se gătea mult, se râdea, se vorbea şi se călărea în jurul fermei. Deşi tatăl ei era în continuare nemulţumit fiindcă

ea părăsise circul, era bucuros să o vadă cu un bărbat de treabă, cu o viaţă bună. În ciuda rezervelor ei, Mina îi luase locul Christiannei pe sârmă. Nu avusese de ales, după plecarea surorii sale. Îşi asumase rolul fără să se plângă şi acum părea mai încrezătoare. Se vedea cu un gimnast român şi fratele ei credea că avea să se mărite cu el. Se bucurau că el era la circ. Numai Nick reuşise să scape nepedepsit cu nevasta lui.

Pentru Nick, şi chiar pentru Christianna, circul începu să pară un vis care se destrăma în urma lor. Le plăcea la nebunie viaţa la fermă. Viaţa la circ fusese interesantă, dar acum aveau o viaţă la care ea nu visase niciodată. Aveau o casă, prieteni, iar lui Lucas îi plăceau şi şcoala, şi noii săi prieteni. Christianna iubea caii. În timp, Nick ajunse să fie proprietarul celor mai de soi lipiţani din stat, dar voia să-i aibă pe cei mai buni din State. Mânjii lui Pegas începuseră să apară şi erau mai splendizi decât sperase el vreodată.

După ce plecară de la circ, Marianne le trimise o felicitare de Crăciun în fiecare an, anunţând de fiecare dată un bebeluş. Avea deja patru copii cu Arthur, trei băieţi şi o fetiţă, şi pe Violet, desigur. În scrisorile ei, îi spunea că familia Beaulieu venea în vizită la Garrison Farm o dată pe an. Ea, Arthur şi copiii mergeau în fiecare vară în Anglia. Marianne îi povesti că erau bunici minunaţi şi pentru ceilalţi copii. Era fericită alături de Arthur. Îi spuse că era cel mai bun om din lume şi aveau o viaţă minunată împreună, la fel ca Nick şi Christianna, la ferma lor. Fiecare găsise viaţa la care visase, după anii frământaţi ai războiului.

În cei nouăsprezece ani care se scurseră de când Nick şi Christianna părăsiseră circul, Marianne fu ocupată cu copiii, soţul şi ferma. Ea şi Arthur o măriră permanent, iar ea îşi ducea întotdeauna copiii la spectacole ecvestre, deoarece toţi erau călăreţi competitivi şi serioşi. Ca urmare, de-a lungul acestor ani, nu reuşi să ajungă nici măcar o dată în California. Viaţa ei era prea plină acolo unde se afla, cu cinci copii şi un soţ. Nick nu stătea nici el mai bine. Nu putea pleca nici el, şi nici nu voia. Lucas şi Chloe îi ocupau timpul. De asemenea, era foarte prins deoarece la fermă se ocupa şi de prăsilă şi ţinea caii sub supraveghere.

Nick se simțea rușinat și, adesea, vinovat că lăsase să treacă atâta timp fără să se vadă cu Marianne. Și pe ea o întrista lucrul acesta, dar anii trecură în zbor. Era deja 1965, înainte ca Marianne și Violet să ajungă în Santa Barbara la un spectacol ecvestru la care participa Violet. Se pregătea pentru Olimpiadă, iar Marianne vru să meargă cu ea, cu mașina, până la Santa Ynez Valley, să le facă în sfârșit o vizită lui Nick și Christiannei, fie și de o zi. Plănuia să lase copiii acasă, cu Arthur, și să-și ia liber o zi, cu Violet, după spectacol. Nick îi răspunse și le invită să petreacă la ei tot sfârșitul de săptămână. Simțea că-și dezamăgise vechiul prieten, fiindcă nu o mai văzuse pe fiica lui Alex de atâta vreme. Acum, era o femeie în toată firea, cu cinci copii. Nick avea șaptezeci de ani, iar Christianna, patruzeci și opt. Chloe împlinise douăzeci și doi anul acela și tocmai termina facultatea în cadrul unui program Stanford la Florența. Vorbea fluent italiana, sau cel puțin așa pretindea.

Lucas avea treizeci și trei de ani, era însurat cu o fată grozavă din Valley și lucra la fermă alături de tatăl lui. Erau căsătoriți de un an și încă nu aveau copii, dar Nick se gândea că vor ajunge și acolo. Lucas și Sally nu se grăbeau. Nick o plăcea foarte mult. Provenea dintr-o familie care deținea o fermă în apropiere, și era la fel de înnebunită după cai precum toți cei din familia Bing. Era pricepută și ajuta la fermă. Nick o invitase pe Marianne cu familia la nunta lui Lucas, dar ea nu reușise să ajungă. Voia, cel puțin, să o cunoască pe Sally acum. Nu-l mai văzuse pe Lucas de la paisprezece ani, lucru care, de asemenea, o întrista. În inima ei, făceau parte din familie și așa avea să fie întotdeauna.

Când Marianne coborî din mașină la fermă, după spectacolul din Santa Barbara, lui Nick nu îi păru diferită la patruzeci și patru de ani, față de cum era la douăzeci și cinci, în urmă cu nouăsprezece ani, când o văzuse ultima dată. Era aceeași blondă frumoasă, înaltă, cu înfățișare aristocratică, ca atunci când era doar o adolescentă în Germania, sau când se măritase cu Arthur, în urmă cu nouăsprezece ani. La fel ca Nick și Lucas, căpătase cetățenia americană de ani de zile, încă de la căsătorie. La douăzeci și trei de ani, Violet era și ea o tânără femeie foarte frumoasă.

Marianne fu impresionată când văzu lipiţanii lui Nick. Îi aminteau de caii tatălui său, din vremurile trecute. Se bucură să-l găsească pe Pegas în viaţă, la treizeci şi unu de ani. Îl socotea un prieten vechi şi se duse la grajdurile unde îl ţineau, ca să îl salute. Acum era liniştit şi bătrân, dar arăta la fel de spectaculos ca în adolescenţa ei, când tatăl ei i-l dăruise lui Nick. Îl ajutase pe Nick să păstreze genealogia. Succesul fermei i se datora lui. Violet se arătă şi ea încântată să-l vadă pe Pegas, dar şi pe ceilalţi lipiţani. Simţea o pasiune neînfrânată pentru cai, la fel ca bunicul pe care nu-l cunoscuse niciodată. Avea exuberanţa şi excentricitatea uşor britanică a bunicii din partea tatălui, Isabel Beaulieu, alături de care îşi petrecea verile. Violet spuse că familia Beaulieu şi tatăl ei vitreg erau foarte apropiaţi. Arthur nu o adoptase niciodată pe Violet, din deferenţă faţă de tatăl ei şi faţă de părinţii lui. În schimb, erau foarte apropiaţi, iar el se purtase întotdeauna minunat cu ea şi nu o trata diferit faţă de ceilalţi copii.

Marianne şi familia Bing se bucurară de o vizită minunată şi petrecură un weekend splendid împreună. Nick călări peste tot cu Marianne şi vorbiră despre tatăl ei, depănară amintiri la care Nick nu-şi îngăduise să se gândească ani de zile. Îi era şi acum dor de Alex şi, desigur, de Toby. Însă viaţa în Germania se destrămase în negură pentru el, mai puţin Alex, Toby şi tatăl său, Paul. Erau parte din altă viaţă. Părea că totul se petrecuse cu foarte mult timp în urmă.

Deşi Violet era cu zece ani mai mică decât Lucas şi Sally, erau atât de pasionaţi de cai, încât nu vorbiră despre altceva tot weekend-ul. Ea le povesti şi despre antrenamentele ei pentru echipa olimpică de echitaţie. O văzură călărind la fermă şi, trei ani mai târziu, nu îi surprinse să vadă la televizor că primise medalia de aur. Radia în timpul ceremoniei, iar Nick se simţi foarte mândru. Ştia că şi Alex ar fi fost.

Lucas şi soţia lui, Sally, erau atât de ocupaţi, încât avură primul copil la şase ani de la nuntă. Era primul nepot al lui Nick, un băieţel pe care-l botezară Alex, după vechiul prieten al lui Nick. Lucas îi scrise Mariannei, care fu foarte mişcată şi trimise o pereche de cizme mititele de călărie drept cadou pentru bebeluş, în amintirea tatălui ei

şi dragului şi vechiului ei prieten Toby, fratele mai mare al lui Lucas. Familiile lor erau strâns legate între ele, chiar şi după atâţia ani.

Chloe urma medicina veterinară la Facultatea de Medicină Veterinară de la Universitatea Davis din California, pentru a deveni veterinar şi a se îngriji de caii de pe moşia tatălui ei. Părinţii ei erau încântaţi.

Patru ani mai târziu, primiră veşti triste, când Violet le scrise să le spună că Marianne murise într-un accident de maşină, în drum spre un spectacol ecvestru. Avea doar cincizeci şi patru de ani. Era sfârşitul unei epoci pentru Nick şi îl întristă profund. Marianne fusese ultima supravieţuitoare dintr-o lume pierdută, în afară de Lucas, care fusese prea mic pentru a-şi aduce aminte ceva, mai puţin viaţa la circ, după ce veniseră în State. Marianne făcea parte din familia extinsă a lui Nick, prin legătura lui cu Alex, şi era ultima legătură cu el, dar acum, murise şi ea. Moartea ei timpurie îl afectă serios pe Nick, în schimb fiica ei, Violet, păstră prietenia dintre ei în anii ce urmară. Conducea ferma tatălui ei vitreg, de vreme ce nici unul dintre fraţii ei nu era interesat, iar Arthur îi lăsase ei ferma la moartea mamei sale. Spunea că vrea să călătorească şi, fără soţia lui, nu mai voia să-şi asume răspunderea fermei.

Violet se mărită la un an după moartea mamei sale, cu un alt crescător de cai de la o fermă din vecinătate. În anul următor, dădu naştere unei fetiţe, pe care o botează Nicola, după Nick. El avea deja optzeci şi doi de ani şi fu profund mişcat de gestul ei. Era sănătos şi, în continuare, foarte activ, deşi Lucas preluă în anul acela conducerea fermei. În schimb, tatăl lui participa la toate licitaţiile, alături de el, când se ducea să cumpere cai. Nick avea în continuare un ochi care nu dădea greş. Caii pe care-i achiziţiona erau superbi, pentru a păstra puritatea genealogiei, iar Lucas îşi învăţă bine lecţia de la taică-său. Lecţii pe care Nick le învăţase de la Alex, în urmă cu patruzeci de ani.

Micuţul Alex, fiul lui Lucas, avea şase ani când se născu Nicola, fiica lui Violet. Băieţelul era o desfătare pentru bunicul lui. Nick îl învăţă tot ce ştia despre lipiţani şi îi spuse poveşti de la circ, despre clovnii care fuseseră prietenii tatălui său pe vremea când avea aceeaşi vârstă ca a lui de acum. Îi plăcea să asculte istorisirile bunicului

despre Pegas, circ şi clovni. Ştia totul despre Pegas, deşi armăsarul murise înainte de naşterea lui şi fusese îngropat la fermă.

Nick şi nepotul lui călăreau împreună în fiecare după-amiază, de obicei tocmai înainte de apusul soarelui. Nick îi spunea poveşti despre circ, despre unchiul Toby care murise în război, despre copilăria tatălui său şi despre prietenul lui, Alex, din Germania, de la care îşi primise numele, despre caii frumoşi pe care îi avea şi despre cât de bine îi dresase şi cât de curajos fusese în război. Alex era fascinat de poveştile bunicului. Într-o seară, călăreau împreună, când brusc, Nick tăcu. Părea să se odihnească în şa, iar frumosul lipiţan pe care îl călărea, unul dintre mânjii marelui Pegas, o porni uşurel spre casă, urmat de calul lui Alex.

– Bunicul doarme, îi zise Alex lui Lucas, tatăl său, când se întoarseră la grajduri. Băieţelul nu părea îngrijorat, dar Lucas aruncă o privire spre tatăl său şi îşi dădu seama ce se întâmplase. Nick fusese ocupat şi plin de viaţă până la sfârşit, înconjurat de dragoste, fericit la fermă şi pasionat de cai. Murise tocmai aşa cum şi-ar fi dorit, mergând la trap pe un lipiţan, străbătând câmpurile de la ferma sa, cu nepotul lui, bucurându-se de viaţă şi de lume, pe când soarele apunea dincolo de munţii pe care îi iubea.

Lucas îşi trimise băiatul după maică-sa, apoi îşi ridică uşurel tatăl din şa pentru ultima oară.

Îl înmormântară într-un colţ liniştit al fermei, în apropiere de mormântul lui Pegas, în apropiere de stânca pe care o vizitase vreme de atâţia ani împreună cu Christianna. Îl purtară acolo într-o trăsură trasă de doi lipiţani. Calul lui preferat, fără şa şi fără călăreţ, urma alaiul, iar Christianna mergea alături de el.

Ea îl vizita în fiecare zi şi îi vorbea. Uneori, mergea călare până acolo pe unul dintre lipiţani. Îi oferise o viaţă minunată şi nu regretase nici o clipă că îl urmase la fermă. El avusese dreptate pentru amândoi. Chiar şi la şaizeci de ani, era o femeie frumoasă. Şi îl iubise până în ultima clipă.

Capitolul 28

Ofertele se succedau rapid la licitaţia din apropiere de Haversham Castle în Hertfordshire, Anglia. Evenimentul avea loc în fiecare an şi atrăgea pasionaţi din întreaga lume. Cei mai pricepuţi crescători de cai şi cei mai serioşi cumpărători veneau să achiziţioneze cai arabi pursânge, fabuloşi cai de spectacol, hunteri, cai dresaţi pentru sărituri şi, când era posibil, lipiţani. Al doilea lipiţan de pe listă, un armăsar, atrăgea cele mai ridicate oferte. Unul dintre localnici, chipurile un membru al familiei, un Beaulieu care stătea la conac, nu voia să cedeze. Ea ridică paleta aproape imperceptibil şi nu-şi luă ochii de la adjudecător. Nu avea de gând să piardă fabulosul armăsar în favoarea altcuiva. Întâlnise un competitor înverşunat în persoana unui bărbat înalt, cu pălărie de cowboy, care şedea nepăsător într-o parte. În schimb, avea o privire pătrunzătoare şi tăioasă. Unul dintre observatori îl urmărea constant, pe când licitaţia continua şi preţul urca repede.

– Doamna cu bluză roz, zise din nou adjudecătorul, pe când observatorul mai semnală o ofertă, o clipă mai târziu. În cele din urmă, se retraseră toţi şi, cu un gest al capului însoţit de un zâmbet, bărbatul cu pălărie de cowboy renunţă. Doamna în bluză roz zâmbi victorioasă, încurajată de două femei atrăgătoare, care şedeau de o parte şi de alta a ei. Femeia care cumpărase lipiţanul era înaltă, blondă, şi părea să aibă cam treizeci de ani. Îşi dădu datele personale unuia dintre observatori, pe când licitaţia trecea la calul următor. Părăsi încăperea câteva minute mai târziu şi se îndreptă spre casierie,

să plătească pentru cal. Bărbatul cu pălărie de cowboy o întâlni acolo şi îi întinse mâna. Purta cizme de cowboy uzate, care se potriveau cu pălăria.

– Voiam doar să vă felicit. E un cal splendid, zise el cu un zâmbet larg. Fusese ultimul care renunţase la licitaţie şi, firește, nu voise să piardă. Dar simţise că femeia care cumpărase lipițanul nu avea să cedeze, cu orice preţ. În afară de asta, el îşi depăşise de mult limita la ultima ofertă. Mai cumpărase doi cai în ziua aceea, doi arabi pursânge de care era foarte mulţumit, deşi venise de fapt pentru lipiţan. Arabii pursânge erau doar un răsfăţ căruia nu-i putea rezista.

– Mulţumesc, îi răspunse femeia blondă cu o voce plăcută şi cu un zâmbet uşor stânjenit. Îmi pare rău, am o slăbiciune pentru lipiţani.

– Şi eu, zise el. L-ai cumpărat pentru expoziţie?

– Nu, de prăsilă.

– Şi eu îl voiam pentru acelaşi lucru. Poate vorbim despre asta, cândva. Sunt de la ferma Pegas Ranch din California. Ştia că, dacă se pricepea la cai, trebuia să fi auzit de ferma lui. Îşi dăduse seama că era americancă, deşi femeia alături de care stătea era englezoaică.

– Garrison Farm, în Virginia, zise ea. Ştiuse el! Stau cu verii mei, în apropiere. Nu voia să-i spună că stă la conac, care era al verilor ei. O făcea să pară snoabă. Purtarea îi era foarte simplă şi relaxată, pe când ea se înflăcărase în timpul licitaţiei. Era o femeie drăguţă, purta cizme şi pantaloni de călărie. În ziua aceea, venise călare la licitaţie.

– Ca să fiu sinceră, l-am cumpărat din motive sentimentale. Lipiţanii fac parte din istoria familiei mele. Simţea că trebuie să-i explice de ce licitase cu atâta înverşunare, dar el nu părea deranjat. Pierduse elegant în faţa ei, iar acum părea intrigat de cele ce-i spunea.

– E parte şi din istoria familiei mele, zise el vag. Ceva în ochii ei i se părea familiar, dar nu ştia ce era. Parcă nu era prima dată când o întâlnea.

– Străbunicul meu i-a dăruit prietenului său cei mai buni lipiţani în Germania înainte de război şi i-a salvat viaţa. De atunci, au fost pentru noi un fel de talisman aducător de noroc. Ea zâmbi, iar el băgă de seamă cât de albaştri erau ochii ei, de aceeaşi culoare ca a

lui, deşi el era brunet, iar ea era blondă. În afară de asta, el avea un bronz californian şi riduri fine în jurul ochilor, de la soare. Avea în jur de patruzeci de ani şi era un bărbat chipeş.

– Bunicul meu a primit doi lipiţani de la cel mai bun prieten al lui în Germania. Cu ei, s-a dus la un circ, iar asta i-a salvat viaţa, zise prudent bărbatul cu pălărie de cowboy, pe când compara poveştile care, în mod ciudat, se potriveau, ca două jumătăţi dintr-un întreg.

– Dumnezeule, zise ea, privindu-l de parcă vedea o nălucă. N-am spus nimic despre partea cu circul fiindcă sună întotdeauna nebuneşte şi n-am fost niciodată sigură că era adevărată. Mama îmi povestea despre ea, dar fără prea multe detalii, iar bunica mea a murit înainte să mă nasc, aşa că n-am avut ocazia să o întreb.

– Dacă vorbim despre aceiaşi doi oameni, partea cu circul e adevărată. Bunicul meu a plecat din Germania cu doi lipiţani şi şase arabi pursânge în 1938 şi s-a alăturat unui circ. Cum te cheamă? o întrebă el, mirat. Cum era posibil ca doi oameni, legaţi prin aceeaşi poveste, să fi venit în Anglia pentru a cumpăra acelaşi cal? Lui i se părea că la mijloc se află destinul.

– Nicky Steele. Numele de fată al bunicii mele era von Hemmerle. Marianne von Hemmerle. Numele tatălui ei era Alex. El a trimis-o în Anglia la nişte prieteni, şi aşa a fugit din Germania în 1940. Aici, s-a măritat cu un pilot din RAF, bunicul meu, în timpul războiului. El a murit, după care ea a plecat în America şi s-a recăsătorit. Mama, Violet Beaulieu Steele, este fiica englezului, aşa că e pe jumătate englezoaică, iar eu am veri aici.

– Eu am fost botezat după străbunicul tău. Sunt Alex Bing. Numele bunicului meu era von Bingen, Nicolas von Bingen. L-a schimbat în Nick Bing când s-a alăturat circului şi apoi l-a păstrat. Nu l-a mai schimbat după ce a plecat de la circ. Cred că a fost mai uşor.

Ea părea la fel de uluită de ceea ce auzea.

– Cred că eu sunt botezată după bunicul tău. Nicola, mi se spune Nicky. E aşa de ciudat! Simţea fiori pe şira spinării. Mi-aş dori ca bunica să fie în viaţă, ca să-i spun. Stai să vezi când o să-i spun mamei! Administrez ferma ei, în Virginia.

– Tata, Lucas Bing, e încă în viaţă. Avea şase ani când au plecat din Germania. S-a alăturat circului cu fratele lui şi cu bunicul meu. Tata avea un frate mai în vârstă, Tobias, care a murit în Pacific, în '42. Tata are optzeci şi doi de ani şi încă se ţine bine. Bunicul meu Nick a murit când aveam şase ani. Călăream cu el, la ferma noastră, când s-a întâmplat. A adormit, pur şi simplu, în timp ce vorbeam. Toţi caii de la ferma noastră se trag din Pegas, armăsarul pe care l-au adus din Germania înainte de război.

– Am auzit de ferma ta. Toate numele mi se par cunoscute. Partea despre circ m-a surprins întotdeauna. Mi se părea aşa de ciudat! N-am fost niciodată sigură că era adevărat, zise ea, părând uşor stânjenită, iar el râse.

– Şi mie mi s-a părut mereu ciudat, dar într-un fel amuzant. Poveştile bunicului erau extraordinare. S-a însurat cu o acrobată pe sârmă de la circ. Ea a murit anul trecut, la nouăzeci şi şase de ani. Era o femeie extraordinară, poloneză, foarte frumoasă. Vrei să mai stăm de vorbă la un pahar? Privirea lui o cercetă pe a ei, căutând ceva mai mult, poate o nălucă din trecut.

– Mi-ar face mare plăcere. Ea îi zâmbi. Vrei să vii pe la mine după licitaţie? Ţine-te bine, totuşi, „casa" are dimensiunile palatului Buckingham, deşi stă să cadă. E un loc uimitor. Aici a locuit bunica mea în timpul războiului şi tot aici s-a născut mama. Bunicul meu tocmai murise într-un bombardament, cu o zi înainte. Drumul fiecăruia era încărcat de istorie şi întâlnirea lor părea ca din filme.

Amândoi aveau sentimentul unei călătorii în timp. Alex apăru la Haversham două ore mai târziu, luă ceaiul şi un scotch cu verişoarele ei, care mai apoi îi mărturisiră lui Nicky că li se părea grozav de chipeş, lucru pe care îl observase şi ea. Nu era greu. Ieşea în evidenţă, însă în acelaşi timp era foarte modest. Le spusese verişoarelor că îi legau o poveste şi doi lipiţani, apoi le pusese repede la curent cu totul înainte de sosirea lui. Li se părea fascinant, iar el, cu atât mai mult. În ochii lor, era un adevărat cowboy.

– Soarta, draga mea, zise verişoara ei, Fernanda. Sprâncenele i se ridicară foarte sus şi îi aruncă lui Nicky o privire plină de înţeles când Alex spuse că era divorţat şi nu avea copii. Nicky avea treizeci şi şapte de ani şi nu se măritase niciodată, fusese prea ocupată cu

creşterea cailor. El era cu doar şase ani mai în vârstă decât ea, din câte spusese, dar lui Nicky nu-i prea păsa. Îi plăcea povestea lor.

Alex şi cele trei femei se simţiră bine împreună. În cele din urmă, Alex le spuse că se întâlneşte cu nişte prieteni de la licitaţie la hotel şi trebuia să plece.

– Bucură-te de lipiţani, îi zise lui Nicky cu un zâmbet cald, pregătindu-se de plecare. L-ai câştigat cinstit. Păstrăm legătura. Abia aştepta să-i povestească tatălui său despre întâlnire. Se întorcea în California a doua zi de dimineaţă, cu cei doi cai pe care îi cumpărase. Nicky se întorcea în Virginia cu lipiţanii două zile mai târziu. Repetă numele fermei ei de cai din Virginia. Nici una nu avea să fie greu de găsit pe Internet.

– Haide să-l căutăm pe Google, zise verişoara ei, chicotind, după ce el plecase. Se simţeau ca nişte şcolăriţe. Le impresionară dimensiunile fermei şi găsiră o fotografie drăguţă cu el şi una cu tatăl lui, un bărbat mai în vârstă, dar foarte atrăgător. Erau o familie de oameni frumoşi. Pe site mai era pomenit Nick Bing, regretatul întemeietor al fermei. Şi Pegas, armăsarul de la care ferma îşi primise numele.

– Cred că ar trebui să-i dai un telefon sau să-i faci o vizită, îi sugeră verişoara ei după încă un pahar de scotch.

– Şi ce să-i spun? zise Nicky, stânjenită. S-ar fi simţit ridicolă, în ciuda istoriei comune.

– Sună-l ca să-i ceri sfatul în legătură cu calul pe care tocmai l-ai cumpărat. Cred că întâlnirea voastră a fost sortită. A fost mâna destinului. Gândeşte-te, bunicul lui şi străbunicul tău au fost cei mai buni prieteni. Străbunicul tău i-a salvat viaţa bunicului lui, şi iată-vă, şaptezeci şi şase de ani mai târziu.

– E doar o coincidenţă, zise Nicky, dezinteresată. Ciudată, trebuie să recunosc. În seara aceea, Nicky îşi sună mama în Virginia şi îi povesti totul. Violet fu mişcată de poveste şi îşi aminti că îi cunoscuse pe tatăl şi pe bunicul lui Alex când le vizitase ferma cu mama ei, Marianne, după un spectacol ecvestru în Santa Barbara, în 1965, când se pregătea pentru Olimpiade, cu trei ani înainte să câştige medalia de aur.

– Asta s-a întâmplat înainte să mă mărit şi să te am pe tine, şi înainte ca bărbatul pe care l-ai cunoscut azi să se fi născut. Cum este? Era curioasă în privinţa lui, cele două familii îşi trimiteau şi acum felicitări în fiecare an, dar se îndepărtaseră. Bărbatul pe care fiica ei îl întâlnise la licitaţie era un ecou al propriului ei trecut, poveştile celor două familii se împleteau, cumva.

– E drăguţ. Un cowboy chipeş, zise Nick, căzând pe gânduri.

– S-a supărat că tu ai câştigat calul?

– Nu, în privinţa asta s-a purtat ca un gentleman. N-aveam de gând să renunţ la cal, zise ea, iar maică-sa izbucni în râs.

– Sunt convinsă că aşa e. Odată ce se hotăra, Nicky nu ceda în ruptul capului. Era căpoasă şi independentă, de aceea nu se măritase. Nu întâlnise niciodată bărbatul potrivit şi nu era sigură că mai voia. Îi plăcea prea mult libertatea ei.

– Abia aştept să văd calul. Cred că e splendid, zise Violet cu căldură. Erau înnebuniţi cu toţii după cai, aveau asta în sânge.

– E superb, zise Nicky, referindu-se la lipiţan şi părea încântată. Apoi, îi povesti maică-sii totul despre el. Două zile mai târziu, Violet îl văzu cu ochii ei, când Nicky îl aduse acasă. Era şi mai frumos decât se aşteptase, un exemplar splendid.

Nicky se apucă să lucreze imediat cu el, încercând să-l îmblânzească. Dar era cel mai nărăvaş şi mai încăpăţânat cal pe care-l văzuse vreodată. Era puternic şi independent. În luna care urmă, se împotrivi tuturor eforturilor ei de a-l dresa, deşi lucrase cu mai mulţi lipiţani înaintea lui şi cunoştea bine rasa.

Îl numi Snow, dar el încerca să o muşte de câte ori îi spunea pe nume, ca şi cum nu i-ar fi plăcut. În rest, o arunca din şa cu orice prilej. Nu mai fusese aruncată din şa atât de des de nici un alt cal pe care încercase să-l dreseze. Era plină de vânătăi din cap până-n picioare, dar era hotărâtă să nu renunţe. Fu ispitită să-l sune pe Alex Bing o dată, să îi ceară sfatul cu adevărat, nu ca un pretext, dar nu voia să recunoască că întâmpină probleme cu calul. Era jenant. Nu avusese niciodată un cal pe care să nu-l poată îmblânzi, mai puţin acesta. Era cu desăvârşire sălbatic. După două luni, începu să se întrebe dacă să-l vândă. Se gândi din nou să-l sune pe Alex Bing şi să i-l ofere lui pentru prăsilă, dar nu voia să-i vândă un cal nărăvaş.

Începea însă să creadă că Snow nu avea să fie bun de nimic, în afară de prăsilă. Avea o genealogie fără cusur, dar o fire a naibii de afurisită.

Hotărî să îl ducă la un spectacol ecvestru, când plecă la Santa Barbara la un concurs de sărituri peste obstacole. Se gândea să-l vândă unui crescător de acolo.

După spectacol, lăsă caii la grajdul din Santa Barbara şi, dintr-o inspiraţie de moment, hotărî să meargă cu maşina la Santa Ynez să vadă ferma lui Alex Bing. Luă cu ea o rulotă pentru un singur cal, în care îl urcă pe Snow, ca să-i ceară sfatul lui Alex. Nu-l sună înainte. Nu avea de gând să zăbovească şi, dacă era ocupat, avea să plece.

Fu impresionată de îndată ce intră cu maşina pe proprietate şi văzu ferma splendid întreţinută şi grajdurile uriaşe. Evident, aveau o mulţime de cai. Pe când se apropia cu maşina, îl zări ieşind dintr-un grajd. Opri rulota, iar el se întoarse să o privească. Îi zâmbi de parcă ar fi aşteptat-o. Râdea şi ea când coborî de pe bancheta din faţă, în blugi şi o bluză albă. El purta aceleaşi cizme de cowboy pe care le purtase în Anglia, sau o pereche foarte asemănătoare.

– Ce vânt te aduce pe aici? Părea bucuros să o vadă şi o recunoscu de îndată ce se apropie de el.

– Am adus un prieten în vizită, îi zise ea, arătând spre rulotă.

– Cineva cunoscut?

– S-ar putea, zise ea, pe când deschidea uşile din spate, pentru ca Snow să coboare. Era un cal splendid şi îl admirară amândoi preţ de câteva minute. Alex se bucura să-l revadă, dar şi pe ea.

– Cum se descurcă? întrebă Alex interesat, pe când un bărbat mult mai în vârstă stătea în poarta unuia dintre grajduri şi îi urmărea cu un zâmbet. Avea sentimentul că ştia cine este. Alex îi povestise totul la întoarcerea din Anglia, iar Lucas fusese impresionat de coincidenţă. Simţea că erau aceeaşi fată şi acelaşi cal.

Ea râse când auzi întrebarea şi îi răspunse cu sinceritate.

– E o mare pacoste. Mă aruncă din şa de câte ori îl călăresc. Mă muşcă dacă-i spun pe nume. Nu cred că o să fie vreodată bun de ceva, în afară de prăsilă. Nu poate fi dresat. Mai dresase mulţi cai, dar cu acesta nu reuşea.

– Mi-l vinzi mie? întrebă Alex cu o privire sincer interesată, pipăind picioarele calului şi coastele cu mâini pricepute. Snow stătu cuminte şi-l lăsă să facă toate astea, deşi Nicky se aştepta să fie nărăvaş. Dar nu se întâmplă nimic. Se uita la Alex ca la un vechi prieten şi, pe când îi privea, ştiu de ce venise. Brusc, în mintea ei se făcu lumină.

– Nu, zise ea domol. Ţi-l dau ţie. Am sentimentul ciudat că vrea să fie aici. În afară de asta, e o tradiţie de familie. Familia mea dăruieşte familiei tale cai, lipiţani, la fiecare şaptezeci şi şase de ani. Alex râse şi clătină din cap. Ştia cât plătise pentru el. O avere.

– Nu pot accepta un asemenea dar, zise el zâmbind.

– Sunt sigură că bunicul tău i-a spus ceva tot de genul ăsta străbunicului meu pe la 1938.

– Se poate, zise Alex, privind-o calm, apoi se uită din nou la armăsar. Ce nume i-ai pus?

– Snow, zise ea. Calul se întoarse şi îi aruncă o privire urâcioasă, dar nu încercă să o muşte.

– Ce zici de Pegas? întrebă Alex. Calul se întoarse din nou şi păru să zâmbească.

– Vezi ce vreau să spun? Nici măcar nu-i place numele pe care i l-am dat. Vorbesc foarte serios, mă urăşte. Cred că, de fapt, voia de la bun început să plece cu tine. Aşa părea acum, când îl vedea cum îşi lipeşte botul de Alex. Purta zăbală şi căpăstru, iar Alex se săltă cu uşurinţă pe spinarea lui şi îl conduse prin preajmă. Lipiţanul uriaş era blând ca un mieluşel. Alex se uită la Nicky şi zâmbi.

– Ce zici de o plimbare călare? Îţi pot da un cal din grajduri. Ea purta cizme de călărie şi încuviinţă, încă nevenindu-i să creadă că el călărea fără probleme pe spinarea uriaşului armăsar. Se pricepea de minune la cai, iar lipiţanul părea să ştie că ajunsese acasă şi întâlnise un prieten. O tratase pe Nicky ca pe un duşman de când îl cumpărase.

Lucas văzu ce făceau şi îi aduse un cal o clipă mai târziu. Se prezentă, iar Nicky îi explică cine era. Ştiuse din clipa în care o văzuse.

– Frumos armăsar, comentă el despre lipiţanul pe care-l adusese cu ea.

– Aparţine locului, zise ea cu simplitate. O clipă mai târziu, se îndepărtară la un trap mai iute, iar Alex nu avu nici o problemă cu el. Călăriră aşa îndelungă vreme, şi se aflau încă la ferma lui enormă.

– Nu ştiu de ce, dar am presimţit că o să vii aici. Şi am avut sentimentul că o să-l revăd, zise Alex domol, referindu-se la armăsar.

– Oi fi vreun clarvăzător, zise ea râzând.

– Nu, dar întâlnirea noastră mi s-a părut foarte stranie. Ca şi cum ne-ar fi fost scris sau s-ar fi întâmplat dintr-un motiv ciudat. Apoi, îşi dădu seama unde o dusese, fără să se gândească. Se plimbau călare pe lângă locul tihnit unde era înmormântat bunicul lui, alături de Christianna, în apropiere de o stâncă. Mormântul lui Pegas nu era nici el foarte departe. Atunci o privi pe Nicky şi i se păru din nou că ochii ei îi sunt familiari, ca şi cum ar fi cunoscut-o foarte bine altcândva sau în alt loc. Ea simţea la fel în privinţa lui. Se simţeau ca şi cum fuseseră legaţi unul de altul cu mult timp în urmă, iar drumurile lor fuseseră sortite să se întâlnească în ziua aceea, la licitaţie. Părea că interveniseră forţe mai puternice decât ei.

– Mă bucur că ai venit, zise Alex. M-am gândit mult la tine după ce ne-am întâlnit. Era să te sun de vreo două ori, dar n-am ştiut ce să-ţi spun.

– Şi eu, la fel, recunoscu ea. Tocmai am participat la un spectacol în Santa Barbara şi am ştiut că trebuie să-l aduc aici. Îţi era destinat ţie. Nu este şi nu a fost niciodată al meu.

– Pegas, îl chemă Alex cu voce blândă. La auzul numelui, calul clătină uşor capul uriaş, alb ca zăpada. Bine ai venit acasă, zise el, mângâindu-l pe greabăn, călare pe spinarea lui, fără şa. Pe când îi spunea acestea, o privi pe Nicky şi zâmbi.

O luă înainte cu Pegas, iar Nicky îl urmă. Galopară amândoi peste câmpuri. Trecuseră mai multe generaţii până se întâlniseră, iar armăsarul alb care le legase strămoşii între ei şi salvase trei vieţi îi urmase în timp.

Pegas se întorsese la ei. Încetiniră la trap când, în zare, începură să se profileze grajdurile. Alex se întinse şi mângâie cu gingăşie obrazul lui Nicky. Ea se supuse, la fel de docilă ca armăsarul, lucru care nu-i stătea în fire. Alex avea o atingere magică.

– Bine ai venit acasă, repetă el. De data aceasta, i-o spunea ei. Când privirile li se întâlniră, îi cuprinse un sentiment adânc de liniște. Lucas zâmbi și el, urmărindu-i din depărtare, și intră în grajd, știind că totul era în ordine în lumea lor. Pegas se întorsese acasă.

Blue MOON este noua colecție pe care Editura Litera o dedică cititoarelor sale, care include cele mai frumoase povești de dragoste ale literaturii contemporane, cele mai apreciate titluri ale momentului, romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi, cărți ale unor autoare care s-au bucurat de succes în ultimii ani, dar și volume noi ale unor scriitoare consacrate.

În colecția Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*
Danielle Steel, *Învingătorii*
Elin Hilderbrand, *Zvonul*
Jacqueline Susann, *Valea păpușilor*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*
Nora Roberts, *Obsesia*
Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*
Danielle Steel, *Daruri de preț*
Danielle Steel, *Sub acoperire*
Kristin Hannah, *Privighetoarea*
Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*
Danielle Steel, *O viață perfectă*
Danielle Steel, *Jocuri de putere*
Martha Hall Kelly, *Când înflorește liliacul*
Danielle Steel, *Fiul risipitor*
Danielle Steel, *Aripile destinului*

vor apărea:

Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*
Kristin Hannah, *A doua șansă*
Jodi Picoult, *Pactul*
Barbara Taylor Bradford, *Doamnele de la Cavendon Hall*

Nicolas von Bingen și Alex von Hemmerle, membri ai aristocrației germane, sunt prieteni din copilărie. Amândoi văduvi, aceștia își cresc copiii – cei doi băieți plini de viață ai lui Nick și fiica adolescentă a lui Alex – în liniște și lux pe întinsele domenii bavareze care aparțin familiilor lor de generații. În timp ce Nick se complace într-o viață plină de plăceri, Alex își dedică timpul creșterii renumiților cai lipițani albi, care captivează publicul de-a lungul întregii Europe cu capacitatea lor de a dansa la comandă, creaturi maiestuoase ale căror genealogii sunt rare și neprețuite. Dar genealogia lui Nicolas este cea care schimbă totul, atunci când tatăl său primește un avertisment de la un contact de rang înalt din Wehrmacht. Un secret din trecut face ca familia să fie vulnerabilă la valul în creștere al nazismului: mama lui Nick, pe care el nu a cunoscut-o, era de origine evreiască.

Brusc, Nicolas trebuie să părăsească Germania, să traverseze Atlanticul și să-și făurească, alături de fiii săi, o nouă viață în America. Supraviețuirea lor va depinde de un dar de preț primit de la Alex, singura lor miză pentru viitor: opt cai pursânge, dintre care doi lipițani uimitori. În Florida, unde Nicolas se alătură circului Ringling Brothers, el devine Nick Bing, iar armăsarul alb primit de la Alex – numit Pegas – ajunge punctul de atracție al spectacolului.

Danielle Steel este una dintre cele mai de succes autoare contemporane. Cărțile ei s-au vândut în 650 de milioane de exemplare în întreaga lume, numeroasele ei bestselleruri internaționale fiind traduse în 43 de limbi și publicate în 69 de țări.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1519-0
9 786063 315190
eBook disponibil